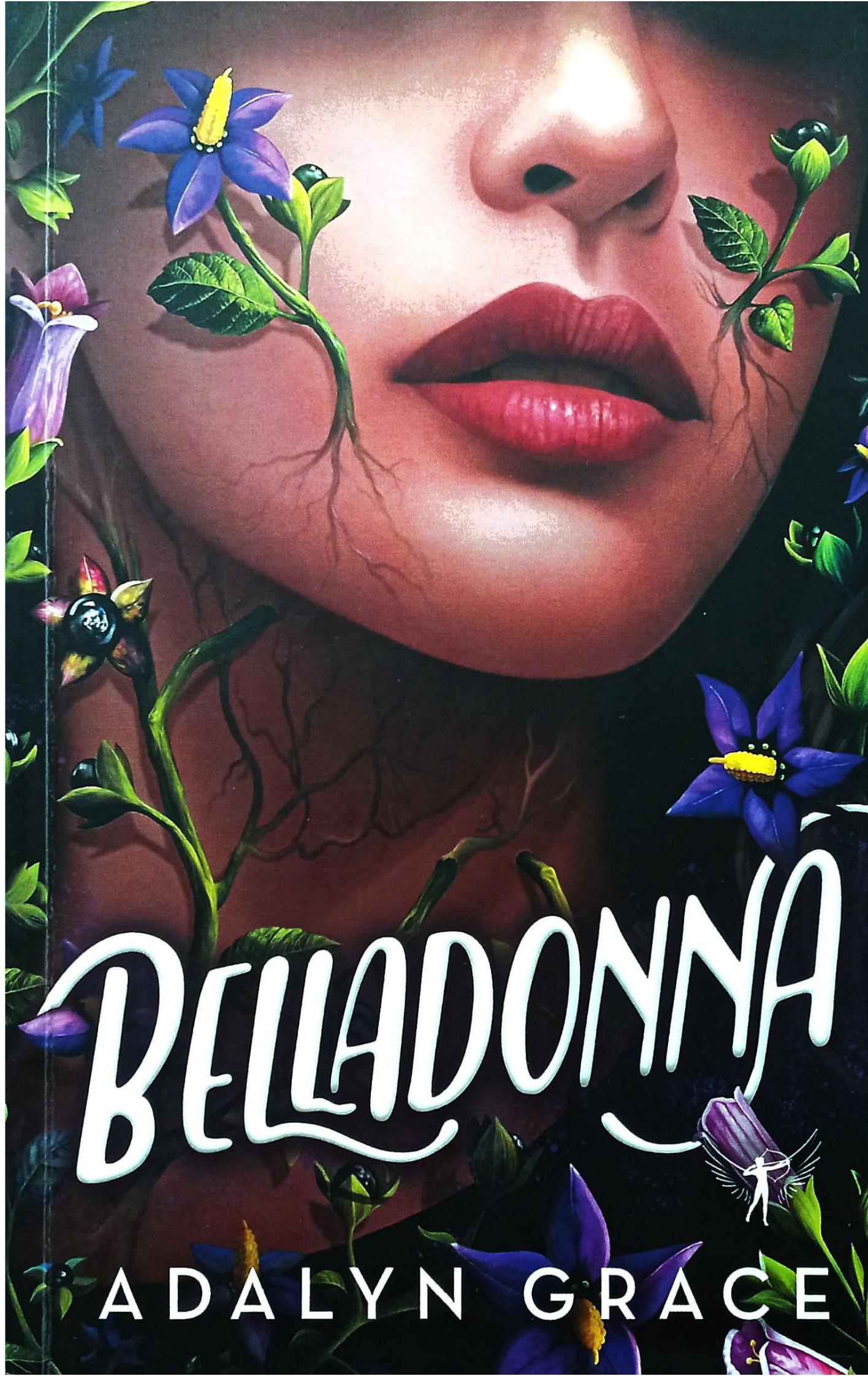

BELLADONNA

ADALYN GRACE

YAYIN NO: 2376
MİLENYUM: 36

Belladonna
Adalyn Grace
Orijinal Adı: *Belladonna*

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
İngilizceden Çeviren: Neslin Gizem Efeoğlu
Editör: Nurdan Başalan
Son Okuma: Mihriban Onur
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Mart 2023
ISBN: 978-605-304-826-8
Sertifika No: 43949

Belladonna
© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Belladonna
© 2022, Adalyn Grace

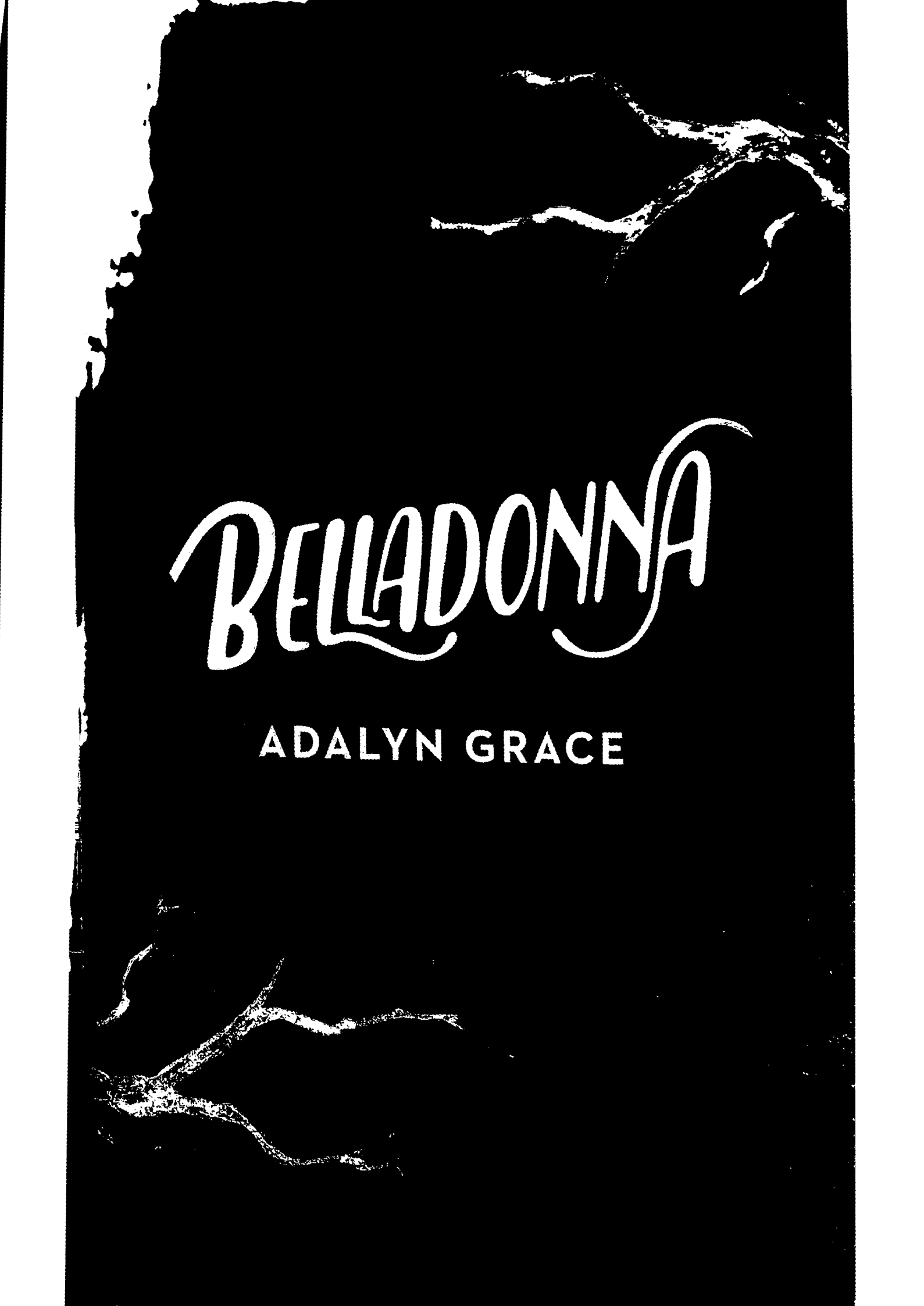
Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Park & Fine Literary and Media ile yapılan anlaşmayla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BELLADONNA

ADALYN GRACE

*Ormanda, içinde Arthur Dönemi'nden kalma bir masa
ve masanın üstünde hiç bitmeyen şarküteri tabağı olan bir ev var.
Bu hikâye, o masada beraber oturduğum ve yazmanın
bir sihir olduğunu bana hissettiren kişiler için...*

GİRİŞ

Gece, bir bebeğin ağlamasıyla başladı. Kan kırmızısı elbiseyle kundaklanmış olan Signa Farrow, partideki en göz alıcı bebektir ve annesi de bunu kanıtlamaya niyetliydi.

“Ona bakın,” diye mırıldandı annesi, süslü bebeği herkesin hayran kalması için havaya kaldırarak. “Bugüne kadar gördüğünüz en mükemmel varlık değil mi?” Rima Farrow, bebeğini kalabalığın etrafında döndürürken göz kamaştırıyordu. Vücudu, mimar kocasının hediyesi olan zarif mücevherlerle kaplıydı. İpek elbisesi, mavinin en koyu tonuydu ve onun huzurunda kimsenin giymeye cesaret edemeyeceği kadar geniş, kabarık eteği, üzerinde dalgalanıyordu.

Farrowlar, yaşayan en zengin ailelerden biriydi. Bu partiye katılan herkes, Farrowların servetinden küçük bir pay alabilmek için her şeyi yapardı. Bu nedenle tıpkı Rima’nın istediği gibi, yüzlerine gülümsemelerini yerleştirdiler ve kucağındaki çocuğu büyük bir coşkuyla sevdiler.

Yazın sıcağından kurtulmak için yapış yapış tenini yelpazeleyen ve bebek yerine Rima’yı izleyen bir kadın, “Çok güzel,” dedi.

“Mükemmel,” dedi bir diğeri, Signa’nın yamuk, küçük burununa ve buruşuk boynuna bakmadan.

“Eminim, annesi gibi olacak ve masum taliplerinin kalbini kıracak.” Bu, Signa’nın gözlerinin -biri kış mavisi, diğeri altın renginde olan ve yeni doğmuş bir bebek için yeterince dikkat çekici görünen gözlerinin- onu ne kadar derinden rahatsız ettiğini görmezden gelen bir adam tarafından söylenmişti.

Signa ağlamayı hiç kesmedi. Kopardığı yaygara yüzünden kıpkırmızı olmuştu ve cildi terden yapış yapıştı. Onu gören herkes bunun normal olduğunu düşündü. Fiore’de yazlar sıcaktı ve bebeğin battaniyesi terden ıslanmıştı. İnsanlar ister içeride ister dışarıda olsun, vücutları bir örtü gibi ciltlerini kaplayan terden parıldardı. Bu nedenle, hiç kimse bebeğin çoktan bildiği şeyi beklemiyordu: Ölüm, Foxglove malikânesine girmenin yolunu bulmuştu. Signa, sanki çok yakınına gelen bir sineği hissediyormuş gibi, etrafında ölümü hissedebiliyordu. Ölüm, tenindeki bir vızıltı gibi, boynundaki ince tüyleri uyarıyordu. Signa, onun varlığıyla sakinleşti, yakınlığıyla birlikte çiçek açan serinlik onu yatıştırdı.

Ama başka hiç kimse aynı teselliye bulamadı çünkü Ölüm, sadece çağrıldığı yere gelirdi ve bu gece, şarabın her damlasına zehrin bulaştığı Foxglove’a çağrılmıştı.

Önce öksürmeler başladı. Partiye öksürük nöbetleri yayıldı ama konuklar güzel, beyaz eldivenlerinin içine öksürürken yedikleri bir şeyden kaynaklandığını düşünerek bunu görmezden geldiler. İlk belirti gösterenlerden biri Rima oldu. Soğuk ter, şakaklarına battı ve nefesi kesildiğinde bebeğini yakındaki bir hizmetçi kıza verdi. “Pardon,” dedi bir elini boğazına götürüp parmaklarını köprücük kemiğinin yarıklarında biriken tere bastırırken. Tekrar öksürdü ve ellerini dudaklarından çektiğinde bebeğinin elbisesinin rengindeki kan, saten eldivenlerini lekeledi.

O sırada Ölüm önünde duruyordu ve bebek, Ölüm’ün elini Rima’nın omzuna koymasını izledi. Son bir nefesle cesedi yere düştü.

Ölüm, Rima'yla yetinmedi. Bütün malikâneyi dolanarak, göğüsleri artık iş birliği yapmayan, nefesleri tıkanırken yüzleri morarmış olan zavallı ruhları topladı. Dansçıları ve müzisyenleri, buz gibi tek bir dokunuşla nefeslerini keserek yok etti.

Bazıları havada bir şey olduğunu düşünerek kapıya ulaşmaya çalıştı, sanki bahçeye çıkabilseler kurtulabileceklermiş gibi. Yıldız gibi birer birer düştüler, sadece şarabı henüz tatmamış şanslı birkaç kişi kaçmayı başardı. Hizmetçi kız yere düşmeden önce, Signa'yı odasına zar zor götürdü. Ölüm, kalbini yavaşlattığında, vücudunu yere bırakırken dudaklarından yakut gibi kan damlıyordu.

Bebekken bile ölümün kokusu Signa'yı korkutmazdı. Bebek, etrafında yaşanan panikten dolayı huzursuzlanmak yerine, kimsenin göremediği şeye odaklandı; Ölüm, onları bedenlerinden koparıırken malikâneyi dolduran yarı saydam ruhların mavi parıltısına... Bazıları huzur içinde, onları öbür dünyaya götürmesi gereken rehberlerini beklerken eşlerinin elini tutuyordu. Bazıları ise vücutlarına geri dönmeye veya onları kovalamayan bir ölüm meleğinden kaçmaya çalışıyordu.

Tüm bunların ortasında, ölmüş olan ve ruhu parıldayan Rima, Signa'nın odasında sessizce durup, kaşlarını çatarak boş gözlerle öbür dünyaya geçenleri izliyordu. Bebeğe yaklaşıırken Ölüm'ün ayak sesleri duyulmuyordu ve Ölüm, hareket eden gölgelerden başka bir şey değildi. Ama Ölüm'ün görülmesi gerekmiyordu, hissedilmesi gerekiyordu. Göğüste hissedilen bir ağırlıktı ya da çok sıkı bağlanmış bir yaka. Soğuk, ölümcül sulara dalmak gibiydi.

Ölüm boğucuydu ve buz gibiydi. Annesinin zehirli sütüyle karnını doyurmuş Signa'yı almak için uzandığında bebek esnedi ve Ölüm'ün gölgelerinin dokunuşu, bebeğin kıvrılmasına neden oldu.

Ölüm geri çekildi, gölgeleri de ona itaat etti. Bir kez daha ona sahip olmaya çalıştı ancak dokunuşu ona, bu küçük çocuğun yaşadığı hayatın parıltılarını göstermedi. Bunun yerine bebek ona bir şey gösterdi, daha önce hiç görülmemiş bir şey... Geleceğinden küçük bir kesit...

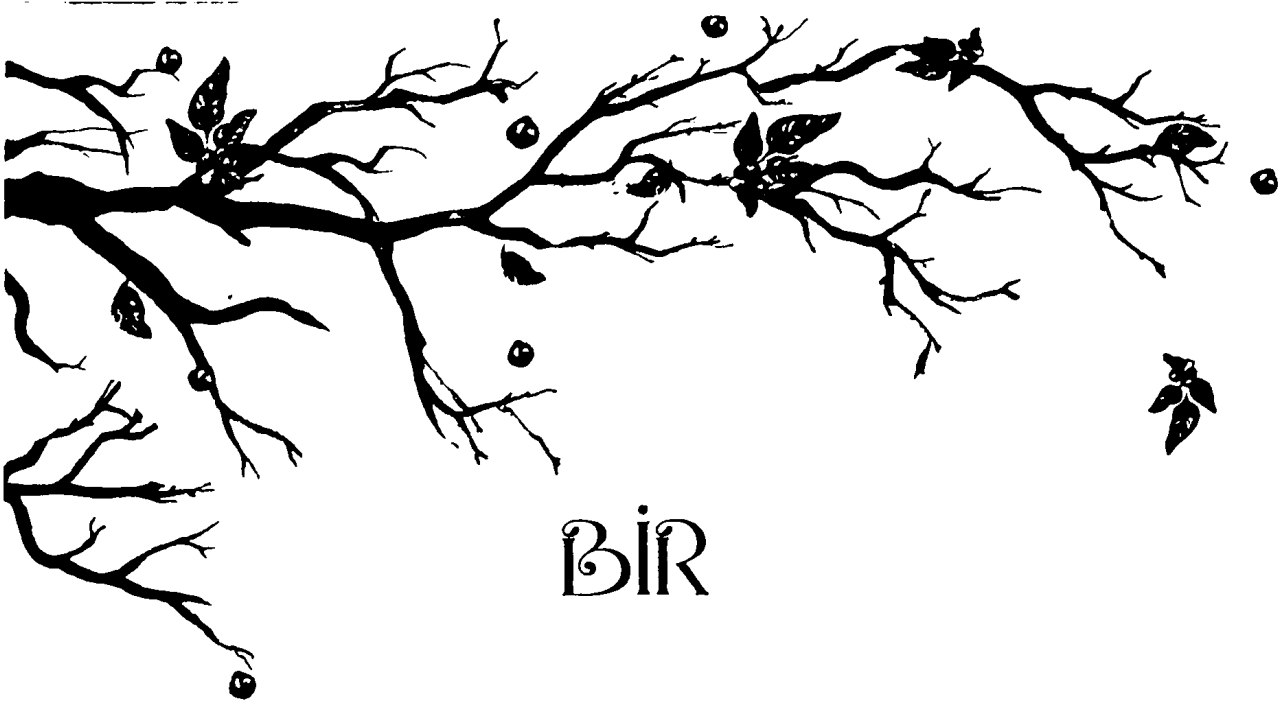
Parlak ve imkânsız bir gelecekten...

Ölüm, dokunuşu ve gördükleri karşısında o kadar büyülenmiş ve kafası karışmıştı ki bebeği öldüremedi.

Rima kalmak istese de -bir yanı da çocuğunun ona katılmasını istese de- Ölüm geri çekildi ve Rima'yı şaşırtarak elini tuttu. "Şimdi değil," diye emretti. "Ama sen benimle gel." Taşınması ve artık burada beklememesi gereken çok fazla ruh vardı. Yine de dönecekti. Bu çocuğu tekrar bulacaktı.

Ölüm'le el ele tutuşup giden Rima'nın ruhu, ceset dolu bir evde geride bıraktığı bebeğine son kez baktı. Birinin Signa'yı bir an önce bulması ve koruması için dua etti.

Bir bebeğin ağlamasıyla başlayan gece, bir bebeğin ağlamasıyla sona erdi. Ancak bu sefer, etrafta bebeği duyacak kimse yoktu.

BİR

Bir rivayete göre, birini öldürmek için beş belladonna böğürtleni yeterlidir.

Doğrudan dalından yenen sadece beş adet tatlı meyve... Veya Signa Farrow'un tercih ettiği gibi, ezilip bir fincan çayın içine de eklenebilirdi.

Dumanı tüten bakır bardağa doğru eğilip dumanı içine çekerken, koyu renk kaşları terden ıslanmıştı. Böğürtlenleri doğrudan yemek kesinlikle daha kolay olurdu ama hâlâ belladonnanın vücudu üzerindeki etkisini öğreniyordu ve istediği son şey, Magda teyzenin onu bahçede parlak, mor bir dille bayılmış hâlde bulmasıydı.

En azından bundan sonra aynı olayın tekrarının yaşanmamasını tercih ederdi.

Signa'nın, Ölüm'ü son görüşünden bu yana haftalar geçmişti. Sadece son bir nefes onu saklanmaktan kurtarabilirdi ve o, asla eli boş dönmezdi. En azından, böyle olması gerekiyordu. Ama Signa Farrow ölemeyen bir kızdı.

Signa, Ölüm'ü gördüğünü ilk hatırladığında beş yaşındaydı ve büyükannesinin evinin merdivenlerinden düşmüştü. Soğuk zeminde yan yatarak onu izlerken boynu kırılmıştı. Genç vücudunun böyle şeylere dayanmayacağını zor da olsa anlamıştı ve Ölüm'ün onu almaya gelip gelmediğini merak etmişti. Ölüm,

yine de hiçbir şey söylememiştir. Kızın kemiklerinin yeniden yerine oturmasını ve normalde onu öldürmesi gereken bir düşüşten kurtulmasını izledikten sonra gözden kaybolmuştu.

Ölüm'ü tekrar görmesi beş yıl sonra gerçekleşmişti. Ölüm, büyükannesinin elini tutup ruhunu bedeninden uzaklaştırırken Signa, onu baş ucunda izlemişti. Büyükannesi aylardır hastaydı ve Ölüm'ün, kendisini huzur dolu öbür dünyadaki yaşamına götürmesine izin vermeden önce gülümseyip Signa'nın alnını öpmüştü.

Signa, geri dönmesi için Ölüm'e yalvarmıştı. Büyükannesini geri getirmesi için gözyaşları kuruyana dek ağlamıştı. Onu veya yönlendirdiği ruhları başka kimse göremiyordu ve bunun kendi suçu olup olmadığını hep merak etmişti. Ölümü görebilen kız olması bir suçsa tabii.

Cesedin kokusunu alan biri, Signa'yı saçları mahvolmuş, kıyafetleri yıkanmamış ve büyükannesinin baş ucunda kıvrılmış hâlde bulana dek Signa, o evde ne kadar kaldığını hatırlamıyordu. Onu evden uzaklaştırmışlar ve gelecekte sayısı artacak koruyucu ailelerden ilkinde emanet etmişlerdi.

Sonraki birkaç yılını, tuhaf yetenekleriyle ilgili deneyler yaparak geçirmişti. Deneylerine ilk olarak, parmağını bir dikene batırdığında çıkan kan kabarcığını izlemekle başlamıştı ve sonra sanki hiç olmamış gibi lekenin cildinden silinmesine şahit olmuştu. Daha sonra bu deneyler, düştükten sonra kemiklerinin kırılması gereken taşlardan atlamaya dönüşmüştü. Signa, sadece şiddetli bir çarpma sesi hissettiğini fark etti, sonrası uçurum kenarında keyifli bir gezintiye çıkmak gibiydi.

Ama belladonna böğürtlenini, hiçbir zaman bir deney aracı olarak kullanmamıştı. Signa için bu böğürtlen, yaban mersini olduğunu düşünerek teyzesinin bahçesinden topladığı bir şeydi. Yabani otların üzerine düşüp halüsinasyon görene kadar belladonna'nın zehirli olduğundan haberi bile yoktu. O sırada, onu bir meşe ağacının arkasından seyreden Ölüm belirmişti.

Signa, Ölüm'le konuşacak kadar çabuk kendine gelmişti ama onu bahçede dili mora boyanmış hâlde bulan Magda teyze, kızın dikkatini dağıtmıştı. Signa, zehri birkaç dakika içinde vücudundan atıp ayağa fırladığında, kadın neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Signa o gün, Ölüm'ü gölgelerinden nasıl dışarı çıkaracağını öğrenmişti ve bu bilgi sayesinde, Ölüm'ün kendisinden bir daha saklanmasına izin vermeyecekti.

Signa, çayı dudaklarına götürdü ama içemedi. Bakır kupa elinden düşmeden önce yalnızca çayın buharı dudaklarına değebilmişti. Kupa yere düşüp, menekşe rengi çayı mutfağın aşınmış gri taşlarına yayılırken Signa üzerine tünediği çürük, ahşap iskemlenin üstünden kaydı.

Signa döndü ve Magda teyzenin kaşlarını çatıldığını gördü. Bu, sık sık takındığı bir ifadeydi ancak daha detaylı bakılacak olursa, ince alt dudağının ve nasırlı ellerinin Signa'nın karşısında titrediği görülebilirdi. İrileşen göz bebekleri ve buruşuk alnındaki ince ter parıltısı da oldukça belirgindi.

"Neyin peşinde olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun, şeytanın çocuğu?" Magda teyze kupayı eline aldı. İçini kokladı ve böğürtlen püresine kaşlarını çatarak baktı. "Pis kız, şeytanın işini yapıyor!"

Magda teyze, kupayı fırlattığında Signa, geri çekilmesine rağmen kupanın omzuna çarpmasından kurtulamadı. Kupanın içinde, onu yakmaya ve böğürtlenlerin mor suyunun en sevdiği gri ceketini lekelemesine yetecek kadar sıvı kalmıştı. "O büyü-yü evime getirdiğin takdirde neler olacağıyla ilgili seni uyar-mıştım."

Signa yanan tenini görmezden geldi ve teyzesinin gözlerinin içine baktı. "Çaydı." Sesi o kadar sertti ki, tanımayanlar Signa'nın doğruyu söylediğine inanabilirdi. Ama ne yazık ki Magda teyze onu iyi tanıyordu. Kendini, bir "cadı" tarafından kandırılmayacak kadar akıllı ve dindar bir kadın olarak görüyordu.

Signa'nın gerçekten cadı olduğuna inandığından değildi elbette. Gerçi botaniğe karşı bir ilgisi vardı ve kendini sık sık birkaç büyü bilmeyi dilerken buluyordu. Bu kulübedeki tozu temizlemek için bir büyüye sahip olmak ya da Magda'nın onun için bıraktığı az miktardaki malzemeye kendine hazırladığı yemekler ve bayat ekmekten başka bir şey yiyebilmek ne kadar harika olurdu.

"Eşyalarını topla," diye çıkıştı Magda teyze, mutfak penceresindeki bir yarıktan sonbahar havası içeri sızarken. Zayıf vücudunu bir ceketin içine sakladı. Teni kireç gibi bembeyaz olmuştu ve göğsü sık sık keskin bir öksürükle sarsılıyordu. Signa, bir an teyzesinin arkasındaki gölgelere baktı. Ölüm'ün, korktuğu gibi, teyzesini almaya gelip gelmediğini görmek için bekledi. "Bu gece kulübede uyuyacaksın." Magda o kadar soğukkanlılıkla konuşmuştu ki, Signa'nın içi acıdı ve kendini, teyzesi tarafından sahiplenilme talihsizliğini hiç yaşamamış olmayı dilerken buldu. Seçeneklerinin bu kadar az olması üzücüydü.

Yirminci doğum gününde sahip olacağı mirası ve vasilerinin ondan aldığı ödenek nedeniyle Signa, bir zamanlar koruyucu ailelerin birbirleriyle mücadele etmesine sebep olmuştu. İlk mücadeleyi, açgözlülüğüyle değil, sevgisiyle kazanan kişi büyükannesi olmuştu. Büyükannesi vefat edince Signa, güzel bir evi ve renkli bir aşk hayatı olan, bankacı dayısıyla birlikte yaşamaya gönderildi. Kendi başının çaresine bakması için onu sık sık yalnız bırakmasına rağmen Signa, onunla geçirdiği yıllardan nefret etmemişti. Hatta orman gezintilerinde ve mahalledeki casusluk görevlerinde Signa'ya yardım edecek bir arkadaşı bile olmuştu: Charlotte Killinger.

Dayısı, sevgililerinin birinden kapıldığı hastalık yüzünden otuz yaşında ölünce aşk hayatının ne kadar *renkli* olduğu bir kez daha kanıtlanmış olmuştu. Signa bundan sonra Charlotte'ın ailesi tarafından kabul edilmeyi ummuştu ancak arkadaşının annesinin de aynı hastalıktan öldüğünü öğrendi. Bu skandal, kızların arkadaşlığının fiilen sonuydu ve Signa, o zamandan beri Charlotte'tan bir mektup bile almamıştı.

Dedikodular başladığında Signa on iki yaşındaydı. Üçüncü koruyucu ailesi onu almaya gelirken trajik bir araba kazasında ölmüş, dördüncü koruyucu ailesi ise sakinleştirici ve çok fazla likörden sonra kendi küvetinde boğulmuştu. Bu haberler, dedikoduları ayyuka çıkarmıştı. *“Bu çocuk Ölüm tarafından lanetlenmiş,”* dedi biri. *“Şeytanın kendisi tarafından yaratılan en kötü cadı.”* *“Nereye giderse gitsin, Ölüm onu takip ediyor.”* Signa aksini iddia etmek için tek bir söz söylemedi çünkü yanıldıklarını düşünmüyordu.

Sokaklarda yanından geçtiği hatta evlerini paylaştığı ruhları göremiyormuş gibi yaptı, eğer etkileşime geçmezse belki bir gün tamamen yok olacaklarını umuyordu. Ne yazık ki ruhları görmezden gelmek o kadar da kolay değildi. Bazen, saklandığını ruhların bildiğini düşünüyordu. Ruhlar, bu yüzden evin içinde uluyarak ya da aynalarda görünerek musallat oluyor ve Signa’yı şaşırmış ve korkmuş olarak yakalamaya çalışıyordu.

Neyse ki ruhlar, Magda’nın evinde yaşamıyordu ama bu, Signa’nın durumunu pek iyileştirmede. Magda teyze, kumar salonlarında kendini kaybeden ve her zaman eli boş dönen tiplerdendi. Mutfağı dolu tutmak ya da Signa’nın, ev olduğunu iddia ettiği tozlu barakada düzgün bir şekilde nefes almasını sağlamak gibi aptalca şeylerle ilgilenmiyordu ve yalnızca Signa’nın sağladığı barınma ödeneği ilgisini çekiyordu.

Signa, teyzesinin ondan korktuğunu anlıyordu -hatta bu, beklediği bir durumdu- ama sefil bir hayat sürüyordu. Yirmi yaşına girmesine sadece aylar kalmıştı, yakında mirasını talep edebilecek ve sonunda kendi evini inşa edebilecekti. Sıcacık, ıslıl ıslıl ve en önemlisi *insanlarla* dolu bir ev... Evin içinde güzel elbiseleriyle dolaşırken kendisine aşkını ilan edecek bir düzine yakışıklı talibinin dikkatini çekecekti. Ve Signa bir daha asla yalnız olmayacaktı.

Ama bu geleceğe ulaşabilmesi için Ölüm’le yüzleşmesi gerekiyordu. Tam da o gece, başka bir koruyucu aile tarafından alınıp onları da lanetlemeden önce yapmalıydı.

“Toparlan, kızım,” dedi Magda teyze, kemikli elleri titriyordu. “Bu gece seni evime almayacağım.”

Yerdeki bakır kupasını almak ve kupadaki küçük çatlağı incelemek için duraksayan Signa, aceleyle mutfaktan çıktı. Basamakları çıkarken çürük, ahşap merdiven inledi. Zeminin, adımlarının ağırlığından rahatsız olmuşçasına nasıl gıcırdadığını ve döşeme tahtalarından dik çatısına kadar evi kaplayan kiri düşünmeye çalışıyordu. Tavanın bir köşesinde mükemmel şekilde korunmuş bir ağın üzerinde yaşayan, erişilemeyen ama her zaman görünür olan küre örümceğini düşünmeye çalıştı. Kafasındaki karanlık düşünceyi -kendisinde korkunç derecede yanlış şeyler olduğu düşüncesini- uzaklaştırmak için herhangi bir şeyi düşündü. Signa bir canavar mıydı? Normal biri olsaydı, herkes ve her şey daha iyi olurdu.

Magda, Signa’nın şeytani ruhunda taşıdığına inanıyordu ve bu, belki de doğrudu. Belki de şeytan onun içine yuva yapmıştı ve bu yüzden Signa’nın ölmesi imkânsızdı. Ne olursa olsun, bu fikir, Signa’nın yapması gerektiğini bildiği şeyi değiştirmede.

Magda teyzenin öksürüğü evi sarsınca Signa daha hızlı hareket etti. Çatı katındaki küçük yatak odasının kapısına, herhangi birinin kolayca girmesini engellemek için sandığını itti ve parmak uçlarına basarak odanın ortasına geri döndü. Eteklerini toplayıp yere oturdu. Ceketinin cebindeki belladonna böğürtlenlerini çıkarıp önüne koydu. Diğer cebinden de paslı bir meyve bıçağı çıkardı ve daha kolay tutmak için bıçağın sapını eteğinin ucuna sardı. Signa beş tane belladonna böğürtleni aldı ve nedenini söyleyemese de, böğürtlenlerin dilinde patlamasına izin vermeden önce, koyu renk buklelerini ve sık görünmesi için yakasını düzeltti.

Zehir, sanki biri onu sıcak bir demirle dağlayıp ciğerlerini yırtıyormuş gibi göğsünde dağılmaya başladı. Derisi, şırıl şırıl akan bir musluk gibiydi. Gözeneklerinden boncuk boncuk ter damlıyordu. Signa, safra boğazını yakmaya başladığı sırada içeri giren ve garip halüsinasyonlar yaratan gölgelere karşı gözlerini kapattı.

Sadece birkaç dakika sonra, belladonna'nın etkileri kaybolmaya başladı. Bir kişiyi öldürmeye yetecek dozda belladonna yemesine rağmen Signa, birkaç dakika içinde iyileşebilirdi. Ama bu *anda* mümkün olduğunca uzun süre kalması gerekiyordu çünkü peşinde olduğu şey buydu: Ölüm'ü kovalamak ve onu kesin olarak durdurma şansı.

Nihayet serinlik damarlarına yayıldı. Bu, onu içten içe yakan ve kabul edilmeyi talep eden tanıdık bir varlıktı. Signa gözlerini açtı ve Ölüm oradaydı.

İzliyordu.

Bekliyordu.

Varlığı sarhoş ediciydi, tanıdıktı ve belirsiz bir insan şekline dönüşen gölgeler, Signa'yı her zamanki gibi şaşırttı. O kadar derin bir karanlıktı ki ona bakmak acı veriyordu. Yine de Signa'nın yapabildiği tek şey, ona bakmaktı. Evet, yapabileceği tek şey buydu. Işığa çekilen bir kelebek gibi Ölüm'e doğru çekildi. Görünüşe göre Ölüm de ona...

Ölüm artık uzakta beklemiyordu. Avının üzerine bir akbaba gibi eğilmişti, gölgelerse onun etrafında dans ediyordu. Signa karanlığın sonsuzluğuna baktı ve gözleri acısa da başka tarafa bakmayı reddetti.

"Her canın istediğinde beni çağırmamanı tercih ederim." Bu ses, beklediği gibi değildi. Soğuk ya da şaşırtıcı değildi, bir çayırda akan suyun sesi gibiydi. Teninin üzerinden kayıp onu gece yarısı yüzmeye davet ediyordu. "Ben meşgul bir adamım, biliyorsun."

Signa hâlâ nefes nefeseydi. On dokuz yıldan daha uzun süredir Ölüm'ün sesini duymayı beklemişti ve onun ilk sözleri bunlar mıydı? Parmaklarını bıçağın kabzasında birleştirdi ve kaşlarını çattı. "Eğer amacın hayatımı mahvetmekse, bana nedenini söylemenin zamanı geldi."

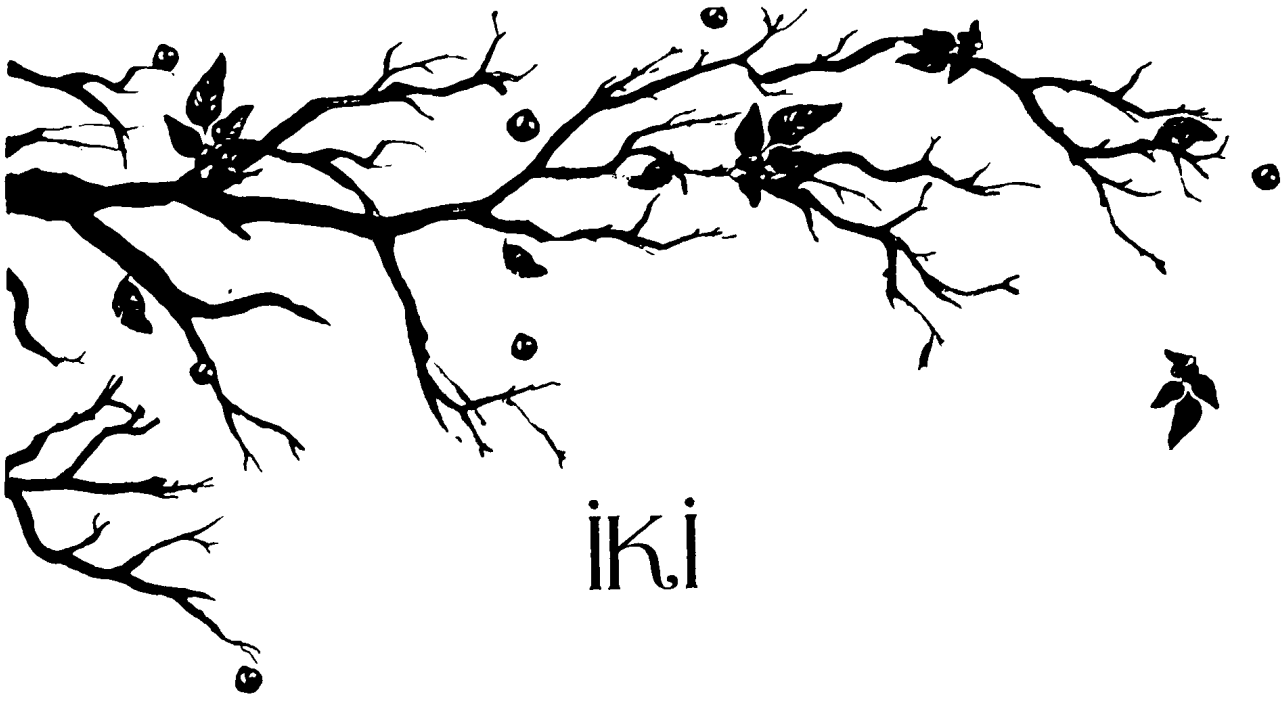
Ölüm geri çekildiğinde Signa'nın vücuduna giren sıcaklık, uyuşmuş parmaklarını ısırdı. Üşüdüğünün farkında bile değildi. "Benim yaptığımın bu olduğunu mu sanıyorsun, Signa?" Sesindeki şüphe, kızınkiyle aynıydı. "Hayatını mahvettiğimi mi?"

Bu sözlerde düşündürücü bir şey vardı. Çok tanıdık bir şey, teninin ürpermesine neden oluyordu. “Adımı söyleme,” dedi Signa. “Ölüm’ün ağzından duyunca kulağa lanetmiş gibi geliyor.”

Ölüm güldü. Sesi kısık ve melodikti. Gölgelele kivraniyordu. “Adın lanet değil, Küçük Kuş. *Tadını seviyorum* sadece.”

Ölüm’ün gülüşünün Signa’ya yaptığı şeyler garipti. Signa, bu anı yaşamak ve söyleyeceklerini planlamak için yıllarını harcamış olsa da şimdi hiçbirinin önemli olmadığını görmüştü. Hem olsa bile ne anlamı vardı ki? Ölüm’ün tuhaf sözlerinin kendisini etkilemesine izin veremezdi; yaptıklarının hayatını mahvetmesine, sahip olduğu tüm arkadaşlarını, koruyucularını ve yuvalarını elinden almasına izin veremezdi. Bunları daha fazla düşünmedi. Fırsatı değerlendirmenin ve Ölüm’ün zayıf noktasının olup olmadığını görmenin zamanı gelmişti.

Titreyen elleriyle bıçağını sıkıca kavradı ve toplayabildiği tüm gücü toplamak için eklemlerindeki ağırlıkla savaştı. Ardından, bıçağı Ölüm’ün tam göğsüne sapladı.

İKİ

Bıçak gölgelerin arasından kaydığında Signa küfretti. Ölüm, göğsüne baktığında gölgeler sanki doğruluyormuş gibi başını kaldırdı. “Bak, bak! Seni meraklı şey. Bu kadar sıradan bir şeyin üzerimde işe yarayacağına inanmadın herhalde?”

Dudakları, bu alay karşısında hayal kırıklığıyla kıvrılan Signa, bıçağını geri çekti. Bıçağın *bir şeyler* yapacağını ummuştı. Onu caydıracağına ya da ondan uzak durması konusunda ciddi olduğunu bilmesini sağlayacağına inanmıştı. Ölüm’ün onu tehlikeli olarak görmesini istemişti. Oynamaması gereken biri olarak... Fakat Ölüm, bunları düşünmek yerine *gülüyordu*.

Bu kahkaha yüzünden Signa, yatak odasının kapısının ısrarla çalındığını zar zor fark etti. Sandığın, ahşap zeminde çıkardığı gıcırtı ve Magda teyzenin beyaz çarşafı içinde, şeytan görmüş gibi büyüyen gözlerle odaya girerken bağırmasıyla sustu. Kadın hiç vakit kaybetmeden saçından yakaladığı Signa’yı yerden kaldırırken titriyordu. Sanki kızı dışarı atmak istermiş gibi bakışlarını pencereye çevirdi.

Magda teyzenin yanında duran Ölüm, hiddetlenerek havaya boğucu bir esinti yaydı. Teyzesinin elinden kurtulmaya çalışan Signa’nın derisine bir serinlik yayıldı. Signa, ona durmasını söyleyebileceğini bilmesine rağmen yapmadı. Teyzesinin göz-

leri nefretle yanıyordu ve kadın boynuna asılırken Signa, dişlerini sıkarak teyzesini omuzlarından tuttu ve kadının dengesini bozdu.

Signa'nın teni, Magda teyzenin tenine değdiği an, damarlarında bir ateş yandı sanki. Teyzesi sersemledi, kesik ve tiz bir nefes aldı. Teninin rengi solmuştu, sanki Signa'nın dokunuşu her şeyi alıp götürmüştü. Magda teyze sandığın bir köşesine takıldı, sessiz bir çığlıkla geriye doğru yuvarlanırken âdeta ciğerleri boşaldı.

Büyük bir gürültüyle yere düştü, belki de hayatında ilk kez susmuştu.

Signa ne olduğunu anladığında, parlak gözleri boş boş tavana bakan Magda teyzeye yardım etmek için artık çok geçti. Ölüm, onun üzerine doğru uçup cesedi incelemek için eğildi.

“Pekâlâ, onu susturmanın bir yolu da buydu.” Sesi, sanki bunların hepsi bir şakaymış gibi neşeliydi.

Signa'nın nefesi yavaş değildi. Soluk soluğa kalmış bir hâlde, “Sen ne yaptın?” diye sordu.

Ölüm, ancak o zaman onun paniklediğini fark ederek doğruldu. “*Ben* mi ne yaptım? Korkarım ki yanılıyorsun, Küçük Kuş.” Bir çocuğa talimat verirken kullanabileceğiniz kadar yavaş bir ses tonuyla konuşuyordu. “Nefes al ve beni dinle. Çok zamanımız yok...”

Signa, Ölüm'ün söylediği hiçbir şeyi duymadı. Elleri, bir ruhun elleri gibi saydam ve uçuk maviydi. Alçak sesle inleyerek ellerini arkasına sakladı. “Benden uzak dur!” diye yalvardı. “Lütfen, sadece uzak dur!”

Ölüm'ün sesinde, cevap verirken bir keskinlik vardı. Ufukta beliren karanlık bir ipucuydu. “Sanki daha önce denememişim gibi.” Signa, arkasına dönen Ölüm'ün, teyzesinin vücuduna uzanıp ruhunu bedeninden koparışını izleyebildi sadece. Ruh, önce Signa'ya sonra Ölüm'e baktı ve gözleri, durumu anlayarak parlardı. “*Seni pis cadı.*”

Signa, sanki zemin ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti. Titreyen ellerine bakarken zihni daha şimdiden kendini kaybetmişti, görüşü bulanıklaşıyordu. Ona ihanet eden ellerine... Bir hayata son veren ellerine...

“Ben ne yaptım?” diye fısıldadı kendine sarılarak kıvrılırken. *Ben ne yaptım, ben ne yaptım, ben ne yaptım?* Ve sonra ani bir korkuyla, “Ne yapacağım?” dedi.

“Önce bir nefes alacaksın.” Nedense gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde yatan Magda’nın değil de Ölüm’ün konuştuğunu duy-mak sinirlerini yatıştırmıştı. “Seni temin ederim, bunu beklemiyordum...”

“Beni temin edip etmemen kimin umurunda? Bunun olmasının sebebi sensin!” Signa gülse mi ağlasa mı bilemedi. Bu yüzden ağzından çıkan ses, gülmekle ağlamak arasındaydı.

Karanlık, odayı sararken Ölüm’ün gölgelerinin boyutu üç katına çıktı. “*Beni, sen çağırdın. Çağrıldığım yere gelmekten başka bir şey yapmadım. Ben, senin düşmanın değilim...*”

En azından buna gülebilirdi. “Düşmanım değil misin? Sen, varlığımın üzerinde koca bir bulutsun. Hayatımı böyle yerlerde, onun gibi insanlarla ve etrafımda ruhlarla sarılı geçirmemin sebebi sensin! Mutsuz olmamın sebebi sensin. Ve şimdi de yaptığına bak!” Gözleri, önündeki cesede takıldı ve Signa, gözyaşları yanaklarını yakarken yüzünü yarı saydam ellerinin arasına gömdü. “Beni mahvettin. Artık kimse benimle evlenmek istemeyecek!”

“Evlenmek mi?” Ölüm, inanamayarak ona baktı. “Bunun için mi ağlıyorsun?”

Daha çok ağladı. Kelimeler, onun hızla dönen zihnini rahatlatmak için hiçbir işe yaramıyordu.

Signa baksaydı, Ölüm’ün gölgelerinin de solduğunu görebilirdi. Onun, kendisine uzandığını ama reddetmesinden çekindiği için geri çekildiğini görebilirdi. Gölgelerinin, Magda’nın ağzına dolandığını ve başka bir zalim söz daha söyleyemesin diye kadını susturduğunu görebilirdi.

“Bunun olmasını asla istemedim.” Sesi içten geliyordu. “Zamanımız kısıtlı ve şu anda ne söylersem söyleyeyim, dinlemeyeceğini biliyorum. Ama ben düşmanın değilim. İki gün içinde bunu sana kanıtlayacağım. O zamana kadar burada bekleyeceğine söz ver.”

Signa söz vermese bile gidecek başka bir yeri yoktu. Yine de Ölüm gidene kadar başını kaldırmadı ve sıcaklık odaya geri sızdığında, hayat bir kez daha tenini renklendirirken el ve ayak parmaklarına yeniden can geldi. Belladonna'nın etkileri azalmıştı, nabız gibi atan bir baş ağrısı ve teyzesinin öfkeli ruhu, Ölüm'ün ziyaretinden geriye kalanlardı.

Signa ona ıslak gözlerle baktı ve Magda teyze kaşlarını çatı. *“Her zaman şeytanın senin içinde olduğunu biliyordum.”*

Signa hiçbir tartışmaya girmeden acı biçimde yere uzandı.

Signa, ölü teyzesi Magda'nın evinin yıkık dökük kapısının önünde kollarını kendine sarmış, adli tabibin işini bitirmesini bekliyordu.

Adam, cesetten rahatsız olduğu için değil, kuzgun saçları ve tuhaf renkli gözleriyle Signa'dan ve uzaktan bilmiş bakışlarla izleyen komşu kalabalığından korktuğu için acele ediyordu.

Signa meraklı komşulara karşı koymaya çalışırken, “Böyle olmasını asla istemedin,” diye fısıldadı kendi kendine. “Aklından geçirmiş olabilirsin ama düşünmekle yapmak aynı şey değil. Sen iyi birisin. İnsanlar seni sevmeyi öğrenebilir. Hepsi onun suçuydu.”

Onun suçu, onun suçu, onun suçu. Bu, yeni sloganıydı.

Signa şimdi Ölüm'den, eskisinden daha çok nefret ediyordu. Bir şekilde onu dönüştürdüğü şeyden nefret ediyordu. Yine de... Magda teyzenin gitmesine üzüldüğünü söyleyemezdi.

En azından kısmen gitmesine.

“Beni almalarına izin mi vereceksin?” Magda teyzenin ruhu çıldırmıştı, ölüyken bile öfkeliydi. *“Bana borçlusun, kızım! Beni o kılıfın içine tıkmalarına izin mi vereceksin? Bir şey yap, küçük cadı. Beni görebildiğini biliyorum!”*

“Maalesef seni duyabiliyorum,” diye homurdandı Signa. Teyzesinin torbalanmış cesedini siyah bir arabanın arkasına kaldıran adamın şaşkın bakışlarını gördüğünde yüksek sesle konuştuğunu fark etti.

Ne yapacağından emin olamayan Signa, adam rahatsız olana ve kendini mazur görene kadar onunla teyzesinin süzülen ruhu arasında kaldı, adam kaybı için ne kadar üzgün olduğunu ve kendisiyle nasıl temasa geçeceği hakkında konuşmaya başladı.

Bu arada komşular, eskiden beri kızda bir terslik olduğunu bildiklerini fısıldayarak boyunlarındaki haçlarına sıkıca tutundular. Dinleyen herkese Signa’nın kötü bir tohum olduğunu ve Magda’nın, şeytanı evine davet etmeden önce daha iyi düşünmesi gerektiğini söylüyordu. Hatta aralarında, boş boş gözlerle Signa’ya bakarken tekrar tekrar haç çıkaran, beyaz gömlekli bir ruh bile vardı.

Kaşlarını çatmamaya çalıştı. Dedikoduların onu rahatsız etmesi önemli değildi. Güvenebileceği tek bir kişiye sahip olmak için her şeyini verecek olması önemli değildi çünkü ondan korkmakta haksız değillerdi. Signa, Ölüm’ün güçlerini kullanmıştı.

Sadece bunu nasıl yaptığını çözmesi gerekiyordu.

Magda’nın evine geri girerken Signa’nın tüyleri diken diken oldu. Ne komşuların ne de çılgına dönmüş teyzesinin- adli tabibin arabası caddede kaybolurken çılgına dönen teyzesinin- o gizlice bahçeye girerken onu takip etmemesini umuyordu.

Bu *bahçe* onun için sıradan bir yer olmaktan öteydi. Yıllar boyunca Magda’nın sık sık şikâyet ettiği toprak, yabani otlar ve kır çiçekleri ile süslenmişti ve Signa, bir kürek ya da makas olmadan bahçeyi elinden geldiğince iyi bir hâle getirmek için saatlerini harcamıştı. Signa’nın bu evde özleyebileceği bir yer varsa o da kesinlikle bu bahçeydi.

Bir söğüt ağacının altına yaklaştı, ağacın gövdesine yaslanabilmek için neredeyse yere kadar uzamış yaprakları bir yana çekti. Ama yalnız değildi.

Yaprakların altında toprak ve yoncayla kaplı yavru bir kuş vardı. Dünya için o kadar yeniydi ki gözleri sımsıkı kapalıydı, teni pembe ve etliydi, vücudunda tek bir tüyü bile yoktu.

Signa, toprakla kaplı zavallı yaratığı ve onu canlı olarak yeme niyetinde olan aç karıncaları incelemek için eğildi. Vücudunu böcekler sarmıştı. Signa, yaratığa sempati duymadan edemedi. Kendisi de tıpkı onun gibiydi. Yuvasından atılmıştı ve kendi başının çaresine bakması bekleniyordu. Fakat kuş, Signa kadar yetenekli değildi çünkü Ölüm'ü kandıramazdı. Bir an önce ölmek ve sefaletinden kurtulmak, bu küçük yavru için bir nimet olurdu.

Ama Magda'nın ölümü bir kazaydı. Eğer Signa isteyerek başka bir can alsaydı, bu onu ne yapardı?

Bunu aklına getirmeyi hiç istemiyordu ama yine de incitebileceği biriyle yüz yüze gelmeden önce bir cevaba ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Tereddüt ederek eldivenlerini çıkardı ve bir parmağının ucunu, yavrunun omurgasında gezdirerek toplanan karınca ve kalıntıların bir kısmını süpürdü. Nefesini tuttu, Ölüm'ün gelip gelmeyeceğini görmek için merakla beklerken yavru, yavaş kalp atışlarıyla yerde kıvranmaya devam etti.

Parmağını bu sefer daha uzun süre kuşun üzerine bastırdı. Elini çektiğinde yaratık hâlâ nefes alıyordu.

Gözyaşları içinde söğüdün gövdesine yaslandı. Ağlamak onu rahatlatmıştı. Dokunuşu, zavallı kuşu öldürmemişti. Dokunuşu öldürücü değildi. Tabii... Daha fazlası olmazsa...

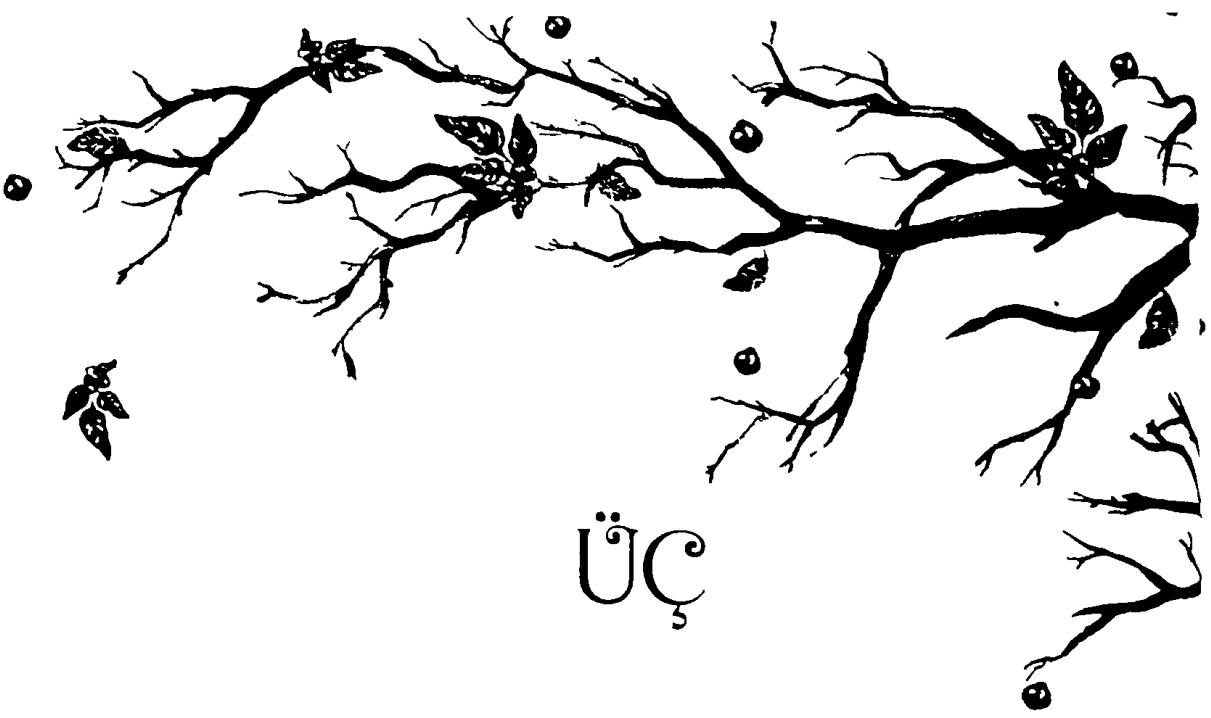
Cebindeki belladonnayı hatırlayan Signa, titreyen eliyle cebinden beş tane belladonna çıkardı. Yaprakların onu gizleyeceğinden emin olarak belladonnaları ağzına attı ve dilinin üzerinde patlamalarına izin verdi. Baş dönmesi, mide bulantısı ve görüşün

bulanıklaşması belirtileri hızla ortaya çıktığında, Ölüm bir kez daha karşısında belirdi. Onun geleceğini bilmesine rağmen uzakta durmasından dolayı mutluydu. Signa, parmağını kuşun omurgası boyunca gezdirmek için bir kez daha uzandı ve bu sefer yavru kuşun kalbi durdu.

Signa elini geri çekip göğsüne bastırdı. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Tek bir dokunuşla ölüm getirebilirdi. Ama öyle görünüyordu ki bunu sadece Ölüm onun yanındayken yapabiliyordu. Bu durum, Signa bu garip boşlukta, yaşamla ölüm arasında bocalarken işe yarıyordu sadece.

O kadar çok sorusu vardı ki. Signa, yavruyu toprakta bırakarak kendini zorla yerden kaldırıp, eve doğru sendelerken Ölüm'e bir kez bile bakmadı.

En azından yavrunun artık acı çekmeyeceğini bildiği için memnundu. Signa, ileride bir canavar olacaksa bile en azından merhamet gösterebilen biri olduğuna seviniyordu.

ÜÇ

Ertesi gün, fildişi rengine gösterişli bir at arabası geldi. Komşunun havlayan köpekleri, arabanın gelişini haber verdi ve Signa, dışarıda ne olduğunu görmek için mutfak penceresinden baktığında göğsü sıkıştı. Teyzesinin ölümünden bu yana neredeyse bahçede yaşıyor, bitkilerle vedalaşıyor ve evi kasıp kavuran ruhu görmezden gelip günlerin geçmesini bekliyordu. Magda teyze ölüyken bile gaddardı, Signa'ya ne kadar baş belası olduğunu söylemediği ya da komşuları gözetlemediği zamanlarda perdeleri hışırdatıyor ve içindekileri haykırıyordu.

Signa bir gün önce, kırmızı mumla mühürlenmiş ve Bay Elijah Hawthorne tarafından imzalanmış, onu yeni evine, Thorn Grove'a davet eden bir mektup almıştı. Magda'nın torunu Lilian'ın kocasından gelen bu mektup, Signa için sürpriz olmuştu. Magda'nın daha önce genç kadından şikâyet ettiğini ve hiçbir uyarıda bulunmadan Magda'nın harçlığını kesen zengin sosyetik torununun hikâyelerini anlattığını duymuştu.

Signa, ertesi sabah gün doğumuna kadar tüm günü mektuba bakarak geçirdi. Bunun, hayal gücünün bir ürünü olmadığına ikna olmamıştı. Ölüm'ün bunu nasıl başarmış olabileceğini düşünmek istemiyordu ve bu teklifi kabul etmemeyi kafasına koymuş olsa da Signa aptal değildi. Thorn Grove'a gitmek, elindeki

en iyi seçenektir. Çayını bir kenara bırakıp Elijah'ın mektubuna sınımsız sarılmaktan ve aceleyle dışarı çıkmaktan başka çaresi yoktu.

Araba, kalın otların ve kırık parke taşlarının arasında fıskıran nemli yosunların üzerinde ilerlerken zorlanmadı. Onu çeken iki atın siyah tüyleri, terden parlıyordu. Burun deliklerinden de ter damlıyordu ama vücutları sağlıklı ve kaslıydı. Signa kendi kemikli bileklerini ve cılız bacaklarını düşünmeden edemedi ve beslenme şekilleri, kesinlikle kendisinininkinden üstün olan bu atları biraz kıskandı. Devasa aygırlar onun önünde durduklarında homurdandılar ve yaşlı bir arabacı yalpalayarak at arabasından indi. İncecik, uzun boylu ve açık tenli bir adamdı.

“Günaydın, hanımefendi.” Silindir şapkasını çıkararak arabanın kapısını açtı. “Sanırım almaya gönderildiğim hanım sizsiniz, ha?”

“Öyle olduğuma inanıyorum.” Signa bir sinek kuşu gibi titredi. Birisi gerçekten onu almak için gelmişti. Onu, birlikte güzel elbiseler giyebileceği, diğer kadınlarla çay yudumlayabileceği ve özlediği hayatı yaşayabileceği, toplumsal hiyerarşinin üst sıralarında yer alan bir aileye götürmek için hem de. Tüm bunlar, gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu gözüne. Gölgelere bakmaya devam etti çünkü Ölüm'ün ortaya çıkıp gülerek bunların hepsinin bir oyun olduğunu söylemesini bekliyordu.

Arabacı, “Sizi en kısa sürede götürmem emredildi,” dedi. “Önümüzde biraz uzun bir yolculuk var. Herhangi bir eşyanız var mı?”

“Sadece bir sandık, efendim. Hemen içeride. Getirebilirim...”

Sürücü sözlerini o kadar küstah bir gülümsemeyle geçiştirdi ki bu, endişe vericiydi. Signa en son ne zaman böyle bir gülümseme gördüğünü hatırlayamıyordu. “Önemli değil, hanımefendi. Benim için zevktir.” Böyle bir nezakete alışık olmadığı için adam eve doğru yürürken sadece başını salladı. Orada mı durmalıydı yoksa arabaya mı binmesi gerekiyordu, bilemedi.

Signa'nın bu cevabı almak için fazla beklemesi gerekmedi; koltuktan gelen öksürük, sürücünün yalnız gelmediğinin sinyali verdi. Arabanın içindeki kişinin, beklediğinden çok daha genç, en fazla yirmili yaşlarının başında bir adam olduğunu gördü. Genç adam çok güzel giyinmişti, üstünde siyah çizmeleriyle uyumlu bir frak vardı. Bir söğüt kadar uzun ve bir meşe kadar genişti. Küllü siyah saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı. Teni güneşten bronzlaşmıştı ve gözlerinin altında soluk ve incecik gri bir çizgi şeklinde, Signa'ya dumanı hatırlatan lekeler vardı. Alnının sol tarafında çapraz olarak kesilmiş küçük bir yara izi...

"Şu vagondaki altın kaplamaya bak! Elbette torunum Lillian servetini gösterme ihtiyacı hissedecekti. Zavallı kız, bana yardım etmeyi hiç düşünmemiş bile. O aptal, korkunç biri. Tıpkı senin gibi!" Çocuğun etrafında dönen Magda'nın sözleri, acıyla yankılanıyordu ama Signa, bu sözleri bir kez olsun umursamadı.

Signa'nın ruhlar hakkında bildiği iki kural vardı. Bu kurallardan ilki, Magda'nın yalnızca öldüğü topraklara musallat olabileceğiydi ve ikincisi, cesedinin yakılması durumunda ruhunun istemese de yeryüzünden ayrılacağıydı.

Signa'yı rahatlatan ilk kuraldı çünkü bu, korkunç teyzesini bir daha asla görmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

"Sizinle tanışmak bir zevk, efendim. Umarım yolculuğunuz rahat geçmiştir." Signa boğazını temizledi ve elinden geldiğince nazik olmaya çalıştı. Hatta son zamanlarda giydiği tek kıyafeti olan ve vücudunu aşırı kaşıntıdaran ağır, bombazin elbisesi ve siyah tüylü peçesiyle reverans yapmaya kalkıştı.

Genç adam aynı kibarlığı göstermedi. Kurumuş verandaya ve bakımsız bahçeye sert bir bakış attı. Veranda, aşırı büyümüş yabani otların üzerine basmadan geçilemeyecek kadar doluydu. "Ben Syllas Thorly ve Bay Elijah Hawthorne adına Bayan Farrow'a, Thorn Grove'a kadar eşlik etmek için buradayım." Sesi, yaklaşan bir fırtınanın ilk rüzgârları gibiydi. "Sanırım o, sizsiniz?"

Bir Hawthorne bekleyen Signa, adamın adını hızla ezberledi. "Benim."

“Harika,” dedi, ellerine ikinci bir deri gibi oturan koyu renk deri eldivenleri düzeltmeye, Signa’ya gösterdiğinden daha fazla ilgi göstererek. “Hemen gidiyoruz. Albert’in dediği gibi, önümüzde epey uzun bir yolculuk var.”

“Dinlenmek isterseniz çay yapabilirim.”

Sylas kravatını düzeltti ve hiç umursamadı. “Bu kulübede gereğinden fazla oyalanmamayı tercih ederim.”

Signa dişlerini sıktı ama belli etmedi. “Peki ya, atlar? Su içmeye ihtiyaçları var mı?”

Sylas başını gökyüzüne doğru kaldırıp gözlerini kıstı. Uzun bir nefes aldığı anda, Signa, kaybolan sabrını bulutlarda aradığını ve bir türlü bulamadığını hissetti. “Kibarsınız. Ama atlar bana, bir hastalığa yakalanma riskine girmemeyi tercih edeceklerini söylediler. Gelin, Bayan Farrow.” Sylas, Signa’nın arabaya binmesine yardım etmek için eldivenli elini uzatarak arabayı işaret etti.

Araba küçüktü ve Signa’nın, Sylas’ın bu dar alanda çok rahat ve geniş bir şekilde yayılmış olan dizlerine kazara çarpmaması için gergin vücudunu bir tarafa yatırması gerekecekti. Bir süre sonra, seyahat sandığı yüklendiğinde ve Albert arabaya geri bindiğinde, dizginleri çekti ve atlar hareketlendi.

Sylas’ın dumanlı gözleri, bir gazete alıp kucağına yaymadan kısa bir süre önce Signa’nın kilerle buluştu. Ne yapması gerektiğinden emin olamayarak başka bir gazete ya da okuyabileceği başka bir şey aradı ama hiçbir şey bulamadı. “Sen bir Hawthorne değilsin, öyle mi?” Signa, ona eşlik ettiği için *bir şeyler* söylemenin gerekli olduğunu hissederek sordu. Annesinin kendisine bıraktığı *Bir Hanımefendinin Güzellik ve Görgü Kuralları Rehberi*’nden öğrendiğine göre evli olmayan bir kadının, herhangi bir erkekle yalnız kalması uygun değildi. Yine de bu büyük araba ve duyduğu her şey göz önüne alındığında, Hawthornelerin zengin ve yüksek sosyeteden olduklarına ve dolayısıyla oldukça saygın olduklarına şüphesi yoktu. O hâlde Signa’nın kitabının modası geçmiş olabilir miydi? “Bay Hawthorne benim için gelemeyi miydi? Ya da Lillian?”

Sylas sessizce nefes verdi ve uzun bacaklarını elinden geldiğince uzattı. Böyle bir alan için fazla uzundu, bir kütüğün üzerine tüne-
miş bir karga gibi kambur oturmak zorundaydı. “Lillian öldü ve Bay Hawthorne’un kızı Blythe da hasta. Yani hayır, gelemezlerdi.”

Signa gerildi. Görünüşe göre Ölüm, Thorn Grove’a uğramıştı.

Anlaşılan Sylas da bu konuşmadan Signa kadar rahatsızdı, “Sizi uğurlayacak kimse olmamasına üzüldüm,” diye mırıldandı.

“Sorun değil, kendi kendimi idare etmeye oldukça alışkınım.” Ayrıca, onu uğurlayabilecek tek kişi, Signa’nın bir daha asla görmemeyi tercih edeceği Magda teyzeydi. Yeryüzünde dolaşan her ruh, dünyaya öfke ya da üzüntü gibi bir tür yoğun duyguyla bağlıydı. Pencerelerden dışarı bakarak ağlayan kadınları ve öfkeli bir döngü içinde ileri geri yürüyen ruhları görmüştü. Signa onların rutinlerine alışmıştı ve onlardan kaçınma konusunda yetenekliydi çünkü ruhlar sonunda bu dünyadan göçmeye karar verene kadar aynı noktalara sık sık giderdi.

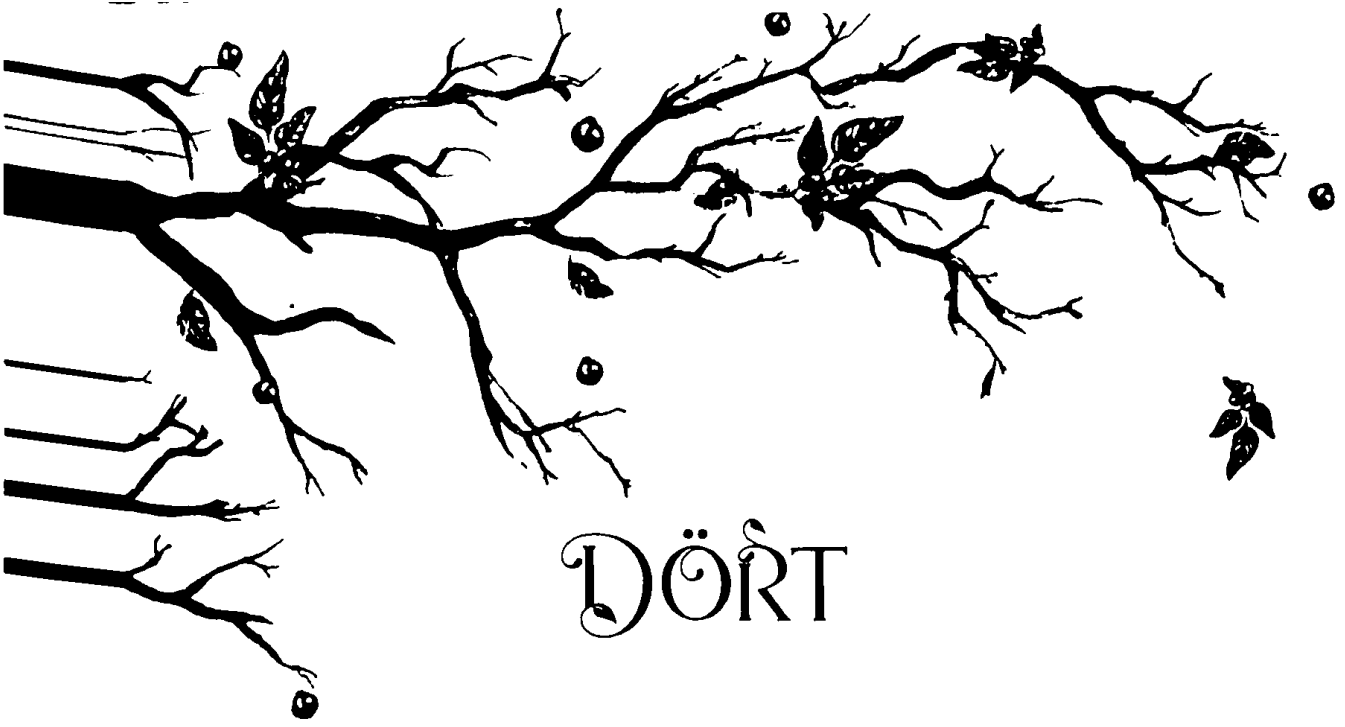
Signa, hayatı boyunca sadece iki ruh tanımıştı. Geri kalanların çoğu, arabanın kapısına vurarak “*Sakın gitmeye cüret etme, cadı! Beni burada bırakmaya cüret etme!*” diye bağırarak Magda teyze-
yesi gibi, tüm zamanını dünyada dolaşarak harcayabilirdi.

Ama sonbahar esintisinde tarçın ve elma kokularının yoğun olduğu Arnavut kaldırım sokaklarda onu arkalarında bırakarak ilerlediler. Signa, Magda’nın takip edemeyeceği kadar uzaklaştıkları anda, Sylas’ın ara sıra gazetesinin sayfalarını çevirdiği hışırtıyı dinleyerek hâlimden memnun bir şekilde içini çekti.

Sylas bir süre sonra gözlerini gazeteden kaldırmayarak, “Gittiğiniz için rahatlamış gibi görünüyorsunuz,” dedi.

Sözlerin ne kadar doğru olduğunu düşünmeden homurdandı. “Her yer buradan daha iyidir,” dedi başını bir pencereye yaslayıp dışarıyı izlerken.

Sylas’ın parmaklarının sayfalarda hareketsiz kaldığını fark etmedi. Çenesini kasarak okumaya çalışırken yüzünde beliren karanlık bakışı görmedi. Görseydi, belki de Thorn Grove’u ve onu bekleyen her şeyi iki kez düşünürdü.

DÖRT

Signa, Thorn Grove'a gitmek için trene binmeleri gerektiğini bilmiyordu. Havada ilk duman kokusunu aldığı anda, yanından geçeceklerini düşünerek arabanın camlarını kapattı. Ama tren yavaşlarken Sylas, kızın eline sarı bir bilet sıkıştırdı. Gazetelerde ne kadar hızlı olduğunu okumasına rağmen trene hiç binmemişti. Trenin, modern ve lüks, yeni seyahat yöntemi olduğu söyleniyordu. Kızın kendine gelip arabadan inmesi için Sylas'ın hafifçe öksürmesi gerekti. Botlarının topukları yere çarptığı anda Signa başka bir dünyaya sürüklendi.

İstasyon, heybetli olarak tanımlanabilecek kadar büyük bir saatin kadraniyla süslenmiş, gri bir binaydı. Saat vurdu ve bir gong sesi istasyonda yankılandı.

İçerinin zemini yıpranmış ve sararmıştı. Sinekler, çöp yığıyla dolu çöp kutularını sarmıştı ve koşturan insanlardan gelen belirgin misk kokusu havada asılı kalmıştı. Bir de ruh vardı burada. Üstünde delikler olan uzun, siyah palto giymiş bir adam, bir sıraya oturmuş; yoldan geçenleri ciddiyle izliyordu. Signa gözlerini kaçırdı ve ondan uzak durmaya dikkat etti.

İstasyon ne kadar kirli olsa da havalı bir yanı da vardı. Ellerinde en lüks bastonlarını tutan iş kıyafetleri içinde erkekler, otobüslerde başlıklı ve pamuklu günlük elbiseler giymiş kadınlar vardı. Hepsi-

nin de gidecek bir yeri vardı. Birkaç kişi banklardan birine oturup gazetesini almıştı ya da purosunu tütürüyordu. Diğerleri ise dev saate bakıp, eşyalarını taşıyarak istasyondan aceleyle geçiyorlardı.

Göğsü gururla kabaran yaşlı bir beyefendi, parmağındaki yüzüğe sırtarak bakmayı bırakamayan bir kadına eşlik ediyordu. Yalnız geçirdiği çok sayıda günün alışkanlığıyla Signa, yeni evli olduklarını ve balayına başlamak için yola çıktıklarını hayal ederek hikâyelerini kafasında kurdu. Kadının seyahat sandığına tıktırdığı, sevdiğiyle birlikte deniz kenarında seyahat ederken tuzlu havayı teninde hissedebilmesi için en ince kumaşlardan yapılmış tüm güzel elbiseleri hayal etti. Arzu, Signa'nın içine kıvrıldı. Sıcak basınca kendini çiftten uzaklaşmaya zorladı. Böyle bir kadın olmak nasıl bir şeydi? Mutluluktan aptalca sırıtmadan duramadığı yakışıklı bir adamla ülkenin dört bir yanını gezmek?

Sylas ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Signa başını salladı ve dinliyormuş gibi yaptı. Hayallerinde ve şimdiye kadar gördüğünden çok daha fazla insanla dolu bir denizde kaybolmuştu. Biletine bir göz atan ve sandığını taşımayı teklif eden yardımsever genç bir görevlinin önderliğinde Sylas'la istasyondan geçerken insanların etrafından dolanmayı zar zor başardı. Sandık sağlam ve ağırdı ama Sylas çocuğa yardım teklifinde bulunmadı. Aslında, görevliye bakmamaya özen göstererek tepkisiz ve sessiz kalmıştı.

“Bölme size ait olacak, hanımefendi.” Görevlinin sesi, sandığın ağırlığıyla verdiği mücadeleden dolayı nefes nefeseydi. “Trenin en iyi vagonu.”

Signa hiç bu kadar kalabalık ve etrafındaki her şeyin büyük hissettirdiği bir yerde bulunmamıştı. Yanlış bir yöne sapsa sonsuza kadar kaybolacakmış gibi hissettiği bir yerdin burası. Sylas her zaman ekşi bir turta yutmuş gibi görünse de kaybolma ihtimaline karşı onun yanında olmasından memnundu. “Sık seyahat eder misiniz?” diye sordu Signa ona.

Cevap yanındaki görevliden geldi. “Pek değil, hanımefendi. Gezebilmeyi çok isterdim ama işlerimle meşgulüm.”

Signa, Sylas'ı en son gördüğü yere bakmak için döndü ancak adamın orada olmadığını fark etti. Derin bir nefes alarak onu görüne kadar kalabalığı taradı. Oradaydı. İleride, trene biniyordu.

Bir an panikledi ve ellerini görevlinin taşıdığı sandığının altına sokarak görevliye döndü. "Tamam, şunu bana verebilirsiniz" dedi. "Yolun geri kalanını kendim hallederim."

Görevli irkildi ama daha sık tuttu. "Gerçekten önemli değil, efendim. Bu bir hanımefendi için çok ağır..."

Tartışacak zamanı olmadığını düşünerek kollarını göğsünde bağladı. Gerçekten de sandık olağanüstü ağırdı, saf maundan yapılmış ve demir kilitlerle bağlanmıştı. Kesinlikle topuklu giyen ve yas tutan bir kadın tarafından taşınmak için tasarlanmamıştı ama idare ederdi. Nefesi sıkıştı. Nereye gittiğini bilen ve kaybolursa ona yardım edebilecek tek kişiden ayrı kalma endişesi, fazladan taşıyacağı ağırlıktan çok daha kötüydü.

"Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Bundan sonrasını ben halledebilirim." Sylas'ın peşinden koşmadan önce görevliye Signa'nın söylediği tek şey buydu. Geri yıkılmamak için kollarıyla dengesini bulmaya çalışırken uzun adımlar atıyordu. Birkaç kişi yardım teklif etti ancak kondüktör şimdiden son biniş için çağrıda bulunuyordu ve Signa yalnızca kendini ve eşyalarını olması gereken yere götürmeye ve Sylas Thorly'i gözden kaybetmemeye odaklanmıştı. Trene vardığında teni terden parlıyordu ve o kadar sık nefes alıyordu ki kimse onun gözünün içine bakmadı.

Eşyalarının ağırlığının altında bile Signa, trenin güzelliğine hayran kaldı. Siyah demir tırabzanlar ve her iki yanında kırmızı deri koltuklar olan sağlam, ahşap masalar, beklediğinden daha güzeldi. Bileti, Sylas'ın botlarını karşısındaki bordo koltuğa uzattığı ve pelüş, kadife bir koltuğa oturup beklediği özel bir odayı gösteriyordu. Sylas, Signa'ya bir bakış attı ve burnunu kırıştırdı.

"Tanrım. Bir kadının bu kadar çok terleyebileceğini bilmiyordum."

Signa gerçekten bir cadı olsaydı, Sylas'ı canlı canlı haşlayabilirdi. "Bensiz koşmaya karar vermeseydiniz terlemezdim, *efendim*."

Bunun üzerine Sylas alaycı konuşmasına devam etti. Kötü ve itici bir sesle. "Beni dinlemediğinizi anlamalıydım. Dikkatinizin dağılmasına izin vermeseydiniz, kompartımanımızın uygun durumda olduğundan emin olmak için önden gideceğimi söylediğimi duyardınız."

Signa dilini ısırды. Evet, Sylas'ın bir şey söylemiş olabileceğini ve evet, başını salladığını hatırlıyordu. Yine de Sylas, daha yüksek sesle konuşmalıydı.

Yanıt vermemeyi seçen Signa, sandığını üst taraftaki dolaba koymaya çalıştı. Göğsü ne kadar kuvvetli olsa da onu başının üzerine kaldırmaya çalışırken kolları titriyordu. Sylas'a arkasını dönmek için bir bahane bulduğu için minnettardı ama manevrayı tam olarak beceremedi. Kasları yandı ve birkaç dakika boyunca ağrıyı görmezden gelip zorladıktan sonra sonunda tamamen vazgeçti.

Signa tökezledi, bir an için sandığı tarafından ezildikten sonra Ölüm'ün bir ziyaret daha yapacağına ikna olmuştu. Ama o düşmeden önce, Sylas ayağa kalktı ve onu arkasından yakaladı. Signa, sırtını adamın göğsüne bastırırken tepeden tırnağa kızardı. Bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Sylas, onun kadar şaşırmış görünmüyordu. Signa, hâlâ adamın göğsünün sertliğine odaklanmıştı. Sylas, yana doğru bir adım attı ve sandığı ondan alıp üst taraftaki dolaba yerleştirdi. "Neden bu kadar ağır bir şeyi taşımayı seçtiniz?" diye sordu. "Burada olmasaydım, o sandık suratınıza düşebilirdi. O zaman ne yapacaktınız?"

"Sanırım yüzünüzü kalırdım," diye yanıtladı kız öfkeyle. "Ve yine, size yetişmek için koşturmak zorunda kalmasaydım onu taşımama gerek kalmazdı. Beni bırakıp gitmenizden korktum."

Sylas homurdanarak kendini koltuğa attı, bacakları dayanılmaz bir şekilde gerildi. "Bana çok yavaş yürüdüğünüzü söylemeliydiniz. Bilseydim, sizi taşımayı düşünebilirdim."

Bu dayanılmaz kişiliğin, sabrını test edip etmediğini merak ederek adamın karşısına oturdu. Dizlerini onunkine çarpmasınlar diye bir arada tutarak ve ona sert bir gülümseme göndererek, “Biraz daha düzgün oturmak ister misiniz, Bay Thorly?” diye sordu.

Sylas kendine baktı. “Garip mi oturuyorum?”

Tanrım, bu adamla başa çıkmak için güce ihtiyacı olacaktı. Signa, gri çizmesinin ucuyla adamın dizlerinden birine vurdu, sonra diğerine. “Bu kompartımda bir tek siz varmışsınız gibi oturuyorsunuz.”

Yavaşça gözlerini kırptı ve Signa onu anladığını bilse de adam haklı çıkmaya çalışmadı ya da özür dilemedi. Sylas sanki biraz kestirmeye niyetliymiş gibi sadece güldü ve gözlerini kapadı. “Kesinlikle ileri gidiyorsunuz.”

Terbiyeli olmak için elinden geleni yapmıştı ama bu adamda onu çileden çıkaran bir şey vardı. Serin duruşlu ve dik bakışlı biriydi. Signa’nın, bir baş belası olduğuna çoktan karar vermiş gibiydi. Bu, tavırlarını kontrol edememesine ve sert sözlerin ağzından kaçmasına neden oldu. Signa, elbisesini tutup dizlerine kadar kaldırırken kendini durdurmadı ve Sylas’ınki gibi açılmaları için yeterince yer açtı. “Görünüşe göre benim görgü kurallarım da sizinki kadar kusursuz. Sizin konumunuzdaki birinin daha kibar olmasını beklerdim.”

“O konum hangi konummuş, Bayan Farrow?”

“Bir hanımefendiye eşlik etme konumu.”

“Hanımefendi mi?” Gözlerini bir anda açtı, tekrar kapatmadan önce kadının uygunsuz duruşunu ve yukarı kaldırılmış elbisesini değerlendirdi. “Bulursanız bana da haber verin, ona seve seve eşlik ederim.”

Onu görmezden gel, dedi kendi kendine, dudaklarını yakabilecek bir gülümseme için kendini zorlayarak. *Sen bir hanımefendi olacaksın. Öz güvenli, zarif ve ağırbaşlı.* Ellerini birleştirdi ve elbisesini düzeltti.

Sakin numarası yapan Signa, kompartımanlarını inceledi. Sylas'ın yanında şekerli ikramlıklar ve unlu mamüllerle dolu bir araba vardı. Tatlı deniz tuzu şekerlemesi, krema ve şekerli-cevizli çörekler, erik jöleli minik hamur işleri ve çok daha fazlası sıralanmıştı. Gözlerini beslemekle o kadar meşguldü ki, Sylas fısıldadığında neredeyse yerinden fırlayacaktı, "Size bir mendil verebilir miyim, Bayan Farrow? Sanırım dudağınızda biraz salya var."

Ona nefret dolu bir bakış atmamak için elinden gelen her şeyi yaptı ve sonra, "Bunlar bizim için mi?" diye sordu.

Sylas arabaya baktı ama gözleri parlamadı. Dudaklarında hiçbir zevk, midesinde açlığa dair bir gurultu yoktu. "Kompartımana dâhil olmalı," dedi sadece. Dümdüz. Öylece. Sanki önlerinde bir tatlı ziyafeti yokmuş gibi. Signa kendini bu adamın insan olup olmadığını merak ederken buldu.

Bir Hanımefendinin Güzellik ve Görgü Kuralları Rehberi'nde başkalarının önünde yemek yemenin önemli kuralları olduğunu okumuştı. Kullanılacak belirli çatallar ve belirli bir yeme düzeni vardı. Yine de Signa, ikramları o kadar çok istiyordu ki midesi bu direnişine karşı çıktı. Hem de yüksek sesle.

Sylas'ın duymadığından emin olmak için korku içinde bekledi. Ancak şans, nadiren onun yanındaydı.

Sylas öne doğru eğilip Signa'nın elini tutarken tek kaşını kaldırdı. Her iki eli de eldivenli olmasına rağmen Sylas bir mendili avucuna bıraktığında Signa kaskatı kesildi.

Konuşurken sesi alaycıydı. "Acı çekiyormuş gibi görünüyorsunuz."

Parmaklarını mendilin etrafına sımsıkı sararken söylemek istediği, düzgün ya da kibar olmayan milyonlarca şeyi düşündü. Bunun yerine, "İyi bir kahvaltı yaptım. Kendimi şımartmak kabalık olur," dedi.

Sylas'ın gülümsemesi keskindi. Şaşırtıcı bir şeydi, kısa ve belli belirsiz. Bir an oradayken sonra kaybolmuştu. "Bu kadar yiyeceği israf etmek rahatsız edici olur, Bayan Farrow. Özellikle sizin için satın alındığında. Bay Hawthorne'a biraz saygı gösterin ve yiyin."

Belki de Sylas en kötüsü değildi. Arabayı ona doğru çekmesi için bir daha söylemesine gerek yoktu. Hemen üstüne pudra şekeri serpilmiş parlak, sarı kremalı ve çilekli tarta uzandı. Çatal-bıçak ya da tabak olmadığı için eldivenlerini çıkardı ve elleriyle yemeye başladı.

“O hâlde siz Bay Hawthorne’a saygı göstermeyecek misiniz?” diye lokmaları arasında Sylas’a meydan okudu. Tartın lezzetinden inlememek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Signa, bu kadar tatlı bir şey yemeyeli asırlar olmuştu. Bir dakika içinde sindirdikten sonra şekerli bir çöreğe geçti.

Sylas tatlılara göz attı, sanki bir tane yeme fikri hiç aklına gelmemiş gibiydi. Sepete baktı, portakal marmelatı serpilmiş küçük bir kek seçmeden önce her bir parçayı gözleriyle taradı. Yemek yerken duruşundaki sertlik ve alnındaki kırıklılık azaldı. Kekini bitirdiği an, bir başkasını almak için arabaya baktı.

Signa küçük bir meyveli turta seçerken, “Bana Hawthornelarla nasıl çalıştığınız hakkında daha fazla bilgi verin,” dedi. Yeterince basit bir konu gibi görünüyordu, çok kişisel ya da çok yorucu bir şey değildi. Yine de Sylas cevap vermeden önce tereddüt etti.

“Eskiden karısı için çalışırdım ama Elijah’ın benim varlığımdan haberdar olduğunu sanmıyorum.”

“Seni, bana eşlik etmen için gönderdi,” diye ısrar etti Signa parmaklarını yalamamaya çalışırken. “Elbette senin kim olduğunu biliyor.”

Sylas, Signa’nın şimdiye kadar gördüğü en büyük ısırtığı aldı ve sonra, “Beni görevlilerden biri olarak gönderdi. Bay Hawthorne’un kızı da karısının öldüğü hastalığa yakalandı. Şu anda kimsenin adını öğrenecek durumda değil.”

Thorn Grove’da geleceğinin nasıl olacağını düşünürken ağzında şekerleme olmasına sevindi. Belki de bu yolculuk acımasız bir oyundan biraz daha fazlasıydı. Belki de oraya vardığında Ölüm’ün oradaki herkesi çoktan ele geçirmiş olduğunu görecekti. Belki de bu, onun bir satranç oyunundaki bir sonraki

hamlesiydi ve Signa, bir piyon gibi oynarken sıkışıp kalmıştı. Veya... Belki de gerçekten ona kendini kanıtlamaya çalışıyordu.

“Soru sorma sırası bende,” dedi Sylas. “Thorn Grove’a gelerek neye bulaştığının farkında mısınız?”

Bu yer hakkında çok az şey biliyordu ve sorusu sinir bozucu olsa da cevabını değiştirmede. “Önemli değil. Gidecek başka bir yerim yok.”

Sylas, uzaktaki taş döşemeli sokakların yerini parıldayan bir okyanusa bıraktığı pencereye baktı. Signa, Thorn Grove’a yakın bir okyanus olabilir mi diye merak etti. Ya da belki bir orman olurdu ya da genişleyen, inişli çıkışlı tepelerden başka bir şey olmazdı.

Sylas sonunda, “Lillian da gelmenizi isterdi,” dedi. “O, bir öksüzü reddedebilecek biri değildi.”

Öksüz. Signa bu kelimedenden nefret ediyordu. Çoğu insanın kendisini ve durumunu böyle tanımlamasından nefret ediyordu. “Peki ya, evin kendisi?” diye sordu konuyu değiştirmek için aceleyle. “Eski bir yapı mı?”

“Thorn Grove güzel bir yer. Nesilden nesle miras bırakıldığı söylenir.”

Signa turtalardan birini yerken yüzünü buruşturmamaya çalıştı. O kadar eski yerler muhtemelen kaçınmaya çalıştığı ruhlarla dolup taşardı. “Peki, Bay Hawthorne bir iş adamı mı?” diye sordu. “Bankacı mı?”

Sylas’ın dudaklarının kenarları şaşkınlıkla kıvrıldı. “Bankacı değil, hayır. Hawthornelar ülkedeki en popüler centilmenler kulübünün sahibidir. Üyeleri dükler ve kontlardır. Hatta prensler bile var diye duydum. Sadece en varlıklı ve üstün olan insanlar yani. Hawthorne’un işi bu.”

Bunun üzerine Signa burnunu buruşturdu. Sadece zengin beylere özel bir kulüp fikri saçma görünüyordu. “Kadınlar için de kulüpleri var mı?”

Sylas’ın alnı kafa karışıklığıyla kırıştı. “Kadınlar için mi? Elbette yok.”

“Eşitliğe ne oldu o zaman?”

Adamın kafası daha da karıştı. “Öyle bir şey yok zaten.”

“Bu utanç verici.” Signa başını pencereye dayadı. “Daha kucaklayıcı olsalardı, Hawthornelar iki kat daha zengin olabilirlerdi.” Söylemesi kolaydı çünkü Sylas’la bile olsa bu kompartımanda rahattı. Bu adam kesinlikle kabaydı ama zalim biri değildi. Ve son bir saat içinde, kara kara düşündüğü hâli önemli ölçüde azalmıştı. “Siz de mi orayla ilgileniyorsunuz, Bay Thorly? Kulüple yani?”

Yiyeceklerden kalanlara göz gezdirdi. “Hayır. Bahçede çalışırdım ama Bayan Hawthorne’un ölümünden sonra kapattılar. O zamandan beri atlarla ilgileniyorum.”

Signa, Sylas’ın çizmelerine baktı. Çok ince bir deriydi ve zamanını ahırda geçiren birinden beklendiği kadar eskimiş değildi. Eldivenlerinin derisi de tıpkı minik yakut kol düğmeleri, gümüş düğmeleri ve ceket gibi yeni görünüyordu. Yalan söylemek için herhangi bir nedeni varmış gibi görünmüyordu ama yine de Signa, Bay Hawthorne’un onu almak için bir seyis göndereceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Şimdilik, havayı bozmamanın daha iyi olduğuna karar vererek yorum yapmadı.

“Bahçeyi neden kapattılar?” Signa bir şekerleme daha aldı ve kadife koltuk minderine yaslandı. Heyecan kanında dolaşmasına rağmen şeker onu yoruyordu ve okyanusa her baktığında gözleri kapanıyordu.

“Çünkü Bayan Hawthorne günlerini sık sık orada geçirirdi. Orada, çiçeklerin altında gömülü.” Sesinin tonunda sakinleştirici bir şey vardı. Şaşırtıcı vurgular yoktu. Hiçbir duygu belli olmuyordu. Sadece kendini rahatlatırken bulduğu, sabit bir durgunluk gibiydi.

“Ölümü, güzel bir ölüm müydü?” Soru dudaklarında garip bir şekilde asılı kaldı ve hemen geri alabilmeyi diledi. *Güzel*, pek az kişinin ölümle bağdaştırabileceği bir kelimeydi. Ama Sylas, neyse ki kızın ne sorduğunu anlamıştı.

“Sanırım bir çiçeğin nasıl solduğunu görmüşsünüzdür, Bayan Farrow. Lillian’ı izlemek de böyle bir şeydi. Onu tanıyan herkes tarafından sevilen, güzel bir çiçek gibiydi. Hastalık bile onu o kadar çok seviyordu ki ona biraz rahatlık sağladı. Onu kendine istedi ve aniden hayattan kopardı.”

“Peki, hastalığı neydi?”

Kaşları aşağı indi. “O kadar gizemliydi ki... Doktorlar asla teşhis koyamadı. Bir gün önce Lillian iyiydi, sağlıklıydı ve ertesi gün kan kusuyordu. Birkaç gün sonra konuşma yeteneğini kaybetti. Ağzı iltihapla kaplanmıştı ve sonunda dilini bu hastalığa kaptırdı.”

Signa yeniden pencereye döndü ancak göz ucuyla Sylas’ın kıpırdandığını görebiliyordu. “Sizi gücendirdiysem bağışlayın.” Sözleri kulağa gerçek geliyordu. “Bu tür konuşmalar uygun değil. Özür dilerim.”

Signa’nın ellerinin sıkı sıkı, elbisesinin eteklerine gömülü olduğunu göremedi. “Gücenmedim, efendim,” dedi. “Sadece bazen kendimi ölümün neden gereksiz yere acımasız olduğunu merak ederken buluyorum.”

Alnının çizgileri yeniden kıpırdadı. “Bence onun kadar çok acı çeken biri için ölüm, bir kurtuluş gibi görünebilirdi.”

Signa, bu sözlerde bir doğruluk payı bulmaya çalıştı. Ama tek görebildiği, Magda teyzenin dudaklarındaki kan ve yere düşerken gözlerindeki boş bakıştı. Tek düşünebildiği, teyzesinin nefretinin onu öbür dünyaya yolculuk etmekten nasıl alıkoyduğu ve kim bilir ne kadar süre onu dünyaya bağlayacağıydı. “Belki,” dedi, zar zor duyulan bir fısıltıyla. “Ama bunun ölümü daha az acımasız hâle getirdiğine inanmıyorum.”

“Neden böyle söylediniz?”

Ellerini kucağında kavuşturdu ve acının, sesine işlemesine izin vermemeye çalıştı. “Çünkü ölüm, sadece ölümler için bir tesellidir, Bay Thorly. Geride bıraktıklarını pek umursamaz.”

BES

Akçağaç yapraklarında garip bir şey vardı. Thorn Grove'un çimenliklerine dağılmış olan yapraklar, Signa'nın daha önce hiç görmediği kadar renkliydi. Bazıları kahverenginin tüm tonları kadar zengindi, bazıları ise kurumuş kan kırmızısı gibi.

Trenle geçtikleri çukurlu yollar, bakımlı taşlara dönüşmüştü. O kadar beyaz ve bozulmamıştı ki sanki biri dizlerinin üzerine çökmüş ve her bir taşı ovmuş gibi görünüyordu. Malikâneye giden sonsuz yolda uzun, bakımlı çitler sıralanmıştı. Bazıları zarif spiraller şeklinde şekillendirilmiş ya da at veya kuğu motifleriyle süslenmişti.

Thorn Grove'un arazisi kocamandı. Bir zamanlar kendi anne babasının sahip olduğunu düşündüğü türden devasa, taş kaplı bir malikâneydi. Sonbahar geçişini karşılamak için sararmaya yüz tutmuş inişli çıkışlı tepelerin üzerine kurulmuştu. Kendi boyunun en az üç katı uzunluğunda pencereler, yontulmuş kanatlı hayvanlar tarafından korunan sivri, kırmızı çatılar, yasemin ve sarmaşıklarla çevrili demir bir kapıdan geçen iri atların çektiği cilalı arabalar vardı.

Düzinelerce insan çimenlerin arasında dolaşıyordu. En iyi takım elbiseleri içindeki erkekler ve en göz alıcı elbiselerini giymiş olan kadınlar, ellerinde şampanya kadehleri ve dillerinde kahkahalarla malikâneye girip çıkıyorlardı.

Burası, Magda teyzenin evinden kesinlikle çok farklıydı. Signa'nın baktığı her yerde zenginlik vardı. Avluyu çevreleyen değerli sütunlar, altın sarmaşıklarla süslenmişti. Malikânenin ikinci katındaki balkonun üzerinde milyonlarca renkten oluşan zarif, vitray pencereler parlıyordu. Toprağın kendisi bile zengindi ve çimenler bir şekilde malikânenin dışındakilerden daha verimli ve daha canlı görünüyordu. Hiç yabancı ot yoktu. Tepelerde minik, turuncu ve sarı kır çiçekleri uzaktaki ağaç korusuna kadar yayılmıştı ve ormanın başlangıcına doğru uzanıyordu.

Signa'nın nefesini hiçbir yer bu denli kesmemişti. Signa kendini arabanın penceresine yapışmış hâlde buldu, manzaraya baskarken nefesi camı buğulandırıyordu. Bu güzellikler arasında, kendini göletteki küçük ve önemsiz bir balık gibi hissetti.

Araba durduğunda, görgü kurallarını hatırladı ve etrafı keşfetmek için acele etmeden kapıyı açmaması, bunun yerine arabacının inip onun için kapıyı açmasını beklemek konusunda elinden gelen her şeyi yaptı. Bunu yaptığında, canlı sonbahar havası Signa'yı omuzlarından kavradı. Bitkilerin enerjisini, toprağın heyecanını ve ayaklarının altında dönen yaprakların kokusunu taşıyan bu canlı sonbahar havası, Signa'nın siyah buklelerinin arasından geçti ve muhteşem malikâneye giden yolda ilerlerken selamını soludu.

Devasa verandada bekleyen üç kişi, uzaktan Signa'yı izliyordu: İri yapılı, yaşlı bir adam, nazik görünümlü bir kadın ve hayatında gördüğü en sert ifadeye sahip genç bir adam. Kendisine bir eldiven gibi oturan güzel, lacivert bir takım elbise giymiş olan dik omuzlu genç adam, Thorn Grove'un eşiğinde durarak misafirlerin içeri süzülüşünü izliyordu. Signa'nın vasisi olamayacak kadar gençti ama duruşundaki rahatlık malikânedeki saygınlığını belli ediyordu.

Signa, orada öylece durmanın kendisine bir faydası olmadığını biliyordu, yine de elinde bir aynası olmasını dileyerek biraz daha bekledi. Yansımasını görebileceği bir su birikintisi hatta parlak bir taş bile işe yarardı. Böylece düzgün görüldüğünden

emin olabilirdi. Yas elbisesinin uygun olması ve daha şık görünmesi için kabarık eteğini düzeltti. “O, Bay Hawthorne olamaz, değil mi? Ah, çok genç görünüyor. Çabuk söyleyin bana, üstüm başım düzgün mü?” Gri gözleri üzerinde gezinen Sylas’a baktı. Kızın sesindeki endişeyi duyunca Sylas’ın ifadesi yumuşadı.

“O, Elijah değil,” dedi. “Ve iyi görünüyorsunuz, Bayan Farrow. Ne kadar yol katettiğimize bakılırsa, bitkin bir şekilde gelmenize aldırış etmeyeceklerinden eminim.”

Bunu, onu rahatlatmak için söyleyip söylemediğini merak etti. “Bay Thorly, beni tanıştıracabılırsanız çok mutlu olurum.”

Ama Sylas başını eğip geri çekildi. “İnanın bana, yapmasam daha iyi olur. Bay Hawthorne, geleceğiniz konusunda çoğu çalışana haber vermedi ve herkes, benim statümdeki birinin sizin gibi bir hanımefendiye eşlik etmek için gönderilmesini hoş karşılamayacaktır. Korkarım, tanışmayı kendi başınıza halletmeniz gerekecek.”

Sylas, çoktan arkasını dönüp ahırlara doğru kaçmaya başladığından dolayı Signa’nın daha fazla bilgi almak için baskı yapacak zamanı yoktu.

Göğsündeki panikle, düşen akçaağaç yaprakları arasında tek başına kalan Signa yutkundü ve annesinin görgü kuralları kitabındaki giriş derslerini aklına getirerek kaygısını bastırmaya çalıştı.

1. *Bir kadın her zaman gülümsemelidir.*
2. *Bir kadın kendisine uzatılan eli asla sıkmamalı, hafif bir temasla kabul etmelidir.*
3. *Bir kadında uysallık ve alçakgönüllülük en saygı duyulan iki erdemdir. Her zaman bu tavırda olunmalıdır.*

Signa, üçüncü kuralın herkesin uyması gereken bir kural olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Yine de geleceği uğruna bunu deneyecekti. Signa, elleriyle eteğini toplayarak malikâneye doğru ilerlemeye başladı. Meraklı gözler ve fısıltılar onu adım takip ederken Signa kendini, saklanabileceği yeterince derin bir delik isterken buldu.

Bir davette yas kıyafeti giymiş olmak kabalıktı ama başka ne seçeneği vardı ki? Yorum yapacak durumda olmamasına rağmen yeni koruyucusunun böyle bir etkinlik düzenlemesi için daha kötü bir gün olamazdı.

Signa, kapıdaki genç adama yaklaştığında, adamın pürüzsüz yüzünden ve yoğun bakışlarından, tahmin ettiğinden daha genç olduğunu görebiliyordu. Yirmili yaşlarının başında gibiydi. Yakından bakınca bir tilkiyi andırıyordu; parlak yeşil gözleri, arkadaş canlısıydı ama kıza bakarken biraz fazla kısıktı. Güneş, saçlarının rengini alıp götürmüştü. Kızıl değildi, sarı da değildi ama tuhaf bir şekilde ikisinin arasında bir yerdeydi. Taze bir hasat portakalı renginde, dikkat çekici ve parlaktı. Kıza bakarken çenesi hafifçe kasılmıştı. Onaylamadığı bir şeyler olduğunu açıkça belli etmeye çalışıyordu.

“Bayan Farrow?” diye sordu, yanındaki siyah takım elbise giymiş, şişman ve koyu tenli bir adam. Dolgun, siyah bıyığının altında bir gülümseme olsa da bakışları karanlık ve yorgundu. “Hoş geldiniz. Ben, Thorn Grove’un kâhyası Charles Warwick.”

“Gelmiş olmanız ne harika,” dedi genç olan, onu incelerken çenesini kırıştırarak. “Babam bize, bu sabah sizden bahsetmişti. Hoş geldiniz, kuzen. Ben, Percy Hawthorne.”

Signa, elini uzattı. Kuzeni, biraz tereddüt ettikten sonra tokalaşmayı kabul ettiğinde, hafifçe temas etmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Percy elini geri çekerken dudakları ince bir çizgi hâline geldi. Belki de çok fazla sıkılmıştı. Ya da yeterince hafif değil miydi? Yoksa bu, reverans yapmayı ve el sıkışmamayı gerektiren bir durum muydu? Bir Hanımefendinin Güzellik ve Görgü Kuralları Rehberi gerçekten daha net olmalıydı.

“Bizimle kalacak olmanıza çok sevindik, Bayan Farrow.” Signa’nın, bakır rengi bukleleri olan ve mavi bir elbise giyen kıvrımlı kadını gördüğünde içi rahatladı. “Size eşlik eden biri var mı?” Kadın, sanki başka birinin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi Signa’nın arkasına baktı. Kimseyi göremeyince Signa’yı

omzundan tuttu. “Neyse, boş verin. Ben Marjorie Hargreaves. Efendinin kızının mürebbiyesiyim, artık sizin de. Odanız çoktan hazırlandı.” Sesi melodikti. “Bir şeye ihtiyacınız olursa, memnuniyetle...” Malikânenin girişine yakın bir yerde cam kırıldığında sıçradı ve ardından kahkahalar yükseldi... Kibarca söylemek gerekirse sarhoş kahkahalar...

Percy’nin gözleri parladı ancak bu kendini düzeltmeden önce sadece bir an sürdü. “Warwick eşyalarınızın düzgünce taşındığından emin olur. Yerleşmekte sorun yaşamazsınız.”

Marjorie, onu Thorn Grove’a kadar takip etmesini işaret etti ve içeri girince Signa, kuzeninin haklı olduğunu anladı. Ev, hayal edebileceğinden çok daha büyüktü. Onu ahıra bile yerleştirseler mutlu olurdu. Her şey Magda teyzenin evinde yaşamaktan daha iyiydi ama Thorn Grove kendine özgü bir seviyedeydi. Yine de kesinlikle çok fazla insan vardı.

“Bay Hawthorne bir şeyi mi kutluyor?” diye sordu, bunun nadir bir olay olduğuna dair bir işaret arayarak. Percy kaşlarını çatıp cevap vermek için ağzını açsa da Warwick hızlı bir şekilde araya girdi, “Şu anda dikkate alınması gereken bir şey değil. Katılmak istiyorsanız, endişelenmeyin. Düzgün giyinip hazır olduğunuzda gelecekte katılabileceğiniz çok sayıda davet olacak.”

Signa nemli elini elbisesinin üzerine gezdirdi. “Gelin,” dedi Marjorie nazik bir gülümsemeyle. “Yolculuk yormuş olmalı.” Başka bir kırılma sesiyle sıçradı, ardından balo salonundan daha da gürültülü kahkahalar geldi ama kadın bu sefer bir kez bile Signa’dan gözlerini ayırmadı.

Ancak Percy’nin dikkati dağılmıştı. “Sizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum, kuzen. Thorn Grove’a hoş geldiniz.” Elinde şapkasıyla, topuklarının üzerinde dönmeden ve kırılan camın sesine doğru gitmeden önce onu selamladı. Warwick de arkasından giderek onu takip etti. Signa’nın meraklı zihni oyalanmasına rağmen Marjorie, kızın düşüncelerinde kaybolmasına izin vermedi.

“Gelin,” dedi Marjorie tekrar. “Size odanızı göstereyim.”

Marjorie, Signa'ya üç katlı, devasa malikânenin ikinci katına çıkan iki büyük maun merdivenden birine kadar eşlik etti. Mürebbiye, havadan sudan konuşurken bir yandan da aşağıdaki partiye gizlice bakmak için boynunu uzatmaktan da geri kalmıyordu. Marjorie o kadar dalgındı ki, yukarı doğru kıvrılarak uzanan iki merdivenden bir tanesinin, budanmış bir ağacın dallarına benzer yontulmuş tırabzanına yaslanan adamı fark etmemişti.

Ama Signa adamı fark etmişti. Zifirî siyah saçlarını, uzun, sivri burnunu ve yalnızca Marjorie'yi önemseyen uğursuz bakışlarını fark etmişti. Yabancı, kadının elini tutmak için öne eğildiğinde, Marjorie resmen yerinden fırladı.

"Nasıl oluyor da bulunması bu kadar zor bir kadın oluyorsunuz, Bayan Hargreaves?" Sesi alçak ve nahoştı, sanki boğazına bir şey takılmış gibiydi. Adam, Signa'nın şimdiye kadar gördüğü en iyi deri ayakkabıları giymişti ve siyah takım elbisesi, gümüş düğmeleriyle özel dikim gibiydi. Elinde sımsıkı kavradığı, kuş kafatası şeklinde oyulmuş, pirinç saplı, gül ağacından yapılmış çarpıcı bir baston vardı. "Her yerde seni aradım."

"Bana bir daha dokunursan, seni bu merdivenden aşağı itirim, Byron." Marjorie elini çekti ve sertçe Signa'nın sırtına koydu. "Gelin, Signa. Bu misafirlere hiç aldırış etmeyin. Üst katlara çıkmaları yasak."

"Ben misafir değilim, Bayan Hargreaves..." dedi adam ısrarla ama Marjorie merdivenleri aceleyle çıkarken ona bir saniye bile vakit ayırmadı, bu da Signa'yı hayal kırıklığına uğrattı. Bulmacalardan pek hoşlanmazdı çünkü onları çözme ihtiyacı hissetmek gibi kötü bir eğilimi vardı. Cevapların hepsi önüne serilmiş olsa hayatın çok daha kolay olacağına inanıyordu.

Geldiğinden bu yana sadece bir saat geçmişti ve Thorn Grove'la ilgili şimdiden merakla dolmuştu. Bay Hawthorne'un,

gelişyle aynı gün bir davet düzenlemesi bir yana, ona eşlik etmesi için bir seyis göndermesi ve son ana kadar gelişini gizli tutması da oldukça tuhaftı ve bu kadar erken bir saatte, kahkahaların ve kırılan camların yankısı eşliğinde aşağıda neyi kutluyorlardı? Signa sormak istedi ama Marjorie'nin boynunda atan damarı, bunun zamanı olmadığı konusunda onu uyardı. Signa bir dilenciydi, seçme şansı yoktu ve elindeki birkaç kartı dikkatli bir şekilde oynaması gerekiyordu.

Cildi kaşındı ve bunun bir tür tuzak olup olmadığını merak etti. Ölüm'ün zekice bir tuzağı. Elijah'ın onu kalması için davet edeceğini biliyor muydu? İpleri elinde tutan Ölüm müydü? Eğer öyleyse, nasıl?

Signa'nın oturma odası, yatak odası ve kendi banyosunun birbirine bağlı olduğu odasına kadar, Magda teyzenin tüm evinden daha büyük olan loş ışıklı, uzun koridoru geçmesi uzun sürdü. Oturma odasının duvarlarını, yeşilin çeşitli tonlarıyla renklendirilmiş bir duvar kâğıdı kaplıyordu. Balkona açılan cam kapının iki yanında ise altın rengi, kadife perdeler vardı.

Kaliteli maun zemin, zümrüt ve altınla süslenmiş büyük boy bir İran halısıyla kaplanmıştı ve Signa, ayak parmaklarını üstünde hissetmekten başka bir şey yapmak istemiyordu. Tavanın kendisi parlak beyazdı. Ustalıkla oyulmuş sarmaşıklar ve çiçeklerle süslenmiş kalın kartonpiyerler vardı. Şöminenin üstündeki ince, cam vazoda bulunan sarı şakayıklarla uyum içindeydiler. Pencerenin önünde, etrafına pelüş okuma sandalyelerinin özenle yerleştirildiği zarif, ahşap bir çizim masası bulunuyordu. Perdelerdeki boşluktan sızan sıcak ve davetkâr ışık, hale gibi parlıyordu.

Signa'nın kalbi sıkıştı. Bu, şimdiye kadar gördüğü en güzel yerdi ve bir şekilde *ona aitti*. "Bu akşam Bay Hawthorne ile görüşebilecek miyim?" diye sordu. "Burada kalmama izin verdiği için ona teşekkür etmek istiyorum."

“Efendimiz meşgul bir adam,” dedi Marjorie, dikkati dağılan Signa’nın paltosunu çıkarmasına yardım ederken. Kadın onu dolaba koymak için harekete geçti ama daha dikkatli baktığında belladonna böğürtlenlerinin lekesini görünce burnunu buruşturdu ve çamaşırhaneye götürmek için koluna attı. “Ama onunla, sizinle ilgili planları hakkında konuşacağım ve size iyi bakılacağından emin olacağım. Sabah, derslerinizden sonra yeni elbiseler giyeceksiniz.”

Marjorie’ye bakmak için dönen Signa’nın saçları yüzüne çarptı. Sesindeki heyecanı gizleyemiyordu. “Derslerim mi?”

Marjorie’nin gülüşü ipek gibi pürüzsüzdü. “Genç bir kadınsınız, Bayan Farrow ve ben, bu evin mürebbiyesiyim. Daha önce nasıl bir eğitim gördüğünüzden emin değilim ama buradayken size evlenmeniz ve bir gün kendi evinizi yönetebilmeniz için destek olacağım. Henüz sosyeteye takdim edilmediğinizi tahmin ediyorum.”

“Kesinlikle doğru tahmin ediyorsunuz.” Yine, o umutlu tarafı öne çıktı. Tam olarak özlemini duyduğu şeyin kendisine sunulmasının heyecanı: Sosyeteye takdim edilmek. Partilere katılmak ve yakışıklı taliplerle flört etmek ve sonra çay içerken arkadaşlarıyla onlar hakkında dedikodu yapmak. Fikri bile tek başına kalbinin çarpmasını sağlıyordu. Her şey onun elindeydi.

“Öyleyse size öğretecek çok şeyim ve bunu yapmak için çok az zamanım var.” Marjorie boşta kalan elini kalçasına koydu, hâlâ gülümsüyordu. “Yarın başlayalım mı?”

Signa, her ne kadar yorgun da olsa Marjorie izin verse şimdi başlardı. Kalbindeki bu heyecan onu istekli ve sabırsız yapıyordu. Ama mirasını almasına altı ay daha vardı ve eğer bu malikânede varlığını sürdüreceksen -istediği hayatı yaşama özgürlüğüne sahip olacaksa- o zaman Thorn Grove’daki kimsenin Ölüm’ün eline geçmemesini sağlaması gerekiyordu. Kendi ellerine de sahip olması gerektiğinden bahsetmiyordu bile.

Şu anda kimseyi incitmeyeceğini bilse de ellerini arkasında birleştirdi ve gülümsedi. “Olur tabii.”

“Harika.” Marjorie kolundaki paltoyu düzeltti. “O zaman yerleşmek için akşamın geri kalanını kullanabilirsiniz. Üst katlardan herhangi birini gezebilirsiniz ancak konuklar buradayken birinci kattan uzak durmanızı rica ediyorum. Bu akşam, yemeğiniz odanıza getirilecek, o yüzden lütfen dinlenin. Eminim, yorulmuşsunuzdur.”

Yorulmuştu. Ama Marjorie kapıyı sessizce kapatıp dışarı çıkarken Signa bunun pek de rahatlatıcı olmayacağını biliyordu. Kadının ayak sesleri koridorda kaybolduğu anda Signa kapıyı tekrar açtı.

Marjorie odaları *gezebileceğini* söylemişti nasılsa.

ALTI

Signa, zaman geçirmenin yollarını bulmaya yabancı değildi. Günler boyunca yapacak çok az şeyi ve sohbet edecek çok az konusu olmuştu. Birçok öğleden sonrasını pencereden dışarıyı seyreterek ya da yaşadığı evin komşuları hakkında daha çok şey öğrenmek için dışarıda dolaşarak geçirmişti. Bazıları diğerlerinden daha ilginçti, eşleri yokken gizlice başkalarının yanına gidiyor ya da bir arkadaşıyla çay içerken en son dedikoduları paylaşmayı seviyordu. Signa da tesadüfen açık bir pencerenin yakınında yürüyüşe çıktığında kulak misafiri olmuştu. Böyle insanlarla hiç vakit geçirmemişti ve topladığı bilgilerden çok az şey çıkarabilirdi. Ama Signa için mesele her zaman, hikâyelerindeki boşlukları doldurmaktı. Kafasında oluşturduğu bulmacaları çözmeye ve asla yakın olmayacağı insanlar için zihninden hikâyeler oluşturmaya istekliyd.

Thorn Grove zaten bir bilmeceydi ve araştırması için yeterince cazipti. Signa altmıştan geriye saydı, loş koridorlarda duvarlara dayanarak ilerledi ve merdivene doğru parmak uçlarında yürürken onu gizlemesi için gölgelere güvendi. Katta kaldığı sürece hiçbir kuralı çiğnemiş sayılmazdı.

Signa çömeldi ve tırabzandan aşağıya -tırabzanı süsleyen işlenmiş dalların arasından- partiye baktı. Bu açıdan, neler olup

bittiğine dair sadece küçük bir alanı görebiliyordu. Piyano ve kemanın uğultusundan, sesleri duymak için kendini zorlaması gerekiyordu. Davetin ayrıntıları, altın duvarların ve gümüş servis tepsilerinin parlak ışıklarında ve parıltılarında parça parça belirdi. Köpüren şampanyayla doldurulmuş kristal kadehler ve süslü, minik pastalar, güzel elbiseler içindeki kadınlara ve kuyruklu ceketlerinin içindeki erkeklere servis ediliyordu. Yemek yemeyenler ya içki içerek ya da balo salonunda çalan müzikle dans ederek zaman geçiriyordu. Ancak dansları hiç de beklediği gibi değildi.

Signa'nın büyükannesi, kızının partilere düşkünlüğüyle ilgili sık sık hikâyeler anlatırdı. Rima, Signa'nın babasıyla bir baloda tanışmıştı ve büyükannesi her zaman Signa'nın aynı tesadüfi kaderi yaşayacağını söylerdi. Rima'nın, nihayetinde hayatını çalan partilere olan sevgisinin nasıl olduğunu asla tartışmadılar. Bunun yerine, yaşadığı zamanı romantikleştirmeye odaklandılar. Signa yıllarca annesinin hikâyelerini dinlemişti, büyükannesi saçlarını tararken ya da yatağına yatırırken büyük bir sevgiyle anlatmıştı, sanki hikâyeleri yüksek sesle anlatmak onları hayatta tutacakmış gibi. Signa hikâyeleri dinlemeyi ve yakında Rima'nın izinden gideceğini hayal etmeyi çok sevmişti. Ama gençlik hayatı umduğu gibi gitmemişti ve bu hikâyeler şimdi onu ipek ve dantellerle bezenmiş, narin bukleleri ve yanaklarında allık olan kadınlara karşı derin bir hasetle dolduruyordu. Onu vals etmek için kaldıran adam, bu güzel yabancının daha önce nerede olduğunu merak edecekti. (Tabii ki yatak odasının dışında dans etmiş olsa mükemmel olurdu.)

Ama eğer Rima'nın geride bıraktığı görgü kuralları kitabı, bir partinin nasıl olması gerektiğine dair iyi bir yönergeyse, Thorn Grove'da olan şey tamamen yanlıştı. Partilerde dans kartları olması gerekirdi. Her dans için farklı müzikler, her biri için sayısız kural. Hiçbir kadın bir kadehten fazla şampanya içememeliydi. Bu kadar gürültülü gülmemeliydi ya da bu kadar özgürce dans etmemeliydi. Thorn Grove'da kimse görgü kurallarını önemsemiyordu.

Temiz hava almak için balo salonundan tökezleyerek çıkan ve kendilerini yelpazelerken hıçkıran kadınlar kıpkırmızıydı. Bu molaları, onları dansa çekmeye çalışanların hevesli ellerini savuşturmak için kullanıyorlardı ve bunun yerine, pembe kremalı ve altın parıltılı lezzetli pastaların peşindelerdi. Uzak köşede saklanan iki kadına kimse aldırış etmiyor gibiydi, vücutları o kadar yakındı ki Signa'nın yanaklarına kan hücum etmişti. Hiç bu kadar sıkı kucaklaşan iki insan görmemişti.

Ya görgü kuralları kitabı düşündüğünden daha eskiydi ya da burası toplumun kibarlığından çok uzaktı.

Signa'nın, kalabalığın içinde tanıdık bir yüz bulması biraz zaman aldı. Percy, içeriden sesler yükselirken elinde bir şampanya kadehiyle balo salonunun dışında dikiliyordu. Herkesin dikkati dağılmışken Signa, daha iyi görebilmek için bir basamak daha indi. Bir sandalyenin ucunda oturan, sandalye devrilecekmiş de kendini dengede tutuyormuş gibi görünen bir adamı zar zor seçebiliyordu. Adam herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpı. Tıpkı partinin konuklarının şovundan zevk alıyor gibi görünmesi gibi, kendisi de eğleniyor gibiydi.

Ancak Percy öfke doluydu. Yanındaki uzun burunlu, daha önce Marjorie'nin elini yakalayan yaşlı adam da öyleydi. Byron. "Biri buna son vermeli," diye emretti Percy. İfadesi o kadar sertti ki Signa karışmaması gerektiğini bilerek güvenli odasına geri dönmeyi düşündü. Ama yine de kimse onu fark etmemişti ve merak, onu burada tutuyordu. Gözlemlemek için gölgelere daha da yaklaşıyordu.

"İkimizden birinin bir gösteri daha yapması daha kötü olur," dedi adam. Percy ulaşamayacağı bir yere adım atarken dudakları gerilmişti.

"Daha kaç ay boyunca durup izlemeliyiz? Bu fantezinin içinde oynamasına daha ne kadar izin vermeliyiz? Babam çocuk değil ve bu ev de sirk değil! Altı ay oldu, amca." Percy'nin yumruğu o kadar sıkıydı ki o anda kristal kadehi yere çarpmasaydı, kadeh

elinde paramparça olabilirdi. Siyah saçlı adam içini çekti ve birkaç adım geri çekilirken Percy öne atıldı. Sandalyedeki adam da dâhil olmak üzere merakla kendisine bakan her gözün dikkatini çekti. Signa şimdi onun Elijah Hawthorne olduğunu anlamıştı.

Pembe yanaklı, parlak yüzlü ve uzun boyluydu. Saçları sarı ve kıvrıkcıktı. İhtişamlı biriydi. Gülümsemesiyle dünyayı yerinden oynatabilecek biri olduğunu söyleyen etkileyici bir havası vardı. Kontlar ve prenslerle arkadaşlık eden ve bir şekilde onlardan daha güçlü görünen biriydi.

“Evimizde ne kadar zaman geçirdiklerini göz önünde bulundurursak, konuklarınıza birkaç söz söylemenin kibarlık olacağını düşündüm, baba.” Percy’nin gülümsemesi, bu kadar ciddi bir şeyi izlemek konusunda tamamen ilgisiz görünen bir oda dolusu konuğa bakarken zayıftı. “Annemin ölümünün bu devam eden kutlamasına geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek için biraz zaman ayırmak istedim.”

Müziğin sesi kesilirken Elijah sandalyeden indi. Gözleri, şaşkınlıkla soluyan oğluna dikildi.

“Annem son günlerinde yemek yiyemediği, dans edemediği, neşeli olamadığı ya da nefes alamadığı için eminim, hepinizin böyle durmadan bunları nasıl yaptığınızı görse takdir ederdi.” Percy omuzlarını dikleştirdi. “Ve babama, ölümünü birlikte kutlamaya devam edebilmemiz için annemin onuruna bu davetleri düzenlemeye devam ettiği için teşekkür ederim.” Kutlamak için kadehini kaldırdı.

Thorn Grove lordunun konuşmasını bekleyen kimse, kıpırdamaya cesaret edemedi. Bu öfke patlaması için oğlunu cezalandırmasını ya da bir şekilde bu utanç verici durumu düzeltmesini bekliyorlardı. Ama bunun yerine, Elijah üzerinde küçük bir pasta olan bir tabak buldu ve tabağı eline aldı. Eldivenlerinden birini çıkararak tatlıyı parmaklarıyla kopardı ve oğluna yaklaşırken bir ısırık aldı. Elijah, gözünü kırpan birinin onu kaçıracağı kadar hızlı bir şekilde, kalanını Percy’nin ağzına tıktı.

“Gel, Percy.” Elijah güldü. “Çok gerginsin. Tek bir gece rahatlasan çok mu kötü olur?”

Percy keki tükürüp dudaklarındaki pembe kremayı hırlayarak silerken tökezlediğinde Signa kalabalığının nefesinin kesildiğini göremedi. Percy’nin, babasına ne dediğini duyamadı. Elijah’tan uzaklaşmadan önce sadece ağzının öfkeyle bir şeyler söylemek için hareket ettiğini görebiliyordu.

Percy geri çekilirken kahkahalar yükseldi ve Elijah bir kadeh daha şampanya almak için elini uzattı. “Şimdi,” dedi sandalyeye geri adım atarken. Müzik sanki hiçbir ritmi kaçırmamış gibi yeniden yükseliyordu. “Nerede kalmıştık?”

Percy hızla odadan çıktı ve Byron ona uzanırken merdivenlere doğru fırladı. O kadar hızlıydı ki Signa onu fark etmeden önce gölgelere geri çekilemedi, ayakta durmak için neredeyse hiç zamanı olmadı. Percy’nin acı dolu gözleri Signa’nın kılere takıldı.

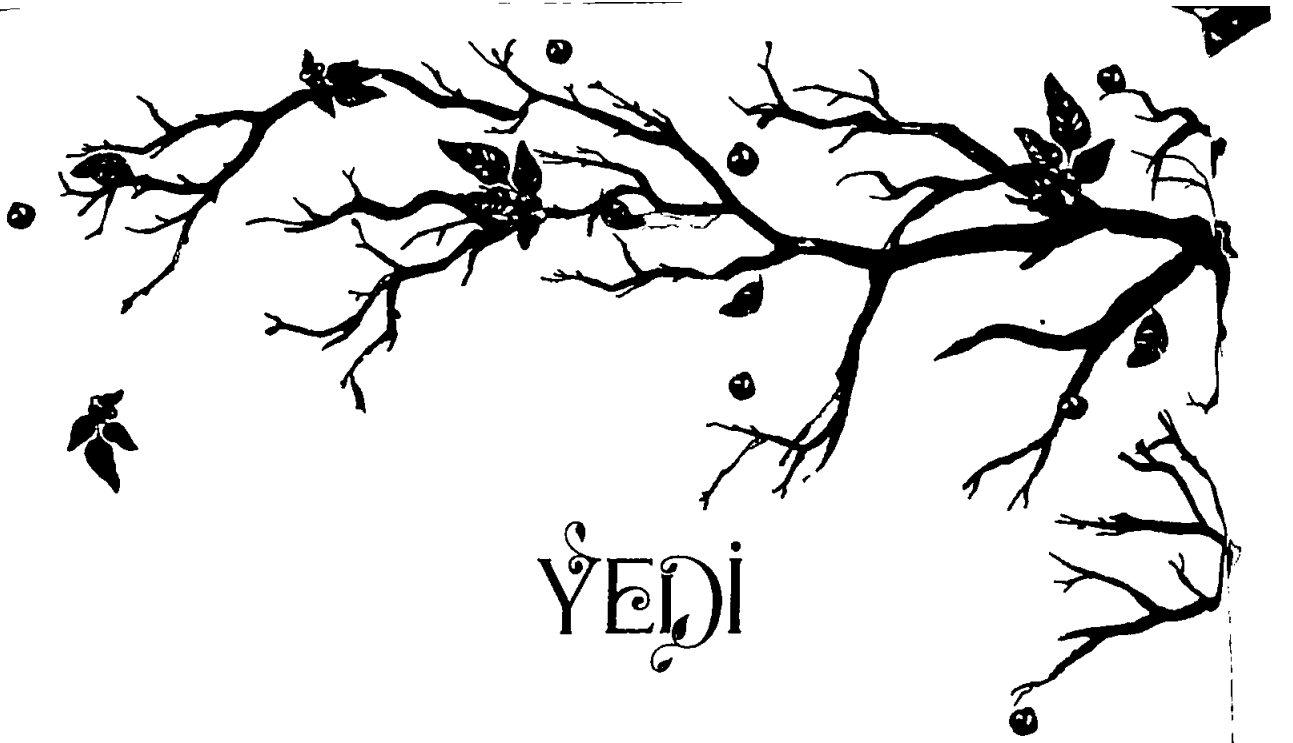
“Seni tekrar gördüğüme sevindim, kuzen.” Sıkıdığı dişlerinin arasından konuştu, Signa’nın henüz değiştirmedığı siyah elbisine bakarken titreyen yumruklarını durdurmaya çalışıyordu. “Partinin tadını çıkarmaya mı geldin?”

“Üzgünüm. Daha önce hiç balo görmemiştim ve ben... Düşündüm de... Sadece nasıl olduğunu görmek istedim.” Percy’nin çenesine krema bulaştığını söylemeye cesareti yoktu. Neredeyse sesi yok olmuştu, sanki bir fısıltıdan daha yüksek bir şey onu kırabilirmiş gibi hissetmişti.

Percy aynı sorunu yaşamıyordu. Sesi, yoluna çıkan herkesi vurmaya hazır, dolu bir tabancaydı. “Eh, artık şimdi biliyorsun. Annem aylar önce öldü ve o zamandan beri bu saçma partileri veriyor. Bazen günlerce sürüyor. Ya da değişik ruh hâllerinden birine girip herkesi dışarı çıkarırsa saatler sürüyor. Bu sosyal statü sapkınlarının yapacak başka bir işleri olmadığını biliyorum ama insanların neden geldiğini merak ediyorum.”

Signa, konuşmanın, stresini atmasına yardımcı olup olmadığı veya daha fazlasını mı biriktirdiğini anlayamadı. Her iki durumda da onu durdurmanın uygun olmadığını düşündü. “Üzgünüm...” diye başladığında, Percy elini kaldırarak sözünü kesti.

“Önemli değil, kuzen.” Çenesindeki kremayı silerken, kızı iterek geçti ve merdivenlerden çıktı. “Bunu, *Thorn Grove’a hoş geldin partisi* olarak düşün.”

YEDİ

Percy'nin çok oyalanmamış olması rahatlatıcıydı. Onu nasıl teselli edeceğini bilemeyen Signa, sadece merdivenlerden çıkışını izlemiş, kafasını toplaması gerektiğini mırıldanmıştı. Aylak aylak dolanmamaya karar veren Signa, başka birine yakalanmak için saklandığı gölgelerden çıktı. Odasına dönüp tanık olduğu bu tuhaf durumdan kafasını arındırmaya çalışmak niyetindeydi. Ancak sahanlığa adım attığı anda göz ucuyla parlak beyaz bir parıltı gördü.

Göğsünde bir korku peyda oldu, görüşünü netleştirmek için gözlerini kırıştırdı. Ancak tekrar baktığında orada hiçbir şey yoktu.

Belki de düşündüğünden çok daha fazla bitkindi. Sonuçta uzun bir yolculuk yapmıştı.

En azından, sonsuz bir labirent gibi görünen koridorda odasını bulmaya çalışırken kendi kendine söylediği buydu. Thorn Grove, beklediğinden daha ürkütücüydü. Kollarını ovuşturdu, ayaklarını adım adım ileriye gitmeleri için zorladı.

Malikânenin alt katları kalabalık olmasına rağmen Signa ikinci kata çıkmaya cesaret ettikçe, malikâne daha boş ve kasvetli hâle geldi. Süslü keklerden hiçbir iz yoktu ve uzaktaki kemanın sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Yanından geçerken

yansımasını gördüğü beyaz mermer sütunlar gitmişti. Yerlerinde, Signa'ya kuş yuvalarını hatırlatan tuhaf demir şamdanlar vardı. Tıpkı tırazdaki dallar gibi karmaşık bir şekilde tasarlanmışlardı. Aralarından uzanan birkaç kalın dal benzeri demir parçası vardı ve her birinin ortasında loş bir mum yükseliyordu.

Arkasına baktı ve görüş alanının dışında yine beyaz bir ışık titreşti. Bu sefer Signa bir yüz gördüğüne yemin edebilirdi.

Nefesini tutarak hemen arkasını döndü. Eğer bu bir *ruh*sa onu gördüğünü fark etmemeyi umdu. İlerlemeye devam ederek bunu görmezden gelmeye ve odasını yeniden bulmaya kararlıydı. Yine de her biri yaldızlı bir çerçeveye süslenmiş ve bir zamanlar Thorn Grove'da yaşayan kişileri tasvir eden tabloların asılı olduğu, kendi boyutunun iki katı olan sonsuz sayıdaki duvarların yanından geçerken tenindeki serin esintiyi görmezden gelmek zordu. Tabloların bu kadar çok olması asla güven vermiyordu, bu mülk kesinlikle ruhlarla dolup taşıyordu.

Percy kadar turuncu saçlı, iyi çizilmiş bir adamın resminin yanına geldi. Resimdeki kişi, omzuna bir tüfek asmıştı, diğer eli bir tazının üstündeydi. Tablo, yanmış pekmez renginde iki deri kanepenin ve sol duvarı tamamen kaplayan küflü kitaplarla dolu rafların bulunduğu geniş bir odanın yanında asılıydı.

Signa, kalın, kırmızı halının üstünde yürüyerek raflara yaklaştı ve ciltlerden birini aldı. Bunun finansla ilgili bir kitaptan başka bir şey olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. En son ne zaman kitap dolu bir yerde bulunduğunu hatırlayamadı. Belki de dayısıyla yaşadığı zamandı? Memnuniyetsiz bir şekilde kitabı rafa geri itti.

Sonra, mürekkep kavanozları ve parşömen yapraklarıyla dolu büyük gül ağacından yapılmış masayı inceledi. Gazete kupürleri de vardı. Bazıları Greys Centilmenler Kulübü ile ilgiliydi ve Lillian Rose Hawthorne'un ölüm ilanı da ordaydı. Parşömene dokunduğu anda kâğıttan çıkan otlar parmak uçlarının etrafını sarmaya başladı. Hiçbir şeyi bu kadar hızlı elinden bırakmamıştı.

Signa, elini göğsüne götürerek bu kadar aptal olduğu için sessizce kendine küfretti. Ruh, Signa'nın onu görebileceğini fark etmemişse bile şimdi kesinlikle biliyordu. Daha dikkatli olması gerekirdi.

Masadan ve defterlerden anladığı kadarıyla odanın Elijah'ın çalıştığı yer olduğuna karar veren Signa, başka hiçbir şeye dokunmadan oradan ayrıldı. Koridora adım attığı an, uğultu, karıncalanma hissi cildinde dolaşan bir böcek gibi geri geldi ve bir sonraki tablonun yanından geçerken, tablodaki gözlerin her adımda onu takip ettiğine yemin edebilirdi. Bu duygu onun aşına olduğu bir duyguydu ve bunun herhangi bir parçasına sahip olmayı reddediyordu. Onu yakalamaya kararlıydı, hızla yürümeye devam etti. Yine de hangi yöne dönerse dönsün, koridorlar uzanıyordu. Onlara ne kadar fazla yaklaşmaya cesaret ederse tüyleri o kadar diken diken oluyordu. Arkasını döndüğünde orada kimsenin olmadığını gördü. Hiç kimse yoktu. Ruh yoktu. Ölüm bile yoktu.

Hepsi kafanın içinde, dedi kendine. Bu kadar büyük bir malikâneye alışık değilsin.

Signa yaşamı boyunca pek çok ruh görmüştü ve onların huzurunda olmanın insanı yoracağını ve ateşin bile hafifletemeyeceği bir şekilde üşüteceğini biliyordu. O anda kemiklerine işleyen soğuk, aynı soğuktu.

Yan odadan gelen soğukluk onu bekliyordu.

Kapının dışındaki tablo, solgun tenli ve güneş ışığı kadar sarı saçlı bir kadına aitti. Gülümsemesi sıcak ve zengindi, Signa'nın başka tarafa bakmasını imkânsız kılan şeyse biri mavi, biri ela olan gözleriydi. Kendi gözlerine o kadar benziyordu ki Signa'nın nefesi kesildi. Gözleri kendisine bu kadar benzeyen birini daha önce hiç görmemişti, böyle bir şeyi hayal bile etmemişi.

Signa kapı koluna uzandı ama teni kapı koluna değdiği anda arkasındaki odadan gelen korkunç öksürüğü duydu. Ona doğru

döndü ve bir anda vücudunda hissettiği serinlik parçalandı, büyü bozuldu. Sıcaklık tenine geri sızdı ama yine de titriyordu. Başka kim aşağıdaki partide değil de onun gibi yukarıda olacaktı ki? Merakı ölümün cazibesinden daha güçlü olan Signa, sesin geldiği kapıya doğru gitti ve kapıyı çalmadan, iterek açtı.

Odanın içindeki renkler bir yana bu oda, kendi odasının aynısı gibiydi. Parlak, fildişi örtünün altındaki şömineden kükreyen ateşten yayılan altın rengi kıvılcımlar, soluk maviler ve gümüşlerle güzel bir okuma odasıydı. Oda güzeldi ama biraz soğuktu ve pek de kullanılıyormuş gibi görünmüyordu. Okuma masasında ne kitap vardı ne masanın üzerine saçılmış tüy kalemler ne de parşömenler.

Bitişikteki yatak odasına yaklaşırken adımlarına dikkat ederek yavaşça yürüdü. Kapı açıldığında sessiz olmaya çalıştı ama içeride kim varsa onu duymuştu.

“Kim var orada?”

Signa odaların arasındaki eşikte durakladı. Yatakta neredeyse iskelet gibi görünen, zavallı bir kız vardı. Kızın teni o kadar beyazdı ki hayatında hiç güneş görmemiş gibiydi. Kızın saçları saman sarısıydı, benzi solmuştu. Gözleri sanki biri içindeki yaşam enerjisini çalmış ve onu içi boş, dipsiz bir kuyuya dönüştürmüş gibi bakıyordu. Kız, kaşlarını çatığında kafatasının tüm hatları görülebiliyordu.

“Sen kimsin?” Kız kaşlarını çatı, dudakları kışın solmuş bir gül gibi pembenin en uç tonuydu.

“Sen Elijah’ın kızı olmalısın.” Signa odaya girdi, ürkütücü koridoru ve onu bekleyen ruhu geride bırakmak için bir bahane bulduğuna sevinerek kapıyı kapattı. “Hasta olduğumu duydum.” Gerçi o zaman durumun ciddiyetini tam olarak anlamamıştı.

Kızın kırılğan bir gülüşü vardı. “Benim bir ismim var. Blythe.” Kafasını yastıktan kaldıracak enerjisi yok gibiydi. “Odamda ne yapıyorsun? Hizmetçilerin izinsiz girmesi yasaktır.”

“Özür dilerim ama ben hizmetçi değilim. Ben senin kuzenim. Signa Farrow.” Odadan kaçmak için bir bahane bulmanın zor olmayacağını biliyordu. Ölüm’ün, Blythe’in kapısını çalması çok yakın görünüyordu ve Signa bunda herhangi bir rol oynamayı reddetti. Yine de Blythe ile ilgili bir şey, Signa’nın orada kalmasını sağladı. Belki de Signa’nın kendi yaşına yakın bir kızla en son yıllar önce, Charlotte Killinger’ı tanıdığı zamanlarda konuşmuş olmasından kaynaklanıyordu. Ya da belki de Blythe’in gözlerindeki çaresizlik ve onun da Signa kadar arkadaşına aç görünmesiydi. Nedeni ne olursa olsun Signa kaldı.

“Burası oldukça kasvetli,” dedi Signa, Ölüm’den herhangi bir iz var mı diye gölgeleri tararken. Onu görmediğine memnun olarak rahatladı. “Pencere açayım mı?”

“Bir pencereyi tek başıma açamayacağımı mı düşünüyorsun?” Signa’yı kovmak için hiçbir çaba sarf etmese de Blythe’in her bir sözü manalı ve zehir gibi ölümcüldü. Signa, Blythe’in kendisine bir şeyler söylemeyi istediğini görebiliyordu ve kız bir şekilde söylediklerini bir silah gibi kullanacaktı.

Signa’nın buna diyecek bir şeyi yoktu. Yanlış bir söz, kafasını boynundan koparıp pencereden dışarı fırlattırabilirdi. Cevap vermek yerine dört direkli karyolanın kenarına oturdu. Merakı, bir fincan kahvenin yaratacağı uyanış gibi tetikteydi. Parmak uçları seğirdi ve elbisesinin eteklerini topladı. Signa, kuzenine baktı ve onu süzdü. Soluk tenini, asık gözlerini, çelimsiz vücudunu... Ama Blythe ölüm gibi kokmuyordu. Hastalığın o tatlı, çürük kokusu gibi kokmuyordu. Tırnakları çatlamıştı ama sarı veya gri değildi. İri, mavi gözleri, zehirli gibi bakmasına ve onları ezen yorgun gölgelere rağmen sisten arınmıştı. “Hastalığın ne?” diye sordu Signa.

“Ne kadar cesursun,” diye alay etti Blythe. “Bunu bilseydik, belki de bütün gün bu yatakta mahsur kalmazdım.” Başını yastığa koydu ve iç geçirdi. “Bana arkadaşlık etmesi için katlanılabilir birini gönderseler şaşardım.”

Signa, Blythe'in kendisini kimsenin göndermediğini bildiği ve sadece onunla alay etmek istediği gibi bir izlenime kapıldı. Bunu duymazdan geldi ve kapıya doğru baktı, kendisinininki gibi iki renkli gözlü kadının resmini düşündü. Signa dalgın dalgın, "Bu kadar büyük bir yerin, bu kadar misafir varken bile bu kadar boş hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim," dedi. "Bu katta başka kim yaşıyor? Seninkinin karşısındaki odada birinin sesini duydum sanırım."

Hava o kadar soğumuştur ki Signa kendini, Marjorie'nin paltosunu almasına izin vermemiş olmayı dilerken buldu. Blythe'in gözleri karşısındakine saplamaya hazır buz sarkıtları gibiydi.

"Duyamazsın," diye fısıldadı. "O oda anneme ait. Yıllardır oraya ondan başka kimse girmedi."

Signa bu sözlerin Ölüm'le kendisi kadar yakından ilişkisi olmayan biri için ne anlama gelebileceğini düşünmeden, "*Aitti* demek istiyorsun, değil mi? Annen Lillian Hawthorne muydu?"

Bu sözler üzerindeki buzu eritip Blythe'ı boğmaya yetmişti. Hayalet benzeyen beyaz renkteki dudakları bile sarardı. Ağzı konuşacakmış gibi açıldı ama şaşkınlık, kelimelerini durdurdu. Signa'nın, ne kadar kaba davrandığını anlaması çok uzun sürdü.

"Ah, Blythe, öyle demek istemedim..." Blythe onu tam anlamıyla yataktan atıp topuğuyla Signa'nın kalçasını tekmelediğinde özür ağzından henüz çıkmıştı.

"Defol!" diye bağırdı öfkeyle. "Seni lanetli kız, çık odamdan!"

Signa, kabalığı için kendine küfrederek yataktan fırladı. "Üzgünüm!" Elini Blythe'in omzuna koymak için uzandı. "Öyle demek istemedim..." Sözleri yine kesildi ama bu sefer ani bir nefes alışla. Eliyle Blythe'a dokunduğu an, tek görebildiği ve hissedebildiği şey Blythe'tı... Pekâlâ, bunu nasıl tanımlayacağını tam olarak bilmiyordu. Daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Onu oraya bağlayan ve nefes almasının düzensizleşmesine neden olan her şeyi kapsayan bir duyguydu.

Bu duygu her ne ise Blythe bunu hissediyor gibi görünmüyordu.

“Defol buradan,” diye hırladı Blythe. “Seni aptal kız, çık dışarı!” Gözleri fal taşı gibi açıldı ve şiddetli bir öksürük nöbeti tarafından ele geçirilirken, göğsü hırlayarak ve vücudu titreyerek bir anda iki büklüm oldu. Blythe çarşaflarla ağzını kapatarak onları koyu kırmızıya boyadı. Her öksürükte çarşaflar daha da koyulaşıyordu.

Bir serinlik seli odaya yayılırken Signa’nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu serinliğin ne getirdiğini ve bu serinliği kimin getirdiğini çok iyi biliyordu. İçinde bir öfke alevlendi.

“Ah, hayır, yapamazsın,” diye hırladı Signa uyarırcasına. Belki de gelmekle aptallık etmişti. Belki de gerçekten her şey onu daha fazla lanetlemek için bir oyundu. Ne olursa olsun Signa, Ölüm’ün gelişinden emin olmak için oyalanmadı. Bunun yerine topuklarının üzerinde döndü ve koridor boyunca, merdivenlerden aşağı ve ilk bulabildiği hizmetçiye doğru bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı koştu. Blythe’ı kurtarma ve Ölüm’ü durdurma şansı olan birine...

Tek yapması gereken, altı ay dayanmaktı. *Altı ay* ama o, bir gün bile Ölüm’ü, Thorn Grove’a getirmeden duramamıştı.

SEKİZ

Neyse ki Signa Farrow o gece kimseyi öldürmedi. Saatler boyunca Blythe'in odasına girip çıkan onlarca insandan sonra her şey normale dönmeye başlamıştı. Signa yatak odasının kapısındaki aralıktan baktı, odasının Blythe'inkinin hemen aşağısında olduğunu görünce şaşırmıştı. Ya ruhlar ya da kendi paranoyası daha önce yolunu kaybetmesi için onunla oynamış olmalıydı.

Şimdi Signa koridora baktığında, Blythe'in kapısının dışındaki mum ışığında sadece bir avuç silüetin kaldığını gördü. Ölüm'ün aralarında olup olmadığını görmek için gözlerini kısıtığında orada olmadığını görüp rahatladı. Ancak, Signa'nın giderek daha fazla merak ettiği başka biri oradaydı: Elijah Hawthorne. Arkası Signa'ya dönüktü ama onu daha önce gördüğünden daha net görebiliyordu. Aşırı uzun boyluydu ve ürkütücü derecede zayıftı, sarı saçları herkesinkinden daha parlaktı. Belki de yıldızlardan bile daha parlaktı.

Signa, daha iyi görebilmek için kapısının önüne doğru uzun bir adım attı ve ayağı döşeme tahtalarına bastığı an, tahtalar o kadar yüksek sesle gıcırdadı ki Elijah ve hizmetçiler susup sesin kaynağını bulmak için döndüler. Signa kıpırdayamadı. Gözler ona takılırken nefes bile alamadı. Elijah'tan dört uzun adım ötedeydi ve sonunda onun yüzünü net bir şekilde görebiliyordu.

Sert hatları olan bir yüzdü. Yüzünde daha önce tanık olduğu coşkuya dair en ufak bir ipucu bile olmayan yorgun bir adamdı. Onun aynı adam olduğuna inanmak bile zordu.

“Bu kim?” Hizmetçilerle konuşurken sesi sertti, sesinde sadece hafif bir boğukluk vardı. Sonra Signa’ya döndü. “Sen kimsin?”

Cevap veren, Bay Hawthorne’un arkasından çıkan ve omzunu sıkıca tutan Marjorie oldu. “Bu Signa Farrow, vesayetiniz altına aldığınız yeni çocuk.” Marjorie’nin ona dokunma biçiminde tanıdık bir şey vardı. Rahat bir şey. Signa, bir mürebbiye ile işvereni arasında tamamen uygun olmayan bir şey olduğunu fark etti.

“Vesayetimin altına mı?” Marjorie derin bir iç çekerken Elijah sallanan vücudunu duvara dayadı. Signa’ya attığı bakış, tamamen özür dileme amaçlıydı.

“Evet, efendim. Sizin korumanız altında. Daha bu sabah, ona yazdığınız mektupla geldi.”

“Ah, o çocuk.” Duvardan uzaklaşan Elijah, Signa ile arasındaki boşluğu kapattı. Kızın göğsü o kadar sıkışmıştı ki patlayacak gibiydi.

“Merhaba, efendim.” Sesi, olmasını istediğinden daha alçakgönüllü hatta görgü kurallarının gerektirdiğinden daha kısıp çıkmıştı. Bu yüzden biraz daha yüksek sesle denedi. “Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim.”

Elijah yüzünü buruşturdu ve gözlerini kısarak avucunu şakağına bastırdı. “Sessiz ol, kızım. Ölüleri uyandırmaya mı çalışıyorsun?”

Kekelemeye başlayarak böyle saçma bir soruya zar zor yanıt verdi. “T... Tam tersine, efendim. Onların uyumasını tercih ederim.”

Elijah, Signa’ya bakabilmek için bir adım daha yaklaştı. Bunu yaptığı an, nefes nefese geri çekildi. “Tanrım. Gözlerin...”

Signa irkildi ve elini, gözlerinin hemen alt kısmına bastırdı. Bu, beklediği bir tepkiydi. İnsanların şaşkınlıklarına alışmıştı. Ama Elijah şaşırması görünmüyordu, neredeyse korkmuş gibiydi.

“Sizi rahatsız ederlerse üstlerini örtebilirim, efendim,” dedi, dönüp gözlerinin etrafını saracak bir çeşit bez aramaya hazırlanırken. Ama bez bulmak için odasına gitmeden önce Elijah bileğini yakaladı.

“Bana günahlarımı göstermek için mi buradasın, evlat? Sen benim geçmişim misin, bana musallat olmak için mi buradasın? Bana ne yaptığımı hatırlatmak için gelen bir hayalet misin?” Konuşurken nefes nefeseydi. Signa hemen koridordaki portreyi hatırladı ve portredeki kadının Lillian olduğunu anladı. Peki ya, onu o odaya çağıran ruh kimdi? Kim onu takip etmişti? O da Lillian mıydı?

Elijah’ın arkasındaki Marjorie’nin omuzları çöktü. “Kızı rahat bırak, Elijah. O, hayalet değil. O, sadece karının kanından geliyor.”

Her köşesi cam gibi keskin yüzü o zaman daha da gerildi. Kızın kolunu tutan elini gevşetti. Signa’yı süzmek için bir dakika daha ayırdı. Saçı, Lillian’ın altın rengi buklelerinden çok daha koyuydu ve teni çok daha solgundu. “Affet beni,” dedi, sesi af dilemekten çok uzak olsa da. “Çok içmiş olabilirim. Bir an, belki de bir zamanlar tanıdığım biri olduğunu düşündüm. Ama benim vesa yetim altında olduğun doğruysa, bu kadar mantıksız bir saatte uyanık olduğun için seni cezalandırmak benim görevim sanırım.”

Signa’nın boğazına takılan yumruyu yutması neredeyse imkânsızdı. Her nasılsa bununla başa çıkarak konuşmayı başardı. “Uyumakta biraz zorlandım. Blythe’in şey olduğundan emin olmak istedim...” Sağlıklı? Canlı? “Geceyi atlatabildiğinden.”

Elijah’ın ağzı gerildi. “Kızımla tanıştın mı?” Bu, Marjorie’yi de şaşırtmışa benziyordu. Kadın gözlerini kısarak Signa’ya baktı.

“Kısa bir süreliğine, efendim. Öksürdüğünü duydum ve onu kontrol etmeye gittim.”

“Ona yardım getiren sensin o zaman.”

Belki de yapılacak en dürüst şey olmasa da Signa onaylayarak başını salladı ve Blythe’in öksürük krizinin *onun yüzünden* olduğu kısmını atladi.

“O zaman onu tekrar duyarsan aynısını yap.” Elijah artık ona bakmıyordu. “Şimdi yat, evlat. Sadece hayaletlerin uyanık olduğu bir saate yaklaşıyoruz.”

Signa titredi. “Evet, efendim.”

Ayrılırken tekrar duvara yaslandı ve Marjorie’nin ona attığı sert bakış, Signa’ya da gitmesi gerektiğini söylüyordu. Odasının kapısını açtı ve gözden kayboldu. Garip bir şekilde, oturma odasının pelüş halısını geçip yatak odasına girerken Signa’nın aklında oyalanan düşünce, Elijah’ın onu yakaladığı ya da gözlerine verdiği tepki değildi. Son söylediği sözlerdi: “Sadece hayaletlerin uyanık olduğu bir saat.”

Dört direk ile çevrili yatağına oturdu. Yatağının yanındaki sandığı hâlâ sımsıkı kapalıydı. Eşyalarını bu kadar uzun süre kapalı tuttukten sonra, sandığı açmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama ne kadar denerse denesin, Signa kendini onu açmaya ikna edemedi. Bu gecedен sonra Thorn Grove’daki zamanının kısalaacağından hiç şüphesi yoktu. Signa’nın güvenebileceği tek bir gerçek varsa o da nerede olursa olsun Ölüm’ün onu bulacağıydı. Nasıl ve neden olduğunu ya da tüm bunların, Ölüm gösteriyi izleyip gülerken ve zevk alırken, Signa’nın işkencesini uzatmak için ayrıntılı bir oyun olup olmadığını bilmiyordu.

Yine de öğrenecekti. Ve bu yaptığı son şey olsa bile onu durduracaktı.

Signa ağlama sesine ve pencereden içeri savrulan akça ağaç yapraklarının hışırtısına uyandığında gecenin lanetli saatleri daha bitmemişti. Camı açık bıraktığını hatırlamıyordu, yağmur ve nemli toprak kokusu içeri taşınmıştı.

Signa dışarıyı görebilmek için yatağının sıcaklığından sıyrıldı. Dakikalar geçtiğinde ve ağlama geri gelmediğinde, pencereyi kapattı ve yatağına geri döndü. Yine de tuvalet masasının yanından

geçerken göz ucuyla aynadaki yansımasının hareketsiz kaldığını fark etti. Boynundaki tüyleri diken diken eden görüntünün bir ışık oyunu olduğunu umarak aynayı incelemek için durdu. Ama yansıması ona, belli belirsiz ve Signa'nın dudaklarında olmayan bir gülümsemeyle baktığında, bunun bir hile olmadığını anladı.

Beyaz bir ışık kapının altından kaçıp gidince, Signa, makyaj masasından kendini uzaklaştırıp çığlık atmamaya çalıştı. Bunun daha önce gördüğü ruh olduğunu hemen anladı ve bu sefer onu gördüğünü inkâr edemezdi.

Signa bir palto ya da bot giymekle uğraşmadı, kapısını açıp koridordaki ışığı kovalamak için hiç zaman kaybetmedi. Artık ruh, görülebildiğini teyit ettiğine göre Signa'nın onunla yüzleşmekten başka seçeneği kalmamıştı. Eğer yapmazsa, bu canavarca şeyin onu ne zaman yalnız bırakacağını kim bilebilirdi.

Thorn Grove'un merdivenleri, kızın adımlarının ağırlığından gıcırdamıyordu ve Signa, soğuk gecede ön kapıyı açarken menteşeler sessizdi. Hemen kollarını etrafına doladı çünkü ince, beyaz geceliği, her yeri kaplayan soğuğun tenine nüfuz etmesine engel olamıyordu.

“Merhaba? Orada biri var mı?” Adım adım uyuşmuş ayaklarını, kemiklerini kemiren ve tenine tırmanan soğuğa rağmen zorladı. Ağlama sesi yükseldikçe Signa'nın ayaklarının altındaki zemin daha da yok oluyordu. Bir akça ağacı saran yosun kuruyarak koyu kahverengiye dönerken, düşen yapraklar ani bir rüzgârla solup dağıldı. Sanki dünya onu önünde olan şeye karşı, geri dönmesi gerektiği konusunda uyarıyordu. Yine de Signa sesin kaynağını görene kadar hareket etmeyi bırakmadı.

Yarı saydam teni ve rüzgârın uçurduğu beyaz saçları olan, gümüş renkli elbise giymiş bir kadın, ağacın kıvrımının altına oturmuştu. Signa yaklaşırken ruhun çığlıkları kesildi, ona bakmak için başını kaldırdı. Ruhun gözleri, vücudunun üzerinde gezinip onu süzerken, Signa'nın ayak sesleri ölü böğürtlen dalları üzerinde sendeledi. Korkunun onu pençesine aldığını ve kaçmaya zorladığını göstermemeye çalıştı.

Ruh hiçbir uyarıda bulunmadan -ses çıkarmadan- öne doğru süzüldü ve Signa geri çekilmeye çalıştığında, ölü kökler yerden kopup onu sımsıkı tutmak için ayak bileklerine dolandı. Sırtüstü yere düştüğünde titriyordu ve ruh onun üzerinde gezinmeye başlayınca şansına küfretti.

Pürüzsüz teni ve dal gibi dökülen solgun saçları olan ruh, oldukça güzeldi ama Signa ona ne kadar uzun süre baktıysa, mavimsi siyah dudakları ve buna uygun tırnaklarıyla ruh, bir o kadar çirkinleşmeye başladı. Yine de Signa'nın bakmaktan vazgeçemediği yeri, biri mavi, biri ela olan gözleriydi. Onunki gibi iki farklı renkteydi. Signa'nın o gün gördüğü portredeki kadın gibi.

Lillian Hawthorne.

Signa çok yakından bakınca, ruhun ağzının bir kâbustan fırlamış gibi olduğunu görebiliyordu. Diş etleri irin ve iltihaplı kanayan yaralarla doluydu. Dili işe yaramaz mor bir parçaydı çünkü yanmış gibiydi. Lillian konuşmaya çalıştı ama tek yapabildiği, inlemektir ve Signa, canavara ondan uzaklaşması için ne kadar bağırırsa, canavar da o kadar yüksek sesle inliyordu.

Lillian, Signa'yı yakalamak ister gibi uzandı ama Signa tırnaklarını kadının ağaç köküne benzeyen ellerine batırıp onları parçalayarak bileklerinden kopardı. Öfkelenen Lillian, Signa ayağa fırlarken çığlık attı.

“Benden uzak dur!” diye hırladı Signa. Ruh, Signa'nın sesindeki sertlik karşısında irkildi. Ama bu duraklama sadece geçiciydi ve Lillian kaşlarını çatarak yeniden ilerlemeye başladı.

Signa bir avuç toprak almak için eğildi ve onu ruhun yüzüne fırlattı. “Kim olduğun umurumda değil, beni rahat bırak!” Tüm Thorn Grove’u uyandırmamak için bağırmak istediği kelimeleri sessizce söylemek zorunda kaldı ve bunun için de ruhtan nefret etti. “Beni rahat bırak yoksa cesedini bulur ve bir kül yığınının başına başka bir şey olmayana kadar yakarım!”

Lillian üstündeki kiri silerken, kararmış dudakları, Signa'nın alaycı olduğunu düşündüğü bir şekilde kıvrıldı. Ama tehdit, onu uzak tuttu.

“Ne istiyorsun?” diye homurdandı Signa. “Beni neden buraya sürükledin?” Lillian, Signa’nın ilişki kurmak istediği biri değildi ve yine de Lillian, kuşkusuz, Signa’yı meraklandırarak şekilde ölmüştü. Ve merak, aç ve inatçı bir şeydi.

Lillian’ın ruhu tereddüt etti, sonra siyah dudaklarını işaret etti.

“Konuşamıyor musun?” diye sordu Signa ve ruh, solgun saçlarını homurdanarak salladı. Signa, konuşamayan bir ruhu ilk kez görmüyordu. Bazı sokaklar, hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istemediği eski savaşırlardan kalma askerler veya savaşçılarla dolu olurdu ve çoğu zaman ruhların göğüslerinde veya yüzlerinde delikler olurdu.

“Kim olduğunu biliyorum.” Signa kendini güvene almak için birkaç adım geri çekildi. “Az önce beni evin içinde bekleyenin de sen olduğunu biliyorum. Benden ne istiyorsun?”

Ruhların nefes alması gerekmiyordu ama bu kadın, uzun bir nefes alıp sabrını toplamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Signa’ya doğru hareket etmedi, bir ağaçtan zayıf bir dalı kopardı. Signa bir an için koşmayı düşündü ama Lillian, Signa’nın etini şişlemek yerine yere eğildi. Toprakta temiz bir alan açtı ve dalı, toprağa yazı yazmak için kullandı. Bitirdiğinde, Lillian dalı fırlattı ve yeri işaret etti.

Signa, her işe burnunu sokmasının bir gün onu mahvedebileceğini bilse de mecbur kaldı ve kelimeleri okudu. Bunu yaptığı anda midesi kasıldı ve bir açıklama için Lillian’a baktı. Ruhun bedeni, küçük bir duman izi gibi titriyordu. Signa’nın, ruhları gördüğü yıllar ona bir şey öğretmişse, o da onların serbestçe dolaşamayacaklarıydı. Öldükleri yerden ne kadar uzağa gitmeye cesaret ederlerse dünyada kalmak için o kadar çok mücadele etmeleri gerekiyordu.

Belli ki Lillian’ın ruhu, öldüğü yerden çok uzaktaydı ve buradaki zamanı daralıyordu. Geriye kalan tek iz, toprağa kazındığı kelimeler olana kadar mülkün eteklerindeki ormana doğru çekildi.

Bahçeme gel ve onu kurtar.

Ruh hiçbir uyarıda bulunmadan -ses çıkarmadan- öne doğru süzüldü ve Signa geri çekilmeye çalıştığı anda, ölü kökler yerden kopup onu sımsıkı tutmak için ayak bileklerine dolandı. Sırtüstü yere düştüğünde titriyordu ve ruh onun üzerinde gezinmeye başlayınca şansına küfretti.

Pürüzsüz teni ve dal gibi dökülen solgun saçları olan ruh, oldukça güzeldi ama Signa ona ne kadar uzun süre baktıysa, mavimsi siyah dudakları ve buna uygun tırnaklarıyla ruh, bir o kadar çirkinleşmeye başladı. Yine de Signa'nın bakmaktan vazgeçemediği yeri, biri mavi, biri ela olan gözleriydi. Onunki gibi iki farklı renkteydi. Signa'nın o gün gördüğü portredeki kadın gibi.

Lillian Hawthorne.

Signa çok yakından bakınca, ruhun ağzının bir kâbustan fırlamış gibi olduğunu görebiliyordu. Diş etleri irin ve iltihaplı kanayan yaralarla doluydu. Dili işe yaramaz mor bir parçaydı çünkü yanmış gibiydi. Lillian konuşmaya çalıştı ama tek yapabildiği, inlemektir ve Signa, canavara ondan uzaklaşması için ne kadar bağırırsa, canavar da o kadar yüksek sesle inliyordu.

Lillian, Signa'yı yakalamak ister gibi uzandı ama Signa tırnaklarını kadının ağaç köküne benzeyen ellerine batırıp onları parçalayarak bileklerinden kopardı. Öfkelenen Lillian, Signa ayağa fırlarken çılgılık attı.

“Benden uzak dur!” diye hırladı Signa. Ruh, Signa'nın sesindeki sertlik karşısında irkildi. Ama bu duraklama sadece geçiciydi ve Lillian kaşlarını çatarak yeniden ilerlemeye başladı.

Signa bir avuç toprak almak için eğildi ve onu ruhun yüzüne fırlattı. “Kim olduğun umurumda değil, beni rahat bırak!” Tüm Thorn Grove'u uyandırmamak için bağırarak istediği kelimeleri sessizce söylemek zorunda kaldı ve bunun için de ruhtan nefret etti. “Beni rahat bırak yoksa cesedini bulur ve bir kül yığınınından başka bir şey olmayana kadar yakarım!”

Lillian üstündeki kiri silerken, kararmış dudakları, Signa'nın alaycı olduğunu düşündüğü bir şekilde kıvrıldı. Ama tehdit, onu uzak tuttu.

“Ne istiyorsun?” diye homurdandı Signa. “Beni neden buraya sürükledin?” Lillian, Signa’nın ilişki kurmak istediği biri değildi ve yine de Lillian, kuşkusuz, Signa’yı meraklandırarak şekilde ölmüştü. Ve merak, aç ve inatçı bir şeydi.

Lillian’ın ruhu tereddüt etti, sonra siyah dudaklarını işaret etti.

“Konuşamıyor musun?” diye sordu Signa ve ruh, solgun saçlarını homurdanarak salladı. Signa, konuşamayan bir ruhu ilk kez görmüyordu. Bazı sokaklar, hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istemediği eski savaşlardan kalma askerler veya savaşçılarla dolu olurdu ve çoğu zaman ruhların göğüslerinde veya yüzlerinde delikler olurdu.

“Kim olduğunu biliyorum.” Signa kendini güvene almak için birkaç adım geri çekildi. “Az önce beni evin içinde bekleyenin de sen olduğunu biliyorum. Benden ne istiyorsun?”

Ruhların nefes alması gerekmiyordu ama bu kadın, uzun bir nefes alıp sabrını toplamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Signa’ya doğru hareket etmedi, bir ağaçtan zayıf bir dalı kopardı. Signa bir an için koşmayı düşündü ama Lillian, Signa’nın etini şişlemek yerine yere eğildi. Toprakta temiz bir alan açtı ve dalı, toprağa yazı yazmak için kullandı. Bitirdiğinde, Lillian dalı fırlattı ve yeri işaret etti.

Signa, her işe burnunu sokmasının bir gün onu mahvedebileceğini bilse de mecbur kaldı ve kelimeleri okudu. Bunu yaptığı anda midesi kasıldı ve bir açıklama için Lillian’a baktı. Ruhun bedeni, küçük bir duman izi gibi titriyordu. Signa’nın, ruhları gördüğü yıllar ona bir şey öğretmişse, o da onların serbestçe dolaşamayacaklarıydı. Öldükleri yerden ne kadar uzağa gitmeye cesaret ederlerse dünyada kalmak için o kadar çok mücadele etmeleri gerekiyordu.

Belli ki Lillian’ın ruhu, öldüğü yerden çok uzaktaydı ve buradaki zamanı daralıyordu. Geriye kalan tek iz, toprağa kazıdığı kelimeler olana kadar mülkün eteklerindeki ormana doğru çekildi.

Bahçeme gel ve onu kurtar.

Signa, Lillian'ın Blythe'tan bahsettiğini hemen anladı.

Ölüm'ün peşinde olduğunu kanıtladığı Blythe.

Signa'nın açıklayamadığı nedenlerden dolayı kendisini bağlı hissettiği Blythe.

Ölümü dedikoduları alevlendirecek olan Blythe. Ölümü, Signa'yı kaybetmeyi göze alamayacağı başka bir evden daha kovacak olan Blythe.

Gerçek şuydu: Blythe'ın ölmesini engelleyebilirse, Ölüm'ü durdurabilirdi. Onu *yenebilirdi*. Ve eğer bunu başarabilirse, belki de sonunda onu rahat bırakır ve özlemini duyduğu hayatı yaşamasına izin verirdi. Onunla ya da bu korkunç ruhlarla bir daha asla uğraşmak zorunda kalmayacağı, gölgelere saklanmayacağı bir hayatı... İnsanlarla, partilerle, arkadaşlarıyla dolu ve tam anlamıyla *ona ait* olabilecek bir hayatı...

Bir ruhla pazarlık yapmak aptallık olsa da bu, Ölüm'ü yenmek anlamına geliyorsa Signa ne gerekiyorsa yapacaktı.

DÖKÜZ

Marjorie, Signa'nın yas giysisinin geçmişte kalacağına dair verdiği sözüne sadık kaldı.

Terzi şafak sökmeden geldi ve bir sandık dolusu kumaşla Signa'nın odasına girdi.

Signa kısa bir süre uykuya dalabilmişti. Birkaç gün süren seyahati ve önceki geceyi ruhla uğraşarak geçirdiği gerçeğinden dolayı günün geri kalanında yatakta kıvrılmaktan başka, istediği çok az şey vardı.

Ta ki bugün derslerinin başladığını hatırlayana kadar.

"Hadi, Signa. Bu saatte ancak ölümler uyur." Marjorie, arkasında terziyle odaya girerek iç çekti. "Efendi, azrail gibi dolaşıp durmana izin vermeyecek. Gardırobuna biraz renk katmanın ve seni sezona hazırlamanın zamanı geldi."

Signa dirilmiş bir ölü gibi hızla kalktı, uzuvları ağrıyordu ve gün ışığı, gözlerine batıyordu. Yatağa girdiğinden beri sadece dakikalar geçmiş gibiydi. Lillian'ın ruhuyla tanışma talihsizliğini yaşadığından bu yana sadece dakikalar geçmişti. Yine de yeni kıyafetler vaadiyle kendini uyanmaya zorladı ve oturma odasına girdi. Marjorie'nin, Signa'nın yeni hizmetçisi olarak tanıttığı Elaine, hoş bir genç kadındı. Terzi, bir mezurayla Signa'nın belini ölçerken Elaine, Signa'nın siyah buklelerini yüzünden çekerek taramaya başlamıştı.

Terzi yaşlıydı ve yüzünde, yaşadığı yıl kadar kırışık vardı. Boncuk gibi kahverengi gözlerini yuvarlak gözlüğünün arkasına saklamıştı ancak kadının mezura üstündeki sayıları okumak için Signa'ya oldukça yaklaştığı düşünülürse pek de işe yaramıyor gibiydi.

“Çok zayıfsın, kızım,” diye mırıldandı kadın. “Göğsün ince bir dal gibi.”

Signa yüzündeki utancı görmelerine izin vermemeye karar vererek pencereye döndü. Şeffaf geceliği de kaburgalarının keskinliğini pek gizleyemiyordu, endişeli bir şekilde ellerini kemiklerinin üzerinde gezdirdi. Marjorie de kızın teninden fırlayan o keskin kemiklere bakıyordu. Signa, Magda ile yaşarken kendine bakmak için elinden geleni yapmıştı ancak mirasına kendi başına erişemeyecek kadar gençti ve Magda'ya onun için verilen mütevazı ödenek, doğruca kumarhanelere gitmişti. Signa açlıktan ölseydi, o kadın muhtemelen *mutlu* olurdu. Tek umursadığı, koruyucu ailelerin çoğunun umursadığı gibi, Signa'nın servetinden nasıl bir pay alacağıydı.

Marjorie, terziye, “Elbiselerde genişleme payı bırakın,” dedi ve Signa'nın kaburgalarından gözlerini ayırıp, Elaine'e yardım ederek kendini meşgul ediyormuş gibi yaptı. “Yakında yanakları dolu dolu olacak.”

Terzi memnuniyetle onayladı. Signa'nın ölçülerini deri cep defterine not ettikten sonra geniş bir renk yelpazesindeki kumaş örneklerini Signa'nın yüzüne doğru tutmaya başladı. Signa'nın, bir önceki gece olduğu gibi, yansımasının kendi kendine hareket etmeye başladığını görmeyi bekleyerek gizlice kendisine baktığı süslü bir gümüş aynanın önünde çalıştılar. Ayak tabanlarında olduğu gibi tırnaklarının altında da hâlâ toprak vardı. Terzi kaşlarını çatarak onları incelediğinde, farkında değilmiş gibi davranmak dışında yapabileceği bir şey yoktu.

Signa bir gardırop yaratmanın maliyeti hakkında çok az şey biliyor olsa da tahmin edebiliyordu. Üstelik bu tutar, herhangi bir vasinin onun için harcadığından çok daha fazlaydı. Elijah,

Signa'yı yas giysilerinden gerçekten kurtarmak istiyor olmalıydı. Marjorie uçuk pembe, şampanya rengi ve mor gibi pastel tonlara bakarken, Signa'nın gözleri orman kadar koyu yeşillere ve kan kadar derin ve zengin kırmızılara kayıyordu. Yine de kendi fikirlerini asla söylemedi çünkü moda hakkında ne bilebilirdi ki? Eğer topluma uyum sağlamak istiyorsa şikâyet etmeden Marjorie'nin alacağı kararlara kesinlikle güvenmeli ve o tonlarla yetinmeliydi.

Terzi, ayrılırken ona soluk sarı, mavi kurdeleli ve beyaz dantelli günlük bir elbise bıraktı. Signa bu kadar gösterişli giyinmek istemiyordu ama Elaine ona yardım ederken kollarını kaldırdı. Olması gereken tarz buysa ona uygun olup olmadığı ya da ne kadar rahat olduğu önemli değildi.

Elaine korseyi bağlarken Marjorie, "Şimdilik bu kadarı yeter," dedi. "En azından yenileri dikilene kadar."

Signa'nın bu elbise için düşünebildiği en nazik kelime *iğrençti*. Ayrıca Thorn Grove'un durumu göz önüne alındığında bu elbise fazla *neşeliydi*. Yürüyen bir muza benziyor olabilirdi, yine de dilini tuttu ve giydikten sonra şikâyet etmedi, sadece, "Peki, bu elbiseler ne zaman hazır olacak?" diye sordu.

Marjorie'nin kahkahası kibar ve ağırbaşlıydı; Bir Hanımefendinin Güzellik ve Görgü Kuralları Rehberi'nde nasıl olması gerektiği belirtildiği gibi. Signa daha sonra onu taklit etme alıştırması yapmayı zihnine not etti. "Terzi hızlı iş yapar. Hadi, şimdi ders zamanı. Efendi, oyalandığınızı görse kellemi alırdı."

Elijah'ı gördükten sonra Signa bundan çok kuşkuluydu. Her şeye rağmen birkaç düzine portrenin gözleri tarafından takip ediliyormuş hissinden kaynaklanan tenindeki karıncalanmaları görmezden gelmeye çalışarak Marjorie'yi koridorda takip etti.

En alt kata indiklerinde karıncalanma durdu ve Signa, Thorn Grove'un o sabah yeni bir yer gibi hissettirdiğini görünce rahatladı. Koridorları dolduran müzik ve balo elbiseleri ile hemen arkasından kalan kahkahalar gitmişti. Onların yerine, bir süpürgenin mermeri sessizce süpürmesi kalmıştı.

Signa, malikânenin her yerine hâkim olan tuhaf dekoru inceleyerek merdivenlerde çok uzun süre oyalandığında Marjorie, “Unutma, oylanmak yok,” diye dürttü. Merdiven bir ağaçtan oyulmuş gibi görünüyordu. Demir şamdanlar kuş yuvası şeklindeydi. Signa bakmaya devam ederken tilki başı şeklinde, sivri uçlu kolları olan bir avize gördü.

Burayı kim tasarladıysa tuhaf bir ruha sahipti. Signa, bu evin perili olması için yalvaran bir ruhu olduğuna karar verdi.

Kesinlikle istedikleri olmuştu.

Signa, Marjorie’nin peşinden salona girerken -malikânedeki herhangi bir oda kadar büyük ama belki de iki cumbalı penceresiyle daha iyi aydınlatılmış gibi gelen salona- gece ona musallat olan ruhun yarattığı yorgunluğu vücudunda hâlâ hissedebiliyordu. Duvarlar, Signa’nın korkunç elbisesinden bile daha parlaktı ve ışığı yakalamak için mükemmeldi. Kadınsı dokunuşlar odayı süslerken, daha erkeksi olan ikinci katla tamamen uyumsuzdu. Kalıbın içine oyulmuş zarif desenler, parlak desenli bir halı ve dantelli süslemeli, zarif çiçekli minderler vardı. Percy ve Blythe bu minderlerin üzerinde dumanı tüten çaylarını yudumlayarak oturuyorlardı.

Blythe, solgun teni ve çökük çehresiyle önceki geceden daha iyi görünmüyordu ama gözlerinde bir keskinlik vardı. Oturup çayını yudumluyor ve her ne kadar bardağı dudaklarına götürürken elleri titriyor olsa da odasında tek başına kalmama isteği hissediliyordu.

Percy, Marjorie’nin şaşırılmış gözleri kıza dikildiği anda, “Sevgili kız kardeşim kendini yenilenmiş gibi hissederek uyandığını söyledi,” dedi. “Biraz temiz hava ve sohbetin ona iyi geleceğini düşündüm.”

Marjorie’nin ağzı, ince bir çizgiye dönüştü. Yine de tartışmak yerine döndü ve pencereleri açarak taze esintinin içeri girmesine izin verdi. “Pekâlâ öyleyse. Belki de haklısın.”

Signa kuzenlerinin yanında dik durdu. Thorn Grove'da ilk günüydü ve daha şimdiden ikisi üzerinde de korkunç bir ilk izlenim bıraktığını hissediyordu. Ağırlaşan göz kapakları ve esneme dürtüsü yüzünden bunu yapmakta zorlanmasına rağmen onlara kendini kanıtlamak istiyordu.

İnatçı, korkunç, yaşlı ruhlar... Lillian'ı, ölüleri ya da herhangi bir şeyi düşünmek istemiyordu, sadece derslerine ve birlikte yaşadığı yeni ailesine odaklanmak istiyordu. Çalışmak, onları etkilemek ve hayatının bir sonraki aşamasına geçmeye hazır olduğunu kanıtlamak istiyordu. Yaşayanlarla çok daha fazla, ölülerle çok daha az bağlantı kurmayı umduğu bir hayat...

Saçlarını omuzlarının arkasına atarak kendine odaklandı ve kuzenlerine gülümsedi. "Bu sabah ikinizin de iyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Percy, "Biz de öyle," dedi, Blythe çay fincanını tabağına koyup kucığında dengelerken.

"Daha önce bir mürebbiyeniz oldu mu, Bayan Farrow?" diye sordu Marjorie, Signa'nın önündeki küçük, yuvarlak bir minderin üzerine otururken.

Marjorie ona bir bakış atıp, Blythe bir yudum daha alırken, "Tavrına bakılırsa öyle olmadığını varsayıyorum," diye mırıldandı.

"Seninkinin daha iyi olduğunu mu iddia ediyorsun?" diye sordu mürebbiyesi.

Signa sıcak ve yakıcı bir utanç dalgası hissederken Blythe yüzünü buruşturdu. Yine de Blythe'in sözlerinden etkilendiğini görmesine izin vermeyecekti. "Daha önce mürebbiyelerim oldu," dedi Signa onlara. "Aralıklı olarak."

Marjorie bu cevap üzerine düşündüyse de onu zorlamadı. "Peki ya, dersler?"

Signa, düzgün bir ders almasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini kabul etmek yerine, "Okuma-yazma biliyorum. Aritmetik de." Hiç kimsenin yanında bundan daha fazlasını öğrenecek kadar uzun süre kalmadığı için sadece temel şeyleri biliyordu.

Marjorie'nin dudakları, insanın kıskanabileceği bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Peki ya, müzik?"

Nadiren çaldığını kabul ederek kuzenlerine onunla alay etmeleri için fazladan fırsat vermek istemeyen Signa, "Sanırım harika bir dinleyiciyim," dedi.

Percy dirseğiyle dürttüğünde güldüğünü saklamaya çalışan Blythe, içeceğine öksürdü ve kendi kıs kıs gülüşleri arasında onu susturdu.

Marjorie, iki Hawthorne'u da görmezden geldi. "Aklıma not ettim. O zaman neden oradan başlamıyoruz? Nota okuma ve piyano dersleriyle."

Ne kadar sinir bozucu olsa da Signa, kuzenlerine, hayatı boyunca yetecek kadar alay konusu olmuştu. Başını salladı ve bir gün sahip olacağı malikânede, bir piyanonun bankına oturmuş, mükemmel bir zarafetle onu çaldığını hayal etti. Ancak Signa'nın omurgasını bir serinlik dalgası sarstığından hayali kısa sürdü.

"Bayan Farrow?" Marjorie'nin sesi mesafeliydi.

Lillian'ı *göremedi* ama belli belirsiz bir ağlama sesiyle Signa'nın dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Ruhlar yok, diye hatırlattı Signa kendine duymamış gibi yaparak. *Geleceğini düşün. Sosyeteye takdimin için yapman gereken işlere odaklan. Normal insanlar ölümlerle konuşmaz, Signa.*

Yine de dinlemeyi bırakmadı. Sanki diğerleri de sesi duymuş gibiydi çünkü Blythe put gibi hareketsiz kalmıştı. Porselen fincan elinden kaydı ve kucağına düştü. Sıcak çay, elbisesini lekeledi. Percy, Marjorie gibi hızla doğruldu.

"Tanrım, Bayan Hawthorne!" Mürebbiye heyecanla Percy'e işaret etti. "Kız kardeşinin odasına dönmesine yardım et ve Elaine'i de yanına al. Blythe'in yeni bir elbise giymesi gerekecek. Hazır buradayken de zamanını daha iyi kullan, Percy. İkinizin de dikkati çok dağınık."

Marjorie, Signa'ya dönmeden önce, hâlâ şaşkın ve endişeli gözlerle bakan Percy'nin, kız kardeşinin odadan çıkmasına yardım etmesini bekledi. "Şimdi, bütün bunları boş ver ve sese aldırış etme. Sadece rüzgârdı." Signa'yı elinden tuttu ve muhtemelen Magda teyzenin tüm evinden daha pahalı olan güzel bir kuyruklu piyanonun şık, siyah bankına götürdü. Üzerinde toz izi bile yoktu. "Yılın bu zamanı her zaman daha gürültülüdür. Görünüşe göre şeytan dışarıda tepiniyor."

Signa, başını sallamaktan başka seçeneği olmadığını bilmesine rağmen rüzgârın sesle hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi biliyordu. Marjorie kızın sırtını dikleştirip boynunu uzattı ve Signa'nın ellerini başlangıç pozisyonunda tuşların üzerine yerleştirdi, Signa mahcubiyet dürtüsüne karşı koyarak oturmaya çalışıyordu.

"Şimdi," dedi Marjorie. "Hadi, nota ölçülerini çalışarak başlayalım." Signa'nın zaten ağrıyan kemikleri, böyle sert bir duruşa itiraz etti. Ama vizyonunu hayata geçirmek ve toplumdaki yerini güvence altına almak için gereken buysa yapacaktı. Signa ilk tuşa bastı ve parmağının terlediğini hissettiğinde yüzünü buruşturmak zorunda kaldı. Piyanodan hiçbir ses çıkmadığı için tüm kasları gerildi. Parmağını kaldırdığı an üzerine çamur bulaşmış olduğunu ve tuşların arasından minik solucanların çıktığını gördü.

"Notalar, Signa," dedi Marjorie, Signa'nın parmak uçlarının altında olup bitenleri göremediği kesindi. Signa'nın ayaklarının orada olmayan kire battığını ya da parmaklarının etrafında solucanların kıvrıldığını görmedi.

Lillian'ın mesajı gün gibi açıktı. Signa'nın acele etmesi ve bahçeyi bulması gerekiyordu yoksa ruhu huzura eremeyecekti.

Ama Signa kendini toparladı ve çamurlu tuşlara bastı. Oynamayı bırakmayı reddediyordu.

ON

Signa'nın dışarı çıkması saatler sürmüştü. Rüzgâr onu savurduğunda ağrıyan sırtını esnetti. Hava serindi ama bu, atkısı ve sıcak çayla dolu karnının, üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi. Uzun saatler boyunca ders aldıktan sonra vücudu, soğuğu memnuniyetle karşıladı.

Sadece bir günde, malikânenin içi ve dışı arasındaki keskin karşıtlığı neredeyse unutmuştu. Burası, sonsuzluğa uzanan sararmış bozkırlar, toprağı delen kır çiçekleri ve yere saçılmış altın yaprak örtüsü ile çevrili bir fantezi dünyasıydı. Öğleden sonrası huzurluydu. Evin içinde veya dışında hiçbir ceset dolaşmıyordu. Etrafta süslü kıyafetler içindeki yabancılar da yoktu. Signa aşçıların ne pişirdiğini bilmese de tatlı bir hamur işi kokusu etrafındaki havayı ısıttı ve Marjorie ona yiyebildiğinden daha fazla çörek yedirmesine rağmen midesi guruldadı.

Daha sonra elleri, kirle, solucanlarla ve gerçekte orada olmayan toprakla çamurlanmadığında tatlılar için zaman olacaktı.

Bahçeme gel ve onu kurtar.

Signa o bahçeye gidecekti ama önce onu bulması gerekiyordu.

Malikânenin arkasında sonsuzluğa uzanan sarp bozkırlar vardı. Önündeyse bakımlı çitler ve bir akçaağaç korusu uzanıyordu. Thorn Grove'un çok ötesinde, ormanın başlangıcını belirleyen bir sıra ağaç vardı. Görünürde tek bir bahçe yoktu.

Signa, iki gün önce Sylas'la yaptığı konuşma olmasaydı, kendisiyle oynandığına inanabilirdi. Ona bir keresinde Lillian'ın bahçesinde çalıştığını söylemişti. Signa ondan yardım isteme fikrinden hoşlanmasa da en güvenli seçenek oydu. Aralarındaki sınıf farkı ne kadar keskin olsa da burnunu ait olmadığı bir yere soktuğu için onu şikâyet etmeye kesinlikle cesaret edemezdi.

Böylece Signa iğrenç, sarı elbisesinin eteğini yukarı kaldırdı ve biçilmiş çimenliği aşip ahırlara doğru yol aldı. Homurdanarak toynaklarını yere vuran hayvanlara yaklaşırken eteklerini daha sıkı topladı. Thorn Grove'un atları devasa yaratıklardı, hepsinin parlak kürkleri düz siyah, saf beyaz, zengin bir kestane kahvesi gibi zengin bir renk yelpazesi oluşturuyordu. Geniş bölmelerinde rahat görünüyorlardı ancak Signa'nın onları çevreleyen ahşap bariyerlere pek güveni yoktu. Bu canavarlar dışarı çıkmak isterlerse, kendilerini özgür bırakacak kadar zekiydiler.

Signa, boyunlarını kendisine doğru uzatan atlarla çevrili alanda parmak uçlarında ilerlerken ahırlara göz attı. İçlerinden biri, onun omzunu ısırarak kadar ileri gitti ve Signa, atın burun darbesiyle geriye doğru sendeledi. "Böyle olmaz!" diye uyardı, elbisesinin omzunu düzeltirken. "Bir kadına dokunmak, dikkatini çekmenin bir yolu değildir."

At öfkeyle homurdandı. Diğerlerinden daha küçüktü ama daha genç görünmüyordu. Diğerlerinin tüyleri parlamasına rağmen onunki donuk bir kahverengi, yanık karamel rengi gibiydi. Diğerleriyle karşılaştırıldığında, bu at zayıf ve tuhaftı. "Pekâlâ, şimdi," dedi, elleri kalçasında ona bakarken, "Tatlı bir şeysin, değil mi?"

Buna karşılık, at bir kez daha omzunu ısırarak için boynunu uzattı. Atın ağzındaki kumaşı çekmek için adım attığında sendeledi, o sırada birinin güldüğünü duydu. Signa'nın omurgasında minik titremeler yaratan tok bir sestti. Anında tanıdı.

Signa, onu görmeden Sylas olduğunu anlayarak arkasını döndü. Her zamanki gibi ürktücü bir şekilde uzundu ve geriye taranmış siyah saçları, yüzünün güzel hatlarını ortaya çıkarmıştı. Serin sonbahar havasına rağmen Sylas'ın üzerinde sadece pantolon ve uzun kollu, pamuklu bir gömlek vardı. Yakası açıktı, sanki çalışıyormuş gibi, güçlü kollarının üzerindeki gömleğini kıvrırmıştı ancak çizmelerinde ve siyah eldivenlerinde neredeyse hiç kir yoktu. İki de çok kaliteli bir deriden yapılmıştı ve bir ahır görevlisi için çok bakımlıydı.

Sylas, kollarını saman balyalarına dayadı. Yanında büyük, gri bir tazi tetikte oturuyordu, kulakları dik ve başı eğikti.

"Hawthornelerin bir köpeği olduğunu bilmiyordum," dedi Signa, bu genç adamın yanında dilinin tutulmasından başka bir şey yapmamasından nefret ederek. Oldukça kabaydı, onun yaş aralığında bir erkekle hiç konuşmamış olması... Hayatında... Signa'yı itiraf edebileceğinden daha çok zorluyordu.

"Ah, evet," dedi Sylas. "Tam bir canavar. Malikâneye izinsiz giren herkesi öldürmek için eğitildi."

Signa, gergin bir şekilde geri çekildi. Ama o an köpek, dili dışarda ve mutlu bir şekilde sırtüstü yattı. Signa, Sylas'a baktı.

"Eğitildiğini söyledim," dedi Sylas. "Dinlediğini değil. Ve o bana ait, Hawthornelara değil. Adı, Gundry."

Signa, eğilerek Gundry'nin açtığı göbeğini kaşıdı. Tazi nefes nefese ve elini yalamak için bükülürken Signa güldü. Her zaman bir evcil hayvan istemişti ve gerçekten hangi hayvan olduğu önemli değildi. Bir kedi ya da tazi sahibi olmayı hayal etmişti. Bir fare bile ona arkadaşlık etmesi için yeterliydi. Ancak ne sıklıkta taşındığını göz önüne alırsak, başına bir şey gelmesinden ya da koruyucularından birinin evcil hayvan getirmesine izin vermediğinden ve başka birine vermesi gerekirse diye korktuğu için bir tane istemekten çok korkmuştu. Hayvanın büyüklüğü göz önüne alındığında, bir atın da eşit derecede harika bir arkadaş olacağını düşünmesine rağmen hiçbir zaman bir ata sahip olmayı düşünmemişti.

“Ata biner misiniz, Bayan Farrow?” Sylas’ın sesi, etraflarında esen rüzgâr kadar soğuktu, sinir bozucu atı saçlarından uzaklaştırırken onunla alay ediyordu. “Doğuştan yetenekli gibi görünüyorsunuz.”

“Ah, evet, görgü kurallarının ne kadar şaşırtıcı olduğunu neredeyse unutmuştum.” Signa, sabitlendiğinden emin olmak için bir eliyle saçını düzeltti. “Atların etrafında olmayalı uzun zaman oldu. Merhum dayımın birkaç tane vardı ama öldüğünde satıldı ve onlara binmem için hiç hevesli olmadı. Gerçi onunkiler bu kadar büyük değildi.”

“Binicilik, iki ustanın paylaştığı bir tutkudur.” Sylas, Signa ile oynayan atın yanına gitti ve elini burnuna bastırdı. At memnun bir nefes vererek hemen sakinleşti. “Efendi Hawthorne onları şimdi görmeye çok sık gelemiyor ama bu atlardan sorumlu olan odur. O, her zaman güzel şeyleri sever.”

Signa, sinir bozucu küçük ata bakış attığında Sylas güldü. “Bu yaratık Balwin, başlı başına güzel. Bir zamanlar Lillian’ı büyülediği söyleniyor. Onu bir yaz tatilinde ziyaret ettikleri bir handan satın almışlar. Yeterince eğlenceli bir at ama uçar. Kendine ait fikirleri var.”

Tuhafliklarıyla bütün bir gün boyunca kızı korkutan Sylas Thorly, garip bir atı ve yarı kurt gibi görünen büyük bir gri tazıyı seven biriydi. Bunu asla tahmin edemezdi.

“Ata binmeye geldim,” dedi Signa kararlı bir şekilde. “Lillian’ın bahçesini görmek istiyorum.”

Sylas başını sallamadan önce yüzünden bir şaşkınlık parıltısı geçti. “O zaman bir at seçin. Balwin olmasın. Gezintiye çıkmayı seviyor ama binicilerini test etmeyi de seviyor.”

“Şuna ne dersin?” Signa, tüyleri ıslanmış gibi gözükecek kadar parlak olan muhteşem, siyah bir aygırı işaret etti.

“Yaşlı kısıraklardan birini denemeye ne dersiniz? Sağdaki beyaz olan gibi?” Sylas bembeyaz bir atı işaret etti ama Signa’nın gözleri, onun yerine onun yanındaki muhteşem altın rengi tüyleri

olan kısırakta geziniyordu. Bu at biraz daha uzundu ve gözleri çok daha canlıydı. Homurdandı ve Signa'yı yanına gelip onu selamlamaya davet ediyormuş gibi hoş bir hareketle toynağını yere vurdu.

"Peki ya, o?" diye sordu, atın koklaması ve yalaması için avucunu uzatarak.

Sylas çenesini eğdi. "O... Arkadaş canlısı bir at ama bir süredir dışarı çıkmadı. Belki başka bir tane seçebilirsiniz, Bayan Farrow, ne yapıyorsunuz?"

"Ben bunu istiyorum." Signa çoktan ahırın kilidini açıp atını almak için içeri adım atmıştı, altın renkli kısırağa diğerlerinden daha çok çekilmişti. Kısırak, çikolata rengi gözlerini Signa'ya bakarak kırptı ve kendini sunuyormuş gibi başını eğdi. Signa bu teklifi kabul etti ve parmaklarını atın kadifemsi boynunda gezdirerek kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Onda bir terslik mi var?" diye sordu Signa ve kibarca Sylas'a bakarak cevabını bekledi.

"Tabii ki yok." Sylas içini çekti ve atı eyerlemek için Signa'nın peşinden gitmeden önce ahırın yanından malzemeleri aldı. "O, sadece... Mitra, Lillian'ın atıydı. Sağlam bir sürüşe çıkmanın zamanı geldi, değil mi, kızım?" Kısırağın boynunu, Signa'nın beklediğinden daha nazikçe okşadı. Signa, kendini ona bakarken buldu, sesindeki hafiflik tenini ısıtıyordu.

"Dışarıda bekleyin." Sylas'ın sesiyle irkildi, Signa ile konuşurken sesinde aynı kibarlık yoktu. "Onu hazırlayacağım."

ON BİR

Sylas on beş dakika sonra ahırdan dışarı çıktığında kalın bir biniş pelerini giyyordu ve yanında bir değil, iki at ve diğer yanında da hızlı hızlı soluyan tazısı vardı. Altın rengi güzelliğin yanında, Sylas'ın saçını yemeye çalışan sinir bozucu kestane rengi aygır Balwin duruyordu.

“Bana başka seçenekler mi getirdin?” Signa'nın aklına gelen tek soru buydu.

Sylas, Balwin'i pek engellemeye çalışmıyordu. “Sizinle geliyorum. Lillian'ın bahçesi ormanın içinde. Belli ki bir süredir ata binmemişsiniz ve oraya, yanınızda biri olmadan gitmenize izin verirsem Bay Hawthorne kellemi alır.”

Signa, kasılan çenesiyle mücadele etmeye çalıştı. Mitra, onun rahatsızlığını hissetmiş gibi aralarındaki boşluğu kapattı ve Signa'yı omzundan dürttü. Signa da parmaklarını atın boynuna doladı ve yumuşak tüylerini okşadı. Parmak uçlarının altında atan şiddetli nabzını hissedebiliyordu. Kısrağın kalbinin hızını, sabırsız ve düzensiz nefeslerini...

Birbirlerine çok uygundular. Her biri, en az diğeri kadar özgür kalmaya ve dolaşmaya hevesliydi ama Signa ata binmeye gittiğinde sendeledi. Boyu uzun olmasına rağmen üzengiler ulaşamayacağı bir yerdeydi. Kollarını Mitra'nın boynuna doladı ve kendini yukarı çekmeye çalıştı ama at kışneyip onu silkeledi.

Arkasındaki Sylas neşeli bir sesle, “Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu.

Başını dik tutan Signa onu duymazdan geldi ve bir ayağını üzeniye atmaya çalışırken canı pahasına ata tutunmayı denedi. Signa eli kaydığında yenilgiyi kabul ederken Mitra ayaklarını yere sürtmeye başladı.

“Tanrım, ne kadar da inatçısın.” Bu sefer Sylas ona sormadan ellerini beline sardı ve Signa’yı kısırağın üzerine yerleştirdi. Sanki bir tüy kadar hafıfmiş gibi tek hareketle yapmıştı bunu. Signa’nın kalbi çırpınsa da Sylas, Mitra’nın kışına vurup, Signa’nın ayaklarının tamamen güvenli bir şekilde yerleştiğinden emin olurken kendini de Balwin’in üstüne yerleştirdi. Böyle samimi bir dokuşla ilgili hiçbir şey düşünmüyor gibiydi.

Mitra beklentiyle titredi. Signa’nın eyerden kaymasına neden olacak kadar sarsıcı bir tırısla yola çıkmadan önce bir komut beklemeli. Signa dizginleri yakaladı ve kendini sabitlemek için öne doğru eğildi. Bir süre sonra Sylas onun yanındaydı, Mitra’nın kışına bir sopa ile vuruyordu. Sarsıntıya saniyeler içinde alışmasına rağmen Signa, atın hızlı gitmesine neden olduğu için ona kızmak istedi.

Signa daha dik oturdu ve kırlarda, çiçekli tepelerde ve atlarını yavaşlatan sulak alanlarda at sürerken gözleri haylazlıkla parlayan Sylas’a bir bakış attı. Signa’nın göğsü ormana ulaşma arzusuyla yanarken oraya daha da yaklaştılar.

Bahçeme gel. Lillian’ın ruhu onu oraya çekerek rehberlik ediyordu.

Bahçeme gel.

Signa’nın kolundaki ve bacaklarındaki tüyler diken diken oldu. Hiç bu kadar öfkeli bir ruh görmemişti ve istediği son şey, Lillian Hawthorne tarafından korkutulmaktı. Bundan daha da fazlası -yüksek sesle itiraf etmek istemese de- Signa merakın, pençelerini tenine batırdığını hissedebiliyordu. Bu his, bir bütün hâline getirmek istediği dağınık yapboz parçaları gibiydi.

Ruhun kendisinden ne istediğini ve bu kadar genç ve çok güzel bir kadının Thorn Grove'un çok uzağındaki ormanın içine gizlenmiş gizli bir bahçede nasıl öldüğünü bilmesi gerekiyordu.

Signa, Mitra'yı hafifçe dürttü ve at, hemen karşılık verdi. Ne de olsa o, Lillian'ın atıydı; belki o da çekimi hissediyordu.

Sylas onların arkasında kaldığını fark edince Signa'ya seslendi ve ormana doğru dörtlale gitmelerini engellemeye çalıştı. Mitra bozkırları ustaca geçerek yolundan asla şaşmamasına rağmen Sylas, asi Balwin'i kontrol etmek için mücadele ediyordu. Sesi kulaklarına zor ulaşıyordu. İtirazları, uzaklaştıkça daha az duyulmaya başladı. Signa beklemedi, *bekleyemedi*. Orman onu çağırıyordu ve canavarın karnına dalıp, ağzını kapatarak onu tamamen yutmasına izin verdi.

Orman onu tüketti, onu o kadar şiddetle kucakladı ki Sylas'ın hüsrana uğramış çığlıkları ve Balwin'in toynaklarının sesi kesildi. Tek ses, sonbahar ağaçları ve hasat zamanı gelmiş portakal yapraklarının hışırtısıydı.

Sararmış çimenlerin Mitra'nın beyaz tüylerine dolanması uzun sürmedi. Orman kana susamış bir şekilde, Signa'nın eteklerini ve Mitra'nın yelesini çekiştiriyor, derilerini kaşıyıp sıyrıyordu. Signa, elinden geldiğince atı korumaya çalıştı ama dallar alçak ve vahşiydi, pençeleri Mitra'nın böğrüne saldırıyordu.

Gözünün ucunda öyle kısacık bir an beyaz parıltı belirdi ki gözlerini kırpsa kaçıracaktı. Saniyeler sonra tekrar belirdi, ağaçların ikiye ayrıldığı sağ tarafa doğru hızla uzaklaştı. Signa, Lillian'ın ruhu olduğunu bildiği şeyin peşinden gitti. Bu da onu bir açıklığa ve yıpranmış bir taş duvara yerleştirilmiş demir bir kapıya götürdü. Kapıyı zorladığında, üzerinde sarmaşıklarla kaplı bir kilit olduğunu gördü.

Kendi boyunun üç katı ve Mitra'nın sırtında dursa bile tırmanması imkânsız olan bahçe duvarına bakarken hanımefendiliğe pek sığmayan küfrünü, etrafta duyacak kimsenin olmamasına sevindi. Kilidi zorladığında açılmadığını görmek hayallerini yıktı.

Aylardır terk edilmiş olduğu belli olan bu bahçenin anahtarını nasıl bulacaktı? Elijah'tan bunu isteyebilecek durumda değildi ve Syllas, muhtemelen buranın kilitli olduğunu biliyordu ve ona gülmek için bu kovalamacayı başlatmıştı. Dizginleri sıkı sıkıya tutan Signa, Syllas'ı bulmak ve aklını başına getirmek için geri dönmek üzereydi ki görüş açısının kenarında başka bir beyaz parıltı titreşti.

Lillian oradaydı, demir kapının gölgelerinde saklanarak onu izliyordu. Saçları solgundu, yüzü yosunlarla kaplıydı, ağzı olması gereken açık deliğin içini ve dışını, çürüyen sarmaşıklar sarmıştı. Sarmaşıkların arasından içi boş gözler bakıyordu. Signa'ya değil de arkasına, yere bakan içi boş gözler.

Signa, tanıdık, minik, siyah böğürtlenleri gördü ve o an göğsü ikiye bölünüyormuş gibi hissetti.

En son belladonna yediği gece -Ölüm'le konuştuğu gece- onun güçlerini kendi gücü gibi kullanmıştı. Peki ya, bunu tekrar yapabilseydi? Onu duvarlardan geçerken görmüştü. Onun gölgelerde kaybolduğunu ve sonra kendi isteğiyle yeniden ortaya çıktığını da görmüştü. Signa'nın da bunu yapabilmesi mümkün müydü?

Signa botlarının altında onu bekleyen belladonna böğürtlenlerini görünce dişlerini gıcırdatarak atından indi. Aslında onu yok etmenin ve lanetine son vermenin bir yolunu bulana kadar Ölüm'e tekrar yaklaşmak istememişti ama Lillian'ın onu rahat bırakmasını istiyorsa başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu.

Korkuyla eğildi ve belladonnaları kopararak ceplerini ve avuçlarını doldurdu.

Ölüm, yaklaşan bir fırtına gibi havada belirdi; karanlık ve ağırdı. Signa, adamın ağırlığının onu boğduğunu, onu uyardığını hissetti. Etrafındaki dünya yavaşlarken sanki zaman durmuş gibiydi, rüzgârın sesi bile bıçak gibi kesilmişti.

Ama Ölüm ona dokunmayacaktı. Hiç yapmamıştı.

Signa ağzına beş tane belladonna attı ve kanı alev gibi yanarken omurgasındaki ürpertilerin geçmesini bekledi. Zehrin damarlarına yayılması uzun sürmedi. Etrafında dönen ormanın yarattığı illüzyonlar onu çekerken, içinde başka hiçbir şeye benzemeyen bir güç oluştu ve gelip onu alması için çağırdı.

Ölüm gelmişti.

ÖN İKİ

Ölüm'ün varlığı, Signa'nın kemiklerini yakan bir buz gibiydi; kafa üstü daldığı buzlu bir göl gibi. Ama Ölüm hava almasına izin vermektense, onu bırakmaya hiç niyeti olmadan o soğuk sularda onu kucakladı.

“Merhaba, Küçük Kuş. Beni yeniden bıçaklamak için mi geldin?”

Sesi, tenindeki yaralar için bir merhem gibiydi ve Signa, içten içe vücudunun ona verdiği tepki karşısında sinirle kasıldı. Hissettiği şey öfke ya da korku değildi, karşı koyamadığı, derin, acı verici bir meraktı.

“Güçlerinin daha fazlasını kullanıp kullanamayacağımı söyle,” dedi. Ölüm tereddüt etmezse Signa da tereddüt etmeyecekti.

Çenesini kaldırıp ona baktı. Ya da en azından onunla yüzleştigine inanıyordu. Şekli göz önüne alındığında bunu bilmek zordu. Ölüm, ağaçların gölgesinden biraz daha farklıydı. Işığın tam olarak ulaşamadığı köşelerde kalan karanlık gibiydi. Hiçbir yerde değildi ve her yerdeydi, ta ki gölgeleri yavaş yavaş zemine yayılmaya başlayana, ormanı bitirip oraya gelene ve onu karanlıkta yıkayana kadar. Yüzü yoktu, ağzı yoktu ama onun üzerinde yükselen bir adam şeklindeydi.

“Söyle bana, Signa,” diye söze başladı Ölüm, onun sorusunu görmezden gelerek. “Benden korkuyor musun?” Gölgeleeri, küçölüp heybeti azalana kadar ona yaklaştı. “Çoğu insan ölüm-den korkar. Son nefeslerine kadar beni görmeseler de hayatları boyunca bundan korkarlar. Tabii ki daha gözü kara olan bir avuç insan da var. Ömürlerini, yaşayanlarla ölülerin arasındaki uçurumu kapatmaya çalışarak geçirenler ve pelerinin ardındaki bakışları yakalayanlar. Ama önlerinde durduğumda onlar bile benden korkacak kadar akıllıdırlar. Ama sen, beni defalarca çağırdın. Beni sorguladın. Hatta beni öldürmeye teşebbüs edecek kadar ileri gittin.” Karanlık bir konuşma olmasına rağmen Signa, cümlelerindeki mizahı kaçırmadı. İçinde öfkeyle alevlenen bir cehennem ateşi yandı.

“Sizi eğlendiriyor muyum, *efendim*?” Gölgeleer ağaçların arasında dans ederken Signa dişlerini sıkıyordu.

“Bazen.” Sesi, kükreyen rüzgârda fısıltıdan biraz daha fazlasıydı ancak Signa, onu kendi düşünceleriymiş gibi net duyuyordu. “Ve diğer zamanlarda sonsuz bir baş belasısın. Yine de her zaman büyüleyicisin.”

Ölüm’le konuşmak, bir bilmece dinlemek gibiydi. Ne kadar süre kalacağını bilmediği için ağzına iki belladonna daha atmak zorunda kaldığında, gözlerini devirmekten kendini alamadı.

“Güçlerinle daha fazlasını yapıp yapamayacağımı söyle,” dedi bu sefer daha sert bir şekilde ama Syllas yakınlarda olabilir diye sesini alçak tutarak. “O gece açıklayabileceğini söylemiştin, öyleyse anlat. Hem de hemen” Ölüm’ün gözleri olsaydı, gözlerini ona diktiğine yemin edebilirdi.

Konuşmaya başladığında ağaçlar sustu. “Burada, yaşayanlarla ölüler arasındaki bu boşlukta, beni rahatsız etmekten fazlasını yapabilecekmişsin gibi görünüyor, Küçük Kuş. Yeteneklerinin sınırlarını bilmiyorum ama sınırları zorlayabileceğine inanıyorum.”

Signa boğazında biriken korkuyu yuttu, şüpheleri doğrulanmıştı. “Bu nasıl mümkün olabilir? Bana ne yaptın?”

Ayaklarının altındaki zemin titrediğinde Signa yanlış soruyu sorduğunu anladı. “Çünkü beni suçlamak için çok acele ediyorsun,” dedi Ölüm. “Şunu bil ki ben *hiçbir şey* yapmadım. Senin yeteneklerinden ben sorumlu değilim. Teyzenin başına gelenlerden ben sorumlu değilim, gerçi bazen öyle olmayı diliyorum. Sana yaptığı şeyler... Yaşamasını istemeseydin, onun canını uzun zaman önce alabilirdim.”

“Birinin yaşamasını istemem seni daha önce hiç durdurmadı.” Vücudu gergin bir yay gibiydi. “Gittiğim her yerde beni takip eden ölümlerle hiçbir ilgin olmadığına mı inanayım? Yoksa onlardan sadece benim sorumlu olduğuma mı?”

Ölüm ona doğru çekilirken gece daha da yaklaştı. “O ölümlerden sen sorumlu değilsin. Aldığın ilk can Magda’nınkiydi. Hatta bunu ben bile beklemiyordum.”

Eğer söylediği doğruysa ve o bile bunun olmasını beklemiyorsa o zaman... “*Nasıl?*”

Rüzgârın kendisi cevabı fısıldıyor gibiydi. “Ruhları görebilmenin bir nedeni var, Signa. Yaşam ve ölüm arasındaki perdeyi aşabilmenin bir nedeni var. Nedenini net olarak bilemesem de şüphelerin doğru gibi görünüyor. Burada olduğuna, perdeyi aştığına ve beni görebildiğine göre benimkilere benzer yeteneklere erişimin var gibi görünüyor.”

Signa’nın hissettiği rahatlama ve korku karışımı his o kadar garipti ki. Yaptığı şeyin onaylandığını duyunca midesinden yükselen safra boğazını yaktı. Diğer ölümlerin hiçbirinin onun suçu olmaması tabii ki bir rahatlamaydı. Yine de Magda’nın ölümü onun *suçuydu*. Teyzesi, Signa’nın ellerinde ölmüştü ve tek başına bu düşünce bile en yakındaki ağacın altına kıvrılıp kusmak istemesine neden oluyordu.

“Dinle,” diye fısıldadı Ölüm. “O gece önemli kurallar çiğnendi. Yaşam ve ölüm bir denge oyunudur, Signa. Her zaman korunması gereken bir denge, aksi takdirde bu dünyada kaos yaratırsın. Magda’nın o gece ölmesi gerekmiyordu. Bir can alındığında, bir başkası bağışlanmalıdır. Anlıyor musun?”

Söylediklerinin gerçekliğinden nasıl emin olacaktı? Signa onların hiçbirini tam olarak anlayamıyordu. Gölgeleleri etrafında dönerken Ölüm'ün iç çekişini yanaklarında hissetti. "Magda'yı öldürdüğünde," diye açıkladı, yorgun bir sesle, "aynı gece ölmesi gereken başka birisinin canını bağışlamak zorunda kaldım. O kişi Blythe'tı."

Gözleri yerinden fırladı. "Blythe ölecek miydi?" Görüşmeleri kısa sürmüş olsa da Signa, Blythe'in ruhunun ne kadar parlak olduğunu görmüştü. Kız, gerçekten yaşama şansı bulamadan ölmek için çok genç ve çok masumdu. Yaşamak içinse çok istekliydi. Signa bunun olmaması gerektiğini bilse de Magda teyzenin ölümünün Blythe'ı kurtardığını bilmek... Ona daha iyi hissettirdi.

Seçme şansı verilirse yine aynı şeyi yapmayı seçerdi.

"Blythe'ı mı kurtardın?"

"Sen Blythe'ı kurtardın," diye düzeltti Ölüm onu. "Gerçi bunu yapmak için başka birini öldürdün. Sana ne dediğimi anlıyor musun, Signa? Her şeyin bir bedeli var."

Signa bu sözlere bir süre konuşamayacak kadar takılmıştı. Blythe'ı kurtarmıştı.

Blythe'ı ani bir ölüme mahkûm etmemişti. Onu lanetlememiş, öldürmemiş ya da çektiği acıların sebebi o olmamıştı. Aksine, Signa ilk kez birini *kurtarmıştı*.

Kafası karışmış bir hâlde, ellerini gümbürdeyen göğsüne bastırdı, sanki kalbini durdurabilirmiş gibi. Yaşam ve ölüm arasındaki bu boşlukta, Ölüm'ün güçlerine sahipti. Bu hem can alıp hem de can verebilmek anlamına geliyorsa o zaman bu tür güçlerle başka ne yapabilirdi ki? Harekete geçmeden önce daha fazlasını öğrenmesi gerekmesine rağmen aklının bir köşesinde bir fikir filizleniyordu.

Signa aniden, sanki ruhu duyacakmış gibi fısıldayarak, "Lillian dün gece benimle temasa geçti," diye itiraf etti.

"Şaşırmadım," dedi. "Yaptıkların zaten kızını bir kez kurtardı. Sen ve Blythe artık birbirinize bağlısınız."

“Bunun olacağını biliyor muydun?” diye sordu Signa, gölgelerinin derinliklerine bakarken hiç hissetmediği kadar cesur hissediyordu. “Buraya, Thorn Grove’a geleceğimi biliyor muydun?”

“Blythe’in o gece öleceğini biliyordum, tıpkı Hawthornelerin kalan son ailen olduğunu bildiğim gibi. Hastalıklarını ortadan kaldıramasam da burada hoş karşılanabilmen için onu bağışladım.”

Belki Ölüm’e meydan okumak akıllıca değildi ama umurunda da değildi. “Gerçekten hoş karşılandım mı yoksa burada olmamın sebebi sen misin? Beni kabul etmeleri için Hawthornelere hangi büyüyü yaptın?”

“Büyü yoktu,” dedi ona. “Sadece bir mektupla sürecin hızlanmasına yardımcı oldum. Hakkımda ne düşünürsen düşün, güvende ve düzgün bir evde olmanı istiyorum. Blythe’tan başka birini seçseydim, bu fırsat kaçardı.”

Signa neye inanacağını bilemeden öğrendiklerini sindirmeye çalışıyordu. Yalan söylüyormuş gibi *görünmüyordu* ama yine de o, Ölüm’dü. Büyük ihtimalle yalan söylemeyi icat eden oydu.

“Lillian beni bekliyor.” Yüzünü bahçe kapısına çevirdi. “Orada, bahçenin içinde.” Kilitli bahçede.

“Peki, nasıl girmeyi düşünüyorsun?” Sesinde yine o sinir bozucu neşe hissediliyordu. “Sarmaşığa tırmanarak mı? Sanırım bunu izlemekten zevk alabilirim.”

Signa onu görmezden geldi. Eğer söylediği doğruysa ve gerçekten onun güçlerine sahip olabilirse o zaman bir yolu vardı. Eğer gölgeye dönüşüp cisimlerin içinden geçebilseydi, onu ne durdurabilirdi? Tek tereddüdü, bu tür güçleri nasıl *kullanacağından* tam olarak emin olmamasıydı. Magda teyzeyi öldürdüğü gece tek niyeti, kadını uzaklaştırmaktı.

“Duvarların içinden geçebilir misin?” Signa, cevabı zaten bildiğini düşünmesine rağmen sordu.

“Her şeyin içinden geçebilirim,” diye cevap verdi Ölüm ki-birle.

“Yani bahçe kapısından geçmek istersem...”

“Gücü çağırman, niyetini netleştirip yapman yeterli.”

“Peki ya, vücudum?” diye sordu. “Bütün hâlinde mi kalır yoksa bir ruha mı dönüşürüm?”

Ölüm’ün kıkırdaması, yeri sallayan alçak bir gümbürtü gibiydi. “Tamamen kendin olarak kalacaksın. Burada, perdenin diğer tarafında benimle olman yeterli. Neden bir deneme yapmıyorsun?”

Sanki başka bir seçeneği varmış gibi...

Signa burnundan derin bir nefes alarak gücünü toplamaya çalıştı -hiçbir şey hissedemediğini düşünürsek bu gülünç geldi ve bunun hâlâ akıllıca uydurulmuş bir yalan olduğuna inanıyordu- ve doğruca bahçe kapısının kalın demir parmaklıklarına doğru koştu.

Şaşırtıcı bir şekilde, kafası kapıya çarpmadı. Ama onu tam olarak da *aşamadı*. En azından tamamen değil.

Ağaçlar sallandı ve Ölüm’ün kahkahası Signa’nın kemiklerinde yankılanırken dünya sallandı. Ondan böyle bir ses çıkabileceğinden bile emin değildi, duyduktan sonra yanaklarına yükselen sıcaklığı hissetmeye başladı. Çünkü bahçe kapısında sıkışıp kalmıştı, ön yarısı bahçenin içindeydi ve arka yarısı hâlâ Ölüm’le birlikteydi.

Sanki *içinde* sert bir şey varmış gibi hissediyordu. İçine sürtünen soğuk, keskin bir metal. Tüm bunların yanlışlığı karşısında elleri titriyordu, sanki iki parçaya ayrılmış gibiydi.

“Söylemeyi unuttum,” diye ekledi Ölüm, o net, berrak sesiyle. “Güçlerin benimkiyle aynıysa o zaman becerilerimiz niyet üzerine kuruludur. İstedğin her şeyi yapabilirsin ancak bir an için bile kendinden şüphe duyarsan... Pekâlâ.” Yine güldü ve Signa, sanki onlar da onu gülünç buluyormuş gibi, yıldızların da göz kırptığını fark etmekten kendini alamadı.

Ölüm’ün ne kadar güçlü olduğunu merak etti. *Kendisi* ne kadar güçlüydü?

Signa aceleyle ağzına birkaç tane daha belladonna tıktırdı, bu durumda tamamen bedensel olmaya geri dönerse -ya da belki de daha kötüsü, Sylas onu bulursa- ne olacağını öğrenmek istemiyordu. “Bana yardım edecek misin?” diye tısladı. “Yoksa orada durup gülmeye devam mı edeceksin, seni işe yaramaz gölge yığını?”

Ölüm’ün kahkahası yavaşça kesildi. “Bak, Küçük Kuş. Sadece yardım istemen yeterli, O zaman istediğin olur.”

İçindeki sıkıntı kaynayıp taşıtı. “Beni buradan şeyden önce çıkar...”

“Belladonnaların etkisi azalmadan ve bir kez daha tamamen ölümlü olmadan önce mi? Yoksa o çocuk seni bulmadan önce mi?” Signa onu göremese de tenini donduran gölgelerin önünde hareketsiz kaldı. “Kimse benimle senin gibi konuşmaya cesaret edemedi. Neden başkalarına karşı bu kadar kibarsın? Herkese karşı çok ağırbaşlı ve yumuşakken, biz konuştuğumuzda neden bu kadar dikbaşlısın? Bana nazikçe sor, Signa Farrow.”

Signa gözlerini devirdi. “Belki de ne zaman etrafta olsan birileri öldüğü içindir.” Ama bundan daha fazlası vardı. Belki de Ölüm var olamadığıındandı çünkü *var olmamalıydı* ve Signa kendi hayal gücünün bir parçası olmadığına tam olarak ikna olmamıştı. Etrafında olup biten garip şeyleri açıklamanın bir yolu olarak yalnızlığında hayal ettiği biriydi.

Ya da belki de Ölüm gerçek olduğu ve Signa onun yanında çok rahat olduğu içindi. Tüm yanılsamaları kaybolduğunda, sözleri daha keskin ve daha zehirli hâle geldi. Muhtemelen, onu etkilemeye gerek duymadığı içindi. Sosyal inceliklere ve her düşüncesiyle eylemini ikinci kez düşünmesine gerek yoktu. Onunla, rol yapmasına gerek yoktu. Belki de bu, sadece onun kim olduğuyla ilgiliydi.

“Beni mi izliyordun?” diye sordu.

“Zamanın daha hızlı geçmesini sağladığını fark ettim. Aksi takdirde sıkılırdım, yorulurdum ve başka kiminle alay edebilirim ki?” Cevabı Signa’yı şaşırttı. Çok küstahtı, çok ileri gidiyordu.

Bunun onu bu kadar telaşlandırmasından nefret ediyordu. “Beni bu kadar büyüleyici bulduğunu düşünürsek, *organlarımı* delen *demir çubuklar* yüzünden iç kanama geçirmeden önce bu durumdan kurtulmama yardım etsen iyi olur.” Ölüm, Signa acı verici bir şekilde söylenirken, “*Lütfen,*” diyene kadar sakın ve sabırlı olmaktan daha çok, eğlenerek bekledi.

“Ah, bu daha iyi. Öğrendiğini gördüğüme sevindim.” O sırada onun önündeydi, gölgeler ona doğru uzanıyordu. Uzanıyordu... Eli mi vardı? Signa, Ölüm’e uzaktan bakarken hiç insani bir yanını görmemişti ama gerçekten de gölgelerle kaplı bir el ona uzanıyordu. Parmakları, onunkilere dolanmadan önce bir an havada tereddüt eden bir el vardı. Etraflarındaki hayat durup nefesini tutmuştu.

Ve Ölüm, onu bahçeye çekerken dünya yeniden nefes almaya başladı.

ON ÜÇ

Bahçe, Signa'nın beklediği kadar cansız değildi. İçeri girer girmez duyduğu ilk şey, vıraklayan kurbağalardan oluşan bir koroya eşlik eden suyun sakin şırıltısıydı. Toprak zengindi ve sonbaharda olgunlaşmıştı. İçinden bol miktarda kurt otu, kokulu turuncu ve kırmızı krizantemler, sarı taç yapraklarıyla koyu mor hercai menekşeler, çiçek açan cadı fındığı ve daha önce hiç görmediği düzinelerce çarpıcı bitki taşıyordu. Diğer tarafta sıra sıra, koyu renkli, hasat edilmemiş otlar ve daha gerisinde de it üzümü çalıları vardı. İlgilenilmemesine rağmen bahçe, Magda teyzeninki gibi bakımsız değildi. Batan güneşin altında parıldayan bu bahçe, büyüsiyle canlı ve vahşi hissettiriyordu.

Signa, sıcak bir yaz gününde buranın nasıl görünebileceğini hayal etmeye çalıştı, Lillian'ın çimenlere uzanıp güneşlenirken kuş cıvıltıları ve küçük böceklerin vızıltısıyla bundan nasıl keyif aldığını hayal etmeye çalıştı. Ya da belki piknik yaptığını.

Lillian, Lillian, Lillian. Bu isim havada uğuldadı. Sanki bahçe, ona giden yolu açıyordu ve Signa'yı ileriye götürüyordu.

"Huzurlu bir ölüm müydü?" Signa'nın, Sylas'a sorduğu soruya benziyordu. Ancak bu sefer doğrudan kaynağına gelmişti.

Ölüm yanında oyalandı ve havayı diken diken eden bir gerilim yayıldı. "Benim hakkımda aksini düşünüyor gibi görünsen

de ben canavar değilim. Acıyı her zaman önleyemesem de elimden geldiğince ölümü huzurlu hâle getirmeye çalışıyorum. Herkesi en mutlu anılarına götüremem ama deniyorum.”

Signa, şaşırtıcı bir şekilde ona inandığını fark etti. “Peki ya, Lillian?”

“Herkesi hatırlamıyorum, Küçük Kuş çünkü çok fazla var ve sana daha fazla bir şey söyleyemem. Bildiğim şey, burası onun dünyadaki en sevdiği yerd ve arkada, göletin yanına gömüldü. Seni ona götüreyim mi?”

Signa heyecanlandı. “Lütfen, götür.”

Ölüm, Signa’yı sanki daha önce yüzlerce kez bu yolu yürümüş gibi bahçeden geçirdi. Onu takip ederken, Lillian’ın ne kadar süredir hasta olduğunu merak etti. Kaç kez Ölüm’ün kapısına yakın olmuştu da Ölüm onu bu bahçede oturup bekleyerek, sonunda onu çağırıp çağırmayacağını görmek için beklemişti?

Yosun bağlayıp yeşillenmiş olmasına rağmen gölet canlılıkla dolup taşıyordu. Filizlenen zambaklar ve dökülen akçağaç yapraklarıyla gölün kenarı da sevimli bir yerd. Minik, kahverengi kurbağalar kendilerini nemli toprağa ya da onu kaplayan çakılların arasına saklamıştı. Suda minik balıklar ve gölete bakan ikisi de yosun tutmuş meşe banklar vardı. Bankların arkasında, arka tarafa doğru sıkıştırılmış, üstünde çürümüş bir buket bulunan, yosunlarla sarılmış bir mezar vardı.

“Lillian ile konuşurken dikkatli ol.” Ölüm’ün sesi tüm neşesini kaybetmişti. “Ruhlar çok fazla enerji harcamak zorunda kaldıkları için çoğu zaman canlılarla iletişime geçmezler. Yine de bir ruh yeterince kırgınsa seni ele geçirmeye çalışabilir.”

Signa daha önce bunun *mümkün* olduğunu bile bilmiyordu. Üstelik Lillian gibi kötü niyetli bir ruhla hiç karşılaşmamıştı. Mezar taşıyla arasındaki mesafeyi azaltırken kendini toparlaması için biraz sakinleşmesi gerekiyordu. Oraya giderken yoldaki zambaklardan birini sapından kopardı ve dikkatlice, solmuş buketin yanına yerleştirdi.

“Bana gelmemi söyledin,” diye fısıldadı Signa, eliyle toprağa dokunarak. “İşte buradayım, Lillian. Gel ve bana ne istediğini söyle.”

Soğuk tenine sanki binbir tane iğne batıyormuşçasına kalbi sıkıştı. Safra, boğazını yakmaya başladı.

Başını kaldırdığında, Lillian suyun kenarında süzülüyordu.

Artık ağzı, açık bir kara delik değildi. Dudakları daha dolgundu ve bir kalp şeklindeydi. Kabarcıklar ve yaralarla kaplıydı ve Signa, kadının dilinin konuşmaya çalışsa yine çürük bir et yığını olacağından emindi ama sonuçta daha insani görünüyordu. Tabii, eğer insanların mavimsi beyaz ten rengine sahip olduğunu ve havada asılı kalabileceğini varsayarsanız.

Ölüm öne çıkarak ruha elini uzattı ama kadın, sanki zehirlenmiş gibi dokunuşundan kaçtı ve Ölüm’ün çağrısına direnerek öbür dünyaya gitme teklifini reddetti.

“Onu öylece alıp götüremez misin?” diye sordu Signa ve Ölüm, sanki bunun teklifi bile utanç vericiymiş gibi kaskatı kesildi.

“Onun isteği dışında böyle bir şey yapmayacağım. Hazır olduğunda kendisi gelecek.” Başını eğdi ve gölgelerine doğru çekildi.

Ölüm’ün çekilmesinden sonra Lillian’ın dudakları ince bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ama dudakları, hareketi kaldıramayacak kadar çatlak ve kuruydu. Çatlaklardan biri açıldığında, çenesinden aşağı siyah bir kan aktı. Eğer ruh bunu fark ettiyse bile pek umursamamıştı.

Signa, Hawthornelerin hiçbirinin Lillian’ı bu hâlde görmemiş olmasına sevindi. Onunla ilgili her şey, ölülerin, yaşayanların dünyasına ait olmadığının en bariz göstergesiydi. Lillian, kendisini en çok sevenleri bile korkuturdu.

“Lillian,” diye fısıldadı Signa. Ruh, kelimeleri kullanamıyorsa konuşmayı basit tutmaları gerekiyordu. “Öldüğünün farkında mısın?”

Tecrübelerine göre birçok ruh, bu gerçeği asla kabul etmiyordu ve hâlâ yaşıyormuş gibi davranmaya devam ediyordu. Fakat Lillian, onu şaşırttı ve onaylayarak başını salladı.

İyi. Bu, iyi bir başlangıçtı. “Doktorlar, bir hastalık yüzünden öldüğünü söyledi. Uzun süredir mi hastaydın?”

Ruhun yüzü buruştu, tavrında *karanlık* bir değişiklik vardı. Mezarına doğru süzüldü ve yeri kaplayan sarmaşığa doğru eğilerek iki eliyle tuttuğu bir parçayı kopardı. Dağınık kirpiklerinin altından Signa’ya bakan Lillian, Signa’nın boğazındaki kaslar gerilene kadar gözünü kırpmadan elindekini parçalara ayırmaya başladı.

“Ölüm,” diye seslendi Signa, gözlerini Lillian’dan ayırmadan. “Lillian’ın nasıl öldüğünü biliyor musun? Hastalığı gördün mü?”

Ölüm, bir ağaca yaslanmış şekilde belirdi ve hiçbir şeyi ele vermeyen bir ses tonuyla karşılık verdi: “Korkarım, onun bildiğinden daha fazlasını bilmiyorum.”

Çok yardımı olmuştu. Sarmaşığı parçalamaya devam eden Lillian’ın gözünün bir an, mezarın yanındaki çakıl taşına takıldığını gören Signa, hızla çarpan kalbini inleyerek yatıştırmaya çalıştı. Lillian taşı aldı ve titreyen elleriyle toprağa tek bir kelime kazıdı, yazı o kadar dağınıktı ki zar zor okunuyordu:

Öldür.

Yazdığı şey o kadar ikna ediciydi ki Signa’nın aklı onu kaçmaya zorladığında bile kararlılıkla yerinde durmasını sağladı ve “Sen... Birini mi öldürdün?” diye sorduğunda Lillian kaşlarını çatı. Ruh, önce dudaklarındaki yaraları işaret etti, sonra da kendini... Signa’nın nefesi kesildi.

Lillian, Signa’nın düşündüğü şeyi söylüyorsa... Durum kesinlikle değişecekti ve Signa’nın çözmek istediğinden çok daha karmaşık bir hâl alacaktı. İçinden bir ses, daha ileri gitmeden önce dönüp kaçmak için can atıyordu. Öğrenmeyi umursamadığı bir sırrı öğrenmeden önce... Ama Signa geri çekilemedi. İstese de ayaklarını hareket ettiremezdi. Bu yüzden kaçmak yerine kendini, sormaya zorladı: “Lillian, bana öldürüldüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?”

Çakıl taşını fırlatan Lillian, Signa’ya döndü ve onaylarcasına hararetle başını salladı. Signa hemen parçaları birleştirmeye başladı. Ani ölüm, başarısız doktor ziyaretleri, öfkeli ruh ve şimdi...

“Blythe... Yine oluyor, değil mi? Seni öldüren kişi her neyse ya da her kimse, kızın için geri döndü. Bu doğru mu?”

Lillian gözlerini kırptırdı, sonra bahçenin karşı tarafında küçük bir böğürtlen çalısının yanında yeniden belirdi.

Signa ona doğru koştu ve yarısı ezilmiş bir avuç böğürtleni tuttuğu yumruğunu açtı. Onları, “Zehir mi?” diye sorduğunda gözleri kararan Lillian’a doğru uzattı. “Zehirlendiğini mi düşünüyorsun?”

Lillian’ın ruhu şiddetli bir seğirmeyle sarsıldı. Titremesini bastıran Signa, “Thorn Grove’dan biri mi yaptı?”

Ruh, bir kere daha şiddetle titredi. Lillian’ın dudaklarındaki yaralar, akan kan yüzünden korkunç bir siyaha dönüştü ve elbisesini kirletti. Vücudu kasıldı, başını öfkeli ve ürkütücü bir şekilde yukarı aşağı salladı. “Kim?” diye sordu Signa, Lillian’ın gözleri parlarken. “Aşçılardan biri miydi? Bir hizmetçi? Mürebbiye mi? Güvendiğin biri miydi?”

“Yeter!” Ölüm, Signa’nın yanındaydı. Gölgeleleri onu tüketiyor, geri çekiyordu. “Ölümlere baskı yapma, Signa. Bilmiyor.”

Uyarmakta çok geç kalmıştı. Heyecanla başını bir yönden diğerine sallayan ruhun boynu büküldü ve kırıldı. Ağzından kan döküldü ve başını geriye atıp öyle tiz, öyle gıcırtılı bir sesle çığlık attı ki parçalanmış dili ay ışığının altında parladı ve Signa’yı dizlerinin üzerine çöktürdü. Rüzgâr, göletteki suyu savurdu ve vıraklayan kurbağalar ağaçlara fırlayarak temiz dalları kana buladı.

Ölüm önündeydi, gölgeleleri ise onu katliamdan koruyan bir zırh gibiydi.

“Ne oluyor?” Signa, onun arkasını görmeye çalışırken çınlayan kulaklarını elleriyle sıkıca kapattı.

“Fazla ileri gittin.” Karanlık, etraflarında genişleyerek bir bariyer oluşturdu. “Asi ruhların amacı, son anlarını hatırlamak değildir. Nasıl tepki vereceklerini asla bilemezsin.”

Lillian boğazının arkasına uzanıp dilini oluşturan korkunç yığını yakalarken, Signa, gölgelerin arasına eğilerek onu izledi.

Kirli, toprak lekeli tırnaklarını tenine geçirdi ve et parçalarını kopardı. Kanlı yığınları yere fırlattı ve sanki kendi dilini tamamen çıkarmaya çalışıyormuş gibi bir daha denedi.

Ama sonra rüzgâr durdu ve Lillian'ın boynu yerine oturdu. Gözleri Signa'ya, çoktan solmaya yüz tutmuş dilinin parçalanmış hâline ve birkaç kurbağanın kaçıştığı kanlı ağaçlara takıldı.

O zaman Ölüm'e baktı, gözlerine siyah ve kanlı yaşlar doldu.

Lilian yok olurken onu havadaki enerji de takip etti.

Signa en yakın ağaca ellerini dayayıp kusarken Ölüm, etrafındaki gölgelerini geri çekti. Vücuduna engel olamadığı bir soğukluk yayılmıştı ve dengesini sağlamak için ağacın gövdesine bastırırken bile elleri titriyordu. Bahçenin dışındaki Mitra, uzaktan gelen bir çift toynak sesiyle kişnedi.

Ölüm, Signa'yı omzundan tutup ayağa kaldırarak bahçeye doğru çekti ve "Gitme zamanı," dedi sadece.

"Kimin yaptığını biliyor musun?" diye geveledi Signa.

"Bilseydim, sana söylerdim. Ben her şeyi bilen biri değilim, Signa. Bir insana dokunduğumda, yaşadıkları hayattan bazı kesitler görüyorum. Ama ben sadece onların bildiklerini bilebiliyorum ve Lillian, bunun bir cinayet olduğundan şüphelense de arkasında kimin olduğunu bilmiyor." Gundry kapının dışına çıkıp, etrafı koklamayı bırakarak başını kaldırdı. Signa'nın tökezlediğini görünce de dilini dışarı çıkarıp Ölüm'e baktı ve kuyruğunu sallamaya başladı.

"Seni görebiliyor mu?" Bugün gördüklerinden sonra, bunun neden bu kadar şaşırtıcı olduğunu bilmiyordu. Daha önce hayvanlarla etkileşime giren ruhlar görmüştü ama Ölüm, her zaman bunun ötesindeymiş gibi hissetmişti. Gerçek bile olmaması gereken biri gibi...

"Bütün hayvanlar beni görebilir," dedi Ölüm, tazının kafasını severek. Signa neredeyse gölgelerinden dışarı bakan bir gülümseme gördüğünü sandı ama o, göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu.

Çok şey vardı. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki. O kadar çok şey oluyordu ki zorlukla algılayabiliyordu.

Ölüm'ün güçlerine sahipti.

Lillian öldürülmüştü.

Ve şimdi, Blythe'ı kurtarmak için, Lillian'ı kimin öldürdüğünü bulmak Signa'ya kalmıştı.

ON DÖRT

Sylas onu bulduğunda, Signa, Mitra'ya yaslanmış, dik durmak için dizginleri tutuyordu. Sylas'ın saçları dağınıktı ve sanki çalıların arasına düşmüş gibi dallarla doluydu. Balwin onun altında çok mutlu görünüyordu ve hiç de nefes nefese değildi.

"Bayan Farrow!" Sylas rahatlamış bir nefes verdi. "Bu şekilde çekip gidemezsiniz!"

"Ayak uyduramaman benim suçum değil," dedi Signa. Kolunun ön kısmıyla ağzını sildi ve derin derin içine çektiği soğuk havanın ciğerlerine dolup tenini serinletmesine izin verdi. Daha önce bir ruhla etkileşime girmenin onu bu kadar yorduğunu fark etmemişti ama şimdi elini zar zor kaldırabiliyordu. Artık Mitra'nın yanında, ayakta durabileceğine inanmıyordu. Artık hiçbir şey *hissedemiyordu*.

"Signa?" Sylas'ın sesi zayıftı. "Hasta mısınız?"

"Oldukça," demeyi başardı. "Sanırım... Kötü bir şeyler yedim." Titremesini durduramıyor, kemiklerinin derinliklerine işleyen soğuğa engel olamıyordu. Blythe'in katili Thorn Grove'da bir yerlerde olduğu için acele etmesi gerektiğinden başka bir şey düşünemiyordu.

Sylas, onu Balwin'in üstüne çekerken Signa inledi. Kollarını beline dolayarak onu önünde sabitlerken, doğru dürüst görememesine rağmen Signa itiraz etmeyi düşündü. Dokunuşundan irkilmemeye çalıştı. Yardımı kabul etti ve artık belladonna, kanında etkisini yitirdiği için kimseye zarar vermeyeceğini biliyordu.

Sylas, "Eğer mideni boşaltacaksan," diye uyardı onu, "botlarıma gelmediğinden emin ol."

Söz veremezdi. Sanki birisi, şakağına sopayla vurmuş gibi hissediyordu. Midesi, onu her an kendini boşaltmakla tehdit ediyordu ve Sylas, pelerinini çıkarıp üzerine örtmesine rağmen titremesini durduramadı.

"Size ne oldu?" Davranışları ne kadar nazik olsa da Sylas'ın sesinde sert bir ton vardı. "Sık sık mı böyle hastalanırsınız yoksa sadece ormanda eğlenmek için kaybolduğunuzda mı?"

Signa, parmaklarını pelerinin içinde kısıp, "Ben buna eğlence demezdim," diye karşı çıktı. "Ve hayır, sık olmaz. Sanırım ormanda bir şey gördüm." Bir sonraki cümlesine biraz şaşkın görünmesine yetecek kadar bir parça gerçek katmaya karar verdi. "Ormanda bir şey beni çağırıyormuş gibi hissettim."

Signa, göğsü sırtına dayalı olan adamın vücudunun kendisinininkine karşı gerginleştğini hissedebiliyordu. Yanakları ısındı ve bu durumun uygunsuzluğunu ya da onu, kalçalarının etrafında ne kadar güçlü hissettiğini düşünmemeye çalıştı. Onun yerine nasıl nefes almıyor gibi görüldüğünü düşünmeye zorladı kendini. "Bir sorun mu var?"

"Endişelenmen gereken bir şey yok..."

"Buna kendim karar verebilirim," diye onun sözünü kesti, Sylas'a karşı pek sık olmadığı kadar cesur hissediyordu. "Her neyse, söyle bana."

Bir an tek ses, atların toynaklarının altındaki yaprakların çıtırtısıydı. Signa ona bakmak için döndü ve adamın buğulu gözleri loş ay ışığında onunkilerle buluştuğunda ağzı kurudu.

Bu adamla ilgili her şey, tanıştıkları gün onu rahatsız etmişti. Ancak şimdi, işler sinir bozucu bir şekilde tam tersiydi. Dikkati, adamın kollarını saran gömleğe, geniş omuzlarına ve göğsünü belli eden derin yakasına kaydı. Sonra, tam bir genç hanım gibi gözlerini kaçırdı ve aynı anda onu yumruklamak istemesine rağmen tenini yakmıyormuş gibi yaptı.

Neyse ki Sylas onun mücadelesini fark etmemiş gibiydi. “Thorn Grove hakkında söylentiler var.” Fısıltısı, onları çevreleyen karanlık orman kadar sinir bozucuydu. “Seni aldığım gün sana söylemek istediğim ama bunu nasıl yapacağımı bilemediğim söylentiler. Gidecek başka bir yerin olsaydı, seni oraya götürebilirdim.” Onlara pençe atan dalların altından geçerken eğilmek zorunda kaldılar ve dallardan biri, ödünç aldığı pelerinini yırtmakla tehdit ettiğinde, usta parmaklarıyla çözmesine yardım etmek için durdu. Serbest kaldığı anda eyerde öne doğru sallandı ve boğazını temizledi.

“Ne söylüyordun?” Sadece yüzünün kızarmaması için dua edebilirdi.

Kaşlarını hafifçe çattı ama yine de devam etti: “Hizmetçilerin, geceleri bir kadının ağladığını duyduklarını söylediklerine şahit oldum. Bazıları hava karardıktan sonra koridorlarda dolaşmak istemiyor çünkü bir hayalet dedikodusu var. Beyaz elbiseli, sarışın bir kadın onları bir an izliyor, bir an sonra da gözden kayboluyormuş. Ve Efendi Hawthorne... O, en kötü durumda olan. Sanırım o da duyuyor. Sanırım bu yüzden uyumuyor, yemek yemiyor, artık pek bir şey de yapmıyor.”

“Davetler dışında,” diye ekledi Signa. Gördüğü en müsrif ve müstehcen olanlar davetler...

“Gözyaşlarını bastırmak için herhalde,” diye savundu Sylas. “Onu uzak tutmak ve unutmak için. Hawthorneları uzun zamandır tanıyorum ve sizi temin ederim ki o daha önce böyle değildi.”

O hâlde Lillian'ın ruhunu biliyorlardı. Onu görememiş olabilirlerdi ama orada olduğunu biliyorlardı. Signa nefes verirken bedenini onunkine yaslandı. O kadar rahatlarmıştı ki enerjisi olsaydı, kollarını Balwin'e dolardı ve onu gözlerinin arasından öperdi. Ölüm ona, yaşayanların, perdesinin ardındaki parıltıları görebilen insanlar olduğunu söylemişti. Muhtemelen Lillian'ı göremeseler de musallat olduğunu biliyorlardı. Signa'nın, Lillian'ın ruhunu gördüğünden şüphelenen biri olsa tepki bile vermezdi. Görünüşe göre şans, sonunda ona bir iyilik yapmaya karar vermişti.

"Senden ne haber?" Sylas'ın karşısında kendini fazla rahat hissediyordu ama bitkinlik iliklerine kadar çöktüğü için bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. "Hayaletlere inanır mısınız, Bay Thorly?"

"Beni aptal yerine koymayın, Bayan Farrow. Thorn Grove gibi bir yerde nasıl inanmayayım?"

Sözleri peri müziği gibiydi, Signa hiç bu kadar tatlı bir şey duymamıştı. "O zaman bu gece malikâneneden zorla ormana götürüldüğümü söylediğimde beni anlarsın."

"Sebebiniz ne olursa olsun, daha dikkatli olmalısınız. Sizi bulduğumdan beri titremeleriniz durmadı." Vurgulamak için üzerine örttüğü pelerinini düzeltti. "Bunun olduğu ve benim ihbar etmediğim ortaya çıkarsa, işimi kaybederim. Sadakatim size değil, işverenimdir. Yani bu riski almamı istiyorsanız, bana iyi bir sebep vermeniz gerekecek."

Signa beyninden, bu durumdan akıllıca kaçabilmesi için inandırıcı bir hikâye uydurmasını istedi ama şakakları *söyleme* arzusuyla ağrıyor ve ağzı yanıyordu. Olanları başka birine anlatmak, böylece bunu tek başına yapmak zorunda kalmamak istiyordu. Sylas'ta ve konuşmasında -son derece gerçekçi ve dolaysız- bir şeyler vardı ki Signa kendisine inanabilirmiş gibi hissetmişti. Etrafına ördüğü duvarları alçaltması da aynı nedendendi. Signa, aklından geçenleri söyleyebilmişti. Sylas'ın, Lillian'ın ruhunun Hawthorne malikânesine musallat olduğuna inandığını çoktan kabul ettiğinden bahsetmiyordu bile.

Aldığı nefes o kadar keskindi ki Mitra kulaklarını hareket ettirdi. “Sana söylersem,” diye fısıldadı Signa, “başka kimseye söylemeyeceğine yemin etmelisin.”

Görünüşe göre Sylas, en az Signa kadar merakına yenik düşüyordu. Sesinde bir gülümsemeyle ona doğru eğildi ve “Söz veriyorum,” dedi.

“Kimseye mi? Beni gülünç bulsan bile mi?”

“Zaten gülünç olduğunuzu düşünüyorum,” diye söylendi, Signa dönüp ona ters ters bakmadan önce. “Tamam, evet, söylemeniz gereken her neyse bu dünyadaki tek bir kişiye bile söylememeyi kabul ediyorum. Şimdi, bu gerilimle yaşamaya devam edecek misiniz? Bırakın gitsin.”

“Onun mezarını bulmak istedim.”

Ona yumuşak bir şekilde baktı. “Dehşete kapıldınız mı, Bayan Farrow?”

Bunu söylemenin basit bir yolu yoktu. Signa elinden gelen tek şeyi yaptı -omuzlarını dikleştirdi ve “Lillian’ın doğal sebeplerden ölmediğine inanmak için bir nedenim var. Onun öldürüldüğünü ve kimin yaptığını *bulamazsak* Blythe’ın da öleceğini düşünüyorum,” dedi.

Bir baykuşun uzaktan ötmesi, aldığı tek tepki oldu. Kızları geçerlerken Sylas’ın en yakın doktora koşup onu götürmesini isteyeceğini bekleyen Signa, içine kapandı. Yine de onu şaşırtacak şekilde, ilk söylediği şey, “*Biz mi?*” oldu.

Signa, parmaklarını Balwin’in yelesinde gezdirdi. Bunu söylemek istememişti ama artık söylemişti. Bunun, kendi başına üstesinden gelebileceği bir şeyden daha büyük bir durum olduğu ortaya çıkmıştı. Yardıma ihtiyacı vardı ve Sylas, Thorn Grove’u biliyordu. *Hawthorneleri* tanıyordu ve çalışanlarla da ilişkisi vardı. Yardım edebilirdi.

Ahırlara varana kadar cevap vermek zorunda kalmadı. Balwin’den inmesine yardım ederken, Sylas’ın elini tuttu. Signa titremeye başladığında bir an için belladonna’nın etkisinin hâlâ

güçlü olduğundan korktu. Belki de güçlerine hâlâ erişimi vardı ve onun hayatını çalmıştı. Ama ikisi de eldiven giymişti ve adam siyah, meraklı gözleriyle ona bakıyordu.

“Bana Hawthornelar hakkında bildiğin her şeyi anlatmana ihtiyacım var,” diye ısrar etti. Sylas öne doğru eğilip parmağını hızla dudaklarına bastırduğunda, bu dokunuş ağzının kurummasına neden olacak kadar samimiyken heyecanının daha da arttığını fark etti.

“Bayan Farrow, ben ahırda çalışıyorum.” Arkasına baktı ve onu içeri çekerken kimsenin izlemediğinden emin oldu. “Bana para ödeyenler hakkında dedikodu yapmak bana düşmez.”

“Çizmelerinizi gördüm, Bay Thorly. Nasıl giyindiğinizi gördüm ve size bakan herkes seyis bir çocuktan daha fazlası olmak istediğinizi anlar.” Gözlerinde bir şey parladı. Signa’nın tutunduğu ve zorlamaya devam ettiği bir şey. “Blythe’ı kurtarırsan neler olabileceğini bir düşün. Lillian’ın musallat oluşuna bir son verirsen ve Elijah’ın içini rahatlatırsan. Bundan sonra bir daha ahıra adım attığında bu kendi atına binmek için olur. Bir daha asla çalışmak zorunda kalmazsın.”

Sylas atların dizginlerini ve eyerlerini çözdü. Kırışmış olan alnı, kafasındaki çarkların ne kadar döndüğünü gösteriyordu. “Eğer ortaya çıkarsa ve herhangi bir nedenle kovulursan,” diye ekledi anlaşmayı çekici kılmak için, “mirasımı hak ettiğim anda seni kendim işe alırım. Bana yardım etmek için pozisyonunuzu kullanın, Bay Thorly. Sırdaşım ol, kulağım ol, geleceğin ahırda çalışmaktan çok daha fazlası olsun.”

“İkna edici bir tarzınız var,” diye yanıtladı. Atları ahırlarına kapatıp teçhizatları da kaldırıncaya, bir saman balyasının üzerine dayandı ve “Daha yeni tanıdığınız bir ailenin cinayetini çözmenize yardım etmem için bana kendi cebinizden ödeme mi yapacaksınız?” diye sordu. Sylas’ın alnındaki küçük yara izine bakarak, “Hawthornelar bana nazik davrandılar,” dedi Signa. “Ayrıca parayı istediğimden falan değil.”

Şaşkın bir şekilde nefes alır gibi güldü. “Sanırım haklısınız. O zaman tamam. Anlaştık, Bayan Farrow.”

Şaşırdığını belli etmemeye çalıştı. Paranın, gücü elinde tuttuğunu her zaman biliyordu. Para, bu dünyadaki her şeydi. Yine de ne kadar etkili olduğunu ilk kez kendisi için deneyimliyordu. Omuzlarını gevşetmek ve artık bu işte yalnız olmayacağı gerçeğinin verdiği rahatlamanın tadını çıkarmak için kendine kısa bir an bile olsa izin verdi. Hawthornelar hakkında çok az şey biliyordu ve bununla tek başına başa çıkmak için çok az zamanı vardı. Syllas gibi birine *ihtiyacı vardı* ve onun da bu işten kazanacağı çok şey vardı. Para, insanların ondan her zaman istediği şey olmuştu ve eğer onun yardımını almak için gereken buysa öyle olacaktı.

“Bana bildiğin her şeyi anlat,” dedi yeniden. “Lillian’dan hoşlanmayan birileri var mıydı?”

“Lillian’dan hoşlanmayan koca bir topluluk vardı.” Gece kadar siyah saçlarını eliyle düzeltti. “Ailenin zenginliğini kendiniz gördünüz. Kıskançlık ve açgözlülüğün insanlara neler yapabileceğini gördüğünüze de bahse girerim. İnsanların ondan hoşlanmaması için onu tanımasına gerek yoktu.”

Signa, büyük bir buruklukla anne babasının başına gelenleri, sonra da vasilerin yıllar boyunca ona nasıl davrandıklarını düşündü. Arkadaşı Charlotte sayesinde dayısıyla geçirdiği zaman güzel anılarla dolmuş olsa da zamanla, dayısının onu ne kadar sık yalnız bıraktığı da aklına geldi. Ona bakması için gereken parayı pahalı giysiler ve sevgililerine cömert hediyeler almak için nasıl kullandığı da. Çoğu geceyi odasında kilitli geçirmiş, görmesine asla izin verilmeyen misafirlerin garip seslerini duymazdan gelmeye çalışmıştı.

Signa’yı gerçekten seven tek kişi, büyükannesiydi. Diğerleri ise sadece onun servetini arzuluyordu. Bazıları onu doyuracak ve ısınmasını sağlayacak kadar terbiyeli davranmıştı ama onların karşısında kendini hiçbir zaman bir insan gibi hissetmemişti. Arkasında büyük bir meblağı sürükleyen görünmez bir kızıdan başka bir şey değildi.

Yüzündeki cevabı gören Sylas başını salladı. “Lillian, harika bir kadındı ama Hawthornelar ne kadar kibar olurlarsa olsunlar her zaman bir hedef olacaklar. Para için adam öldürecek insanlar var, Signa. Yalanları, tatlı sözlere ve hatta daha tatlı gülümsemelere dönüştüren insanlar. Bunu aklınızda tutmanız zekice olur.”

Bunun bir sorun olacağından şüpheliydi. Hayatında yabancıların ona nezaket gösterdiği zamanlar mutlaka olmuştu. Onun bir ruhla konuştuğunu görene veya söylentileri duyup kaçana kadar tabii. Mirasına sahip olduğu zaman bile, uygun bir koca bulmadıkça ve toplumda kendisine bir isim yapmadıkça bunun değişeceğini hayal bile edemiyordu.

Değişebilir miydi?

“Söylediklerin doğruysa,” dedi Signa, “o zaman sana neden güveneyim? Paramı almayı çok çabuk kabul ettin.”

Cevabı basitti. Netti. “Kendinizden başka kimseye güvenmemelisiniz, Bayan Farrow. Ama Blythe’in iyiliği için size yardım edeceğim. Her şeyden önce, kimse şüphelenmeden sizi Thorn Grove’a geri götürmemiz gerekecek.” Sylas ayağa kalktı ve eldivenli elini uzattı.

Omuzları gerilen Signa, adamın elini tuttu. Onu, tazi Gundry’nin samanların arasında kıvrılıp yattığı bir bölmeğe götürdü. Sylas, Gundry’i kenara itip birkaç saman balyasını yoldan çekmek için eğilince tazi hırladı. Signa, dikkat dağınıklığını Syas’ın fiziğini gözlemleme fırsatı olarak değerlendirerek, çalışırken adamın sırtındaki kasların kasıldığını fark etmekten kendini alamadı. Onu giderek daha çekici bulduğunu fark etti.

“Elinizi düz bir şekilde o panele bastırın.” Samanların olduğu yerde gizli bir taş duvar vardı. Signa onu dinleyerek taşa bastırdı. Oynayan taş elinin altında kaydı. “Şimdi çevirin,” dedi.

Bunu yaptığında, duvar, karanlıkta kalmış bir yolu ortaya çıkarmak için kayarak açıldı. Işık yoktu, ses yoktu, sadece bir hava akımı ve ileride sonsuz bir labirent vardı.

Sylas, ahırın tezgâhlarından birinin üzerindeki gaz lambasını aldı. Gundry ayağa kalktı, esneyerek gerindi ve efendisinin yanına gitti. “Size Thorn Grove’a giden tünelleri gösteren oldu mu?”

Sylas lambayı kaldırırken Signa, önündeki hiçliğe baktı. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. “Hiç olmadı. Bu tüneller nereye çıkıyor?”

“Bunlar mı? Mutfak kilerine,” diye yanıtladı Sylas. “Daha bir düzine tünel olduğundan emin olsam da ben yalnızca birkaç tanesini biliyorum. Artık kullanıldıklarına inanmıyorum ama burası mutfakta yangın çıkması durumunda hizmetkârlar için bir kaçış yolu olarak tasarlanmıştı. Hizmetçilerin, malikânede yaşayanların gözünden uzak tuttıkları başka yollar da vardır. Tüneller karanlıktır ama sizi fark edilmeden araziye sokacaktır. Biri, sizi mutfaktan çıkarken görürse onlara evde dolaşırken yolunuzu kaybettiğinizi ve akşam yemeğini kaçırdığınız için gece geç saatlerde bir şeyler atıştırmaya ihtiyaç duyduğunuzu söyleyin. Şimdi...” Girişin altından eğildi ve elini uzatarak tünele adım attı. “Size eşlik etmem için bana güveniyor musunuz?”

Sözleri bir tuzak gibiydi. Sylas, onu güvenmemesi konusunda onu uyarmıştı. *Kimseye* güvenmemesi konusunda... Yine de elinin dokunuşunu üzerinde bir kez daha hissetmek için can atarak ona uzandı. “Azıcık bile güvenmiyorum.”

“Çok iyi, Bayan Farrow. Şimdi gidelim.” Parmakları onunkilere dolandı ve onu tünellerin içine çekti.

Sylas’a göre, Thorn Grove’da partiler nadir görülen olaylar değildi.

Tünellerde ağır, temkinli adımlarla ilerlerken, “Birlikte olmayı ve kutlamak için bir neden yaratmayı her şeyden çok severdi,” dedi. Lillian’dan bahsetme şekli, Signa’nın karşılaştığı ruhtan çok daha dolu birini hayal etmesine neden oldu. Bu, ona, kendi annesini spot ışıkları için doğmuş biri olarak nasıl hayal ettiğini

düşündürdü. Işıkların ve müziğin göz kamaştırıcılığının altında canlanan bir kadın... Vücudu, balo elbisesi giymek için yaratılmış ve gülümsemesi, onu gören herkesi büyüleyen biri...

Bu, Lillian'la tanışan herkesin ona âşık olduğunu ve Elijah'ın da farklı olmadığını söylediğinde, Sylas'a inanmasını kolaylaştırdı. "Her zaman centilmenliğiyle ya da yalnızca bir kadına ait bir adam olmakla tanınmadığına dair dedikodular vardı," diye fısıldadı. "Lillian ile tanıştığında bu değişti."

"Katil, Elijah'ın takıntılı eski sevgililerinden biri olabilir mi?" Signa, Sylas'ın nereye gittiğini görmek için tuttuğu lambanın loş ışığını kullanarak gözlerini kısıtı.

"Belki." Işığı daha iyi yaymak için lambayı daha yükseğe kaldırdı. "Elijah'ın erkek kardeşinin de Lillian'dan hoşlandığını duymuştum, gerçi ondan hoşlanmayan birini bulmak çok nadirdir. Lillian her zaman Thorn Grove'un kendilerine saklanamayacak kadar muhteşem bir yer olduğunu söylerdi. Misafirler sürekli girip çıkardı."

Signa başını sallayarak onayladı ancak içinden bir ses, daha fazlası olduğunu söylüyordu. Lillian, bahçesinde tek başına zehirlenerek ölmüştü. Signa'nın belladonna hakkında bildiği bir şey varsa, o da yeterince tüketilirse ölümün hızla geldiğiydi. Yine de Lillian aylardır hastaydı, bu da onun ölümünü yavaş ve acılı hâle getirecek kadar becerikli birinin zehri ona küçük dozlarda verdiği anlamına geliyordu. Hawthornelardan hoşlanmayan, rastgele yoldan geçen birini aramıyorlardı. Zamanı olan birini arıyorlardı. Malikâneye sık sık girip çıkan birini.

"Çalışanlardan herhangi biri Lillian'a kin besliyor muydu?" diye sordu yapboz parçalarını kafasında yeniden düzenleyerek.

"Hayır," diye yanıtladı Sylas kendinden emin bir şekilde. "Burada çalıştıkları süre boyunca Thorn Grove'daki herkes, Lillian'ı severdi."

Signa, birinin bu kadar sevilip beğenilebileceğine inanmak konusunda emin değildi. Mutlaka kadının biriyle arası bozuk olmalıydı. "Peki ya, Elijah?"

Sylas başını salladı ve düşündü. “Onu daha az severlerdi. Onda hoşlanmadıkları şey, Elijah’ın her zaman önce bir iş adamı olmasıydı. Diğer her şey ikinci plandaydı. Zamanının çoğunu ofisinde ya da kulübünde geçirirdi.”

Signa, Elijah’tan hoşlandığı açıkça belli olan bir kişiyi hatırladı. Marjorie’nin onun kolunu nasıl okşadığı ya da bir çalışana yakışmayan bir samimiyetle onunla nasıl konuştuğu, Signa’nın gözünden kaçmamıştı. Ama bu, hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Marjorie ve Elijah arasında bir şeyler oluyorsa bu, yeni bir gelişme olabilirdi.

Signa dengesini sağlamak için bir elini tünelin duvarına dayadı. Düşünceleri, adımlarına dikkat edemeyecek kadar hızlıydı. “Bana, işi hakkında daha fazla bilgi ver.”

“Greys, bir aile şirkettir,” diye yanıtladı. “Bence Hawthornelar için bir şeref meselesi. Elijah’ın büyük büyükbabası Gray Hawthorne tarafından kuruldu ve nesiller boyu ailenin içinde kalarak onların ülke içindeki ve dışındaki en varlıklı insanlardan bazılarına erişmelerine olanak sağladı. Elijah’a en büyük oğul olarak babasından miras kaldı. Şirketi, kardeşi Byron ile yönetiyor ve şirket, bir gün Percy’ye geçecek.”

Signa’nın bu ismi hatırlaması biraz zaman aldı. Thorn Grove’daki ilk gece onu ve Marjorie’yi merdivenlerde durduran adamdı. Marjorie’nin keskin dilini ortaya çıkaran kişi, Byron. Percy’nin o gece konuştuğu kişi, Elijah’ın erkek kardeşiydi. Lillian’dan hoşlanan erkek kardeş...

“Byron’un çocuğu yok mu?”

“Olsa bile Percy, Elijah’ın en büyük çocuğu ve her şey ona kalacak,” dedi Sylas. “Ama hayır. Hiç evlenmedi.”

Kafasında gitgide daha fazla yapboz parçası birbirine karışıyordu, bunların tek bir çifti bile birbirine uymuyordu. Tüm bunlardan daha fazlası vardı, Signa’nın göremediği bir şey. Neyse ki bu, sadece ikinci geceydi. Artık Lillian’ın görevini kabul ettiğine göre belki de ruh, onu rahatsız etmeden uyuma şansı bulabilirdi. Zehrin nasıl uygulandığını anlamak için *düşünmek* ve Blythe’ı kontrol etmek için de.

Signa. "Byron ile buraya geldiğim ilk gece tanıştım," dedi. "Kızgın görünüyordu ama nedenini asla anlayamadım."

Sylas, Signa'nın ödünç aldığı pelerininin arkasını tuttu ve küçük bir çukura takılıp düşmesine fırsat vermeden onu kenara çekti. Bunu zahmetsizce yapmıştı ve Signa, karanlıkta utancını göremeyeceği için mutluydu. Etrafına koyu bir hale gibi dağılmış siyah saçlarına yan yan baktı ve onun ne kadar iri olduğunu bir kez daha fark etti. Yürüyen bir ağaç gövdesi gibiydi, gerçekten. Kaslı bir ağaç gövdesi... Şaşırtıcıydı.

"Elijah, Lillian'ın ölümünden beri kulübe geri dönmedi," dedi, Signa'nın ona baktığını görünce dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Artık işletmeye uygun olmadığı söylendi ancak mülkiyeti yalnızca ona ait ve Byron'ın devralmasına izin vermiyor."

Sylas'ın söylediği doğruysa belki de bu yüzden Byron, Thorn Grove'a geldiği gece Percy ile konuşuyordu. Percy ile olan ilişkisi işin kontrolünü ele geçirmenin bir yolu muydu? Tam soruyu yüksek sesle dile getirmek üzereydi ki botunun ucu yerdeki başka bir çukurun kenarına takıldı. Düşmesi gerekirdi ama Sylas oradaydı ve yüzü göğsüne çarparken boştaki eliyle onu omuzlarından desteklemişti.

Uzun bir süre olduğu yerde donakaldı ve bunun, daha fazla utanç duymamak için kendi ölümünü taklit edebileceği uygun bir durum olup olmadığını düşündü. Sonunda, gözlerinin kendisine baktığını görünce vücudundaki her bir kemiğin tutulması pahasına, ona çok sakın bir şekilde bakmanın, utancına değeceğine karar verdi.

"Nereye gittiğinize hiç dikkat etmiyor musunuz?" Sesi alçak ve telaşlıydı. "Kendinize zarar verebilirdiniz."

"Ben oldukça iyiyim, teşekkür ederim." Bu kadar yakinken onun gözlerinin altına serpiştirilmiş belli belirsiz çillere bakmaktan kendini alamadı.

"O zaman beni bırakır mısınız? Geldik."

Sylas'ın gömleğine tutunduğunu fark ettiği an gömleği hemen bıraktı. Sırf utançtan öylece yere düşmemiş olması, ölme konusundaki beceriksizliğinin gerçek bir kanıtıydı. “Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Thorly,” dedi Signa geri çekilip elbisesini düzeltirken. “Yarın Blythe’ı ziyaret etmeye çalışacağım ve neler öğrenebileceğime bakacağım.”

“Ben de bu gece mutfağı araştırıp aşçılarla konuşacağım.” Başını ona doğru eğdi, sağ yanağında Signa’nın daha önce fark etmediği bir gamze vardı. “Bir şey bulursam sizinle bağlantıya geçerim.” Önlerinde küçük ve duvara gömülmüş bir kapı vardı. “Bu kapı sizi kilere götürecektir,” dedi. “İyi uykular, Bayan Farrow. İçiniz rahat olsun, Thorn Grove’da neler olup bittiğini ortaya çıkaracağız.”

ON BEŞ

Signa, mutfak kilerine açılan küçük açıklıktan geçmek için kendisiyle neredeyse aynı boydaki bir patates çuvalını kenara iterek devirdi. Yuvarlanan patateslerden çıkan ses, tüm Thorn Grove'u sallayacak kadar gürültülüydü. Tünel kapısını kilerde gizleyecek her şeyi yerine yerleştirirken kötü talihine lanet okudu. Eldivenlerini çıkarıp korsesinin içine soktu ve biri onu görürse diye en azından uyumaya hazırmış gibi görünmeye çalıştı. Kimse gelmeyince, Signa eteklerini toplayarak parmak uçlarına basıp mutfaktan çıktı ve salonu geçti. Merdivenin kenarına varmıştı ki huysuz bir ses, "Bu saatte yukarıda ne halt ediyorsun?" diye seslendi.

Signa arkasını döndüğünde oturma odasının açık kapısından Elijah Hawthorne'un ona baktığını gördü. Üzerinde pijamaları vardı ama yüzündeki yorgunluk, uyumadığını açıkça gösteriyordu. Gözlerinin altındaki gölgeler göz önüne alındığında belki de günlerdir uyumamıştı.

Ödünç aldığı pelerine daha sıkı sarıldı, onu sakladığı için karanlığa minnettardı. Elijah, Signa'nın çamurlu eteklerine bir kez baksa, henüz yatmamış olduğunu anlayacaktı. "İyi akşamlar, efendim." Aklı, olası tüm mazeretlerin bir listesini hızla taradı ama o anda hepsi saçma geldi. "Uyumakta güçlük çekiyordum."

“Sen de dolaşmaya başladın, öyle mi?” Elijah’ın zeki gözleri, kızın arkasındaki mutfğa doğru kaydı ve Signa’nın kanı dondu; biliyordu. Ya da en azından şüpheleniyordu. Sonuçta burası onun eviydi. Muhtemelen tünellerin her birini biliyordu. Yine de Elijah anladıysa bile hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, açık sarı duvarların önündeki küçük, yuvarlak masaya oturması için Signa’ya işaret etti. Signa bu renkten nefret etse de odanın genel olarak huzurlu olduğunu kabul etmek zorundaydı ki bu, Elijah’ın ciddiyetinin yanında bile onu rahatsız etmediğine göre önemli bir şeydi.

“Gel, otur, evlat.” Önünde bir dama tahtası vardı ve Signa ona katılıp taşları düzeltti. “Oynar mısın?”

“Evet,” diye yanıtladı, şimdiye kadar yalnızca kendisine karşı oynadığını belirtmeden. Doğru cevabı verdiğini hissediyordu ve en çok merak ettiği kişiyle konuşma fırsatını kaybetme riskini almak istemiyordu. Böylece, eteklerini pelerininin altına sıkıştır-maya dikkat ederek siyah taşlara uzandı.

“Uyuyamamanı anlıyorum.” Elijah tahtayı inceliyordu ve Signa, ona bakmadan ilk hamleyi yapmasına izin verdi. “Korkarım, burası misafirperver bir ev değil. Yine de seni herhangi bir keşfe karşı uyarmalıyım, özellikle de böyle geç saatlerde. Bu malikânede geceler, kalbi zayıf olanlar için genellikle zordur.”

Signa, Elijah’ın pulunu tahtanın ortasına doğru hareket ettirmesini bekledi, sonra cevap vermeden önce kendi pulunu hareket ettirdi. “Söylentilerin farkındayım ama emin olun ki kalbim zayıf değil. Sizin de ayakta olmanızın nedeni bu hayaletler mi, efendim?”

Adamın çenesi seğirdi. Bu, o kadar hızlı oldu ki onu bu kadar yakından izlememiş olsaydı, gözden kaçırabilirdi. “Sen de duyuyor musun, evlat?” Taşlarından birini atlayarak tahtanın ortasını ele geçirdi. “Ağladığını duyuyor musun?”

Ne kadar çabalarsa çabalasın, Thorn Grove’da bir fısıltı bile duyamadı. “Kimseyi duymuyorum, efendim. Şu anda değil.”

Elijah, taşlarını çevrelemeye çalışan Signa'dan hiç etkilenmemişti. "Demek, sorunun farkındasın. Onun ortalıkta dolaştığını, bu koridorlara musallat olduğunu duyduğumda uyuyamıyorum ve onun yokluğunda gözlerimi yumamıyorum çünkü onu bir daha duyabilecek miyim, merak ediyorum."

Dikkati dağılan Signa'nın başka bir taşını daha aldı çünkü sonunda gölgelerin karanlığında kiminle uğraştığını görmüştü. Onu ilk gördüğündeki gibi bir aptal ya da bir sarhoş değildi ama sinirleri yıpranmış bir adamdı. Kendini zor toparlayabilen biriydi. Elijah elini yüzünün üzerinde gezdirdi, ensesindeki kır saçları çok uzamıştı ve toplumsal normlara uygun olarak tıraş edilmemişti.

Bu durumda bile bu konuşmayı yönetenin Elijah olduğunu çok geç fark etti. "Bir seçeneğim olduğunu hissetseydim, asla korumam altına başka bir çocuk almazdım." Sanki kendi yapbozunu çözüyormuş gibi ona değil de önüne serilen taşlara baktı.

Signa, adamın sözlerinden duyduğu keskin acıya şaşırmıştı. Elijah'ın onu istememesi mantıklıydı. Çok fazla yüklemişti ve bu kadar zenginliğe sahip biri için Thorn Grove'un onu yanına almasının bir faydası yoktu. Yine de, bunu yüksek sesle duymak, kabul edebildiğinden daha fazla canını yakmıştı.

"Gözlerinde bir zekâ var, kızım," dedi Elijah. "Bana söyleyecek biri olmasa paltomu giymeyi hatırlamayacak bir adam olduğumu anlamayacak kadar kalın kafalı değilsin. Karımın gittiğini ve kızımın onu takip edeceğini anlaman için burada bir gün geçirmen yeter. Ve oğlum... Tanrım, oğlum. Zavallı çocuğu birçok konuda hayal kırıklığına uğrattım. Yine de Lillian'ım, büyükannen öldüğünde senin durumunu bilseydi, seni yanımıza almamızı isterdi. Yakın zamana kadar farkında olmadığımız bir talihsizlikti çünkü Lillian, sana harika bir hayat verebilirdi. Onun tarzı buydu, Tanrı ruhunu korusun. Kim olursa olsun, alırdı ve severdi. Onun anısına, seni buraya getirmekten başka çarem yoktu."

Elijah sanki konu hakkında çok fazla konuştuğuna karar vermiş gibi çenesini kapadı. Yüzünden bir gölge geçti ve Signa'nın, taşlarından ikisini almasına izin verdi.

"Ailem olmadan on dokuz yıl geçirdim, efendim," dedi ona. "Şu anda da bir tane edinmekle ilgilenmiyorum. Sağladıklarınız için minnettarım ve bu, benim için yeterli. Kendi başıma kalma-ya oldukça alışkınım."

Elijah şaşırarak güldü. Hafif bir sest, bir nefesten biraz daha fazlasıydı. "Eskiden ben de buna inanırdım."

Signa'nın daha fazla bir şey söyleme şansı yoktu çünkü Elijah, son bir hamleyle tahtayı temizledi. Geriye kalan her taşı tek bir hamleyle aldığı anda kızın ağzı açık kaldı. "Savunma amaçlı dama oynayanlar her zaman kaybeder." Kızın ayağa kalkmasını beklemedi. Kalkmasına yardım etmek için elini uzatmadı. "İyi geceler, Signa. Uykunun bizi bulması ve yarın gece burada bir daha görüşmememiz için dua edeceğim."

Saatler sonra Sylas'la tekrar buluşacaksa başka bir tünel bulması gerekecekmiş gibi görünüyordu. Ya bunu yapacaktı ya da duvarların içinden geçmeyi öğrenecekti. Signa tahtaya bakarak Elijah'ın ayak sesleri kaybolana kadar bekledi. Kaybolduğunday- sa merdivenlere yöneldi.

Zavallı kalbini şaşırtacak şekilde, yalnız olmadığını fark etti. Percy en üst basamağa oturmuştu. Saçları alev gibi parlak olmasaydı, karanlıkta ona takılıp düşebilirdi.

"Percy!" Göğsünü tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Seni korkutmak istemedim." Sesi bir fısıltı hâlinde çıkmıştı. "İkinizi duyduğumda bir şeyler içmek için aşağı geliyordum ve ben... Kulak misafiri olduğum için beni affet. Babamla gerçek bir sohbet etmeyeli çok uzun zaman oldu. Bunu yapabildiğini neredeyse unutmuştum." Omuzları solmuş bir çiçek gibi içe doğru çökmüştü. "Annemin en sevdiği oda orasıydı, biliyor musun? Oraya bu kadar sık gitmesinin nedeni bu. Bu ev her zaman çok garip ve kasvetli olmuştur ve annem de tamamen kendisini

ait hissettiği bir alan yaratmak istemişti. Babam onunla uzun süre renk konusunda münakaşa etti çünkü babam, sarıdan nefret ederdi. Ama annem istediğini elde etme konusunda her zaman iyiydi. Bazen babamı orada, duvarlara bakarken, anıları hatırlarken görüyorum.”

Signa neredeyse Lillian’ın koridorlarda süzülüp salonda çay içtiğini ve dekorasyon üzerinde kafa yordüğünü hayal edebiliyordu. Signa’nın, tanımaya başladığı hayattan çok farklı bir hayatı, çok farklı bir ailesi varmış gibi görünüyordu. “Babanla konuşuyor musun hiç?” diye sordu, kalbi ağrıyarak. Her ne kadar itiraz edebilecek olsa da, Signa’ya göre, Elijah’ın arkadaşlığa çok ihtiyacı varmış gibi gelmişti.

Percy’nin yüzü asıldı. “Babam pek ortalıkta olmazdı. Marjorie bana eğitim verdi ve Byron amca bana iyi bir beyefendi olmayı öğretti. Babam ve ben sadece iki şeyden söz ederdik: bir gün yürüteceğim işe de görünüşe de ayak uydurmak ve ailenin statüsünü koruma yükümlülüğüm. Yirmi iki yıl boyunca iletişimimiz buydu ve şimdi, hiçbir açıklama yapmadan bu iletişimi kopardı. Yani hayır, artık konuşmuyoruz çünkü birbirimizi tanımıyoruz bile.”

Signa’nın yanıt vermesi biraz zaman aldı. Ölüm ile ilgili farklı ve genel olarak sinir bozucu bir deneyime sahip biri olarak sözlerine büyük özen gösterdi. “Yas, tuhaf bir şeydir, Percy çünkü iki kişi onu aynı şekilde deneyimlemez.” Teselli edecek birine sahip olmak ona yabancı bir şeydi. Uzanıp elini onun elinin üzerine koyarken yaptığı şeyin doğru olup olmadığını bilmiyordu. Tek bildiği, kendisi için her zaman istediği şeyin bu olduğuydu. Birinin onunla oturup elini tutması ve onun yanında olduğunu belirtmesi...

Percy’nin birine ihtiyacı vardı, yere dik dik bakmasından ve omuzlarının çökmesinden belliydi. Signa, onun *ihtiyacının olduğu kişi* olmaktan memnundu. Yanına oturdu ve elini nazikçe okşayarak, “Yaşadıkların için üzgünüm. Anlaşılan, baban anneni çok seviyormuş,” dedi.

Kaşlarını çatarak eline baktı. “Her şeyden ve herkesten çok ama bu, geri kalanımızın babama hâlâ bu kadar ihtiyacı varken ortadan kaybolması için bir mazeret değil.”

Signa, çok iyi anlıyordu. Yıllarca, tanıdığı herkesin hatta hâlâ hayatta olanların bile hayalete dönüşmesini izlemişti. “Değil,” diye kabul etti. “Ama o, akıllı bir adam ve size geri dönmenin yolunu bulacağına inanıyorum. Sadece daha fazla zamana ihtiyacı olabilir.”

Percy, Signa’nın eline dokundu. “Teşekkürler, kuzen. Bu ailenin iyiliği için umarım haklısındır.”

Ayağa kalktığında onu da kaldırmak için elini uzattı ama gözleri, Signa’nın pelerininin altından görünen çamurlu eteğe takılmıştı. Percy bununla ilgili hiçbir şey söylemese de elini onun sırtına koyup, sanki diğer türlü kaçabilecekmiş gibi onu evin daha derinlerine doğru yönlendirirken alnında derin çizgiler oluşmuştu. “Gel, kuzen,” diye ısrar etti. “Hangi belayla uğraşmak zorunda kalırsak kalalım, bir gece dinlendikten sonra yine burada olacaklar.”

ON ALTI

Geçtiğimiz haftalarda Blythe tecrit edilmişti. Tek ziyaretçileri-se doktoru ve Elijah'tı. Signa her gün fark edilmeden kuzeninin odasına girip onu kontrol etmeye çalışıyor ancak kilitli bir kapıyla karşılaşılıyor, dersler bahane edilerek uzaklaştırılıyor ya da akşamlarını Blythe'in baş ucunda geçirip uyurken ona bir şey olmasın diye sağlayan Elijah'ın dikkatli gözleri tarafından inceleniyordu.

Bu sabah, Marjorie bir kucak dolusu elbiseyi -çay daveti elbiseleri, gündüz kullanım için seyahat elbiseleri, partiler için yapılmış ekstra fırfırlı ve daha zengin kumaşlar- sürükleyerek odasına daldığında, Signa'nın planları bozuldu. Bu elbiseler, sık sık giymek zorunda kaldığı sarı, günlük elbiseden çok daha iyiydi ama donuk tonları görünce bir hüznün hissetmekten kendini alamadı.

"Hemen hazırlanmak isteyebilirsin." Marjorie, Signa'ya, menekşe rengi, ince bir çay daveti elbisesi uzattı. "Yakında misafirlerin gelecek."

Bu, Signa'yı hemen harekete geçirdi. Kimseyi tanımadığı hâlde nasıl misafirleri olabilirdi?

Marjorie, "Senin için yaşıtın olan genç bayanlarla bir çay ayarladım," dedi. "Diğer arkadaşlarından bu kadar aceleyle ayrılmak zorunda kaldıktan sonra burada arkadaş edinmek istersin diye düşündüm. Bu kızların hepsi, Blythe ile arkadaş ve varlıklı ailelerden geliyorlar. Hepsi bekâr ve mükemmel arkadaşlar."

Signa'nın, öyle olduklarından hiç şüphesi yoktu ama yine de sordu: "Ve şimdi mi ziyarete gelmeleri gerekiyordu?"

Marjorie'nin yüz ifadesi sertti. "Ne demek istiyorsun? İstediğin şeyin bu olduğunu sanıyordum."

"Bu!" dedi Signa aceleyle. Elbette istediği buydu. Arkadaş edinmek ve yüksek sosyete de kendine yer bulmak en çok istediği şeydi. Gerçi başka bir günü tercih ederdi. "Sadece bugün Blythe'ı görmeyi umduğumu söylemek istemiştım."

Bu, gülümsemesi sempatik olan Marjorie'yi yatıştırmışa benziyordu. "Anlıyorum. Ne yazık ki Bayan Hawthorne'un yanında doktoru var. Bu öğleden sonra, derslerin bitince onu ziyaret edebilirsin."

Signa, kuzenini hızlı bir şekilde ziyaret etmesi için izin verilmesini talep etmek istedi ancak Elaine, Signa'nın acele etmesine ve giyinmesine yardım etmek için geldiğinde, böyle bir çabanın boşuna olduğunu anladı. Blythe, biraz daha beklemek zorunda kalacaktı.

Hiçbir masraftan kaçınılmayarak hazırlanan ithal kumaşlardan yapılmış elbise, teninden ipek gibi kayıyordu. Elbisesinin rengi, çay içecekleri salonla mükemmel şekilde uyumluydu. Arkası bağcıklıydı, Signa'ya daha çok yemesi gerektiğini hatırlatacak kadar da boldu. Bu da onu, şimdiye kadar giydiği en rahat şeylerden biri yapıyordu çünkü birinin çay elbisesinin altına korse giymesi beklenmezdi.

Signa hazırlanmayı bitirdiğinde, kesinlikle *saygın* görünüyordu ama bir yandan da Bir Hanımefendinin Güzellik ve Görgü Kuralları Rehberi'ni gizlice çaya götürmenin yollarını düşünüyordu. Kitap, masasının üzerinde duruyordu ve narin parmaklarını, kitabın tertemiz sırtında gezdirdi. Annesi onu böyle görse gurur duyar mıydı? Signa'yı benzer şekilde giydirir miydi? Koyu renk buklelerini, narin yüzünü ve narin boynunu göstermek için Marjorie'nin yaptığı gibi mi toplardı?

Marjorie, "Birazdan burada olurlar," diye azarladı onu. "Benimle gel."

Signa elini kitaptan çekti. İçeriğini ezbere biliyordu, sayfalarını sayamayacağı kadar çok kez baştan sona incelemişti. Şimdi uygulama zamanıydı.

Marjorie'yi merdivenlerden inerken takip etti, telaş içinde etrafta koşuşturarak Thorn Grove'u başka bir parti için hazırlayan huysuz hizmetçilerin arasından yürüdü. Her adımda kalbi güm güm atıyordu. Blythe'a yaptığı hataları yapmayacaktı, diline hâkim olmayı bir an bile unutmayacaktı.

Üç genç kadın, salonda onu bekliyordu. Saçma bir şekilde küçük ve samimi görünen yuvarlak bir masaya oturmuşlardı. Marjorie onları tanıtmaya başladı. Dağınık saçlı, solgun tenli, fare gibi gözleriyle Leydi Diana Blackwater; uzun yüzü ve sarı bukleleriyle Leydi Eliza Wakefield ve...

Signa, kendisine bakan ela gözleri görünce kendi bacaklarının onu taşıyacağından emin olamadı. Charlotte Killinger mavi-beyaz çizgili, günlük bir elbise giymişti. Omuzları dikti, boynu uzun ve narindi. Eski arkadaşı, Signa'nın hatırladığından çok daha güzeldi. Koyu teni sıcak ve ışıltılıydı, yanakları ufak bir allıkla renklendirilmişti. Daha uzun boyluydu ve daha az bebek yanaklıydı ama yine de her yönüyle Signa'nın bir zamanlar tanıdığı kızdı. Bugün bile aklında olan ama Signa'nın dayısı ile Charlotte'ın annesi arasında geçen onca yıl önceki skandaldan beri konuşmadığı arkadaşı...

Charlotte'ın ağzı açık kaldı, gözleri bir dişi geyiğin gözleri gibi irileşti. Başını zarif bir selamla eğdi. "Bizi davet etmeniz büyük incelikti."

"Kesinlikle öyle! Hepimiz Hawthorneların korumasına aldığı kişiyi merak ettik," diye lafa karıştı Diana, üstünkörü bir şekilde başını eğdikten sonra. Sesi tizdi ama Signa, kalbi dakikada bin kere atmakla meşgul olduğu için buna pek aldırmış etmedi. O kadar uzun zamandır Charlotte'ı tekrar görmek istiyordu ki. Ama neden şu an olmak zorundaydı? Şimdi nihayet geçmiş söylentilerin peşini bırakacağına ve yeni bir başlangıç yapabileceğine inandığında.

Marjorie onu sandalyesine doğru hafifçe dürttüğünde Signa bacakları uyuşmuş hâlde tökezledi. Hizmetçilerden biri, fincanlarına dumanı tüten çayı doldururken bir diğeri de kek ve hamur işlerini yerleştiriyordu. Charlotte onlara teşekkür ederken, diğer iki kız, hizmetçileri görmezden geldi. Onların dikkati sadece Signa'nın üzerindeydi ve Marjorie kapıdan çıkar çıkmaz gözleri parladı.

Eliza, masanın karşısından ona gülümsedi. "Eh, sen ufacık bir şeymişsin, değil mi?" Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu söylemek imkânsızdı. Eliza öne doğru eğildi, uzun bukleleri masa örtüsüne değiyordu. "Hawthornelarla vakit geçirmekten keyif alıyor musun? Onlar, gerçekten gördüğümüz en ilginç aile."

"İlginç?" diye tekrar etti Signa, boğazı acı verecek kadar kurumuştur. "Nasıl yani?"

"Örneğin partiler." Eliza soru saçmaymış gibi güldü. "Zenginliklerinden, dedikodulardan ve arkasındaki gizemlerden bahsetmiyorum bile. Daha yeni geldiğin düşünülürse bilmezsin herhalde ama yanında kaldığın aile kasabada çok konuşuluyor."

Signa, sandalyesinde dimdik oturdu ve hiçbir şey söylemeden çayını yudumlayan Charlotte'a yan yan bakmaya cesaret etti. Charlotte ise tek kelime etmemişti ve kendini, bahar bahçesinin güzel manzarasını izleyerek meşgul ediyordu.

Bir Hanımefendinin Güzellik ve Görgü Kuralları Rehberi, dedikodu konusunda çok netti: *Boş boş konuşmayın*. Signa, kendisine bu kadar lütufta bulunan insanlar hakkında dedikodu yapmayı umursamayarak onlara katıldı. Ancak Eliza'nın gözleri neşeyle parlıyordu ve dili, zehir saçmaya hazır. Bu yüzden aradığı bilgiyi elde etmek için attığı yemi Signa yutmuştu. Böğürtlenli çörek almak için uzandı ve sessizce nefes alarak öne doğru eğildi.

"Dedikodular mı?" diye sordu, böyle iğrenç bir şeyin mümkün olabileceğini bir kez bile hayal etmediğini ifade eden bir ses tonuyla. "Yanılıyor olmanız? Ne tür dedikodular bunlar?"

Diana, "Her türden," diye araya girdi. "Thorn Grove'da hayaletler dolaştığı. Belki de Bayan Hawthorne -ah, zavallı şey- kocasının bir dizi ateşli ilişkisi ve bakması gereken çok fazla gayrimişru çocuğu olduğunu keşfettikten sonra hayatına son vermeyi kendine görev edinmişti. Hatta bunu, ailenin iş birliği içinde yaptığını bile söylüyorlar."

İddiaların hepsi söylenti gibi görünüyordu ancak Signa başka bir zamanda daha fazla yapboz parçasını incelemek üzere bilgileri bir kenara koydu. "Hawthornelar meraklı insanlardır," dedi Signa, sözcüklerini özenle seçerek. Ne söylerse söylesin bu masadan çıkmayacağına ya da dedikoducu olarak damgalanmayacağına dair hiçbir güvencesi yoktu. "Ama aynı zamanda, böylesine büyük bir kayıp yaşadıklarında beni evlerine kabul etme konusunda çok cömerttiler."

Diana gırtlığından bir ses çıkardı. "Servetinin de buna yardımcı olduğuna eminim." Koltuğunda arkasına yaslandı ve fırfırlı, beyaz eldivenlerini inceledi. "Babam, Bay Hawthorne'un işlerinin kötüye gittiğini ve sana onlarınkinden daha büyük bir servet miras kalacağını söylüyor."

Signa çöreğine sürdüğü tereyağı miktarından çekinmedi, kalp atışları o kadar şiddetliydi ki boynu bile terlemeye başlamıştı. Bu konuşmayı hayal ederken çok daha bilgilendirici ve rahat olacağını düşünmüştü.

O sırada Charlotte araya girdi: "Daha yeni geldi, Diana," dedi çay yudumlarının arasından yumuşak bir sesle. "Hawthornelar hakkında pek bir şey bildiğinden şüpheliyim."

Eliza'nın dudakları gerildi ve Signa bir çörek daha aldı. Ne diyeceğini bilemiyorsa -ağzı dolu olduğu sürece- zamanını bekleyip diğerlerinin konuşmasına izin verebileceğini düşündü.

Ama bu, odaya bir soğuk hava selinin dolmasından önceydi.

"Açık bir pencere mi var?" Eliza titredi. "Çay içerken palto isteyeceğim aklıma gelmezdi."

Signa bu havanın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu ve bu yüzden, lokması boğazında kaldı. Başını çevirdiğinde Ölüm'ün, Diana'nın yanında gölgelerin oluşturduğu bir sandalyede oturduğunu gördüğünde sağduyulu olmaya çalıştı. Gölgelerden oluşan bir bacağı diğerinin üzerine attı ve yine gölgeleriyle oluşturduğu çay bardağını onu selamlamak için kaldırdı. *Özür dilerim, elbisemi ve eldivenlerimi getirmeyi unuttum.*

Bunları yüksek sesle söylememiştii ama sanki kafasının içinde yankılanıyor gibiydi.

O, zihninin içindeydi.

Eteklerini sıktı ve nefesini düzene soktu. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.* Bunların hiçbirisi plana uygun değildi.

Önce Charlotte, şimdi de... Hayır. Signa, belladonna yemişti; ona ulaşmak için yaşayanlarla birlikte ölümler diyarına gitmemiştii. Hayatı boyunca Ölüm'ü sadece bir sebep olduğunda, yani yakınlarından biri ölmek üzere olduğunda görebilmiştii. Bu kızlardan birini almasına izin vermektense Ölüm'ü tekrar öldürmeye çalışırdı ve bunu, ona attığı bakışlarla yansıtmaya çalıştı. Ölüm, bu durumdan zevk almışa benziyordu. Kısık bir kahkaha zihninde belirdi ve göğsünü doldurdu.

Sakin ol, Küçük Kuş. Sadece heyecan verici bir dedikodu duymak için geldim.

Diana, yanında dumanı tüten gölge çayını yudumluyormuş gibi yapan canavardan habersiz, çörekten narin bir ısırik aldı. Tek bir dokunuşla gölgelerinden sıyrılabilirdi ve bu kızlar ölebilirdi. Signa boğazına takılan lokmaları yutamayacak kadar gerilmiştii. Çayını aldı ve tek seferde bardağın yarısını içti.

Charlotte bakmamaya özen gösterse de Diana güldü. "Aman Tanrım, bana burada karnını doyurmadıklarını söyleme! Bütün hafta boyunca yemek görmemiş gibi yiyorsun ve senin o köprücük kemiklerin. . . Çok çıkık."

Signa'nın omuzları düştü. O da bunun farkındaydı, kesinlikle. Acele etmemeyi, küçük ısıriklar almayı, yemeği lezzetli

bulmuyormuş gibi davranmayı ve hepsini mideye indirmek için çaresiz bir istek duymadığını, bunun yerine narinmiş ve yemeğin anlamını pek bilmiyormuş gibi davranmayı biliyordu.

Ölüm, çayını onun yanına koydu. *Bu kız hakkında ne hissediyorsun? Belki ona hafif bir veba bulaştırabilirim. Ya da ona çiçek bulaştırabilir miyiz? Lekeli cilt, kibrine biraz iyi gelebilir.*

Sesindeki hafifliği fark ederek ona kısa, kızgın bir bakış attı ve o da içini çekti. *Peki, eğlencemi mahvet.*

Bir yanında Charlotte diğer yanında Ölüm otururken odaklanmaya çalışmak sonuçsuz bir çabaydı. Diana ve Eliza sohbeti yönetiyorlardı ve Signa'nın bir süre herhangi bir dedikoduya mırıldanarak bile yanıt vermediğini fark ettiklerinde, Eliza, duygusuz kahverengi gözlerini ona çevirdi: "Şimdiden bir talibiniz var mı, Bayan Farrow?"

Ölüm, Eliza'nın üzerinde dikiliyordu ve ona o kadar yakındı ki Signa'nın boğazı düğümlendi. *Bana aldırma, dedi. Devam et ve cevapla. Gözüne kestirdiğin biri var mı, Küçük Kuş?*

Yumruklarını sıktı. Tüm gücüyle gitmesini talep etmeyi istiyordu ama diğerleri onu incelerken bunu iletmesinin bir yolu yoktu. Onun bu çıprınışını fark eden Ölüm, *bana cevap verebilmelisin, biliyorsun, dedi. Beni duyuyorsan, cevap verebileceğine bahse girerim.*

Hawthornelar hakkında bilgi toplaması ya da en azından Charlotte ile özel olarak konuşmanın bir yolunu bulması için onu yeterince uzun süre yalnız bırakmasını söylemeye can atıyordu. Yine de bu kelimeleri ona göndermek için ne kadar çabalasa da Ölüm, onu duyuyormuş gibi tepki vermedi.

"Sosyeteye takdiminizi burada yapmayı düşünüyor musunuz, Bayan Farrow?" diye sordu Charlotte, sesinde temkinli bir ton vardı.

Signa arkadaşına bakarken porselen çay fincanını iki eliyle tuttu. Sinirlerine rağmen Charlotte'ın bildiği ve onun altını oymak için yapabileceği şeylere rağmen... Charlotte orada olduğu

için hâlâ rahattı. Sonunda eski arkadaşını yeniden bulduğu ve güvende, sağlıklı ve güzel olduğunu ilk elden görebildiği için de. “Bu sezona katılmayı umuyorum, evet,” dedi Signa, yüksek sesle yaptığı duyurunun verdiği hissi beğenerek.

Eliza ellerini çırpı. “Ah, kutlamak için bir parti vermelisin! Bizi davet et, biz de kasabadaki bütün erkekler hakkında her şeyi bildiğinden emin olalım...” Boğazını tuttu, Ölüm etrafında dolandığında bir an nefesi kesilmişti.

Partine ben de davet edilecek miyim? İyi bir dansı severim.

Hiçbir şeye davet edilmeyecekti ve Signa ona, bunu söyleyebilmeyi dilese de gülümsemesini sürdürdü ve Eliza’ya, “Bu sezon hangi erkeklerin katılması bekleniyor?” diye sordu.

Masada hemen bir kargaşa oldu. Eliza eğildi ve konuşurken çatalını salladı. “Gözünü kuzenim Lord Everett Wakefield’in üzerinde tutmak isteyeceğine inanıyorum.”

Charlotte bu ismi duyunca heyecanlandı, gözleri parladı. “Geldi mi?” diye sorduğunda Eliza başını sallayarak onayladı.

“Üç gün önce. Uygun bir eş bulup bulamayacağını görmek için yaz boyunca bize katılacak. Kuzeniniz Percy’nin kiminle eşleşeceğini de merak ediyorum, Bayan Farrow. Aile işini ve servetini devralmaya hazır, biliyorsunuz.”

Elijah’ın umutlarını mahvetmediğini varsayarsak Eliza haklıydı. Signa iki gece öncesini, Elijah’ın oğlunun ağzına bir pasta tıkişını izlediğini düşündü. Percy’nin utancını hayal edemiyordu; bir babanın, yasta kendini bu kadar kaybetmesinin nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemiyordu.

Hawthornelar dikiş yerlerinden yıpranıyordu. Birinin sadece çekmesi yeterliydi ve tamamen kopacaklardı.

Signa başka bir çörek için uzandığında Diana, Signa’nın omurgasının kaskatı kesilmesine sebep olan ince bir gülümsemeyle tabağı çekti. Signa doğruldu ve şüpheyle elini çekti.

Ye gitsin. Ölüm’ün sözleri sertti. Acıktıysan, çöreği ye.

Ama Ölüm'ün toplumda hiçbir etkisi, bilgisi ya da payı yoktu.

Çok fazla veya çok az içmeyin veya yemeyin. Doğru miktarda yapmanız gerekiyor. Görgü kuralları kitabının öğrettiği derslerden biri de buydu. Signa neyin *çok fazla* olduğunu bilmiyordu. Artık üç çöreğin fazla olduğunu anlamıştı. Bu yüzden, Ölüm'ün zorlamasına rağmen bir tane daha almadı, Diana yeniden Hawthornelerin işine burnunu sokmaya başladığında ve kuşkusuz yavacağı dedikoduların peşine düştüğünde bile. Bu sohbette rahatlamaya yer yoktu. Her zamankinden daha tetikteydi. Serçe parmağını nereye dayadığından nefes alış verişinin ne kadar hızlı olduğuna kadar vücudunun her santimini değerlendiriyordu. Çok mu hızlı yudumluyordu? Çayına eklediği şeker miktarı uygun muydu?

Yorgunluğun yükünü omuzlarında hissetti, sosyalleşmeye alışması tahmin ettiğinden daha fazla zaman alacaktı.

Signa çok uzun zamandır bugünü, sosyetenin bir parçası olarak arkadaşlarıyla oturup sohbet edeceği günü bekliyordu. Başkalarının ona ilgi göstereceği ve uzun zamandır hasretini çektiği arkadaşlığa sonunda sahip olabileceği günü... Yine de Marjorie salona döndüğünde, sonsuz bir süre geçmiş gibi hissetti ve Signa'nın şu an ihtiyacı olan, özgürlük ve güzel bir şekerlemeydi.

Charlotte ayrılan son kızdı ve Signa'yı şaşırtacak şekilde oyalanmayı reddetti. Gözleri, Signa'nın üzerinde gezinirken, eteğini kavrayıp kapıdan çıkan Marjorie'yi takip etmeden önce dudaklarından hızlıca, "İyi olduğunu gördüğüme sevindim," cümlesi döküldü.

Gözyaşları Signa'nın gözlerini yaktı. Charlotte onu tanıdı. Onu tanıdı ama... Hiçbir anlamı yoktu. Belki de birlikte geçen onca zaman -tüm o dostluk- Charlotte için olduğundan çok, Signa için önemliydi.

Homurdanana kadar Ölüm'ün arkasında durduğunu unutmuştu, "O kızlardan ikisi sanki iplerinden yeni kurtulmuş gibi davranıyorlar."

Signa gözlerini kaydırarak ona döndü. “Hâlâ burada ne yapıyorsun?”

Etrafındaki gölgeler yeniden yer değiştirip ayaklarını üzerine uzatabileceği bir sehpa oluşturdu. “Sana da iyi günler. Yerleşmenin nasıl gittiğini görmeye geldim.”

“Gelmemeni tercih ederim.” Signa döndü ve salon boyunca volta attı. Onun, kendisini bu kadar sarsılmış görmesini istemiyordu. “Nasıl hâlâ buradasın?”

Gölge koltuğunun arkasına yaslanan Ölüm, bunu düşündü. “Şimdilik Blythe’ı kurtardın ama bu, onun iyileştiği anlamına gelmez.” Sandalyesinde doğruldu ve ona baktı. “Buradayım çünkü o hâlâ canlılarla ölümler arasındaki köprüde sallanıyor. Bu nedenle, ikimiz de ona yeterince yakın olduğumuzda, beni görebiliyorsun gibi görünüyor. Durumun böyle olup olmayacağından bugüne kadar emin değildim.”

Signa aralarındaki talihsiz bağlantıyı düşündü. Öbür dünyayla aradaki perdeyi örtmek ve bir daha asla ona bakmamak için neler vermezdi. “Ve neden sesini kafamın içinde duyabiliyorum?”

“Yüksek sesle konuştuğumda sesimi duymanla aynı nedenden sanırım.”

Fiziksel olarak dokunabilseydi, Signa onu tutup sarsardı. Bir anda topuklarının üzerinde döndü ve tüm vücudunu ateşleyen bir gazapla ona doğru adım attı. “Meşgul olduğumu görmedin mi?” diye hırladı. “Bu benim için *önemliydi*.”

Ölüm, duvarların ardından kızları görebiliyormuş gibi döndü. “*Neden?* Bu tür yaratıkların sadece anneleri için önemli olduğunu düşünürdüm. İkisinin sadece servetini ve aileni sorması sana ruhaf gelmedi mi? Seninle ilgili çok az şey sordular.”

Ne kadar doğru da olsa istediği son şey, onunla aynı fikirde olmaktı. Ve inatla, “Arkadaşım olacaklar,” dedi.

“Arkadaşın?” Ayağa kalktı, oluşturduğu masa ve sandalye tekrar gölgelerin içinde kayboldu. “Seni hiç böyle... görmemiştim.”

“Çok konuşkan mı?” diye araya girdi Signa. “Beni hiç arkadaş ortamında gördün mü ki?”

Artık neredeyse göğsü, Ölüm’ün dokunamadığı göğsüne degecekti. Ona bu kadar yakinken Signa’nın teni korkudan değil, güçten titriyordu. Kararlılıktan. O, Ölüm’dü ve bu yüzden Signa’nın kendini sınırlamaya ihtiyacı yoktu. Onu etkilemeye ihtiyacı yoktu.

Ölüm eğildiğinde gölgeli yüzü onunkinin önünde asılı kaldı ve aralarında sadece bir nefes vardı. “Seni hiç bu kadar ağırbaşlı ve hastalıklı bir şekilde içine kapanık görmemiştim.” O sırada bir çörek Signa’ya doğru uçtu ve sertçe göğsüne çarptı. Yere düşmeden zar zor yakaladı. “Bunu yemek istedin, değil mi? Neden başkalarının düşüncelerinin istediğin bir şeye sahip olmanı engellemesine izin veriyorsun?”

Parmaklarını çöreğin yumuşak kabuğuna sardı. “Kibarlık yapıyordum. Bu tür şeylerin kuralları vardır.”

“Seninki kibarlık değil, açlıktı ve eğer açsan yemek yemelisin. Kurallarınıza lanet olsun.” Sesinde karanlık bir şeyler vardı. İçini kemiren, ekşi bir hayal kırıklığı...

“Peki, bu seni neden ilgilendiriyor?”

Soru, gözlerinde yanan bir öfkeyi ateşledi. Onu yeniden karşısına alan, odadaki havayı emen bir cehennem... “Önemli çünkü sen bundan daha iyisin. Uysal veya istekli olmak için yaratılmadın. Kim olduğunu kabul edersen, kullanabileceğin gücü hayal et. Yapabileceklerini hayal et.”

“Alabileceğim canları mı kastediyorsun?” Signa yaklaştı. “Konuşabileceğim ruhları mı hayal edeyim? Ölülere yapabileceğim teklifleri mi? Hayal etmem gerekmiyor, onu yaşıyorum. Bu hayat beni tüketiyor ve bu, benim istediğim hayat değil.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu. “Tek yaptığın kaçmakken, ne istediğini nereden biliyorsun? Hayatını o kızlarla birlikte olduğun kişi gibi davranarak geçirmeyi mi tercih edersin?”

Signa, çöreği geri fırlattı fakat bu kez farklı bir şeyler oldu. Ölüm'ü bıçakladığında bıçak kayıp düşmüştü ama şimdi fırlattığı çörek, kayıp yere düşmedi. Ölüm, onu yakaladı.

“Git,” dedi şaşkınlığını bastırmayı başardığında. “Beni tanı-mıyorsun ve asla tanımayacaksın. Bir zamanlar dediğin gibi, iki-miz de çok meşgul insanlarız ve sen, dikkat dağıtmaktan başka bir işe yaramıyorsun.”

Alaycı sesi çok insani ve çok erkeksiydi. “Yardıma mı sunmaya geldim. Yeteneklerini nasıl kullanacağını bilseydin, sanırım bir cinayeti çözmek çok daha kolay olurdu.”

“Buna gerek yok,” dedi, teklifi umursamıyormuş gibi. “Ben zaten ruhlarla konuşabiliyorum...”

“Yani duvarların içinden geçme yeteneğinin bir değeri ol-madığını mı düşünüyorsun?” diye sordu. “Başkaları seni göre-mesin diye vücudunu değiştirebilmeyi de mi? Gecenin kendisi olabilmeyi ve gölgelere saklanabilmeyi? Yapabileceğin casusluk-ları hayal et.”

Bunlar yararlı güçler olurdu, evet ama bunu kabul etmek, onun yardımını kabul etmek anlamına geliyordu. Onu ve onun egosunu gereğinden fazla eğlendirmek istemiyordu.

“Hayatım boyunca senden kurtulmaktan başka bir şey iste-medim.” Üzerine çöken gölgeler karşısında omuzlarını dikleştir-di. “Beni rahat bırakman için her gece, ölüm üstüne ölüm için yalvardım. Şimdi de bana yardım mı teklif ediyorsun?” Doğru sözcükleri bulamıyordu. İçinde bu konuda ne düşündüğünü ona anlatacak kadar vahşilik yoktu. “Senden ve bana yaptığın her şeyden nefret ediyorum. Bunu çözeceğim ve bunu sensiz yapacağım.”

Gün ışığı artık göz kırpıyordu. Ölüm büyüdükçe karanlık her şeyi tüketiyordu, öfkesi o kadar aşikârdı ki odayı boğuyordu. Üstlerindeki avize sallanıyordu ve ışığı, yaklaşan bir fırtına gibi titriyordu. Pencerelerden sızan güneş ışığı bir mum gibi söndü.

“Artık bu konuda bir seçeneğin yok.” Ölüm’ün sesi duvarları salladı ve iki porselen çay fincanını yere düşürdü. “Bu oyunlardan bıktım. Seni, senden daha iyi biliyorum, tıpkı benden asla kurtulamayacağını bildiğim gibi, Küçük Kuş. Kendimi senden asla kurtaramayacağımı bildiğim gibi.”

Sarsıntı durdu ve Ölüm gölgelerine çekilirken gün ışığı salona geri döndü. “Derslerimiz gece yarısı başlıyor. Görüşürüz.”

Zahmet etmemesi gerektiğini haykırmak üzereydi ama konuşmak için ağzını açtığı anda, masadan bir çörek ağzına doğru uçtu ve Ölüm’ün duymayı reddettiği sözleri susturdu.

ON YEDİ

Signa'nın başının üzerindeki kitap o kadar ağırdı ki bu, migren ağrısını tetikliyordu.

"Denge, Signa," diye talimat verdi Marjorie ona. "Zarafet. Zarifçe yürü."

Köşedeki yeşil, kadife bir kanepeye rahatça uzanmış olan Percy güldü. Orada işi olmadığı için, Marjorie ona bir bakış fırlattı ama Percy sinirlenmekten çok uzaktı. Sadece kuzeninin görgü kurallarını öğrenme girişimini izlemeye geldiğini ve bundan büyük keyif aldığını söylemekten çekinmemişti. Ayrıca, kızıl kaşlarının çatılmasında ve o akşam başlayacak parti için hazırlanmak üzere koridorlarda koşuşturan hizmetçilere bakışında rahatsız edici bir şeyler vardı.

Percy ve Marjorie onları fark etmemiş gibi davranıyordu, bu yüzden Signa da partinin Percy için neden sorun olabileceğini anlayarak aynı şeyi yaptı.

"Zarafet, Signa," diye tekrarladı Percy, kelimeyi fazlasıyla havalı bir tonla uzatarak. Signa'nın hiç erkek kardeşi olmamıştı ama olsaydı, onun da en az Percy kadar sinir bozucu olacağını hayal ediyordu. Sanki onun nezaketinin maskaralık olduğunu biliyor gibiydi. Sanki bunu onun yüzünde görmüş ve gerçeği ondan

duymaya çalışıyormuş gibiydi. Saygıdeğer bir genç kadın olduğu yanılsamasını sürdürmeyi umarak, onu görmezden gelmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Gerçi bir gece önce Elijah'la karşılaşmasından sonra, Thorn Grove'un efendisinin onun ne yaptığını ya da nasıl davrandığını umursayacağını pek düşünmüyordu. Malikâneyi yerle bir etmediği sürece onun garip davranışları karşısında kılını bile kıpırdatmayacağından şüpheleniyordu.

Percy'nin merdivenlerin başında nasıl büyük bir özlemle babasını izlediğini hatırladı. Şu anda ise o günkünden farklı bir tavra bürünmüştü. Umursamaz bir tavır sergileyen rahat bir Percy, sorunsuz, düzgün bir genç beyefendi...

Elijah oğlunu birçok kez hayal kırıklığına uğrattığını söylerken ne demek istemişti? Signa'nın dikkati o kadar dağılmıştı ki İran halısına takıldı ve ansiklopedinin kafasından yere düşmesini izledi. Percy kahkahayla iki büklüm olana ve Marjorie hüsrarla ellerini havaya kaldırana kadar bu kelimeyi yüksek sesle söylediğinin farkına varmadan içinden küfretti.

"Konuşmana dikkat et, Signa! Yemin ederim, bugün ikinizle de uğraşmak imkânsız!"

Signa yüzü kızarıp özür dileyecek kadar sağduyulu olmasına rağmen Percy, kendi iyiliği için mürebbiyeye soğukkanlılıkla gülmüsedti. Marjorie'nin kararlılığı, çocuğun sırtıışı altında ezilirken, Signa gözlerini devirme dürtüsünü bastırdı. Mürebbiye içini çekti ve kitabı yerden aldı.

"Bugün sana ne oldu, bilmiyorum, Signa ama umutsuz vaka-sın." Yorumu kesinlikle gerçektir, kaba olmak için söylememiştir. "Ve sen, Percy. Dün sana vaktini değerlendirecek faydalı bir şeyler bulmanı söylediğimi sanıyordum."

Percy, ellerini arkasında kavuşturdu, çenesi gururluydu. "Özür dilerim, Bayan Hargreaves. Sadece sevgili kuzenimin burada hoş karşılandığını hissettiğinden emin olmak istedim."

Marjorie, Percy'ye uzun süre dik dik baksa da gardını düşürdü ve sonunda yumuşayarak pes etti. "Ah, tamam. Derslerimizde daha fazla ilerleyemeyeceğimiz açık olduğuna göre, kuzeninin odasını ziyaret edebilirsin, Signa."

Percy canlandı. "Blythe'ı mı ziyaret edeceksin? Sana eşlik edeyim mi?"

"Elbette etmelisin," diyerek izin verdi Marjorie. "Ona kahvaltıdan artan hamur işlerinden de götür. Bunun, onu mutlu edeceğine eminim."

Signa, Marjorie'nin haklı olması için dua etti. Blythe'ı ilk ziyareti göz önünde bulundurulduğunda, şimdi bir barış çubuğuna ihtiyacı olduğu açıktı.

Percy, kız kardeşini görmeye kendisi kadar hevesli olan Signa'nın hızına ayak uydurdu. "Annemi öldüren hastalığa yakalanmışsa ihtiyacı olan son şey, odasına kapanmak," dedi basamakları ikişer ikişer çıkarken. "Herkes ona dinlenmesini söyleyip duruyor. Eminim, fazlasıyla sıkılmıştır."

Signa'nın can sıkıntısını ya da yalnızlığı hayal etmesine gerek yoktu. Bu ziyaret iyi giderse belki Blythe onu daha sık ziyaret etmesine izin verirdi.

"Annenle aynı belirtileri mi gösteriyor?" Signa sesini alçalttı.

"Tam olarak aynı, evet. Blythe'ın dili henüz yaralarla iltihaplanmaya başlamamış ve halüsinasyonları anneminkinden daha hafif olsa da." Percy'nin ses tonu daha soğuk, acı verici bir tona bürünmüştü ve Signa ne kadar isterse istesin daha fazla zorlamaması gerektiğini biliyordu. Herkesin ölümler hakkında onun kadar rahat konuşamadığı gerçeğine anlayış duyabilmesinin, büyümesinin bir kanıtı olduğunu düşündü.

Percy, babasından önce Thorn Grove'dan sorumlu olan erkek atalarını işaret ederek, yanlarından geçtikleri portreler hakkında saçma sapan konuları anlatırken Signa, onu dinledi. Konuşurken

göğsü gururla kabardı, omuzları dik ve kendinden emindi. “Böyle bir imparatorluk kurmak için ne harika adamlardı.”

Signa, bir centilmenler kulübünün o sabah hanımlarla içtiği çaydan, içkilerinden, yemeklerinden ve benzer sosyal statüdeki insanlarla dedikodularından farklı bir şey sunup sunmadığını merak etti çünkü Signa, çay partisine katılmak için bir üyelik ücreti ödememişti. Ne olursa olsun, Percy’nin gözlerindeki gururu anlıyordu. Greys’i, Hawthornelar kurmuştu ve bu mirası sürdürmesi gerekiyordu.

Takım elbiseli, asık suratlı bir düzine portrenin yanından geçtikten sonra, sessizce Blythe’in kapısını çaldılar ve içeri girmek için izin vermesini beklediler. Blythe’in oturma odasındaki hiçbir şeyin yeri değişmemişti. İçeri girip pelüş kilimin üzerine basan ikilinin yüzüne sert bir hava çarptı. Blythe yaşıyor olsa da odası bir hayaletin odasından farksızdı.

Blythe’ı yatağında dimdik, başlığa yaslanmış hâlde otururken görünce Signa’nın göğsündeki baskı hafıfledi. Blythe hasta olmasına rağmen geçen seferki gibi Signa’ya kaşlarını çatmadı. Bunun yerine, kardeşine baktı ve gülümsedi.

“Percy! Nerelerdeydin? O kadar sıkıldım ki, neredeyse perdelerin püsküllerini saymaya başlayacaktım. Elinde ne var?”

Percy ona elindeki çöreği salladığında Blythe’in gülümsemesi genişledi ve almak için elini uzattı. “Tanrım, limonluları tekrar yapmalarını bekliyordum.” Çöreği ısırdığında bütün hafta boyunca yediği ilk şeymiş gibi inledi.

Percy kalan hamur işlerini masaya koydu ve yanına oturmak için küçük bir demir sandalye çekmeden önce Blythe’in saman sarısı saçlarını karıştırdı. “Çok beğendiysen mutfaktakilere daha sık yapmalarını söylerim.”

Signa, Blythe’in odasının eşiğinde ellerini önünde kavuşturmuş hâlde bekliyordu. Percy yerleşirken Signa orada oyalandı ve kız kardeşinin solgun, kemikli vücuduna bakan Percy’nin âdemelmasının hareketini izledi. Ölü, kuru saçlar... Göz altı torbaları ve solgun

İudaklar... Percy onun elini tuttuğunda Signa, ilk kez aralarında ki farklılığı gördü. Percy çilliyken Blythe'in teni porselen gibiydi. Percy'nin saçlarının bir yaz ateşi gibi yandığı yerde, kızın kiler renksizdi. Ortak noktaları, babalarının ağzının sertliği ve Percy'nin durumunda olduğu gibi sürekli düşünen ya da Blythe'in durumunda olduğu gibi sürekli sinirli olan gözlerinin köşelerini kısıma şekliydi. Ne kadar farklı görünürlerse görünsünler, yan yana geldiklerinde ortak kandan oldukları inkâr edilemezdi.

"Gelecek misin," diye sordu Blythe. "Yoksa orada durup soğuğu içeri doldurmaya devam mı edeceksin?"

Percy sinsi bir tavırla kız kardeşine doğru eğildi ama sözleri, Signa'nın duyabileceği kadar yüksekti. "Dikkatli ol, Bee. Etrafta ürkek geyikler varken sessizce konuşmayı unutmamalısın. Onları ürkütmek istemeyiz."

Omuzlarını dikleştiren Signa, çenesini dik tutarak odaya girdi. "Ben geyik değilim."

Kız, neredeyse Signa'nın nefesini ciğerlerinden kesecek bir gülümsemeyle ona döndü. Bu his, Signa'nın, Blythe'ı ilk gördüğünde hissettiğine benziyordu; sanki Blythe'la aralarında kopmaz bir bağ vardı. Ölüm, Signa'ya, bir bağlantıdan bahsetmişti; Blythe'ın hayatını bilmeden bağışladığında bahsettiği bağlantı...

Yatağından çıkmaya çalışan ama bakışları bir insanı delip geçebilen bu hastalıklı şeyi az çok tanıyordu. Yine de Signa, ona karşı bir zorunluluk hissetti. Bunun ne anlama geldiğini ya da neden bu yeteneklere sahip olduğunu bilmiyordu. Ama bildiği şey, Blythe'ın hayatını kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacağıydı ve buna zehrin kaynağını bulmakla başlayacaktı.

"Geçen gece için özür dilemek istiyorum. Söylediklerim kabalıktı. Hiçbir zaman güzel konuşan biri olmadım." Signa yatağın uzak köşesinde, Percy'nin karşı tarafına oturdu. Her an ayağa fırlayıp kaçmaya hazırdı.

Parmak uçlarında kalan şekeri yalayan Blythe'ın gözlerindeki buzlar eridi. "Bunun üzerinde çalışmalısın." Dili, pembenin en hafif tonuydu. Neredeyse beyazdı.

Kollarında örümcekler dolaşıyormuş gibi tüyleri ürperdi Signa'nın. Odadaki serinliğin Ölüm'ün yakınlarda dolaşmasından değil, açık pencereden kaynaklandığını fark edene kadar midesi bulandı. Blythe'in peşinde hâlâ bir katil olduğunu bilmeseydi, onun yokluğu Signa'ya umut verebilirdi.

"Geçen gün beni kurtardığın için sana teşekkür etmeyeceğim. En başta kaza geçirmem senin hatandı." Blythe'in sözleri, Signa'nın hatırladığı kadar kesiciydi ve her biri ayrı bir bıçak gibiydi. "Ama arkadaşlığını da reddetmeyeceğim çünkü daha önce hiç kuzenim olmadı. Bizimle uzun süre kalacak mısınız?"

Cevap veren Percy oldu. "Babam, onun için terziden sezon için bir gardırop hazırlamasını istedi."

Blythe'in yüz ifadesi sertleşti. "Sanırım birilerinin onun dikkatini çekmesine sevinmeliyim. Yine de elbiseye ihtiyacın varsa benimkini alabilirdin. Artık onlara ihtiyacım yok ve birçoğu da giyilmeden gidecek."

"Blythe..."

"Sus, Percy. Ben öyle demek istemiyorum. Artık üstüme uymuyorlar ve vücudumun eski hâline geri döneceğinden şüpheliyim." Her kelimedede sesindeki sertlik azaldı. "Şimdi bana işten bahset. Herhangi bir gelişme var mı?"

Blythe'in elini daha sıkı kavradı ve Signa, kardeşlerin bu günlük konuşmasında onun anladığının ötesinde bir şeyler olduğu izlenimine kapıldı. "Amcam, babamı yola getirmek için şu anda buraya geliyor ama korkarım ki babam, kendini suçlamaktan vazgeçmeyecek."

Blythe onaylamadığını belirterek cıkcıkladı. "Elbette bir gün fikri değişecek. Denemeye devam etmelisin."

"Hastalandığın günden beri geri adım atmadı, Blythe..."

"Peki, bu tam olarak ne zamandı?" Signa şaşkınlıkla ona bakan gözlerin ağırlığı altında ezilmemeye çalışarak sormak için acele etti. "Sadece merakımdan soruyorum. Ne zaman hastalandın?"

Blythe nefesi kesilmiş gibi numara yaptı. “Hasta mıyım? Tanrım, fark etmene şaşırdım. Kimse benim önümde bundan bahsetmeye cesaret edemiyor.” Başını yastığa dayamadan önce gırtlğından hafif, keyifli bir mırıltı çıkardı. “Annem öldükten yaklaşık bir ay sonra.”

Bu işin arkasında kim varsa hiç vakit kaybetmemişti. Signa, Blythe’in komodininin üzerinde, bir fincan çayın yanında duran küçük çikolata yığına baktı. O tarafa doğru yaklaştı ve ısırırken sağduyulu olmaya çalışarak çikolatalardan birini aldı. Signa bunun normal çikolatadan başka bir şey olmadığını fark edince rahatladı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradı, bilemedi ama bir ısırık daha aldı. Sonra gözleri çaya ilişti ve Signa, Blythe’in baha-ne uydurmasına fırsat vermeden çaya uzandı.

Blythe’in gözlerinden ölümcül ateşler çıktı. “*Aklından bile geçirme!* O, benim ilacım.”

Blythe zarif porselen fincanı almak için elini uzattığında, Signa geriye adım atıp bir yudum aldı. İşte o zaman tadına baktı. Acı meyvenin tadına aşına olmayan birinin fark edebileceği gibi bir tat değildi.

Buydu. Birisi Blythe’ı bu şekilde hasta ediyordu.

Fincan neredeyse hâlâ doluydu, içindeki şey de soğuktu. “Bu ilacı ne kadar süredir kullanıyorsun?”

“Hastalandığım günden beri,” diye yanıtladı Blythe, dik dik bakarak. “Çok hızlı içersem midem ağrıyor. Yerine bırak.”

Bırakmadı. Signa, fincanı yerine bırakmadı ve çayı pencereden dışarıya döktü.

“Deli misin?” Percy, porselen fincanı Signa’nın elinden aldı. “Bildiğimiz tek şey, kız kardeşimi hayatta tutan şeyin bu olabileceği!”

“Aksine, onu hasta eden de bu olabilir.” Signa, katil öğrenip başka taktikler denemesin diye neler olduğunu bildiğini belli etmek istemedi. “Bunu sana kim verdi?”

Blythe'in dudakları kıvrıldı ve alnında derin çizgiler oluştu. "Her sabah hizmetçim getiriyor."

"Peki, ismi nedir?"

"Elaine. Nedenini anlamasam da..."

Signa, Elaine'nin, giyinmesine yardım eden hizmetçi olduğunu hemen anladı. "Bunu, senin reçetene kim yazdı?"

"*Doktorlarından biri.*" Percy kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve senden daha yetkin biri olduğunu söyleyebilirim."

Signa bile hiçbir doktorun belladonnayı hiçbir şekilde reçeteye yazmayacağını biliyordu. Birisi, her fincana olmasa da birçoğuna belladonnayı gizlice atıyordu.

"Bunun kulağa tuhaf gelebileceğini biliyorum," diye tereddütlerle söze başladı, "ama Blythe, senin herhangi bir hastalıktan mustarip olduğuna inanmıyorum."

Percy, Signa'nın bileğini o kadar sert kavradı ki Signa irkildi çünkü bileğinin incineceğinden emindi. "Kız kardeşimin kafasını saçma sapan şeylerle doldurma. Annemizi alan aynı hastalık..."

Signa kolunu çekti ve gözlerinin içine baktı. "Bu, ilaç değil. Daha önce tattığım için biliyorum. Bu, yakınlardaki ormanda yetişen belladonna böğürtleni. Birisi, Blythe'ı zehirliyor."

Blythe uzun bir süre hareket etmedi, ağzı yarı açıktı. "Percy," diye söze başladı ve ağabeyi sadece başını salladı.

"Zehir olsaydı, doktorlardan biri şimdiye kadar fark ederdi." Söylediklerinde kararlıydı, her kelimeyi vurguladı. "Signa, sadece tahminde bulunuyor."

"Hiçbir şey tahmin etmiyorum," dedi, toplayabildiği her inanç kırıntısıyla. "Tadını tanıyorum. Bana inanmıyorsan kendin gör. Blythe, bir dahaki sefere ilaç sana getirildiğinde, onu içme. Ama reddetme de çünkü birileri şüphelendiğini anlar. Etrafta kimse kalmayana kadar bekle, ardından onu dökmek için güvenli bir yer bul. Percy, sen de dikkatli olmalısın. Sırada senin olmadığını kim söyleyebilir?"

Kaşlarının arasındaki kırıksıklıklardan belli olan şüphecilği devam etti. “Doktora sorayım mı?” Blythe’in sesinde bir kırıl-ganlık vardı ama bunu, Signa’nın beklediğinden daha iyi idare ediyordu. “Peki ya, babama? Bilmeyi hak ediyor, değil mi? Anne-me olanların kaza olmama ihtimali varsa?”

Signa, Elijah’ın oğlunun yüzüne nasıl kek fırlattığını, gözle-rinin altındaki torbaları ve nasıl hayaletler gördüğü için uyuya-madığını hatırladı. Davranışı çok değişkendi ve sağı solu belli olmazdı. Ona inanmak güvenli olmayacaktı ve Blythe’in şu anki doktoru da dâhil olmak üzere başka hiç kimsenin anladıklarını bilmesinin akıllıca olacağını düşünmüyordu. Blythe’in doktorla-rından hiçbirinin, neler olduğunu anlamamasının ne kadar şüp-heli olduğundan bahsetmiyordu bile.

Signa, “Babana yardım etmek için yapabileceğimiz en iyi şey, ikinizi korumak,” dedi. “Bu da demek oluyor ki şimdilik bu sır aramızda kalacak. Yemeklerine dikkat et. Reçel yok. Ekmeğe meyve püresi sürmek yok. Çayını iç ama tadında bir tuhafılık varsa dök. İkiniz de yemek yemelisiniz ve şüphe uyandırmama-lısınız. Ancak ekstra önlemler alın.” Sylas’ın da sırlarını bildiğin-den bahsetmeye cesaret edemedi. Ondan bahsetmek akıllıca gel-miyordu. Signa hâlâ onun yardımına ve özellikle de artık elinde bir ipucu olduğuna göre Thorn Grove’un hizmetkârlarıyla olan bağlantısına ihtiyaç duyabilirdi.

Elaine.

Blythe içini çekti ve başını yastıkların içine gömdü, sanki mahcup olmuş gibi çarşafına kıvrıldı.

Signa, “Bunu çözeceğiz,” diye söz verdi ona, kelimelerin ar-kasında dik durarak kendini de ikna etmeye çalıştı. “Buna bir son vereceğiz ve sen iyi olacaksın. Ölmene izin vermeyeceğim, Blythe.”

Söylediklerinde ciddiydi. Blythe’a bir sebepten dolayı ikinci bir şans verilmişti. Signa kendini Blythe’in kaderine bağlamıştı ve Ölüm’ü kesin olarak yenmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

ON SEKİZ

Akşamın ilerleyen saatlerinde, karnını doyuran ve günün olaylarından başı dönen Signa, Elaine'i odasında yatmaya hazırlanmasına yardım etmek için beklerken bulunca rahatladı.

Kendisinden belki sadece birkaç yaş büyük olabilecek genç kadına, "İyi akşamlar, Elaine," dedi.

Hizmetçi gözlerini yere indirdi ve çenesini eğerek hafifçe başını salladı. "İyi akşamlar, hanımefendi." Elaine'in her akşam yaptığı gibi, beyaz eldivenlerini çıkarması ve pamuklu geceliğini giymesine yardım etmesi için Signa ellerini uzattı.

Binlerce soru Signa'nın dilini yakıyordu ama peşinde olduğu bilgiyi elde etmek için küçük adımlar atması gerekiyordu. Bir Hanımefendinin Güzellik ve Görgü Kuralları Rehberi'nde, çalışanlarla ne tür iletişimin kabul edilebilir olduğu konusunda çok az şey vardı çünkü muhtemelen kitabı okuyan herkesin bunları zaten bilmesi gerekiyordu.

Dayısının bir avuç hizmetçisi vardı ve onlarla çok az konuşurdu ancak Signa, Elaine'in omuzlarını geriye çekme ve burnunu havada tutma taktiğine güvenmiyordu çünkü rahatlamasını ve ona karşı açık olmasını isterken bunun ne faydası olacaktı?

"Hawthornelarla uzun süredir mi çalışıyorsun?" Elaine fildişi bir fırçayı alıp Signa'nın saçlarını domuz kılları ile taramaya

başlarken, Signa makyaj aynasının karşısında dostça bir gülümseme sunarak sordu: “Çok olmadı, hanımefendi.”

Elaine’in omuzlarındaki gerginlik, onun da Signa kadar yanlış bir şey söylemekte tereddüt ettiğini gösteriyordu. Elaine, “Bayan Lillian beni bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce işe aldı, Tanrı ruhunu korusun,” diye eklemekten önce Signa’nın boğazını temizleyip rahatsız edici sessizliği bozması için beklemesi gerekti. Kendine gelmek için fırçalamayı durdurdu.

“Leydinin hizmetçisi olarak mı?” Signa, sesinde kadının sinirlerini yatıştırmaya yetecek kadar gerçek bir merak olduğunu umuyordu. Elaine’den bilgi almak acılı bir süreç olursa, Thorn Grove’un hizmetkârları ve sakinleri de onunla sohbet etmezlerdi.

“Onun için değil,” diye açıkladı Elaine. “Bayan Blythe için. Hanımefendinin bir önceki hizmetçisi emekli olup bir sahil kasabasına taşındı.”

“Thorn Grove oldukça kasvetli bir yer, değil mi?” Signa düşündü. “Denizin neden çekici olduğunu anlayabiliyorum.”

“Evet, hanımefendi.” Elaine’in sesi alçak ve ciddiye. “Buranın perili olduğunu söylüyorlar.”

Ah, şimdi bir yere varıyorlardı. Signa, sesindeki özlemi taklit etmesine gerek kalmadan, “Ailemin evi deniz kıyısındaydı,” dedi. “Oraya Foxglove denir. Ziyaret ettiğimde çocuk olduğum için çok azını hatırlıyorum. Mirası almayı dört gözle bekliyorum ancak bu kadar büyük bir evi yönetme fikrinin oldukça göz korkutucu olduğunu kabul etmeliyim. İçime sinecek bir kadro kurmanın yıllar alacağını düşünüyorum.”

Elaine’in eli, saçını taramaya devam etmeden önce bir an tereddüt etti ve Signa sözlerinin işe yaradığını anladı. Deniz kıyısındaki Foxglove yerine kasvetli Thorn Grove’u kim seçerdi ki? Orada bir yer kazanma şansı olsaydı, Elaine kesinlikle bunu isterdi. Bu, Elaine fark etse de etmese de Signa’nın yanında başka birinin olduğu anlamına geliyordu.

"Oldukça veteneklisin," diye ekledi Signa. "Hem bana hen de Bayan Hawthorne'a ayıracak vaktin olması mucize. Bunun kolay bir iş olmadığına eminim."

Elaine bu sefer tereddüt etmedi. "Teşekkürler, hanımefendi. Yine de Bayan Blythe'in bugünlerde fazla bir şeye ihtiyacı olmadığı kabul ediyorum."

Signa, makyaj masasının aynasında hizmetçinin yüzünü inceledi. Kaşlarının arasında küçük, endişeli bir kırışıklık vardı. Üzüntüsü samimi görünüyordu ve Signa, Elaine'in yanında bulunduğu süre boyunca potansiyel bir katille konuştuğuna bir kez olsun inanmadığını fark etti.

"Hayır," dedi Signa, ipucunun parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissederek içini çekti. "Sanırım yok. Sadece giyinmesine ve ilaçlarını almasına yardımcı oluyorsun, sanırım."

Elaine başını salladı. "Onu hazırlamak yeterince kolay. Çayı ve yemekleri mutfakta yapıyor. Ben sadece onları bırakıyorum. O yüzden merak etmeyin, hanımefendi. Asla zamanımı almıyorsunuz."

Bu, onu pek rahatlatmasa da Signa gülümsedi ve "Hawthorne'un merhum eşi hakkındaki söylentileri biliyorum. Ama söyle bana, Elaine, Thorn Grove'da başka hayalet olduğuna dair söylentiler var mı?" Bu, o an aklına gelmişti ama düşündükçe ciddiyeti artan bir düşünceydi. Burası nesillerdir Hawthornelarındı. Thorn Grove'da neden daha fazla ruh olmasındı ki?

Elaine mahcup bir şekilde fırçayı makyaj masasına koyduğunda, Signa şüphelerinin doğrulandığını hissetti.

"Hizmetçiler kütüphanede bir adam gördüklerinden bahsediyorlar," dedi. "Kitapların raflardan kendiliğinden düştüğünü söylüyorlar ama ben hiç kendi gözlerimle görmedim."

Signa, Thorn Grove'un bir kütüphanesi olduğunu bile bilmiyordu. Ama Thorn Grove'da başka bir ruh varsa -belki konuşabilen biri- o zaman o, ziyaret etmeye değer olabilirdi.

Signa yatmaya hazır olduktan sonra Elaine, içinde çok sıcak bir çaydanlık, küçük bir çömlek bal ve bisküvi bulunan bir repse almak için oturma odasına gitti. Signa tam çayına uzanacakken kapısının altından karanlık bir kare geçti.

Güzel bir altın mum mührü olan siyah bir zarfı almak için eğilen Elaine'in alını kırıştı. "Belki kuzenlerinizdendir," diye tahmin etti.

Signa zarfı alıp parmağını, narin parşömenin üzerinde gezdirdi. Bir şekilde bunun yanlış olduğunu zaten biliyordu. "Ya da belki de Bayan Hargreaves'tendir, yarınki ders planlarımı ayırtılarıyla anlatıyordur." Bu da doğru gelmiyordu ama Elaine'in tatmin olmuş bir şekilde başını sallaması yeterliydi.

Signa mektubu yırtıp açmayı her şeyden çok istese de zarfı kucağına sıkıştırdı ve gelişigüzel bir şekilde bala uzandı. "Teşekkürler, Elaine." Ses tonunun rahat ve kibar çıkmasına dikkat etti ancak bariz bir şekilde gidebileceğini söylediğini anlamasını umdu.

"İyi akşamlar, Bayan Farrow." Elaine zarfa son bir kez baktıktan sonra başını eğdi ve dışarı çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz, Signa mektubu yırtarak açtı. Kalın parşömene gördüğü en güzel yazıyla üç satır yazılmıştı:

*Bu akşam saat on birde benimle
ahırda buluşun ve sıkı giyinin.
Greys'e gidiyoruz*

S.

ON DOKUZ

Gakşamki parti tüm hızıyla devam ediyordu. Kuyruklu piyanonun tınısı, duvarlarda ve balo salonunda yankılanıyordu. Thorn Grove, Signa'nın ilk geldiği günkü kadar hareketliydi. Elbiseler o geceki kadar etkileyici ve göz kamaştırıcıydı. Şekerlemeler, gümüş tabaklarda aynı lüks içinde dolaşıyordu.

Signa, eğlencenin yalnızca kısa bir anını yakaladı. Üzerine giydiği ağır, yün elbise -kendi kendine bağlayamadığı bir korse dışında- diğerlerinin giydiği ithal kadife ve ipeklerden uzaktı. Hizmetçilerin yanından gizlice dışarı sızdı, onu sorgulayabilecek olanların görüş alanından kaçtı. Ölüm haklıydı. Eğer o lanet güçleri kullanabilseydi, bu çok daha kolay olurdu. Ama kendini o duruma sokmak, *onu* çağırmak demekti ve geçen öğleden sonraki konuşmanın ardından görmek isteyeceği son kişi oydu.

Ölüm'den nefret etmek için birçok nedeni vardı. Kızmak ve bunu ona söylemek için de.

O zaman neden bu kadar suçlu hissediyordu?

Signa merdivenlerden inerken başını eğik tuttu. Yüzü birinin göğsüne çarptığında evin neredeyse dışındaydı. Geriye sendeledi, önce adamın sımsıkı tuttuğu gül ağacı bastonunu fark etti, sonra Byron Hawthorne'un dikkatli bakışlarının ağırlığı altında küçüldü.

Byron, onu incelerken dudağının bir kenarı kıvrıldı ve gözleri, üzerinde duraksadı. Nefesini aceleyle bırakırken teni kireç gibi oldu. "Lillian?" Kendini durduramadan kelimeler ağzından kaçmış gibi oldu ve başını iki yana salladı. "Hayır. Sen Marjorie'nin yanında olan kızsın, değil mi? Kardeşimin koruması altına aldığı yeni kız. Böyle giyinmiş, nereye gittiğini sanıyorsun?"

Signa tek bir yanlış kelimenin onu merdivenlerden yukarı çıkaracağını biliyordu. Yalanını dikkatlice düşündü ve bu adamın ondan bekleyeceği rolü -genç, aptal bir kız rolü- oynamanın en iyisi olduğuna karar verdi. "Ben... Ben sadece partiyi görmek istedim, efendim."

Yutkundu çünkü rol yapıyor olmasına rağmen bu adamdan duyduğu rahatsızlık çok gerçekti. Adam, küçümseyen bir homurtu çıkardı ve onu tekrar merdivenlerden yukarı çekmek istiyormuş gibi bileğinden tuttu. Daha bir adım atmışlardı ki koridorun aşağısındaki bir şey gözüne takıldı. Signa adamın bakışlarını takip ederek, partiden kaçıp mutfağa doğru ilerlerken onun izlediği kişinin, Marjorie olduğunu gördü.

Byron, Signa'nın elini bıraktı. Byron, artık ona bakmasa da "Odana dön, kızım," diye emretti. "Burası çocuklara göre bir yer değil."

"Tabii, efendim." Başını salladı ama Marjorie'yi takip etmek için döndüğü anda Signa, görülüp görülmediğini anlamak için arkasına bakmaya cesaret edemeden gecenin karanlığına kaçma fırsatını değerlendirdi. Bu saatte genç bir adamla buluşmak için sığıştığını fark eden herkes farklı bir şey düşünürdü ve eğer görgü kuralları kitabı doğruysa bu, sosyal yıkım anlamına gelirdi.

Sylas atları hazırlamış, ahırda bekliyordu. Signa için yine Mitra ve kendi için de gece kadar karanlık bir aygır hazırlamıştı. Onu Magda teyzenin evinden alan güzel hayvanları hatırlatan bir aygırdı bu. Gundry, Sylas'ın hemen yanında oturuyordu, köpeğin gözleri yoğun bir kehribar rengindeydi. Burnu kalkıktı ve gözleri tetikteydi, böylece hiç kimse ona fazla yaklaşmaya cesaret edemezdi.

“Biraz uzun sürdü.” Sylas onun yün elbisesine bir kez baktı ve hemen siyah pelerinini çözerek, izin almayı beklemeden onu etrafına örttü. “Buraya gelirken çörek almaya mı karar verdin?”

“Keşke o kadar şanslı olsaydım.” Signa, Mitra’nın dizginlerini avucuna alırken ona teşekkür edemeyecek kadar utanarak pelerinine sarıldı. Ayağını üzeninin içine kaydıran Signa, kendini kısırağın üzerine çekmeye çalıştı.

Sylas vakit kaybedecek durumda değildi. Beline uzanıp onu kaldırdı ve eyerde güvenli olduğundan emin olmak için kontrol etti. Signa bu sefer, dokunuşundan irkilmemek için elinden geleni yaptı.

“Yarım saatlik yolumuz var.” Takdire şayan bir zarafetle kendi aygırına bindi. “Üşümek için Mitra’ya yakın durun, mola vermeyeceğiz.”

“Öncelikle neden Greys’e gittiğimizi sorabilir miyim?” Ölüm ile buluşmasına sadece bir saat vardı. Onu görmeyi pek umursamasa da planladığı saçma *derse* geç kalırsa ne yapacağını öğrenmek istemiyordu.

Sylas canlı bir sesle, “Bu öğleden sonra atların yanındaydım ve mürebbiyenizin, Byron Hawthorne ile konuşmasına kulak misafiri oldum,” dedi. “Greys bu gece tadilat nedeniyle kapalı olacak ve mürebbiyeniz de orada Byron’a katılacak. Byron’un göstermek istediği bir şey var, *onu ikna edeceğini* söylediği bir şey. Onları fark ettirmeden izleyebilirsek bunun ne olduğunu anlayabiliriz.”

Bu durum, Marjorie’yi gördüğünde Byron’ın gözlerindeki açlığı açıklardı. Signa, “Onları içeride, mutfığa doğru giderken gördüm,” dedi.

Sylas çenesini sıktı. “Muhtemelen arabasına fark edilmeden binmek için partinin kalabalıklığını kullanacaklardır. Acele etmeliyiz.”

Gundry’nin, atın ayaklarının etrafında dolanırken kehribar gözleri parladı ve vücudu beklentiyle gerildi. Signa onun köpek mi yoksa kurt mu olduğunu merak etti. İkincisinden şüphelenmeye başlamıştı. “Tazı bizimle mi geliyor?”

“Tabii ki. Birileriyle karşılaşsak, onlar bizi görmeden önce bizi uyaracaktır. Şimdi gidelim.”

Signa’nın aklında daha çok sorusu olsa da -öncelikle bulunurlarsa başlarının ne kadar büyük bir belaya gireceği başta olmak üzere- Sylas atına hafifçe tekme atıp uzaklaşırken, ona bunları sorma şansı olmadı. Mitra takip etmek için komut beklemedi. Rüzgâr, Signa’nın yanaklarına dokundu ve ödünç aldığı pelerinin kapüşonunu açtı. Onu sarılırken saman ve gübre kokusu değil, çam ağaçlarıyla dolu, canlı ve zengin kış ormanları kokusunu aldığını fark edince şaşırdı.

Yıldızlı gecenin altında rahat görünen Sylas’ın peşinden giderken pelerinine daha da sarıldı. Sylas onun kadar ürpermemişti ama yüzünü gökyüzüne çevirmek için başını yana eğdi. Siyah saçları, ata bindiği andan sonra vahşi ve özgürdü. Yanındaki Gundry, yolculuğun her anına severek eşlik etmeye çalışıyor ve dilini sarkıtarak son hızla koşuyordu. Sylas, köpeğin bakışlarını yakaladı ve bu, Sylas’ta haylaz bir sırıtmaya yol açtı. Başını geriye atıp gecenin karanlığına doğru uludu. Gundry de ona katıldı. Kırılarda yankılanan ses, güzel olduğu kadar unutulmazdı da.

Sylas’ı izleyen Signa yumuşadı. Görünüşe göre Sylas’ın her gün keşfedilecek başka bir yanı vardı. Şimdiye kadarkilerin içinde bu yanı, favorisiydi.

Bundan sonra uzun bir süre sessizce at sürdüler. Tek ses, atların homurtuları ve kırılarda birbirleriyle yarışırken çıkardıkları ağır nal sesleriydi. Arazi pençelerinin altından kayarken, çimenler molozlara ve ardından parke taşlarına dönüştüğünde bile asla yavaşlamayan Gundry, nefes nefese kalmıştı.

Sylas atını durdurduğunda Signa da aynısını yaptı. Attan indiklerinde, Sylas atların dizginlerini gevşek bir şekilde bir ağaç gövdesine bağladı. “Buradan sonrasını yürüyerek gideceğiz. Başlığınızı açmayın.” Onun odunsu kokusuna gömülen Signa itiraz etmedi.

Gundry sokakları koklamak için ileri atıldı. Sıra sıra şapkacılar, terziler ve küçük bir eczane vardı. Tüm dükkânların kepenkleri sıkıca kapatılmıştı ama sokağın aşağısındaki bir barın ışıkları parlıyordu ve işi şansa bırakmamak en iyisiydi.

“Byron ve Marjorie. Sence cinayetin arkasında onlardan biri olabilir mi?” Fısıltısı, boş Arnavut kaldırımli sokakta yankılandı. Böyle bir saatte dışarıda olmak tuhaf hissettiriyordu. Kasabada olmak *hiç de* tuhaf değildi ama Signa hiç korkmuyordu. Korkmak için geceyle çok fazla zaman geçirmişti.

Sylas da öyle görünüyordu. Yine de iri cüssesi göz önüne alındığında, gecenin *ondan* korkması daha muhtemeldi. Uzun vücudu ve kalkık çenesiyle Sylas’ın yürüyüşü kendinden emindi. “Emin değilim. Ama eğer birisi Hawthorneları hedef alıyorsa bir nedeni olmalı. Byron’un bir nedeni kesinlikle var çünkü Greys, Hawthornelara gelir kaynağı. Bu, onların mirası. Marjorie’ye gelince...”

“Elijah ile onun arasında bir şeyler oluyor,” dedi Signa. Sylas’ın şaşkınlık dolu bakışlarını fark edince tek kaşını kaldırdı. “Biraz dedektiflik yapabilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?”

Sylas elini onun omzuna koydu ve binalara yaklaşması için Signa’yı sokağın kenarına çekti. “Gölgelerde kal, dedektif. Bu saatte seni gören olursa satacak bir şeyin olduğunu düşünür.”

“Ama satacak bir şeyim yok,” Yanakları ısındı. “Senin için aynı şeyi düşünmezler mi?”

“Bunu skandal olarak görürler, ama siz bu sosyal damgalamanın en kötüsüne dayanırsınız. Eğer daha yüksek bir statüde olsaydım, sizinle evlenmem beklenirdi. Ama siz bu dünyada şanslısınız, Bayan Farrow çünkü toplumun sizin için ne düşündüğüne bakmaksızın kendinize bakabilecek kaynaklara sahipsiniz. Çoğu insan bu kadar şanslı değil.” Kolunu, Signa’nın koluna doladı ve onu, sokaktaki en yüksek bina olan, ön girişinin yanında devasa cumbası bulunan taş binaya doğru çekti.

Signa, yüzünün tamamı alevler içinde olduğu için binaya dikkatli bir şekilde bakamadı. Böyle bir dokunuş hiçbir şekilde uygun görülemezdi. Statü farklılıklarından aile bağlarının olmamasına kadar, bu yakınlaşma neredeyse kendini sokaklarda satmak kadar utanç vericiydi. Parası olması önemli değildi, insanların sevgisini *satın almak* istemiyordu. Kendisini gerçekten sevmelerini ve kendisine saygı duymalarını istiyordu. Ve ayıca... Bir erkeğin kolunun bu kadar sert olabileceğini hiç düşünmemişti. Omuzlarının çok sağlam ve ellerinin çok güçlü olduğunu hissedebiliyordu.

Sylas belki de bu dünyadaki en sinir bozucu yaratıklardan biriydi ama yine de gözlerini ondan ayıramıyordu.

Greys'in kilitleri ne kadar güvenilir olursa olsun, Sylas çömel-di ve vakit kaybetmeden onları kolaylıkla açtı. Eldivenli ellerini ceplerine sokarak içeri girdi. "Pratik yapmışlığım var," dedi, kızın ondan uzaklaştığını ve inanmaz gözlerle baktığını fark edince. "Bölmelerdeki asma kilitler her zaman sıkışıyor ve atları içeride tutmamız lazım."

Signa, vücudunu kıpırdatamayacakmış gibi hissetse de eşiği geçerken başını salladı. Gelmesi ne kadar aptalcaydı. Neredeyse hiç tanımadığı bir adamla, gecenin köründe evinden yarım saat uzağa gitmeyi kabul etmesi de... Günlük bir işmiş gibi kilidi söken, hiç tanımadığı bir adamla...

Böyle bir beceriyi nereden öğrendiğini merak etti. Ayrıca ne kadar tehlikeydi? Belki de Sylas'a güvenerek aptallık etmişti ama çok fazla endişelenmemesi gerektiğini de düşünüyordu. Sylas bir şey denerse Signa'nın tek yapması gereken, güçlerini toplamaktı. Güçlerini toplayıp Ölüm'ü çağırmak ve Sylas'ın hayatına son vermek. Eli, içgüdüsel olarak ceplerine gitti ama cep-leri boştu.

Belladonna böğürtlenlerini günlük elbisesinin ceplerinde unutmuştu.

Alnında ter birikti ve Gundry'nin ani sızlanışına, parke ta-
larındaki toynakların sesi ve araba tekerleklerinin tıkırtısı da ek
lendiğinde huzursuz bir nefes aldı. Sylas hiç zaman kaybetmede-
kapıyı kapattı ve Signa'nın elini tuttu. Vestiyere tıkilmadan önce
ne yaptığını soracak ve etrafa bakacak zamanı olmamıştı. Sylas,
başını karanlıkta göremediği bir şeye çarpıp tökezlediğinde arka-
sından homurdandı. "Önüne bak!"

Gidecek pek yer olmamasına rağmen Signa eteklerini biraz
daha topladı çünkü ikisi de üstüne basmıştı. Sylas, bir duvara yas-
lanmaya çalıştı, eldivenlerinin sadece derisi Signa'nın beline değdi.
Kızın nefesi kesildi ve Sylas'ın çizmelerinden birine tekme attı.

Sylas, "Bana biraz hak verin, Bayan Farrow. Sizi baştan çıkar-
maya çalışıyor olsaydım, hareketlerim çok daha açık olurdu."

Sözleri, girdikleri kapının karşısındaki bir kapının sarsılma-
sıyla kesildi. Sessizce uslu durmasını işaret etmek için Signa'ya
ters ters bakan Sylas, dolabın kapağını yavaşça kapattı.

Signa, vücudunda Sylas'ın dokunmadığı ve düşünmemek için
çok çabalamadığı hiçbir yeri olmadığına ikna olmuştu. Korsesiz
dışarı çıkmış olması, durumu daha da kötü yapıyordu çünkü his-
settiği her dokunuş, çok daha sarsıcı oluyordu ve adamın vücu-
dunun baskısı daha da tehlikeli oluyordu. İçinde böylesine hara-
retli bir duyguyu uyandırması için uygunsuz bir andı ama yine de
uyandırdı, nabzını hızlandırdı ve aklını başka yöne çevirmesine
neden oldu. Onun kurum rengindeki saçlarının arasından par-
maklarını geçirmenin nasıl bir şey olacağını ya da onun dudak-
larının onunkinin üstünde nasıl hissettirebileceğini merak etti.
Vücudunun, tüm katmanların altında nasıl hissedebileceğini...

Sylas, "Burada biri var," diye fısıldadığında Signa onu nere-
deyse yeniden tekmeleyecekti.

"Belli ki." Şaşkınlığından sıyrılarak kapıdaki ince, ahşap çıta-
ların arasından bakmaya çalıştı. Etraf görülemeyecek kadar ka-
ranlık olmasına rağmen Sylas'ın eğilip, çıtaların arasından aynısı-
nı yapmadan önce onu izlediğine yemin edebilirdi.

Ön kapının kolu tıkırdadığında, Signa derin bir nefes aldı ve bir ses çıkarsa fark edileceklerinden korkarak nefesini tuttu. Ah, Sylas'ın onu buraya sürüklemesine ve bir vestiyerde saklanmasına izin vermesi ne aptallıktı.

Sessizce içeri giren iki gölgeden daha büyük olanı, gaz lambalarından birini yakmak için eğildiğinde yüzüne loş bir kor parıltısı yansıdı. Minik şeritlerin arasından, Greys'in zemininin ve tüm duvar boyunca uzanan bar tezgâhının obsidiyen taşından yapıldığını görebiliyordu. Odanın her yerine yerleştirilmiş cam masalar ve her birinin etrafında pelüş deri sandalyeler, odanın karşı tarafında ise Signa'nın o güne kadar gördüğü en büyük şömineyi çevreleyen deri kanepeler vardı.

“Hızlı olmamız gerekecek,” diye homurdandı Byron, sesi çalkılı bir yolda yuvarlanan bir araba kadar sertti. “Eğer biri, bir kadının içeri alındığını öğrenirse başımız şimdi olduğundan daha fazla ağrır.”

“Gelmem için yalvarıyorsun ama içeri girdiğim anda beni suçluyorsun, öyle mi?” Marjorie, Signa'nın hiç duymadığı kadar kibirli konuşuyordu. “Kadın olmam seni rahatsız ediyorsa dışarıda durup tartışmamızı dünyayla paylaşmaktan son derece memnun olurum. Ya da belki eve gidebilmem için arabaya geri dönebiliriz?”

Signa onun cevabını tam olarak anlayamadı ancak Marjorie'nin neyi kurtarmaya çalıştığını anlamak için burayı kendi gözleriyle görmesi gerektiğiyle ilgili bir şey olduğunu düşündü. Masalardan birine oturan Byron ona bir şey uzattı: kâğıtlar. “Bunlara bakarsan haftalardır içki siparişi verilmediğini görürsün. Bunlara da bak, eğer sevkıyatın geciktiğini fark etmeseydim misafirler için yiyeceğimiz olmayacaktı. Elijah hiçbir eğlence için rezervasyon yaptırmadı, purolarımız artık ithal edilmiyor ama yine de defterleri tutan o. Bu şirkete para vermeyi reddeden o. İşini bana ve daha da kötüsü Percy'ye devretmeyi reddeden o! O çocuk, bu hafta her gün buraya gelip çalışmak için yalvardı, Marjorie. Ve benim, ona sunacak bahanem kalmadı.”

Signa, Marjorie'nin yüzünü görebilmeyi diledi. Marjorie "Elimden gelen *her şeyi* yaptım, Byron. Ama ölmüş olsa bile Lillian, hâlâ onun ruhunu elinde tutuyor. Ona ulaşamıyorum."

"O zaman *onu değiştir.*" Sesinde öyle bir kızgınlık vardı ki Signa irkildi, Sylas'ın vücudunun onu sakinleştirmek için orada olmasına bir kez olsun sevinmişti. Sahnenin devamını izlemek için kızın üzerine eğilirken bir eliyle belini tuttu. Artık bunu fark ettiğine göre, parmaklarının her seğirmesine ve vücudundaki hareketler yerine dolabın dışında olup bitenlere odaklanmak için mücadele etti.

"Bütün cazibeni mi kaybettin, kadın?" Byron avuçlarını masaya dayadı ve eğildi. "Bu işin batmasına izin verirse Percy'nin hiçbir şeyi kalmayacak. Gülünç duruma düşürülecek ve çaresiz bırakılacak. Bunun olmasını izleyemem ve senin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Elijah'ın çocukları var, o ne düşünürse düşünsün hâlâ iki tane çocuğu var. Ben artık onun pisliğini düzeltemez hâle gelmeden önce ona, bunu fark ettirmeliyiz."

"Lillian'ı bu kadar kolay mı unuttun?" Marjorie'nin sesinde, odadaki sıcaklığı çalan ve Byron'ı sessizleştiren bir ürperti vardı. "Biliyorum, unutmadın. Tüm kasaba ona olan hislerini biliyordu."

"Lillian unutulmaz." Byron'ın sesi o kadar kısıktı ki, Signa duymak için kulağını kapıya dayamak zorunda kaldı. "Öyle olsa bile kardeşimin her şeyi bir kenara atıp onun peşinden gitmesine izin veremeyiz."

"Yasını tutmalı..."

"*Yas tuttu!* Bu aileyi lanetlemeden önce kendini toparlamasının zamanı geldi. İmza atmayı reddettiğinde yapabileceğim pek bir şey kalmıyor. Eğer işi Percy'ye vermezse onu, bana devretmesi için ikna et. Ben daha iyi ilgilenirim, tıpkı Lillian'a daha iyi bakabileceğim gibi."

Havadaki ağır sessizlik yüzünden Signa'nın vücudundaki her kas titremeye başladı. Boynunun arkasından ve sırtından aşağı terler akıyordu ama buna pek aldırmıyordu.

“Ne?” diye sordu Marjorie en sonunda. “Benden ne istiyorsun?”

Byron’ın tereddüt etmeden yanıtladı: “Ağabeyim yalnız bir adam, Marjorie. Ve yalnız erkekler... çabuk etkilenir. Özellikle de bir kadının cazibesinden.”

“Ne ima ediyorsun?” Parmaklarını masanın etrafında kıvırdı. “Benimle açık konuş, Byron.”

Byron başparmağını ve işaret parmağını siyah bıyığında gezdirerek, kafasını toplamak için zaman kazandı. “Elijah’la geçmişte ilişkin oldu. Onunla birlikte olma fırsatına atlayacağını düşünmüştüm. Senin için harika bir hayat yaratabilir.”

Marjorie ayağa kalkarken sandalye zeminde gıcırdadı. “Bu ne cüret? Hayatını, kaybettiğin bir aşk için ağlayarak geçirmiş olabilirsin, Byron ama ben, kendimi böyle utandıracak kadar küçük düşürmeyeceğim.”

“Seni gücendirdiysem özür dilerim...”

“Gücendirmek mi?” Marjorie’nin kahkahası bir tabanca atışı gibi keskin ve netti. “Ahlakımı sorguladın. Benim bir fahişeden biraz daha fazlası olduğumu ve Elijah’ın oynanacak bir kukla olduğunu ima ettin. Beni gücendirmekten çok daha fazlasını yaptınız, efendim. Çocukların iyiliği için Elijah ile konuşmaya devam edeceğim ama bu, sana yardımcı olmayacak. Percy’den uzak durmanı istiyorum.”

Byron da ayağa kalktı. “Ben öyle bir şey yapmayacağım. O çocuğu önemsiyorsan dediğimi yapacaksın. Onu mahvetmenin birden fazla yolu var, Bayan Hargreaves.”

Cevap vermeden önce bir an sustu, ardından titreyerek söze girdi: “Percy yanlış bir şey yapmadı.”

Byron zaferiyle övünerek omuzlarını geriye attı. “Ailemin mirasının, bir kadının ölümü yüzünden yok olmasına izin vermeyeceğim. Elijah görevlerini ihmal etmeyi bırakmalı.”

“Ne kadar duyarsızlaştın, Byron. Tanrım... Lillian’ın seni bu hâlde görebilmesini ne kadar da isterdim.”

Tokat sesi o kadar yüksekti ki Sylas, Signa'nın ağzını kapatır, onu göğsüne doğru çekti ve Signa'nın bunun şaşkınlığından nefesi kesildi. Signa sadece, kadının canının ne kadar yanmış olabileceğini ve her bir parçasının yaşadığı hayal kırıklığını düşündü. Dolabın kapısını açıp Byron'ı, Marjorie'yi incittiği için incitmeye can atıyordu.

Ayakları titreyen Marjorie bir eliyle yanağını tuttu. Diğer eliyle ceketini aldı. "Büyümenin ve ağabeyinle yarışmayı bırakmanın zamanı geldi. Şu anda kaybolmuş olsa da her zaman daha iyi bir adam olacak." Yere tükürdü ve sonra gitti. Signa umutsuzca, Marjorie'nin arabaya binip Byron'ı yolda bırakmasını umuyordu ama Byron, küfrederek kadının peşinden gitti ve kapıyı çarparak kapattı.

Sessizlik kemiklerine yerleşirken Signa şaşkınlıktan hareket edemeyecek kadar uyuşmuştu. Marjorie ve Elijah daha önce birlikte mi olmuştu? Bu durum, yakınlıklarını açıklıyordu. Elijah evlenmeden önce ya da sonra olmuş olsun, yine de bir skandaldı. Öyle bile olsa Signa, yasak aşkın cazibesini anlamaya başlıyordu. Bir an sonra, düşünceleri Sylas'ın vücudunun kendi vücuduna karşı olan sert temasına ve özellikle de küçük dolap zaten cehennem gibi sıcakken, hayal etmeye alışık olmadığı şeyleri hayal etmeye kayd.

Neyse ki sokaktan aşağı giden arabanın sesini duyduklarında, Sylas vestiyerin kapısını açtı ve Signa umutsuzca temiz havaya ihtiyaç duyarak dışarı fırladı. Terli ve bunaltıcı giysilerini çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu ve pelerinini çıkarıp ona fırlatmaya karar verdi. Signa, onun kendi vücudu hakkında kendisinin kadar düşünüp düşünmediğini merak ederken karanlığa hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

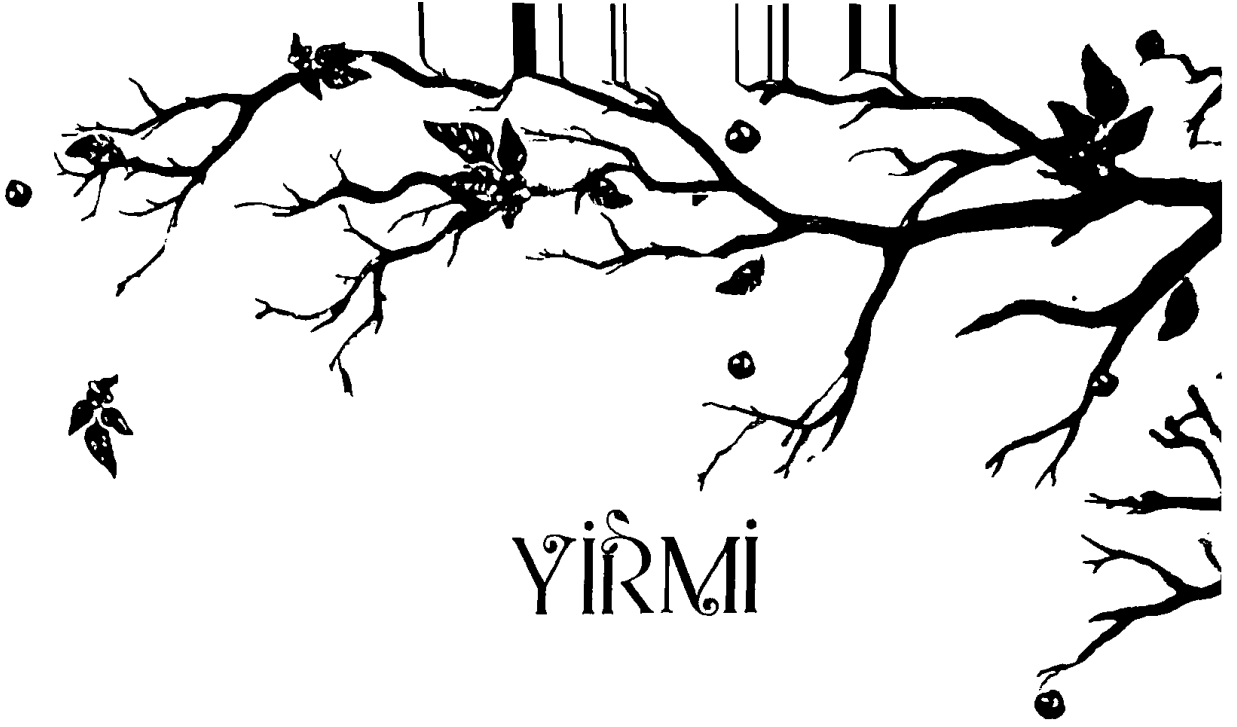
"Orada birbirimize gerçekten bağlandığımızı hissediyorum." Ses tonu alaycıydı, şüphelerini doğruluyordu. "Şu anda seni herkesten daha iyi tanıdığımı söyleyebilirim." Sonra sanki söylememesi gereken bir şey söylediğini anlamış gibi sustu ve boğazını temizleyerek arkasını döndü.

“Ona vurdu,” diye fısıldadı Signa, sersemlemişti ve konuyu değiştirmeye can atıyordu.

Sylas eldivenlerini düzelterek başını salladı. “Evet, vurdu.”

“Sence Marjorie iyi olacak mı?”

“Dürüst olmak gerekirse bence, Bayan Hargreaves’ten çok, Byron’ın nasıl olacağını düşünmek daha akıllıca olur. Hiçbir şeyin, hor görülen bir kadın kadar korkunç olmadığını biliyorum. Ayrıca yüzünü gördün mü? Kesinlikle öldürücüydü. Şimdi,” dedi ve elini uzattı. “Bu kadar yeter. Hazır buradayken, buranın başka hangi sırları sakladığını öğrenelim.”

YİRMİ

İçinde bulundukları duruma rağmen -belki de bu yüzden- Sylas, elini tutup onu Greys'in içine doğru çekerken, Signa içinde kabaran heyecana engel olamadı. Daha o sabah çayını yudumluyor, yüksek sosyeteye katılma hayalini gerçekleştiriyordu. Bu çay partisinin, içindeki boşluğu doldurmasını beklemişti ama parti, ona ne kadar çok çalışması gerektiğini, kabul edilebilir olmak için daha ne kadar çok öğrenmesi ve kendini şekillendirmesi gerektiğini fark ettirdi. Ama Sylas'ın yanında omuzları nihayet gevşemişti ve vücudu yaşam enerjisiyle dolmuştu.

Onunlayken, kimsenin her hareketini incelemesi gibi bir endişesi yoktu. Sadece *kendi* gibi oluyordu

Birlikte geçirdikleri gece yeni baştan başlıyormuş gibiydi. Derin bir nefesle ciğerlerini doldurmak gibi. Sylas, bir kandil alıp onu ofise götürürken Signa, kalbinin çarpıntısını yatıştırmaya çalışarak onun önderlik etmesine izin verdi. Kendine hâkim olması gerekiyordu. Farklı statülerin yanı sıra Sylas'ı çok az tanıyordu. Aklını, yakışıklı genç erkeklerin düşünceleriyle karıştırmaktansa elindeki göreve odaklanması gerekiyordu.

Elijah'ın Greys'teki ofisi, Thorn Grove'da kurduğu ofise benziyordu. Ortada, parlak kırmızı bir halının üzerinde bü-

yük bir maun masa ve sandalye duruyordu. Birisi, tüm duvarı kaplayan kitaplıkların önünde duran deri bir kanepa ile odayı erkeksi bir hava verecek şekilde tasarlamıştı. Elijah'ın bir süredir ofise gelmediği iddia edilse de raflarda bir toz zerresi bile yoktu ve siyah, deri defterler masasının üzerinde sıralı bir şekilde düzenlenmişti.

İlk bakışta ofisteki her şey standart görünüyordu. Ama bir şey Signa'yı daha derine bakmaya itti, tıpkı Sylla'sın kendini masanın arkasındaki koltuğa atıp üst çekmeceyi açmayı denemesi gibi. Çekmece kıpırdamadı bile.

"Açmayı becerebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Signa, Greys'in kapısını ne kadar kolay açtığını hatırlayarak.

"Deneyebilirim. Yine de bunlar zor kilitler. Kurcaladığını anlamalarını gizlemek daha zor. Bu yüzden..." Ayağa kalktı ve eski, deri kitapların sırtlarını ve çeşitli ıvır zıvırları inceleyerek kitaplığı gezdi. Hatta bir lambanın altına gizlenmiş, süslü bir gümüş anahtar bulana kadar mobilyaların yerini değiştirdi. "Bunlardan birini bulmayı tercih ederim." Kafasını bu kadar şişirmiş olmasaydı, Signa etkilendiğini kabul edebilirdi. Çekmeceyi açtığı için kesinlikle övgü bekliyordu ve Signa, sadece başını sallayarak onaylayıp onunla alay etti.

Çekmecedan çıkanlar, umduklarından çok daha az heyecan vericiydi. İthal alkol ve puroların eski faturaları ile müşterilerinden kalan mektuplar çekmecenin her yerine dağılmıştı. Birisi, *Kutsal Bay Elijah Hawthorne'a*, Greys'e üye olma fırsatına sahip olduğu için ne kadar memnun olduğunu ve bir beyefendinin niteliklerine ne kadar değer verdiği hakkında iki sayfa boyunca saçma sapan şeyler yazmıştı. Elijah mektubu kendi keyfi için saklamış olmalıydı. Her biri bir diğerinden daha nahif, Elijah'ın gözüne girmek ve bir üyelik talep etmek umuduyla yazılmış, birbirine benzer, belki bir düzine kadar mektup vardı.

Mektupları bir kenara koydu ve bir avuç fotoğraf bulana kadar çekmeceyi bir kez daha karıştırmaya başladı.

Sylas itiraz edercesine tısladı. “Dikkatli ol. Biz, buradan geçen hayaletlerimiz yalnızca. Hiçbir iz bırakmamalıyız.”

Signa onu görmezden geldi. Elijah, şimdi kendisinin ve ailesinin fotoğraflarındaki adamın bir kabuğuydu. Zamanda sadece bir anı yakalamış olsa da ilk fotoğraftaki kahkahası bulaşıcıydı. Bir yıldız gibi parlıyordu, kolunu güzel bir kadının beline dolamıştı. Kadın beline kadar uzanan keten sarısı bukleleriyle güneş ışığının vücut bulmuş hâliydi, ısıt ısıldı.

Lillian. Signa’nın tanıdığı lanetli ruhtan çok uzak görünüyordu ve henüz ölümünden dolayı acı çeken ve kızının kaderini değiştirmekte çaresiz bir kadın değildi.

Önlerinde iki çocuk duruyordu: Fotoğrafta belki on yaşında olan Percy ve onun yanında da daha küçük olan Blythe. Blythe, ifadesi daha kurnaz olmasına rağmen her yönüyle annesine benziyordu. Minyatür portrede, Lillian’ın eli Percy’nin omzundaydı ve kameraya bakan Percy’nin ifadesi ciddiydi, küçük elleri düzgün görüldüğünden emin olmak istercesine ceketinin yakasındaydı. Yıllar içinde pek bir şey değişmemiş gibiydi.

Signa, onunla dalga geçmek için fotoğrafı çalmak isterdi ama yaptıklarının ortaya çıkma riskini almaya cesaret edemedi. Başparmağı fotoğrafın arkasındaki ince bir lekede gezindiğinde fotoğrafı çekmeceye koymak üzereydi. Fotoğrafın üstüne bir şey yapışmıştı. Tırnağının ucuyla fotoğrafın arkasından aldığı parşömen parçası, kahve lekeleriyle sararmıştı ve koyu mürekkebi, dökülen sıvı nedeniyle bulanıktı.

“Bu bir mektup,” dedi ona dik dik bakan Sylas’a.

*Bana yalvarıyorum. Elijah, oğlumuzu düşün.
Greys için ne hissedersen hisset, onun bildiği
tek şey orası. O mekânla olan ilişkinin gergin
olduğunu anlıyorum ama oğlumuzun sen
olmadığını unutmamalıyız. Endişelerin her ne
olursa olsun acısını çocuktan çıkarmamalısin.
Percy, Hawthorne mirasını devralmak için doğdu.
Tek istediği bu, Elijah.
Lütfen acının ve bencilliğinin
onun yoluna çıkmasına izin verme.*

Bulanık ve okunamayacak kadar lekeli daha fazla kelime vardı ama bunları, ölümünden önce Lillian'ın yazdığı inkâr edilemezdi. Signa başından beri, karısının ölümünden sonra Elijah'ın, Greys'i, Percy'nin elinden aldığı izlenimine kapılmıştı. Ancak bu mektuba göre Elijah, Percy'nin, Greys'in mirasını alması konusunda çok daha uzun süredir tereddüt yaşıyordu

Başka bir yapboz parçası daha... Saklanmak için saklanacak başka bir bilgi parçası...

Sylas, mektubu okumak için Signa'nın omzunun üstünden eğildiğinde ona rahatsız edecek kadar yakındı. "Zavallı piç. Görünüşe göre Elijah burayı yerle bir etme konusunda ciddi."

Signa mektubu bir kez daha fotoğrafın arkasına sıkıştırdı ve aklına gelen bir düşünceyi dile getirmeden önce çekmeceye geri koydu. "Fikrini bu kadar aniden değiştirmesine ne sebep olmuş olabilir? Ailesinin mirasından vazgeçmek istemesine ne sebep olabilir ki? Bunun, onun yas tutma şekli olduğunu sanıyordum."

“Herkes buna inanıyor gibi görünüyor.” Sylas pencereden, karanlık gökyüzüne baktı. Şimdiye kadar saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. “Bu gece başka bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum, Bayan Farrow. Birisi yokluğunuzu fark etmeden önce dönmek için acele etmeliyiz.”

Parti göz önüne alındığında, birinin onun yokluğunu fark edeceğinden şüpheliydi. Yine de arka arkaya ikinci gece gizlice içeri girerken yakalanma riskini almak akıllıca değildi. Masadan ayrılmadan önce her şeyin yerinde olduğundan emin olmak için son kez göz attı.

Sylas’ın koluna girerken artık çekinmeyen Signa, “Yalnızca buradan geçen hayaletleriz,” dedi. Dokunuşu, içinde bastırmaya hiç niyeti olmadığı bir şeyi uyandırmıştı. Adamın parmak uçlarının altındaki dokunuşunu deneyimlemek için bitmeyen merakını...

Keşfettikçe daha çok zevk aldığı bir duyguydu.

YİRMİ BİR

S ylas önce sağa, sonra sola dönmesini ve kilere varana kadar dümdüz gitmesini söyledikten bir saat sonra, Signa hâlâ tek başına dolaşıyordu. Sağ elini yol göstermesi için duvara dayamıştı. Her dönüşte, karanlıkla ve ayaklarının altında kayıyor gibi görünen bir labirentle karşılaştı.

Elijah'ın partisinden gelen müzik tünelin duvarlarında uzak bir uğultuya dönüştü. Signa karanlıktaki gürültüye tutunarak ilerledi. Ama ne kadar ilerlerse ilerlesin tünelin sonu görünmüyordu. Dönüş üstüne dönüş, koridor üstüne koridor geldikçe göğsündeki basınç arttı. Thorn Grove'a geldiği gün gibiydi; sonsuz görünen koridorlarda dolaşıp, kendisinden önce orada yaşamış herkesin portrelerinin onunla alay ettiği gün gibi.

Birisi ya da bir şey onunla oynuyordu ama bunu bilmek, nefes darlığını hafifletmiyordu. Her adımında daha da çaresizleşti, her nefesinde daha da daraldı, ta ki başka bir çıkmaza girene kadar.

Hayal kırıklığıyla duvara vurdu. "Kim var orada? Oyun oynamak için vaktim yok."

Karanlıktan kısık ve alaycı bir ses geldi. "Aksine, Küçük Kuş. Bence hayatında daha çok oyuna ihtiyacın var."

Signa, bu sesi duyduğuna hiç bu kadar rahatlamamıştı. Onunla yüzleşmek için döndü, Ölüm'ü tünellerde bile görebiliyordu çünkü gölgeleri gecenin kendisinden daha karanlıktı.

Her zamankinden daha iri görünüyordu. “Sen,” dedi yumuşaklık göstermeden, “geç kaldın. Bu tünelin kurallarına göre oynamak yerine duvarların içinden geçmeyi deneyeceğini ummuştum ama tahmin ettiğimden daha inatçıymışsın.”

“Ve sen, kibirli bir aptalsın.” Gece yarısı dersleri için söz verdiğini unutmamıştı ama ceza olarak küçük oyunlara tenezzül edeceğini asla tahmin edemezdi. “Yanımda belladonna yok, seni gülünç gölge yığını.”

Karanlık, onun etrafında toplandı. “Gülünç gölge yığınıyım, öyle mi? Pekâlâ, Bayan Farrow. Korkarım, bu gölge yığını şu anda tek yardımcın ve bunu aklından çıkarmaman iyi olur. Özellikle de kuzenini kurtarmaya niyetliysen.”

Signa korkusuna, sinirlerine ve içinde kaynayan öfkeye rağmen başını geriye atıp güldü. Keskin, doğal olmayan bir sestti. “Ve sana güvenmem mi gerekiyor?”

Dudaklarının arasından üflediği nefes, Signa’nın saçlarında esen rüzgâra dönüştü. “Düşmanın olmadığımı kabul etmen için ne gerekiyor?”

“Çevremdeki herkesi öldürmemen, iyi bir başlangıç olur.” Omuzlarını dikleştirdi. “Ve bilmeceler olmadan sorularıma da cevap verebilirsin.”

Hâlâ yüzü olmamasına, gölge kümelerinden ve gecenin karanlığından başka bir şey olmamasına rağmen, ölüm ona doğru eğilen bir adamın gölgesi şeklini alana kadar karanlık küçüldü. “O zaman bana sor, cevaplayayım.”

Şaşkınlığını belli etmemeye dikkat ederek ifadesini korudu. Aldığı hayatlar hakkında yorum yapmasa da bu fırsatı kaçırmaması gerektiğini biliyordu. “İddia ettiğin güçlere sahipsem çite sıkışıp kaldığımda neden beni yüzüstü bıraktılar?”

Tereddüt etmeden cevap verirken gölgeleri tenine değdi. “Çünkü onlardan korkuyorsun. Çünkü benden, benim dünyamdan ve bir şekilde onun bir parçası olabileceğinden korkuyorsun.”

Hiçbirini inkâr etmeden yanağının içini ısırıldı. “Ben, o dünyaya ait değilim, hayır.”

“Değil misin? Öyleyse neden benim gücümü paylaşan başka bir insanla hiç karşılaşmadım?” Gölgele onun etrafında dönüyordu. “Yaşamın yaratılışından bu yana dengeyi kuran Ölüm olmuştur ve tüm bu zaman boyunca, yaşayan başka bir insanla hiç bu kadar net bir şekilde iletişim kuramadım.”

Signa, bakışlarını ölüm meleğinden ayırmaya cesaret edemedi. Bunun yerine, onu koruyan gölgelerin *ardını* görmeye çalıştı. Gölgelelerden sıyrıldığında nasıl görünürdü? Bir yüzü var mıydı? Ya da vücudu? Ah, Ölüm’ün kızardığını görmek için neler vermezdi. Onu da kendisi kadar küçük ve çıplak hissederken yakalamak için...

Aniden, “Dün gece güçlerimi kullandığında nasıl hissettin?” diye sordu Ölüm. “Tenindeki yanmayı hissetmek hoşuna gitti mi? Karanlığın ve gölgelerin içinde teselli buldun mu?”

Kendi kendine bile itiraf etmemeye çalıştığı bir gerçek olsa da öyleydi. Hayatı boyunca Ölüm’den nefret etmişti. Yine de yıllarını bir kelebeğin, ışığın peşinden gitmesi gibi onun peşinden koşarak geçirmişti. Hayatı onun yüzünden ne kadar zorlaşmış olsa da onu küçümsememeliydi. O hâlde neden, ne zaman onunla olsa içini bir şeyler yakıp kavuruyordu?

Ölüm gelmeden önce titremeliydi. Korkmalıydı ama onunla zaman geçirdikçe, merakı alevlenirken korkusu da o kadar kaybolmaya başlamıştı.

Ölüm’den nefret etmiyordu, gerçekten etmiyordu. Ah, Tanrım, bu ne kadar aptalca bir hareketti.

Ölüm’ün gölgeleri eğilerek onu çevreledi. Bunu yaparken, tünellerdeki hava daha kuru ve daha gergin hâle geldi ve Signa, bunun parmaklarını buza çevirmesine, ciğerlerini dondurmasına izin verdi. Yine de bu soğukluğun bir sınırı vardı. Çok fazlası yakardı.

Ne kadar aksini iddia etse de Signa, o ateşi arzuluyordu.

“Ah, evet.” Ölüm’ün sesi, gecenin içindeki bir mırıltıydı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Sana yardım etme gücüm var ama seni zorlamayacağım. Kendi isteğinle gelmelisin. Dokunuşum ölümcüldür, Küçük Kuş. Tenime dokunursan tekrar perdenin arkasına geçebilirsin, vücudun kendini iyileştirene kadar güçlerine erişebilirsin.” Elini uzattı. “Daha fazla numara yapma, sana dünyamızı göstermek istiyorum. Sadece iste ve bu gece sana, belladonna olmadan gücüne erişmeyi öğreteyim.”

Lillian’ın bahçesinde geçirdikleri zamanın hatırası canlandı ve Signa, vücudunun içinden geçen soğuk, metal kapı parçasını hatırladı. Zamanda donmuş hâlde hareketsiz kalan ciğerlerinin üzerindeki baskıyı da. Hatırladığı başka bir şey daha vardı: özgürlük. *Güç.*

Peki, Ölüm’ün gazabıyla hareket ederse bu ne anlama gelirdi? Gücüne izin verirse bu, onu ne yapardı? Onu kucaklamak ve boğmak için bekleyen bir karanlık vardı. Bu, dişiyle tırnağıyla karşı koyduğu tarafıydı, bu tür arzulara teslim olup içindeki güçleri kucaklarsa tam olarak ne olacaktı?

“Hangi tünelin Thorn Grove’a gittiğini biliyor musun?” diye sordu.

Ölüm soğukkanlılıkla, “Evet,” diye yanıtladı.

“Peki, beni oraya götürebilir misin?”

“Götürmem.”

Signa, Ölüm’ün söylediği şeyi fark ettiğinde canı sıkıldı. “Duyulmamış yeteneklerin var, Signa Farrow. Sen sıradan bir insan değilsin ve öyleymişsin gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi. Sende gördüğüm gücü kucaklasan...”

“Senin ne gördüğün umurumda değil!” Sözleri, yüksek sesle çınlayıp kendi kulaklarını deldi. “Ya sıradan bir insan olmak istersem? Nereye gidersem gideyim beni takip etmenden bıktım. İnsanların ölmesinden bıktım!”

Ölüm’ün bir burnu yoktu ama sanki burun kemiğini sıkıştırıyormuş gibi görünüyordu.

“Sana ne olabileceğini göstermeme izin verseydin, fikrin değişebilirdi. Belki artık sıradan bir hayatın sana yakışacağını düşünüyorsun ama bu yetmediğinde ne olacak? İçinde çay ve dedikoduyla doldurulamayacak bir boşluk olduğunda?”

“Seni yalnız bırakmaya çalıştım,” diye devam etti Ölüm. “Umursamamaya çalıştım. Sana karışmamaya çalıştım. Ama sen ve ben birbirimize bağlıyız. Kaderlerimiz...”

“Kader defolup gidebilir!” Şakakları, zonkluyordu. “Senin yardımın olmadan kendi kaderimi belirleyebilirim.”

Sesinden gülümsediği hissedilen Ölüm, “Eğer Kader’i bir daha görürsem böyle hissettiğini bilmesini sağlarım.”

Signa sustu ama bu, onu şaşırtmamalıydı. Ölüm gerçekse Kader neden olmasındı?

Ölüm, onun merakını fark etti. “Söyle bana, gerçekten gitmemi istiyor musun? Çünkü senden uzak kalmaya çalıştım. Yine de her seferinde, görünüşe göre beni geri çağırmak için bir sebep buluyorsun. Sadece söyle, istediğin buysa tekrar denerim.”

Ölüm bir adım uzaklaştığında, Signa onu durdurmak için içgüdüsel olarak uzandı. “Bekle!” Ölüm tereddüt etmeden durdu ve Signa’nın göğsündeki gerginlik biraz azaldı. Signa ona, “Çevremdeki herkesin ölmesini istemem, evet. Fakat... Burada tek başıma tıkılıp kalmak istemiyorum.”

Ölüm yine elini uzattı. “Teklifim hâlâ geçerli ama bir karar vermen gerekiyor. Ben meşgul bir adamım, unuttun mu?”

“Evet, konuştuğumuz her an seni bir düzine ölümden alıkoyduğuma eminim.”

Ölüm, alaycı bir şekilde cevap verdi: “Ruhlar, sabırlı yaratıklar değildir. Onlara gitsem de gitmesem de yakında beni bulurlar.”

Signa gözlerini devirdi ama Ölüm’ün fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu. “Tamam.” Kelimeyi dişlerini sıkarak söyledi. “Bana bir söz verirsen ben de senin oyununu oynarım.”

Ölüm, “Tutamayacağım sözler vermem,” diye yanıtladı.

“İyi. O zaman Thorn Grove’daki herkesi rahat bırakacağını söz ver. Sadece senin onları benden alman için insanlarla bağ kurmaktan yoruludum.”

Hava daha da kurudu, ciğerleri daha da soğudu. Ölüm tekrar konuştuğunda, tüm eğlencesi ve tüm merakı uçup gitmişti. “Seni görmezden gelen bir dayın vardı. Servetinden çalan ve tüm kasabayı yatağına atabilmek için seni bir odaya kilitleyen bir dayın vardı. Seni istismar eden bir teyzen ve genç kızlarla yalnız bırakılması uygun olmayan biri olduğu için asla tanışmak zorunda kalmadığın başka bir vasin vardı, Signa. Küvette ölen kişiye gelince... Seni, arkadaşının oğluyla evlendirmek gibi bir planı vardı. Böylece o senin servetini devralacak ve arkadaşının, servet edinmesine yardımcı olacaktı. Bir sonrakinin bir öncekinden daha iyi olacağını umup durdum,” dedi. “Ama açgözlülük, insanları canavara çeviriyor. Onlardan kurtulman, gerçekten o kadar korkunç muydu?”

Hayatını ve onun altüst oluşunu hiç bu kadar net görmemişti. Çok gençti ve neyin normal olup neyin olmadığını bilemeyecek kadar çok garip durumun içindeydi. Vasilerinin hepsinin ona karşı zalim olduğu konusunda haklıydı. Biri hariç hepsi. Signa, “Bunların hiçbirini yapmayan bir büyükannem vardı,” diye karşı çıktı. “Peki ya, o?”

Çevresindeki gölgeler öfkeyle sarsıldı. “Yaşayan herkes ölmeli, Küçük Kuş. Onun zamanının geldiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Hâlâ saygınlığa sahipken onun için geldim.”

Signa dişlerini gıcırdattı, üzüntüsünün büyümesini ve asla azalmamasını o kadar çok istiyordu ki. “Senin yüzünden, izole bir hayatım oldu. Zorluklar birbiri ardına geliyordu çünkü çevremdeki herkes benim lanetlendiğime inanıyordu.”

Ölüm homurdandı. “Dindar *akbabalarla* çevrili olman benim suçum değil...”

“Akbaba olsun ya da olmasın, en azından ara sıra biraz arkadaş edinebilirdim! Yaşamla ölümün dengeyi sağlaması gerektiğini

kendin söyledin ama bu kuralı uygulamakta berbat bir iş çıkarıyor gibisin. Yanılıyor muyum yoksa yaşamla ölüm arasındaki hassas dengeyi koruyabilmemiz için güçlerimi tanımamın ve kazara insanları öldürmemenin ne kadar önemli olduğunu söylemedin mi?”

Gölgeleri duruldu ve Signa, kendini kalbi çılgınca atarken bu garip adama -ölümün vücut bulmuş hâline, gecenin karanlığına- bakarken buldu. Konuştuğunda sesi parke taşına vuran kısık ve kesik kesik toynak sesleri gibiydi. “Belki de düşündüğümden daha bencilce davrandım ama öylece durup sana yaptıklarına seyirci kalamazdım.”

Signa’nın çıkışı onu etkilemişti. Yaptığı doğru değildi. Tüm bu insanlar, ne kadar korkunç olsalar da ölmeyi hak etmemişlerdi. Yine de Ölüm’ün her şeyi kabullenmesi, Signa’nın midesinin bulanmasına engel olamadı. “Sen... Onların canını bana yardım etmeye çalışmak için mi aldın?” Böyle bir şeyin gerçek olabileceğine inanmak istemiyordu. Hiç kimse onun arkasında durmamıştı. Hiç kimse onu korumaya çalışmamıştı. Peki, Ölüm bunu neden yapmıştı?

“Tabii ki öyle, seni gülünç kız.” Ellerini yumruk yaptı ve sabrını toplamaya çalışır gibi bir nefes aldı. “Bu, seni tatmin etti mi?”

Kendini toparlaması biraz zaman aldı, onun ne demek istediğini zar zor anlamıştı. Çünkü... Hayır. Bu kadar tatminsiz olabileceğini hiç düşünmemişti. Olmaması gerektiğini bildiği bir arzuyla dudaklarının karıncalanabileceğini veya karnının ağrıyabileceğini fark etmemişti.

Signa, ondan nefret etmeliydi ama onu izleyen birinin -onu koruyan ve onunla ilgilenen birinin- olduğunu bilmek, istediği tek şeydi. Beklediği gibi olmasa da bu sözleri duymak bile olması gerekenden çok daha iyi hissettirmişti.

“Teklifini kabul ediyorum.” Fikrini değiştirmeden kelimeleri zorla ağzından çıkardı. “Belladonna olmadan güçlerime nasıl erişeceğimi göster ve beni buradan çıkar.”

Sözler onu bağlarından kurtardı. Ölüm'ün gölgeleri etrafını sardığında Signa, gözünü bile kırpmadı. Küçük bir yanı bunun yanlış olduğu, korkması gerektiği konusunda onu uyarsa da kendini onun kollarına bıraktı. Artık gölgelerini hissedebiliyordu. Onların derisi boyunca, boynuna ve dudaklarına sürtündüğünü hissedebiliyordu. Daha önce hiç bilmediği alev alev yanan kısımlarını uyandırabilirdi. '

Parmakları onunkileri kavradı. Bu, gerçek bir eldi; yumuşak ve ay kadar solgundu. Yanına çektiğinde Signa derin bir nefes aldı ve işte o zaman, gerçekten de pusuya yattığı karanlıktan ve gölgelerden daha fazlası olduğunu gördü. Ölüm'ün bir şekli vardı.

"Dokunduğum herkes," diye fısıldadı Ölüm, "ölür." Diğer elini aniden Signa'nın yanağına bastırdı ve o kadar ağır bir iç çekti ki Signa'nın tüm vücudu ısındı. "Sen hariç, Signa Farrow. Sana dokunduğumda, seni hissediyorum. Senin üzerinde güçlerimin etkisi yok."

Signa bu dokunuşla kaybolmak için can atıyordu. Sesi hiç kimseye benzemiyordu, karanlık tonu şimdi daha nefes kesici ve harikuladeydi. Bir elinin parmakları onunkilerin etrafında sımsıkı kıvrılmış hâldeyken diğer elini yavaşça yanağından çekti. "Bağlantımızı koparırsak yeniden bedenine dönersin," diye uyardı onu. Signa başını salladı ve parmaklarını onunkilere kenetledi, bir daha asla bir şeyin içinde sıkışıp kalmak istemiyordu. Ölüm yaklaştıkça gırtlğından kısık bir inleme duyuldu.

Dokundukları süre uzadıkça ateşinin düştüğünü hissediyordu. Yer çekimi kaybolurken vücudunun ağırlığı hafifledi. İçindeki buz parçalandı ve bu güç ona her şeyi yapabileceğine dair güvence verirken düşünceleri karardı. O, yenilmezdi.

Bu duygunun tadını çıkararak başını geriye attı. Bu dünya onundu.

"Nasıl hissediyorsun?" Ölüm, bilmiş bir kıvraklıkla sordu.

“Bildiğim dünya artık yetersizmiş gibi.” Gerçeği yüksek sesle söyleyene kadar bunu fark etmemişti. Ölüm’le ilgili bir şey -Signa’nın böyle olduğu zamanlarla ilgili bir şey- ona cesaret veriyordu. Başka türlü cesaret edemeyeceği bir şekilde kendine güvenmesini sağlıyordu.

“Bu dünya senin için yetersiz.” Ölüm, onu tünellerden geçirdi. Ne önlerini kapatacak duvarlar ne de yollarını engelleyecek kapılar vardı. Dünya onların tüm tekliflerine açıktı.

“Senin için,” diye devam etti Ölüm, “dünya sonsuz olabilir.” Bir tünelden diğerine geçtiler, dünya onların kaprislerine boyun eğdi. “Bu gücü hoş karşılayıp karşılamamak senin seçimin ama bu duygu -bu dünya- sana ait olabilir. Sadece onu alman gerekiyor.”

Gözlerini kapattı. Kafatasının arkasında, onu geçmek isteyen yalnız ruhlardan geldiğini çok geçmeden fark ettiği bir baskı vardı. Sonra, yaklaşan bir ölüm olarak kabul ettiği başka bir ruh daha geldi ve bu dünyadan toplanmaya hazır biri onu çağırıyordu.

Signa gözlerini tekrar açtığında gözleri ıslaktı ve “Üzücü bir şey mi?” diye sordu. “Ne yapıyorsun?”

Ellerindeki kaslar şaşkınlıkla gerildi. “Her şeyin daha farklı olmasını dilediğim zamanlar oluyor.” Doğrudan bir cevap değildi ama Signa, alabileceğinin en iyisi olduğunu düşündü. “*Keşke insanları seçimleri konusunda uyarabilseydim*, dediğim zamanlar oluyor. Çok genç yaşta ya da etrafı, ayrılmalarına hazır olmayan insanlarla çevriliyken almam gereken hayatlar. Bu dünyadaki her şeyden ve herkesten daha çok nefret ediliyorum ve korkuluyorum. Yani bazen, evet, üzücü olabilir. Ama ben buyum.”

“İyi yanları da var,” diye devam etti. “İnsanların son nefeslerini verirken gördükleri ilk kişi benim. Ben onları özledikleri kişilere ulaştırabilecek haberciyim. Onlara endişelenmemeleri için güvence veren ya da öbür dünyada hoş karşılanmayanlara hızlı bir ölüm veren benim. Ben pek çok şeyim ve hiçbirinden utanmıyorum.”

“Yine de yalnız olmalısın,” dedi Signa, bu düşünceyle göğsü biraz ağrıyarak. Bu duyguya aşınaydı.

“Evet,” diye itiraf etti. “Yıllarca yalnızdım. Günlerimi, insanların hayatlarını izleyerek geçirmek zorunda kaldım, asla iletişim kuramadım.”

“Ama benimle iletişime geçebildin.”

“Ah,” dedi, “seninle dalga geçmekten neden zevk aldığımı anlıyorsun demek. Artık o kadar yalnız değilim, Küçük Kuş. Hiç yalnız değilim.”

Daha fazla bilgi istiyordu, aralarındaki bu bağlantının ne anlama geldiğini ve onu neden görebildiğini öğrenmek istiyordu ama tüm bunları sormak için döndüğünde, onun etrafında dans eden ve yollarını aydınlatan yarı saydam mavi küreler gördü.

“Düşündüğünün aksine, benim dünyam hiç de o kadar karanlık değil.” Ölüm küreleri inceledi ve onların ruhlar olduğunu fark etti Signa. Sabırsız ruhlar, söylediği gibi onu bulabilirdi. Ölüm’ün başındaki başlığı aydınlatılar ve Signa, gölgelerden oluşan başlığının altında bir yüz silüetini anlık olarak yakaladı. Yıldızlar kadar gümüşü bir saç teli ve ona akın eden ruhlara elini uzatırken bir anlık gülümseme... Bazıları da Signa’ya akın etti, elbisesinin etrafında ve buklelerinin arasından döndüler. Ölüm, boğazını temizlediğinde ona yöneldiler.

“Yardıma ihtiyaçları var,” dedi Ölüm ona. “Başından beri söylediğim gibi, ben meşgul bir adamım.” Onu tünellerden geçirdi, Thorn Grove’a gelene kadar hızlı hareket ettiler. Geçtikleri her duvarda, Signa’nın endişeleri azaldı. Pekâlâ alışabileceği bu gücün içinde rahatladı. Çok geçmeden, merdivenlerden çıkıp odasına gelmişlerdi.

Aslında daha erkendi.

Gitmeliyim ama yarın gece döneceğim çünkü sana öğretecek daha çok şey var. Vakit kaybetmeden elini çekti.

Yer çekimi üzerine çöktü. Hayat kemiklerine geri dönerken ciğerleri dağıldı, boş parmakları yanıyordu. Boğazını tuttu; bu his, hatırladığından daha kötüydü. “Aklımdan uzak dur,” diye homurdandı Signa, komutun arkasında küçük bir sızlanma olmasına rağmen.

Bınlmle nasıl konuşacağını öğrenene kadar olmaz. Ölüm güldü ancak ruhlar daha da yaklaşp ikiye, üçe katlanırken ve her zamankinden daha talepkâr hâle gelirken bu, kısa sürdü. Onlara bir tıslamayla vurdu.

“İyi geceler, Ölüm.” Signa, onun pencereden dışarı çıkışını izledi. Ruhlar, onu istediğinden daha hızlı dışarı itiyordu.

İyi geceler, Küçük Kuş.

Penceresine yaslandı ve geceyle birlikte kaybolana kadar onun uzaklaşan figürüne baktı. Ancak o zaman, yatağına kıvrılıp gece olanları düşünürken, daha önce hiç bu kadar *az* yalnız hissettiğini hatırlamadığını fark etti.

YİRMİ İKİ

Signa şafaktan önce -gökyüzünün hâlâ loş olduğu ve tek arkadaşının hizmetkârlar olduğu bir saatte- uyandı ve araştırmasına devam etmek için mutfağa gitti. Aşçıbaşı, onu asık bir suratla izlerken Signa da kilerlerdeki çay, bal, reçel ve un stoklarını hararetle inceledi.

Aşçıbaşı, “Mutfağımda fare bulamazsın,” diye söylendi. Yaşlı bir kadındı, gözleri sert olmasına rağmen yüzü iyice kırış kırış ve yumuşak görünüyordu. Signa, kadına, bunun olmayacağından emin olduğunu söyledi ve bugünlerde insanın asla çok dikkatli olamayacağını da ekledi. Sonra kendi mülkünü yöneteceği gün için pratik yapmak istediğine dair bir bahane uydurdu.

Aşçı homurdandı, Signa’nın mutfağın tamamını böylesine bir incelemeyle karıştırmasından pek hoşlanmadığı belliydi ama niyetini onaylıyordu. Bu sayede Signa aradı, taradı, tadına baktı ve her şeyi inceledi. Blythe’in gerçek ilacı olduğunu tahmin ettiği kavanozlar buldu ama hiçbirinde belladonnaya dair en ufak bir iz yoktu.

Yaklaşık iki saat sonra kahvaltı başladığında Signa’nın kaşları çatıktı ve Marjorie ona bu kadarını anlatmıştı. Kimsenin soru sormasını istemeyen Signa, hayal kırıklığını sonraki adımlarını düşünmek için daha fazla zamanın olacağı ders sonrasına sakladı. Belki Sylas’ın bir fikri olabilirdi ya da belki bir ipucu bulmuştu.

Küçük lokmalar almaya özen göstererek Marjorie'nin gözeti-mi altında yemeğini yedi. Signa yemeğini bitirdiğinde, sabahın *ikinci yarısına* başlamak için Marjorie'yi salona kadar takip etti; hâlâ yaşayanlarla ve Thorn Grove'da geçirdiği zaman sona erdi-ğinde sahip olacağı hayatla ilgili olan yarısına...

Ancak bu yeni hayatta, Signa'nın toplumda bir yer edinmesi için dans etmeyi de öğrenmesi gerekiyordu.

"Bu dersin *senin* için neden gerekli olduğunu anlıyorum," dedi onu selamlamak için ayağa kalkan Percy ve tek bir kırışık bile olma-sın diye gömleğinin yakasını düzeltti. "Ama *ben* neden buradayım?"

Marjorie salonun köşesindeki piyanonun bankına oturdu. Saçları, düzgün bukleler hâlinde geri toplanmıştı ve Signa, onun bej rengi, pamuklu şalıyla birlikte çok zarif ve derli toplu görün-düğünü düşündü. "Düzgün bir şekilde öğrenmesi için Signa'nın hem müziğe hem de bir kavalıye ihtiyacı olacak. Ben müziği çalacaksam *senin* de kavalıye olmana ihtiyacım var."

Signa bu talimatın, Percy'nin, Thorn Grove'da yapacak bir şey-ler bulmak için iç çekmesi ve acınası bir hâlde dolaşmaya başlama-sıyla bir ilgisi olduğuna bahse girerdi. O sabah Percy'yi, Greys'e git-mek üzere bir araba hazırlanmasını isterken duymuştu. Ancak bir seyis, Greys'e gitmesinin Elijah tarafından yasaklandığını ve buna uymak için kesin emir aldıklarını söylemişti. Percy'nin tepkisini görmemişti ama arkasından çarparak kapattığı kapıyı duymuştu.

Signa, kuzenine acıdı. Onu neredeyse bir aydır tanıyordu ve bu süre, özünde bir Hawthorne olduğunu anlayacak kadar uzun bir süreydi. Mirası elinden alınmış, gururlu, beyefendi bir Hawthorne...

Percy, tilkiye benzeyen gözleriyle Signa'ya baktı. Bu kadar ya-kından bakınca kaşlarının oldukça gür olduğunu fark etti ama kaşları o kadar soluk bir kırmızıydı ki uzaktan çok az kaşları var-mış gibi görünüyordu. Kirpikleri de kar gibi bembeyazdı. "Dans etmekte iyi misin?" Percy, Signa'nın öfkeyle yanıt vereceği bir soru sormuştu. "Peki ya, *sen*?" Marjorie'nin duyamayacağı kadar sessizdi. Percy hızlıca güldü.

Signa kötü bir dansçı değildi ama pratiği yoktu. Odasında tek başına geçirdiği geceler sayılmazsa, onu şu anki kulübesinden uzaklaştıracak yakışıklı bir prensle dans ediyormuş gibi yaptığı olmuştu. Signa gerçek dans adımlarını bilmiyordu. Geçen hafta Marjorie saatler boyunca onu zorlayarak, kibar bir şekilde “kalın kafasına” bu adımları sokması gerektiğini söylemişti. Bu, onun gerçek bir partnerle ilk çalışması olacaktı ve Percy’nin mükemmel bir seçim olduğunu inkâr edemezdi. Cemiyet için yaratılmış, doğup büyümüş bir aristokrattı. Birisi ondan yapmasını isterse muhtemelen herhangi bir dansı tersten bile yapabilirdi.

Signa, Percy’nin uzattığı çilli eli tutarken piyano bir valsle canlandı.

Signa’nın bakışları hemen ayaklarına kaydı, adımlarını sayıyordu. Bunları sessizce kafasının içinde söyleyebilirdi ama hiçbirini kaçırmamak için dans ederken fısıldamanın daha iyi olacağını düşündü. Konsantrasyon, adımlarını neredeyse mekanik olacak şekilde sabitledi.

“Ah, sevgili kuzenim,” diye homurdandı Percy. “Tellerden ve dişlilerden yapılmış gibi dans ediyorsun.”

Signa, onu öyle sert bir şekilde susturdu ki Percy’nin boynu, bir kaplumbağanınki gibi geri çekildi. Ayağı halıya takılıp Signa’nın tökezlemesine neden olunca da yüzünü buruşturdu. Çizmesinin topuğuyla Percy’nin ayak parmaklarına bastı. Özür dilemediği gibi nefes nefese ayağını geri çekti. Sözünü kestiği için bu, Percy’nin hatasıydı ve Signa, saymaya devam etti.

Percy, “Bu hareketlerle erkeklere kur yapmaya çalışacaksan, en azından ayaklarını ezmeden yüzlerine bakmayı öğrenebilirsin,” diye tısladı. “Kiminle dans edersen et, karşındaki kişi senin bir matematikçi değil, bir *hanımefendi* olmanı bekleyecek. Yukarı bak.”

Signa sayısını şaşırdı. Vücudunun hâlâ adımları takip ettiğini fark ettiğinde alaycı bir şekilde gözlerini ona dikti.

Percy'nin yüzüne zafer dolu bir sırıtma yayıldı. "Ah, işte başlıyoruz!" Onu salonun zemininde döndürmek için adımlarını hızlandırırken bir elini daha sıkı kavradı ve diğeriyle de sırtını destekledi.

"Percy..." Marjorie onu uyardı, uyarıldıkça temposunu hızlandırdı ve Signa'yı kendi saçmalıklarına çekti. Kahkahası o kadar hafif ve bulaşıcıydı ki bir sediri ayak altından çekip Signa'yı halının üzerinde döndürürken Signa'nın da ona katıldığını fark etti. Birbirlerinin ayaklarına takıldılar, birkaç kez neredeyse yere düşüyorlardı ama sonunda dramatik bir gösteriyle kendilerini düzeltiyorlardı.

"Hâlâ dişlilerden ve tellerden yapılmış gibi mi dans ediyorum?" diye alay etti onunla.

"Ah, kesinlikle," diye karşılık verdi. "Ben olmasaydım, eminim ki hâlâ birden üçe kadar sayarak dans pistinde sürünüyor olurdun."

Signa kasıtlı olarak onun ayak parmaklarına bastı. Eğlencelerinde o kadar kaybolmuşlardı ki esprilere gülmekten ölüyorlardı. Bu yüzden de Marjorie ayağa kalkıp, müzik aniden duruncaya kadar Elijah Hawthorne'un salona girdiğini ikisi de fark etmemişti.

Elijah'ın gözleri, Percy'ninkine benzemiyordu. Mavi, parlak ve gölgelerin altına gizlenmişti. Ancak oğlunun kahkahasını duyduğunda, o karanlık kefenin arkasından bir ışık parladı. Fırtınaya ara vermek gibiydi.

Elijah konuşmak için ağzını açtı ama aceleyle odaya giren uşağı Warwick tarafından lafı yarıda kesildi. Arkasında ayak sesleri yankılandı; ağır bir şeyin maun zemine çarptığı zaman çıkaracağı, alçak bir *güm güm güm* sesi gibi. Byron Hawthorne, Warwick'in arkasından içeri girdiğinde omuzları geriye düşmüştü ve kaşlarını çatmıştı. Signa, çenesini sıkan ve piyanonun kenarını sıkıca kavrayan Marjorie'ye bakmaya cesaret etti.

Warwick, "Özür dilerim, Efendi Hawthorne," diye söze başladı. "İsrar etti..."

"Sevkiyatlarımız nerede, Elijah?" diye sordu Byron, eldivenlerini çıkarıp Warwick'e uzatarak. Signa'nın onunla tanıştığı da kullandığını gördüğü bastonun aynısı elindeydi: kuş kafataş şeklinde oyulmuş, pirinç saplı, gül ağacından yapılmış baston. Byron, Elijah'a seslenirken başparmağının tırnağını tahtaya sürttü. "Greys'teki yiyecekler hafta bitmeden tükenecek. Çekleri imzalamak istemiyorsan devir senedini imzala ve bu oyunu bitir."

Elijah elini kaldırdı. Percy'ye doğru başını salladı ve fısıldadı: "Durmayın. Devam edin."

Percy, Signa'dan uzaklaştı. Gözlerinde bir açlık vardı. Çenesinin keskinliğinde ise kararlılık. "Bu siparişi halletmeme izin ver." Sesi titremedi. "Hızlandırabilecek bağlantılarım var. En geç çarşambaya kadar her şeyi almış oluruz."

Elijah, Byron'u görmezden geldi. "Devam etmenizi istiyorum." Gözleri, Signa'ya o kadar sert bir şekilde dikildi ki Signa kendini itaat etmek zorunda hissetti. Durumu yumuşatmak umuduyuz Percy'nin koluna girdi. İsteddiği son şey, başka bir *kek* olayıydı.

Ancak kuzeni hedefine kilitlenmişti. Percy yumruklarını sıkı ve babasına doğru üç adım attı. "Bununla ilgilenebileceğime söz veriyorum. Ne sipariş edeceğimi ve nereden alacağımı biliyorum. Teslimatı kendim yapacağım ve sağlam bir şekilde gelmesini sağlayacağım. Denememe izin verseydin, görecektin ki..."

"*Ne de dedim, oğlum!*" Elijah'ın sesi bir bıçak gibi havayı kesti. "Yoksa kafan beni duyamayacak kadar havayla mı dolu? Şimdi kuzeninle dans ettiğini unuttun mu? Ona karşı bir yükümlülüğün var. bazı sipariş fişlerine karşı değil. İş konuşmak için onu görmezden gelme."

Zaten biraz pratik yapmışlardı ve Signa'nın her şeyden çok istediği şey, Percy'nin mutlu olmasıydı. Greys'in Percy için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Dans bekleyebilirdi. Ancak Signa konuşmadan Marjorie araya girdi: "Efendim, neredeyse

bitirdik. Percy'nin bu meseleyi halletmesine izin verin. Bir dansla karşılaştırıldığında, çok daha acil..."

Signa bilmece odayı kasıp kavuran soğuğa bakarak Elijah'ın Ölüm olduğunu düşünürdü. Marjorie'ye attığı bakış tüm odayı sessizliğe boğdu. Elijah zümrüt renkli pelüş koltuğa oturup bir bacağına diğerinin üzerine koyana kadar Signa nefes almaya bile cesaret edemedi.

Bir daha ağabeyine bakmadı ve Byron bunun yerine Marjorie'ye, tokat attığı yeri hatırlıyormuş gibi elini şefkatle yavaşça götürmesine neden olan uyarıcı bir bakışı attı.

"Bu seçimlerinden pişman olacaksın, kardeşim." Byron'ın düşmanlığı tüm odaya yayıldı. "Lillian öldüğünde adım atacağınızı düşünmüştüm. Ama şu anda, yerin iki metre altındayken bile seni nasıl aşağı çektiğine bir bak. O kadın senin ölümün olacak, söylediklerimi yabana atma. Lillian buna değmez."

"Senin olmayı kabul etmiş olsaydı, aksini düşünürdün. Şimdi..." Elijah, Percy ve Signa'ya döndü. "Devam edin."

Marjorie yenik düşerek koltuğuna yığılırken Warwick bir elini Byron'ın sırtına koydu. Byron onu omuz silkerek uzaklaştırırken kardeşine hakaretler etmeye devam etti ama Thorn Grove'dan çıkarılırken karşı koymadı. Tartışacak bir şeyi kalmayan Percy, kollarını çatarak Signa'yı kolundan tuttu.

Fıratlarındaki müzik yeniden yükseldi ve dans etmeye başladılar. Bu sefer ikisi de bir adımı bile kaçırmadı.

YİRMİ ÜÇ

Signa, o öğleden sonra sessizce kayıplara karıştı. Marjorie o kadar gergindi ki sayısız kez piyanonun tuşunu kaçırdıktan sonra dans dersini erken bitirmişti. Elijah, dersin tamamını izlemek için kalmamıştı; danslardan birinin ortasında tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu ve Warwick de onu takip etmişti. *Elijah kadar değişken birine hizmet etmek zor olmalı,* diye düşündü Signa.

Dersten sonra Percy ile konuşmaya çalışsa da Percy masadan eldivenlerini ve raftan silindir şapkasını kapmış; sonra ona bir kez bile bakmadan, kapıdan çıkarak kaybolmuştu. Signa onu suçlayamazdı, gerçekten. Anne babasını kaybettiğinde bebekti ve onlara dair özleyecek tek bir anısı bile yoktu. Percy, kendisinin-kini kaybettiğinde büyümüşü ve anılarla doluydu. İşin en kötü yanıysa ailesinden birinin hâlâ hayatta olmasıydı.

Signa onun peşinden koşmadı. Yorgun bacaklarını ikinci kata ve kasvetli koridora doğru sürükleyerek merdivenlerden inerken Percy'yi rahat bıraktı. Kızıl saçlı adamın tazısıyla poz verdiği yaldız çerçeveli portresini ve Blythe'in odasının karşısında asılı duran ılık ılık Lillian'ın portresini geçti. Signa başını içeri uzattığında Blythe güzel, sarı kaşlarından birini kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Son haftalarda Signa'nın sık ziyaretlerine alışmıştı.

“İyi akşamlar,” dedi Signa, Blythe’in kırılgan yapısıyla ilgili endişelerini belli etmemek için metanetini koruyarak. Kuzeni hâlâ zehir içiyor olmamalıydı, iyileşiyor olmalıydı. Ama Blythe, ilk rüzgârda uflanmaya hazır, kurumuş bir akçaağaç yaprağına benziyordu.

Blythe’in kızarmış tavuk ve tereyağlı patatesten oluşan akşam yemeği yatağının yanındaki masanın üzerindeydi. Signa, Blythe’in tüm yemeklerini inceleyemese de elinden geldikince hepsini kontrol etti. Büyük bir dikkatle tavuğu, sonra patatesleri ısırdı ve rahatlatarak içini çekti. Yiyeceklerde belladonna veya çaydan eser yoktu.

“Yemek zehirliyse ne olacak?” Blythe kaşlarını çatarak sordu. “Sen de benim kadar hasta olmayacak mısın?”

“Pek sayılmaz.” Signa çay fincanını koyduğu tabağı Blythe’a uzattı. “Tadını tanıyorum. Beni etkilemeden önce tüküreceğim.”

Blythe bu cevapla rahatlatarak arkasına yaslandı. Ancak Signa, kuzenini incecik ve çelimsiz bir hâlde gözlemlerken hiç de rahat değildi. Artık Blythe dikkatli olması gerektiğini bildiğine göre Signa, kızın çabucak iyileşeceğini ummuştı. Signa kendi hızlı iyileşmesine o kadar alışmıştı ki başkaları için bir iyileşme sürecinin ne kadar uzun veya acı verici olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki de iyileşmenin kaplumbağa hızıyla gerçekleşmesi normaldi.

“Müzik sesi duydum.” Blythe başını yastıklara dayadı. Dudakları, teni kadar beyazdı. Hatta her zamankinden daha beterd. “Başka bir parti mi var?”

Signa yatağın kenarına oturdu ve Blythe’in elini tuttu. Parmaklarını onunkilere dolayıp nabzını yoklarken kız hiçbir itirazda bulunmadı.

Yavaştı. Çok çok yavaştı.

“Dans etmeyi öğreniyordum,” dedi Signa, yüzündeki endişeyi silerek. Blythe’in iyileşmek için önce iyileşebileceğine inanması gerekiyordu. “Bayan Hargreaves’i hazır olduğuma ikna edebilirsem

yakında sosyeteye tanıtılabileceğimi umuyorum. Katılacaksın, değil mi?” Blythe’a dört gözle bekleyeceği bir şey vermeyi umarak uzattığı bir ödüldü.

Kuzeninın gözlerinde bir parıltı bile yoktu. Blythe, “Bu yıl tanıtılmam gerekiyordu,” diye itiraf etti. Yıllarca erteledim ama on dokuzuma girdiğim anda Marjorie ısrar etti. Artık sezona katılmak zorunda kalmamak için tek umut ışığım, hastalığım.”

Signa, kuzeninın sözlerine karşı çıktı. “Sosyeteye katılmak istemiyor musun?” Böyle bir açıklamayı daha önce hiç duymamıştı. Birinin farklı bir şey isteyebileceğini asla düşünmemişti. Tanıtılması gerekirdi. Görgü kuralları kitaplarının öğrettiği ve sosyetenin genç kadınları için gerekli gördüğü şey buydu.

Blythe, Signa’nın şaşkınlığı karşısında öne doğru eğildi. “Söylesene, kocanın olması ne anlama geliyor?” Kaşlarını çatarak Signa’yı bileğinden tuttu. “Ailenin serveti sende, Signa. Ama evlenirsen artık sadece senin olmayacak. Her şeyini; servetini, isteklerini, gücünü... Bir kadının bu dünyada asla kazanamayacağı kadar nüfuza ve saygıya sahip olacak bir erkeğe vereceksin.” Blythe’ın dudakları ince, sert çizgiler hâline dönüştü. Bir süre sonra tutuşu gevşedi ve enerjisi yastıklarına yaslanmak zorunda kalacak kadar tükenmiş olsa da bakışlarında bir sertlik vardı.

Signa bu tür düşünceleri aklından çıkaracak kadar saf değildi ama yine de hiçbir zaman Blythe’ın söylediği kadar önemli görünmemişti gözüne. Günlerini yalnız geçirecekse paraya neden ihtiyacı olacaktı ki? Hayatında şu ana kadar ailesinin servetinden ne gibi faydalar elde etmişti? Biriktirmek için nasıl bir nedeni olabilirdi?

Sonunda Blythe, “Evlenmeyeceğim,” dedi, sesi biraz daha zayıflamıştı. “Kendimi bir erkekle paylaşmadan ne istersem yapacak kadar param ve statüm var.” Ses tonu bıçak gibi keskindi ve Signa, daha önce böyle bir iddia duymamış olsa da kuzenine inanmıştı.

Bacaklarını altına çeken Signa yatağa yerleşti ve “O zaman, bu kadar zaman boyunca ne yapacaksın?”

“Ne dilersem.” Blythe’in gözlerinde bir ışık parladı. “Resim yapacağım, seyahat edeceğim ve geceleri koridorlarda dolaşacağım ki istersem öğleden sonraya kadar uyuyabileyim. Bir ya da üç tazım olacak ve sabahlarımı kendimden başka ilgilenecek kimse olmadan ata binerek geçireceğim. Yapabileceklerimin sınırı yok çünkü yetki tamamen bende olacak.”

Signa, herhangi bir sorumluluk olmaksızın, canı ne isterse onu yapmanın harika olacağını düşündü. Muhteşem bir özgürlüktü ama yine de merak etti. “Ve bütün bunları tek başına mı yapacaksın?” Bu fikir onu biraz üzdü.

Blythe gücenmiş görünüyordu. “Tabii ki hayır. Arkadaşlarım var, biliyorsun. Canım sıkıldığında onları ziyaret edeceğim. Percy’i ve seni de sanırım.” Son birkaç kelimeyi, sanki onu bile şaşırtmış gibi alçak sesle söyledi. Signa’nın bu kelimelerin ağırlığıyla sarsılarak arkasına yaslandığını görmeden önce bakışlarını kaçırdı.

Signa bilmeden kuzenini kurtardığı günden beri onları birbirine bağlayan bağı hissedebiliyordu. Her gün sınırların ötesine geçerek daha somut bir şeye dönüşmüştü bu. Signa’nın korumak, saklamak ve yanışını izlerken ısınmak için beslemekten başka bir şey istemediği kırılgan bir alev gibiydi.

“Bunu duyduğuma sevindim,” diye fısıldadı Signa, hâlâ kuzeninin elini kucağında tutarak. “Yine de bazı arkadaşlarıyla tanıştığımı itiraf etmeliyim ve dürüst olmak gerekirse arkadaş olmak için onlardan bazılarını seçmiş olman hayret verici.”

Signa, Blythe’in kahkahasını ilk kez o anda duydu. Takındığı soğuk ve sert benliğin aksine sıcak ve zengindi. Düğün çanlarının sesi ya da bir piyanonun ilk tınısı gibiydi. Blythe, bir odadaki tüm bakışları üzerine çekebilecek kadar güzel ve büyüleyiciydi. Signa kuzeninin hastalıktan önce nasıl olduğunu merak etti. Ailesi bir bütünden ve sağlıklıyken nasıldı? Bu gülüş o günlerin bir göstergesiye Signa bir gün o kızla tanışmayı çok istiyordu.

“Çok azı gerçek arkadaşdır,” dedi Blythe neşeyle. “Çoğu da tanıdığım için talihsiz olduğum insanlar.”

“Ya Eliza ve Diana? Onlarla yakın değil misin?”

“Canım biraz dedikodu çektiğinde, ilk aradığım onlar oluyor. Yine de yakın değiliz. Sosyeteyle ilgili bir şey bu, kuzen... Tökezleyeceğin anı bekleyen akbabalar var ve tökezlediğinde, ayağa kalkmana yardımcı olmaktansa, kendilerine yaraması için kemiklerindeki deriyi sıyırmayı seçerler. Av olmak çok kolay.”

Signa dikkatini başka yöne çevirerek kucağına ve Blythe’in avucundaki derin çizgilere odaklandı. O çizgilerden falına bakabilecek insanlar olduğunu duymuştu ve Blythe’in avucunda ne görebileceklerini merak etti. Bahsettiği gibi özgür ama yalnız bir hayat gerçekten bu kadar tatmin edici olabilir miydi?

“Peki, Bayan Killinger?” diye sordu Signa sonunda. “Onu bir zamanlar tanıyordum, biliyorsun. Uzun zaman önce, o ve ben yakın arkadaştık. O da bir akbaba mı?”

Blythe’in gülümsemesi küçük ama parlaktı. “Charlotte harikadır. Hastalandığımdan ve annem öldüğünden beri beni ziyaret etme zahmetine giren tek kişi o. Yıllardır yakındık, daha iyi bir koca bulma fırsatına sahip olsun diye ormanın karşısındaki bir araziye yerleştiklerinden beri. Nazik, zeki ve harika bir aşçı. Bahçesinde yetiştirdiği şeylerden türlü türlü reçel, marmelat, şerbet yapıyor ve yılda birkaç kez bize hediye ediyor.”

Bu nezaket dolu davranışlar gerçekten de tanıdığı Charlotte’a benziyordu ve Signa bundan memnundu. Eğer sosyete gerçekten de bunca zaman hayal ettiğinden çok Blythe’in uyardığı gibiyse, içinde hâlâ bulunabilecek bazı iyilikler olduğuna sevinmişti.

Signa, Blythe kalçasına vurana kadar bir süredir sessiz kaldığını fark etmemişti. “Ya sen kuzen?” diye sordu. “Heyecanını bölmek istemedim. Söyle bana, gözünü diktiğin biri var mı?”

Signa, Eliza’nın çay içerken ona verdiği uygun bekârın adını bulmak için hafızasını yokladı. “Görünüşe göre Lord Wakefield popüler bir seçim.”

Cevap, Blythe'in dudaklarını büzmesine neden oldu. "Yeterince yakışıklı sanırım. Onurlu ve unvanlı, bu da onu iyi bir eş adayı yapıyor. Gerçi senin tipin olacağını asla tahmin edemedim. O çok... Uygun."

"Uygun olamayacağımı mı düşünüyorsun?" Signa güldü, bir an için Lord Wakefield'in nasıl biri olabileceğini hayal etti. *Geniş omuzları olurdu*, diye düşündü ve oldukça ağırbaşlı görünürdü. Ama zihninde onun bir görüntüsünü canlandırdıkça, görüntü değişmeye başladı. Ta ki tanıdık, dumanlı gözleri ve söğüt kadar uzun bir adamı görene kadar. Ta ki Sylas'ı görene kadar. Düşünceleri, Greys'teki dolapta saklanırken vücudunu onunkine yasladığı an hissettiklerine kaydı. Yine de bu aklına gelince, Ölüm'le el ele geçirdiği geçen geceyi ve bunun ne kadar doğal geldiğini daha çok düşündü. Dokunduğunda damarlarını yakan heyecanı ve düşüncelerinin ona dönmesine neden olan merakı hatırladı.

Bu adamlar zihnini o kadar doldurmuştu ki, Signa tenindeki sıcaklığı soğutmak için açık pencereye gitti. Onun *nesi* vardı? Düşünmesi gereken Lord Wakefield'di. Çünkü onun gibi bir beyefendi Signa'yı ziyaret ederse Signa, sosyetedeki yerini, iyi arkadaşlıkları ve büyük, neşeli balolarla dolu bir hayatı garanti edebilirdi. Evet, düşünmesi gereken buydu gerçekten ve güvenli olan da buydu. Sylas'la gece geç saatlerde yapılan buluşmalar ya da Ölüm'le gece yarısı kaçamakları değil. Kendine hâkim olmaya ihtiyacı vardı.

Signa bunun yerine ihtiyaç duyduğu şeye, Hawthorneları gözetleyip onlardan hangi bilgileri alabileceğini görmeye odaklanmayı seçti. Blythe'ı kurtarmaya yardımcı olabilecek bir şey öğrenmesi gerekiyordu.

"Hanımların asıl peşinde oldukları kişi Percy. Bugün baban içeri girdiğinde dans etmeyi öğrenmeme yardım ediyordu. Hadim değilse beni bağışla ama birkaç haftadır buradayım ve ikisinin anlayamadığı giderek daha çok belli oluyor."

Blythe parmaklarıyla çarşafını sıktı ve Signa çok ileri gidip gitmediğini merak ederek nefesini tuttu. Eliza ve Diana'nın onu izlemesinin, alabilecekleri dedikoduları toplayıp dinleyenlere yaymalarının nasıl hissettirdiğini hatırladı. Blythe'ın, neredeyse hiç tanımadığı bir kız olan Signa'nın da aynı şeyi yapmayacağına inanması aptallık olurdu. Ama Signa dedikodudan hoşlanmazdı. Sadece Blythe'ı kurtarmak ve kafasındaki yapboz parçalarını birleştirmeye başlamak istiyordu.

Görünüşe göre Blythe da bunu fark etmişti. "Yirmi yıl boyunca babam ve amcam Percy'yi aile işini devralması için büyüttü," diye söze başladı. "Annem ölünce babam bambaşka biri oldu. Percy'nin Greys'te çalışmasını yasakladı. Babam artık günlerini orada geçiriyor. Bunun yerine, sanki işin *çürümesine* izin vermeye çalışıyormuş gibi çalışma odasına kapanıyor. Greys yansa, gözünü bile kırpmayacağını düşünüyorum. Orası geçim kaynağımızdan çok daha fazlası, ailemizin statüsü. Erkek kardeşime gelince... Bu her zaman onun geleceği oldu."

Konuşmanın etkisiyle Blythe'ın kapalı gözlerinin altındaki torbalar iki mor çürük gibiydi. Yavaşça konuşarak sonraki kelimeleri çıkarmak için kendini zorladı. "Babam bu işi neden Percy'nin elinden aldığını bize söylemeyecek ama bence annemin ölümü onu çok etkiledi. Artık mantıklı düşünemiyor."

Blythe, babasının işi Lillian'ın ölümüne kadar Percy'nin elinden almadığını söylüyorsa bu, Signa'nın Greys'te bulduğu mektupla yazarlarla hiç uyuşmuyordu. Yapbozun eksik olan bir parçası vardı. Biraz daha bilgi almak istiyordu ama Blythe'ın göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyordu. Kız uyuyakalmıştı ve Signa'nın sorularının yanıtsız kalmaktan başka çaresi yoktu. Havayı serinleten ve iliklerine kadar işleyen soğuktan korumak için Blythe'ın etrafındaki battaniyeleri düzeltti. Soğuğun tamamen doğal olmadığını çok geç fark etmişti.

Signa arkasını dönünce Ölüm'ün arkasında olduğunu gördü, gölgeleri ses çıkarmaması için Signa'nın ağzını kapatıyordu.

Dokunuşu nefesini kesti ve kalbini sakinleştirdi. Onu yaşayanlar ve ölümler diyarı arasındaki o garip bölgeye soktu. Geri çekilmesi sadece birkaç saniye sürdü ve kalbi bir kez daha atmaya başlayınca bedeni sızladı.

Şgt... diye fısıldadı. Onu uyandıracaksın.

Signa elini ısırarak, dişlerini Ölüm'e batırmak ve zehrin yayılmasına izin vermek istedi. Ama Blythe'ı rahat bırakmak adına eliyle oturma odasını göstererek onu takip etmesini işaret etti. Adımları yavaştı, zemini gıcırdatmamaya dikkat ediyordu. Eşiği geçer geçmez, "Git buradan," dedi. "Tanrı şahidim olsun, onu almama izin vermeyeceğim."

Sakin ol, Küçük Kuş, dedi Ölüm usulca. Onun için burada değilim. Korkarım, o zavallı kızın ruhunu almam uzun sürmeyecek. Seni ıyarmaya geldim. Eğer o kız vücudundaki zehri atmazsa hafta bitmeden onun için geri geleceğim ve onun ölümü hiç de hoş olmayacak.

Signa'nın aklına, yumruklarını onun göğsüne vurmak ve Ölüm'ün, Blythe'ı sonsuza dek rahat bırakmasını talep etmek geldi. Ama Ölüm, ona hükmetmedi ya da onu gölgelerinin soğukluğuyla tehdit etmedi. Onun yakınlığı, Signa'yı nefessiz bırakmıyordu. Neredeyse şey gibiydi... Sanki Ölüm, ona yardım etmeye çalışıyor gibiydi.

Signa bir yüz görebilmek için öne doğru eğilerek o uçsuz bucaksız gölgelerin derinliklerine baktı. Sahip olduğu gözleri bulmak için... Ama hiçbir şey görmedi. "Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu kollarını kendine sımsıkı sararak. "Bu dünyadaki insanları öldürmek senin işin değil mi?"

Sana karşı nazik olmadığımı anlıyorum. Ölüm tereddüt etti, gölgeler ayaklarının etrafında hareket ediyordu. Benim yüzümden hayatın, olmasını istediğimden daha zor oldu. Geleceğini düşünmedim, Signa. Seninle ilgilenmesi gerekenler tarafından o anda sana nasıl davranıldığı dışında hiçbir şey düşünmedim ve ben bunun için... Özür dilerim. Son sözcükler, onun ağzından çıktığı için garipti ama sanki tadını hiç umursamıyormuş gibiydi.

Onu sonsuza kadar bağışlayamam ama ona yardım edebilirsek bu kadar erken ölmek zorunda kalmayabilir. Sana kendimi kanıtlamak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama sözlerimin bir önemi varsa o zaman bana güvenmelisin.

“Biz?” Bu adamın -ölümün vücut bulmuş hâlinin- bu kadar emin görünebileceğini hiç düşünmemişti.

“Ben de araştıracağım ve ona yardımcı olacak bir şey bulursam sana haber vereceğim.” Ölüm şimdi yüksek sesle, Signa’nın tüylerini ürperten ulu bir sesle konuşuyordu. Bu sesi ne kadar sevdiğini unutmuştu.

“Thorn Grove’un bir kütüphanesi var,” dedi birdenbire Signa, o yakınlardayken sık sık girmeyi sevdikleri yerden düşüncelerini çekerek. “Belki orada panzehirle ilgili bir şeyler bulabilirim.”

Başını sallayarak onayladı. “Bu gece orada ne bulabileceğine bir bak. Bu arada, ben de kendi başıma bir şeyler yapacağım.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Signa, gölgeleri sabitlenirken ve etraflarındaki hava en az yirmi derece düşerken titreyerek. “Yardımanın ve bana anlattıkların için.”

“Rica ederim.” Sözcükler yine tuhaf geliyordu, sanki onları bir araya getirmekte zorlanıyormuş gibi. “O zehri dışarı atacak bir şey bulduğunda derslerimiz devam edecek.”

Ölüm onu ele geçirmek için uzanan gölgelerin arasında kaybolurken başını salladı. Signa ancak onun gittiğinden emin olduğunda kapının arkasından Blythe’a baktı ve göğsünün yavaşça inip çıkmasını izledi. Sonra kendi kalbini tuttu, kalp atışları kafese kapatılmış bir canavar gibiydi. Yanaklarını da kontrol etti, avucunu yanaklarının üzerine koyarak ikisinin de dokunulamayacak kadar sıcak olduğunu fark etti.

Bütün bunlar, Ölüm yüzündendi. Hayatını nefret ederek geçirdiği biri yüzünden.

Tanrı aşkına, Signa’nın nesi vardı?

YİRMİ DÖRT

Signa kütüphanenin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığını fark ettiğinde Thorn Grove mışıl mışıl uyuyordu.

Odasındaki oturma odasının zemininde volta atıyordu, geceliği arkasından sarkıyordu ve odada bir ileri bir geri yürürken ayak bileklerini esnetiyordu. Kütüphaneye danışmak, Blythe için bir panzehir bulmanın aklına gelen en basit yoluydu ve Signa, araştırmasını meraklı gözlerden uzak tutmayı tercih ediyordu. Elijah'a bir kez yakalandıktan sonra koridorlarda dolaşırken bulunmak istemiyordu. Bu noktaya kadar ikinci katın tamamını ve birinci katın çoğunu araştırmıştı, geriye yalnızca üçüncü kat kalmıştı.

Signa, balkonuna açılan cam kapıların tıkırdadığını duyduğunda planını ve yakalanması durumundaki mazeretini düşünüyordu. Göğsü buz kesmiş olsa da çok geçmeden bir ruhun kapıyı çalmaya gerek duymayacağını ve Ölüm'ün kapıyı çalmayı düşünecek kadar terbiyeli olmadığını hatırladı. Bu yüzden ses birkaç dakika sonra tekrar geldiğinde ve sanki cama vuruyormuş gibi bir ses çıkardığında, bunun tek bir kişi olabileceğini düşündü.

Kapılardan birini Sylas'a açarken sabahlığına sarıldı. Oraya gelmek için bir söğüdün dallarına tırmanmış gibiydi, koyu renk saçlarındaki yapraklar kıpırdamadan duruyordu. "İyi akşamlar." Sırıltısı ay ışığında parıldadı. "Sen de uyuyamadın, ha?"

Kapıyı kapatıp ona aşağı inmesini söylemeyi düşündü. "Tann aşkına, ne yaptığını zannediyorsun? Burada olamazsın!"

Boyuna rağmen bir kedi kadar zarifti, onun yanından geçip odaya girerken ses bile çıkarmadı. "Aşağıdan bir mum yakıldığını ve gölgenin camın önünde volta attığını gördüm. İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

Dikkatli olmazlarsa bu çocuk onu mahvedecekti ama Signa, gece geç saatlerde yaptığı ziyaretin heyecanı ile kanının biraz daha hızlı aktığını kabul etmek zorundaydı. Geceliğinin üzerine sadece bir sabahlık giymiş olmasına pek aldırılmıyordu. Utanmaktan çok, adamın onun hakkında ne düşünebileceğini ve nasıl bir tepki alacağını merak ediyordu. Gerçekten de Syllas'ın bakışları, onun bakmadığını düşündüğü bir an vücudunda çok uzun süre oyalandı ve Syllas geri döndüğünde hızla boğazını temizleyip dikkatini tavana verdi. Signa sırtıtmamaya çalıştı, vücudu hissettiği memnuniyetle ısınmıştı.

"Kuzenimin hâlâ onunla tanıştığım günkü kadar hasta olduğunu gördüğüm için pek iyi değilim." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yürümeye devam etti. "Eğer burada olacaksan sesini alçalt ve bana işe yarar bir şey bulup bulmadığını söyle."

"Pek değil." Yere oturdu ve sırtını duvara yasladı. "Mutfığa ve hizmetlilerin odasına baktım ama suçlayıcı hiçbir şey bulamadım."

Çok korkuyordu ama bunu yüksek sesle duymak onu daha da kötüleştiriyordu. Ellerini saçlarının arasından geçirdi, uçlarını çekiştirdi. "Ona yardım edecek bir şey bulmalıyız. Thorn Grove'da bir kütüphane olduğunu duydum ve bir panzehir bulabilir miyim diye kontrol etmek istiyorum. Zehri etkisiz hâle getirmek için bitkisel bir şey."

"Zehir mi?" Kaşlarını kaldırarak sordu. "Bu yeni bir gelişme. Sanırım bununla ilgili bir şey bulma şansının olacağı bir yer varsa orası gerçekten kütüphane olacaktır. Çok büyüktür."

"Nerede olduğunu biliyorsun öyleyse." Signa, Syllas'ı kolundan tuttu ve ayağa kaldırdı. "Beni oraya götürür müsün?"

“Şu anda mı? Gecenin bu saatinde? Böyle giyinmiş hâlde mi?” Signa kolunu bırakmayınca sırtıttı ve “Ne kadar skandal meraklısı-sınız, Bayan Farrow. Eğer ısrar ediyorsan hemen beni takip et.”

Koridora giden yola doğru önden yürüdü. Üçüncü kata çıkan yürüyüş acı verecek kadar yavaştı. Signa her adımını son derece dikkatli atıyordu, uzun eteğine takılıp düşmemek için geceliğinin eteklerini avucunun içine sıkıştırdı. Bir seyis çocuğunun evi bu kadar iyi bilmesini tuhaf bularak onun peşinden gitti. Öte yandan, Sylas her zaman seyis bir çocuk olmamıştı. Belki de Lillian hayattayken hangi işi yapmış olursa olsun, Sylas’ın devasa arazide ara sıra vakit geçirmesine izin veriyordu. Bunu daha sonra ona sormak için bir not aldı. Tabii, Blythe’a yardım edecek bir şey bulduklarında.

Şimdilik, “Buraya sık gelir misin?” diye sordu. Merakı onu alt ediyordu.

“Evi sadece birkaç kez gezme fırsatım oldu.” Kendinden emin bir şekilde yürüdü, yakalanmaları konusunda onun olduğundan çok daha az endişeli görünüyordu. “Ama çalışanlar buradan yeterince bahsetti. Zorunda kalmadıkları sürece buraya pek gelmezler ve gelmek zorunda kalırlarsa da sadece gündüz gelirler.”

Elaine, kütüphanenin perili olduğunun düşünüldüğünü söylemişti ve eğer çalışanlar kütüphaneden kaçınmak için bu kadar uğraşıyorsa Signa onları içeride bekleyen ruhu hayal etmek bile istemiyordu. Yıllarca ruhlardan uzak durmuştu ama bu kişinin Thorn Grove ya da Lillian’ın cinayeti hakkında bir şeyler bilmesi mümkünse bu es geçilemeyecek kadar büyük bir ipucuydu. Ama Sylas buradayken bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Beni oraya götürdükten sonra sen dönmelisin,” dedi ona. “Birlikte görülmemiz iyi olmaz.”

Sylas, omzunun üzerinden ona sinirli bir bakış attı. “İki çift göz, bir çift gözden daha iyidir ve ayrıca, kovulsam bile benimle ilgilenileceğini kendin söyledin.”

Gözlerini devirmemeye çalıştı çünkü Sylas, güvende olsa da kendisi kesinlikle değildi. Ama Sylas'ın kendisi hakkında çılgın söylentilerden ya da iddialardan sorumlu olması durumunda, istediği en son şey, onu işe almak zorunda kalmaktı. Yine de haklıydı. Ölüm'ün uyarısı alay edilecek bir şey değildi ve Blythe'i kurtarmak istiyorsa Sylas'ın yardımını almak bu riske değirdi.

Kütüphaneyi bulmak, beklediğinden daha kolaydı. Ağır pirinç kulplu iki meşe kapı, kitaplarla dolu yüksek maun rafların olduğu muazzam bir odaya açılıyordu. Sıra sıra koltuklar, odanın ortasında yazı masaları ve içinde bir gün geçirmek için yeterince rahat görünen pelüş deri okuma koltukları vardı. Oda, soluk yıldız ışığının girdiği pencerelerle aydınlatılıyordu. Işık, kitaplığın şekillerini ve enginliğini görecektik kadar parlaktı ama kitapların adlarını okuyamayacak kadar karanlıktı.

Signa eski parşömen ve mürekkebin küflü kokusunu içine çekti. "Bir ışık bulmamız gerekecek." Sözler ağzından çıkar çıkmaz masalardan birinin üzerindeki mum kendi kendine yandı.

Muma uzanmak için bir harekette bulunmadı ve bunun yerine, kaçacağından endişelendiği Sylas'a baktı. Ağzını açtı ve tekrar kapattı. Kendi kendine tutuşan bir alevi açıklayacak tek bir mazeret yoktu ve ikisi de bir bahane bulmaya çalışmıyordu.

"Peki." Signa boğazını temizledi. "En azından burada bir ruh olduğu dedikodularının sadece bir söylentiden ibaret olmadığını anladık."

Sylas'ın kaşları saç çizgisine kadar kalkmıştı ama yine de her şey düşünüldüğünde bu durumu son derece iyi idare ediyordu. *Muhtemelen kendi iyiliği için*, diye düşündü Signa. "En azından buradaki her ne ise kötü niyetli görünmüyor."

En azından şimdilik, diye düşündü Signa, ruhun nerede saklanıyor olabileceğini gözlerini kısarak, merakla tararken. Şimdiye kadar ruhu görmemiş olması sinir bozucuydu. Yıllarca onları görmezden gelerek, saklanarak ve görmemiş gibi davranarak geçirmişti. Şimdi kesinlikle durumun tersine dönmesinden yana değildi.

Sylas mumu aldı. “Yani şey üzerine kitaplar arıyoruz... Botanik?”

“Evet. Tercihen bitkilerin tıbbi kullanımlarını anlatan bir şey.”

Kütüphanenin karşısında, karanlığın içinden bir gölge geçti ve Signa bunun bir kitap olduğunu ancak Sylas’a çarpıp bağırdıktan sonra anladı. Kitap, ilerideki bir raftan gelmişti ve ikisi orada öylece dururken, aynı raftan başka bir kitap daha uçtu.

Signa’yı sakinleştirmek için bir elini beline koyan Sylas, mumu önlerinde tuttu.

Signa alevin ışığında gözlerini kısıtı. “Sence...”

“Bence de,” dedi Sylas düz bir sesle. Kitapların uçtuğu rafa doğru ilerledi, mum ışığını rafın üzerine getirmek için durdu. Botanik üzerine kalın, deri ciltli bir kitaptı.

Kitaplığın diğer köşesini döndüler ve Signa, onlara kimin yardım ettiğini görünce, nefesinin kesilmesinden korkarak Sylas’ı kolundan tuttu. Ruh, yarı saydam mavi tenli, bembeyaz sakallı ve geniş burnunun üzerinde alçak gözlükleri olan yaşlı bir adamdı. Signa’nın onu fark ettiğini görünce biraz daha dik durdu.

“İyi misin?” diye sordu Sylas, mumu sabitlerken. Ruh onu derin bir endişeyle izledi ve sanki mum yerinden düşecekmiş gibi görüldüğünde, mumu sabitlemek amacıyla parıldayan parmağını yan tarafına bastırmak için acele etti.

“*Dikkatli ol,*” diye uyardı ruh. “*Kitaplar kırılgan şeylerdir.*”

“Oldukça.” Signa, sözlerinin hem Sylas’ı hem de ruhu tatmin etmeye yeteceğini umarak bir rafın kenarına yaslandı. Ancak bu ruhun, Lillian gibi arada kalmadığını anladığında omuzları gevşedi. Kötü niyetli değildi, ölümü de görünüşünü değiştirecek kadar korkunç değildi. “Kütüphaneye musallat olduğu söylenen ruh hakkında bir şey biliyor musun?” diye Sylas’a sordu.

“Pek değil. Aile içinde evlenen ve o sandalyelerden birinde ölen bir bilgin olduğunu duydum. Okurken uyuyakalmış ve huzur içinde vefat etmiş. Bazıları onun kütüphanedeki her kitabı okumaya çalıştığını söyler.”

Ruh, "Aslında o zamandan beri sandalyeler değişti," dedi. "Ve benim adım, Thaddeus. Thaddeus Kipling. Daha fazlasını getirmeye devam etmeseler, şimdiye kadar buradaki her kitabı okurdum."

Okuma arzusuyla hayata bağlanmış bir ruh! O kadar tuhaftı ki, Signa neredeyse gülecekti.

"Yeterince yardımcı görünüyor. Korktuğum kadar kötü niyetli değildi," diye belirtti Signa.

Thaddeus içini çekti ve ona teşekkür etti. Tek yaptığı yardım etmeye çalışmak olmasına rağmen artık insanların ziyarete gelmekten ne kadar korktuğunu mırıldandı. "Yine de daha az ziyaretçi olunca okumaya daha fazla zamanım kalıyor sanırım."

Yine kahkahasını tutmak zorunda kaldı. On dokuz yıl boyunca ruhlardan uzak durmuştu. Kendisi farklı olduğu için ruhları ve başkalarını uzak tuttuğu için bu farklılığı suçlamıştı. Ama Thaddeus'u sevmişti ve ilk kez bir ruhun varlığından zerre kadar korkmamıştı. Eğer bir şans verseydi, diğerlerini de sever miydi?

"Bu kitaplardan herhangi birinde zehirle ilgili bir şey bulabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?" Sylas, sırt kısmını incelemek için mumu bir kitaba doğru tuttu. Signa, konuşmayı, tartışmak istemediği için onu suçlayamayacağı ruhtan etkili bir şekilde uzaklaştırdı. Sylas mumu kitaba çok yaklaştırdığında, Thaddeus gergin bir nefes alıp, Sylas alevi tekrar uzaklaştıran kadar nefesini tutuyordu.

"Hakkında bilgi bulmamız gereken şey zehir değil." Signa'nın gözleri ruha kaydı, dinlediğinden emin oldu. "Panzehir. Burada bir şeyler olduğundan eminim."

"Arsenik?" Thaddeus, gözleri ilgiyle parlayarak tahminde bulundu.

Signa, Sylas'ın okumakla meşgul olup olmadığını kontrol ettikten sonra hızla başını iki yana salladı.

Thaddeus mırıldandı. "Siyaniür? Talyum? Striknin? Atropin?" Kız hızla başını onaylayarak sallayınca durdu. "Ah, atropin! Birisi belladonna tarafından zehirleniyor, değil mi? Bu kolay, panzehir...

ah. Söylesem sana bir faydası olmaz, değil mi? Sanırım bilgileri kendiniz görmek istersiniz. Burada." Thaddeus bir sonraki kitaplığa doğru süzüldü, sonra eğilerek alt raftaki bir kitabı işaret etti. Gösterişsiz bir şeydi; Signa'nın muhtemelen asla seçmeyeceği, bir tür bilimsel dergiydi.

Signa kitabı almak için eğilirken, "*Uzun zaman oldu,*" dedi Thaddeus. "*Ama aradığınızı yüzüncü sayfada bulacağınıza inanıyorum. İlginç bir makale o. Kısa ama bilgilendirici. Ona iyi bakarsınız, değil mi?*"

Signa yüzüncü sayfayı çevirdi, ardından aradığı kelimeyi görene kadar birkaç sayfa daha çevirdi. *Atropa. Atropa belladonna.* Kitabı göğsüne öyle şiddetle bastırdı ki ağlayacağını sandı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi. O kadar yüksek sesle konuşmuştu ki Sylas az kalsın göz gezdirdiği kitabı düşürüyordu.

"Hemen bir şey mi buldun?" Şaşkınlıkla ensesini kaşıdı. "Ne şans. Bütün gece burada olacağımızı düşünmüştüm."

Signa, göğsü kabararak Thaddeus'a gülümsedi. "Biraz yardım almış olsak da başardığıma inanıyorum. Gel." Sylas'ı masalardan birine sürükledi ve kitabı önlerine açtı. Mum ışığında bile küçük yazıları görmek için gözlerini kısmak zorunda kalıyorlardı. Signa, hastalar üzerinde kullanılan tedavilerden bahsedilen sayfaları bulmadan önce birkaç sayfa anlamadıkları bir jargon okudular.

"İşte burada!" Parmağını sayfaya bastırdı ve öne doğru eğildi. Sylas da onu takip ederek omzunun üzerinden bakmaya çalıştı.

"Bitkinin kendisi zehirli olsa da" diye yüksek sesle okudu, sözcükler ağzından hızla çıkıyordu. "Kalabar fasulyesinin alkaloit içeriğinin *atropa belladonna* için etkili bir ilaç olduğu kanıtlanmıştır."

Her kelimeyle daha da sersemledi. Heyecanı kabarırken, Sylas'ın kolunu çekiştirerek sallamaya başladı. Bir çözüm bulmuşlardı. Signa'nın yerli olmayan bitkiyi nerede bulabileceği konusunda en ufak bir fikri olmasa da en azından artık bir *ihtimal* vardı ki bu, daha önce sahip olduklarından çok daha fazlaydı.

Sylas devamını okurken, “Çok fazlası Blythe’ı öldürebilir,” diye onu uyardı. “Küçük bir dozunu öğütüp sıvı içinde vereceksin.”

Tek sorun, onu nasıl bulacaklarıydı. Signa başka bir olasılığı hatırlasa da Lillian’ın bahçesinde kesinlikle böyle bir bitki bulamazlardı.

“Şehirde bir eczacı var! Beni Greys’e götürdüğün gece gördüm... Elleri olabileceğini düşünüyor musun?”

Sylas’ın yüzüne bir sırıtiş yayıldı. “Ne kadar zekisin. Bir eczacı, en iyi şansımız olabilir.”

Signa’nın kitabı kapatıp yeniden göğsüne bastırması için duyması gereken tek şey buydu. Kendini bir bulutun üzerinde dans edecek kadar hafif hissediyordu. Onu kurtaracaktı. Gerçekten, gerçekten bu sefer Signa, Blythe’ı kurtaracaktı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı, Sylas’ın omzunu tutup sıkarak. “Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Ve sana da teşekkürler, Thaddeus!”

Ne ruha ne de mumu söndürüp “Thaddeus?” diye fısıldayan Sylas’a dönüp baktı. Bunun yerine kitabı sıkıca kavradı ve aceleyle kapıdan çıktı.

Sylas başını sallayıp onu nazikçe sustururken, “Sabah ilk iş, gideceğim,” dedi. Neyse ki onu dinledi ama Signa artık onu kimin duyduğunu umursamıyordu çünkü her şey yoluna girecekti. Hayır, yoluna girmekten daha da iyi olacaktı. Harika olacaktı çünkü sabah ilk iş panzehri alacak ve Blythe da sonunda hayatına kavuşacaktı.

Yakında her şey tekrar yoluna girecekti.

YİRMİ BEŞ

Signa ertesi sabah kahvaltıda çayına krema eklerken, Warwick'ın, Elijah'a, Blythe'in dilinin, Lillian'ın "hastalığının" son aşamalarındaki gibi iltihaplanmaya başladığını söylediğini duydu. Blythe gece boyunca hastaydı ve hiçbir şey yiyip içememişti.

Signa bıçağını sımsıkı kavradı, Elijah'ın birdenbire aklını başına toplayıp kahvaltı masasında böyle bir konuşmaya izin vermemesinden korktuğu için hayal kırıklığının dikkatleri üzerine çekmesine izin vermemeye çalıştı.

Ölüm'ün uyarısının zamanlaması tesadüfiydi ve artık bir tedavi bilindiğine göre, Signa'nın tek yapması gereken onu bulmaktı. Ama Blythe'in neden hâlâ bu kadar hasta olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Signa ona sudan başka bir şey içmemesini söylemişti. Kimse izlemiyorken ilacını dökmesini söylemişti. Signa daha o sabah kuzeni uyurken Blythe'in odasını kontrol etmişti. Baş ucuna bırakılan soğuk çayı ve hamur işlerini incelemişti, ikisi de temizdi. Ancak dili zehir belirtileri göstermeye başladığı için Signa, bir şekilde hâlâ belladonna tükettiğini biliyordu.

Warwick, Elijah'a, "Doktor bugün ziyaretçilerinin gelmesinin akıllıca olmadığını düşünüyor," dedi. "O ve Percy ateşi düşürmeyi başardılar. Bu sabah bir hezeyan nöbeti geçirmesine rağmen." En azından Percy'nin doktoru denetlemek için orada olmasına

sevinmişti. Ona bu kadarını anlatmak için masanın diğer tarafından dikkatini çekmeye çalıştı ama Percy el değmemiş yulaflapasını karıştırırken yorgun bakışlarını aşağıda tuttu.

“Bu sefer ne gördü?” Elijah darmadağınık olduğu kadar küstahtı. Ağarmış saçları, kafasının her yanına dağılmıştı. Burnuna düşük bir gözlük takmış olan adamın üzerinde hâlâ zümrüt rengi bir bornoz ve ona uygun terlikler varken, Signa’nın üzerinde korse ve ince çizgili bir şal vardı. Saçları ensesinde zarif bir topuz hâlinde toplanmıştı. Evden çıkmadan önce yün bir *ziyaret elbisesi* giymesi gerekecekti, aksi hâlde hemen dedikodu ve alay konusu olacaktı. Signa sosyete de bir yer özlemiyle bunca yılını harcamışken, kendini biraz... Kendini biraz yorgun hissediyordu. Ve Elijah’ın özensizliğini ve umursamazlığını son derece kıskanıyordu.

“Annemi.” Cevap veren Percy, başını kaldırmadı. “Blythe, annemizle birlikte bahçede olduğunu iddia etti.”

Hem Blythe’in hem de Lillian’in hasta olduğu aylardan sonra kimsenin zehirden şüphelenmemesi hiç mantıklı değildi. Doktor gerçekten bu kadar beceriksiz miydi? Signa öfkeyle, “Belki de tam olarak ihtiyacı olan şey arkadaştır,” dedi. İşaretler ortadaydı: halüsinasyonlar, yaralar, mide ekşimesi, kan kusmak. Hepsi ortadaydı. Zehir hakkında ortalama bir insandan biraz daha fazla şey bildiği doğrudu ama yine de.

“Bayan Farrow...” Yüzünün bir tarafının hâlâ şiş olduğunu gizlemek için yanaklarına her zamankinden daha fazla allık süren Marjorie, Elijah bıçak tuttuğu eliyle onu susturmadan önce Signa’yı azarlamaya hazır görünüyordu.

“Bırak, özgürce konuşsun. Bu evde sürdürdüğümüz tüm kurallar uzun zaman önce sona erdi.” Çöreklerin neredeyse yarısını bir lokmada yedi. “Düşünceni söyle, kızım.” Uygunsuz davranışına rağmen Signa, Elijah’tan ve açık sözlülüğünden oldukça hoşlandığını fark etti. Zoraki incelikler etrafında dönen ve başkalarının kaprislerine boyun eğen bir dünyada bu durum, heyecan vericiydi. Yine de Blythe’in hastalığı için bir panzehir bildiğini ona öylece söyleyemezdi. Bu suları sakince geçmesi gerekiyordu.

Signa, “Bu durumda, bu tür düşüncelerle baş başa kalmak zihninde bir yük olur,” dedi. “Sakıncası yoksa, efendim, onun moralini düzeltecek bir şey bulabilir miyim diye bakmak için şehre inmek istiyorum. Sadece küçük bir hediye, eğer bana biraz para ve izin verebilerseniz.”

Sanki bütün dertlerinin kaynağı oymuş gibi lapasına dik dik bakan Percy, sonunda ilgiyle Signa’ya baktı. Ancak Marjorie’nin bu duruma tahammülü yoktu.

Marjorie bir eliyle çatalı sımsıkı kavrayarak, “Doktor, ziyaretçi kabul etmemesini önermiş,” dedi. “Önerisine uymalıyız.” Bir mürebbiye olarak, aileyle oturup yemek yiyebilirdi ancak toplumun dayattığı kısıtlamaları terk etmeyen herhangi bir ev için fazla -özgür ve azarlanmadan- konuşuyordu.

“Lillian’a yaptığımız gibi mi?” Elijah öylesine soğukkanlı bir şekilde sordu ki masadaki birkaç kişi ürperdi. “Eşime çok faydası oldu.”

Signa, Elijah’ın sözlerini topladı ve koleksiyonuna eklemek için hafızasına ekledi. Yakında bir gün tüm parçaları toplayacak ve tüm yapbozu önüne serecekti.

“Percy!” Elijah’ın sesi otoriter bir şekilde gürledi. “Sen kuzeninle gideceksin. Güvende olduğundan ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin ol.”

Percy daha dik oturdu. “Şehre inceksek izinle Greys’e uğrayıp siparişleri kontrol etmek istiyorum.” Sesi düz ve gerçekçiydi, kulübü ziyaret etme konusundaki eski çaresizliğini ele verecek en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu.

Elijah’ın ağzının köşeleri seğirdi. “Kuzenine ziyaretinde eşlik edeceksin, sonra döneceksin.” Kesin olarak konuştu.

Percy de bunu hissetmişe benziyordu çünkü tartışmak istediği belliydi ama sandalyesine oturdu ve parmak boğumları bembeyaz olana kadar çay fincanını kavradı. “Evet, baba.” Koltuğuna daha da çöktüğünde Signa, göğsünde ağır bir suçluluk duygusuyla ona bakmaya cesaret edemedi. “Tabii ki.”

Percy, eğlenceli bir arkadaş olmaktan çok uzaktı.

Ata binmeyi tercih etmemiş, kasabaya yapacakları yolculuk için bir araba hazırlatmıştı. Yolculuk çok uzun değildi ama Signa hiç bu kadar rahatsız olmamıştı. Hiçbir bağının bulunmadığı bir yabancı olan Syllas ile seyahat etmek bile daha kolaydı.

Signa, Percy'nin dünkü, Byron havayı bozmak için Greys haberleriyle ortaya çıkmadan önceki hâlini özlemişti. Kahkahasını, şakasını ve ruhunun hayatla dolup taşıdığını hissetmesini özlemişti. Şimdi birlikte olduğu Percy, tanımaya başladığı kurnaz ve alaycı adam değil; katı, düzgün ve keskin biriydi. Arabanın penceresinden dışarı bakarken başparmağı deri bir madeni para kesesinin üzerinde daireler çiziyordu ve çenesi dik bir şekilde büyük bir ciddiyetle manzarayı izliyordu. Signa dilini ısırdı. *Elijah'ın ona bir şans vermemesi acımasızca*, diye düşündü. Ne kadar derin olursa olsun, oğlunun acısını görmezden gelmeyi seçmesi de bir o kadar acımasızcaydı.

“Bir şey buldum, kuzen,” dedi Signa, onun moralini yükseltmeyi umarak. “Blythe’a güzel, yeni eldivenler ya da kırtasiye malzemeleri bulmak için burada değiliz. Kasabaya gidiyoruz çünkü ona bir tedavi buldum.”

Percy ancak o zaman uyandı. “*Bir tedavi buldum* derken ne demek istiyorsun?” Gözleri kısılmıştı. “Kız kardeşime yardım edebilen tek bir doktor bile olmadı.”

“Hiçbiri onun zehirlendiğini bilmiyordu. Ama biz biliyoruz ve ben bir panzehir buldum. Kasabada bir eczacı var ve...”

“Eczacı mı?” Kaşları çatıldı. “Signa, kardeşimin hayatını bir *amatöre* emanet edemeyiz. Ona yardımcı olacak bir ilaç olmalı. Daha fazla doktorla konuşabiliriz.”

“Doktorlar şimdiye kadar anlamadıysa ya hepsi aptal ya da birileri onlara para ödüyor.”

Verecek bir cevabı yoktu. “Bunun mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?” Âdemelması titredi. “Durum bu olsa bile, bir eczacının tedavisi, güvenilebileceğimiz bir şey değil. Bu konuları ele almanın daha güvenli yolları var.”

“Hayal kırıklığını anlıyorum ama başka hiçbir şey işe yaramıyor, Percy.” Elini tutup sıktı. “Ama bu yarayacak, söz veriyorum. Bana güvenmene ihtiyacım var.”

Sanki cevapları arıyormuş gibi arabanın tavanına baktı ve karşılık bulamayınca içini çekti. “Pekâlâ. Eğer bir ihtimal varsa o zaman elbette denemeliyiz. Ama orada görünmemiz lazım yoksa tüm kasaba bunu konuşur.”

“Tabii ki.”

Percy dikkatini, Signa’nın birkaç gece önce Sylas’la burada olduğu zamankinden çok daha parlak ve gün ışığında daha açık olan, Arnavut kaldırımlı sokaklara çevirdiğinde kızın gülümsemesi karşılıksız kaldı. Artık caddede sıralanan dükkânlar tamamen açılmıştı. Signa, tertemiz pencerelerden, eldivenli ve boneli, kaşmir önlükler giymiş, çaylarını içerken ya da yaklaşan kış için sıcak tutacak giysiler ve dekorlar sipariş etmek üzere bir dükkândan diğerine süzülen kadınları gördü.

Greys’in yanından geçtiklerinde Percy, Signa’nın üzerinden eğildi ve perdeleri çekerek kapattı. Geri çekildi. Percy’nin yüzünde neşe yoktu. Ciddiyet dışında hiçbir ipucu yoktu.

Signa başka bir kelime söylemeye cesaret edemedi.

Araba küçük, yeşil bir dükkânın önünde durduğunda arabadan ilk inen Percy oldu. Sarmaşıklar duvarlara kadar uzanıyordu ve bir vitrinden sarkan çeşitli canlı bitkiler sergileniyordu. Signa bakmakla o kadar meşguldü ki, kolunu uzattığını fark etmesi için Percy’nin boğazını temizlemesi gerekti. Yoldan geçenler onları merakla inceliyor, birbirleriyle dedikodu yapmak için dönüyor ve muhtemelen Signa’nın varlığı hakkında teoriler üretiyordu. Percy kahverengi deri eldivenlerinden birinin üzerindeki küçük,

altın düğmeyi düzeltilti ve onlara aldırış etmedi. Percy'nin sosyetenin gözünde bir beyefendiden başka bir şey olarak görünmesini sağlamak için muhtemelen kimsenin yapabileceği veya söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Dükkâna girince onları beyaz saçlı, zayıf, yaşlı bir kadın karşıladı. Ona bir bakış attıktan sonra Percy hemen kafasını dikleştirdi.

“Oyalanma,” diye fısıldadı. “Neye ihtiyacın varsa onu alalım ve çıkalım.”

Signa bir an için önceki gün onun ayak parmaklarına daha sert basmış olmayı diledi ancak böyle bir harikalar diyarına girdiklerinde onun olumsuzluğunun üzerine gelmesine izin vermeyecekti. Tonik kavanozları ve şifalı bitki şişeleri küçük, ahşap, delik deşik olmuş raflarda duruyordu. Küçük, canlı yosun kapları ve öyle güzel kokulu kuru otlarla dolu zarif sepetler vardı ki, Signa içlerinde yıkanmak istedi.

Dükkânın ortası canlı saksı bitkileriyle doluydu. Çoğu, Signa'nın daha önce hiç görmediği, arkadan sarkan sarmaşıklar veya büyük soğanlı çiçeklerdi. Parmağıyla taç yapraklarını okşama dürtüsüne direndi, böylesine harikulade bir yerin var olabileceğine hayret etti. Yeterince parası olsaydı, Signa tüm mağazayı satın almak isteyebilirdi.

“Aradığınızı bulmanıza yardım edebilir miyim, hanımefendi?” diye sordu dükkân sahibi. Signa, satıcının, Percy'nin züppeliğine aldırmadığına sevindi.

Percy'nin gözleri Signa'ya kaydı, içlerinde ona söylediklerinde dikkatli olması için işaret veren karanlık bir uyarı vardı. Eczacıdan çıktıkları anda dedikodular alevlenecekti. Blythe'a zarar veren her kimse bunun farkına varmış olma ihtimali olsa da Signa ve Percy'nin yangına körükle gitme riskini göze almasına ya da Elijah'a, karısının tuhaf semptomlarına daha dikkatli yaklaşılsaydı ölümünün engellenebileceği haberinin ulaşmasına gerek yoktu.

Signa, “Ekşi bir şeyler yiyen bir arkadaşım var,” diye konuşmaya başladı dükkân sahibiyile. “Vücudundaki bazı toksinlerden kurtulmasına yardımcı olacak bir calabar fasulyesi arıyorum. Ve belki sonrasında da midesini yatıştıracak bir şey.”

Kadın, değerlendirmek için küçük gözlerini kıstı, ardından Signa ile küçük bitkiler ve cam şişelerle dolu arka rafa doğru topallayarak giderken gırtlığından bir ses çıkardı. Percy, kadın rafları incelerken, ilgisiz görünmeye çalışarak onları takip ediyordu.

O ararken dükkân sahibi alçak sesle mırıldandı, aradığını bulana kadar rafları araştırmaya devam etti ve sonunda sessizce, “Aha!” dedi. İçinde garip, kahverengi bir ceviz bulunan, küçük bir şişe çıkardı. Calabar fasulyesi...

Signa ona uzandı ama kadın şişeyi ulaşamayacağı bir yere çekti. Signa’ya doğru eğildi ve “Aradığının bu olduğuna emin misin?” diye fısıldadı. “Oldukça zehirlidir ve mide ekşimesine yardımcı olmaz.”

Signa, calabar fasulyesinin bir risk olduğunu biliyordu ama hiçbir şey yapmazsa -hiç risk almazsa- Blythe ölecekti ve Signa, hayatının geri kalanını onu kurtarıp kurtaramayacağını merak ederek geçirecekti.

Signa başını onaylayarak salladı ve Ölüm’e güvendi. “Evet, hanımefendi. Tam da ihtiyacım olan şey.”

Kadın, Percy’ye hızlıca bakma cüretini gösterdi ve çok yumuşak bir sesle, “Güvende misin, kızım? *Onun* için ihtiyacın olan bir şeyse, bende birkaç şey daha var... Göze çarpmayan.”

Signa bembeyaz kesildi ve ciddiyetinin, samimiyetini doğrulamaya yeteceğini umarak ellerini hemen kadının ellerine koydu. “Kesinlikle sorun yok, hanımefendi. Sizi temin ederim. Bu gayet iyi gelecek.”

Kadın çekinerek mırıldandı ve şişeyi uzattı. “Toz hâline getirin. Ardından, kusturmak için yaklaşık yarısını bir bardak suya karıştırın.” Signa, kusmanın Blythe’ı zehirden kurtarmaya yardımcı olacağını umdu.

Kadın ayaklarını sürüyerek dükkânın arkasına doğru yürüdü. Etekleri, tozlu meşe zemine sürtünüyordu. Uzun bir süre aradı ve sonunda Signa'ya minik, kahverengi tohumlarla dolu küçük bir kavanoz çıkardı. Kavanozu Signa'nın avuçlarına koyarak, "Kimyon tohumları," dedi. "Arkadaşının midesini yatıştırmak için."

Percy'nin gerginliği, dükkânın sisli, kirle kaplı camlarının önünden geçen ve onun oradaki varlığını fark eden her insanla daha da arttı. Uzun parmakları kalçasına vurmaktan vazgeçmiyordu. Kadının kimyon tohumlarını vermesini bir atmaca kadar keskin bakışlarıyla izledi. "Calabar fasulyesinden daha var mı?"

Dükkân sahibi, "Bulması kolay bir bitki değil," dedi. "Bir süreligine elimde olan tek miktar bu."

Homurdandı, tatmin olmadı ve bozuk para kesesini çıkardı. "Pekâlâ. Size ne kadar borcumuz var?"

Kadın onun ciddiyeti karşısında şaşkınlıkla irkildi ama yeterince net bir şekilde, "Üç peni yeter," dedi.

Percy onun bekleyen avucuna bir şilin daha bıraktı. "Ağzınızı kapalı tutmanız için."

Dükkân sahibi madeni parayı homurdanarak aldı ve sonra eteğinin cebine attı. "Senin ağzını kapatmadan önce git buradan, evlat."

Bunu iki kez söylemesine gerek yoktu. Percy onu dükkândan dışarı çekerken, dükkân sahibiyle içerideki her güzel şey hakkında sohbet ederek tüm gününü orada harcayabilecek olan Signa, şişeyi cebine tıktırdı. Parmakları kimyon tohumu kavanozunun etrafında şefkatle kıvrıldı. Signa, Percy'nin, eczacının kendisine aniden veba bulaştırabileceğine inandığı gibi belirsiz bir izlenime kapılmıştı.

Kapıyı açarken kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "O kadının gözlerinde bir delilik vardı" dedi. "Ona güvenmiyorum."

Signa savunmaya geçti. "O bir şifacı."

“O bir cadı,” diye alay etti. “Başka hiçbir şey işe yaramazken, bazı tohumların kız kardeşime nasıl yardımcı olacağını hâlâ anlamış değilim.”

Cadı. Bu kelime Signa’nın aklını, Magda’nın öldüğü geceye götürdü. “Ona öyle deme. Bir böğürtlen, kardeşini incitecek ve anneni öldürecek kadar güçlüyse, sen kim oluyorsun da bir bitkinin iyileştirici gücünü sorguluyorsun?”

Buna karşı bir yanıtı yoktu. Korkunun ondan dalgalar hâlinde yayıldığını hissedebiliyordu. Onun yerinde olsa, bu küçücük tohumun bir şekilde her şeyi düzelteceğini inanmak istemezdi. Çünkü olmazsa...

“Hadi, acele edelim,” diye mırıldandı Percy. “Önce arabaya geri dönmemiz gerekecek...”

“Bayan Farrow?” diye seslendi sokağın aşağısından bir ses. “Bayan Farrow, siz misiniz?”

Signa, Eliza Wakefield ve Charlotte Killinger’in, açık kahverengi tenli ve buğday rengi bukleleri olan yakışıklı bir beyefendinin eşliğinde yaklaştığını görünce dehşet içinde pençelerini batırdı. Adamın üzerinde zeytin yeşili, şık bir pardösü ve şapka vardı; Signa’nın kalbini titretecek kadar çekici bir gülümsemeyle onlara doğru eğildi.

Charlotte onların çıktıkları dükkânı fark edince Signa’nın alnından boncuk boncuk terler aktı. Eliza için aynı şeyi söyleyemese de bundan söz edemeyecek kadar kibar olması iyi bir şanstı.

“Ah, sizsiniz,” dedi Eliza, Percy’nin önünde reverans yapmak için eğilirken. “Sizin olabileceğinizi düşünmüştüm. Eczacıdan mı çıktınız?”

Signa gözünü bile kırpmadan Percy, bambaşka bir havaya büründü. “Ve bile bile bir cadı tarafından lanetlendik mi? Asla.” Signa’nın çenesini geren hafif, neşeli bir tavırla konuştu.

Eliza, sanki çok şakacıymış gibi kıkırdarak onun gıcık gülümsemesine eşlik etti. Charlotte ve onlara eşlik eden adamın kahkahasının yankılamasını bekledi ama ikisi de yüzlerini

ifadesiz tuttu. Eliza -sonunda kendini hatırlayacak kadar uzun süre gözlerini Percy'den ayırmayı başardı- başını eğdi ve Signa'nın elinden tuttu. "Özür dilerim," dedi. "Bu, benim kuzenim, Bernes Dükü'nün oğlu, Lord Everett Wakefield." Eliza dudaklarında bir gülümsemeyle onun kolunu tuttu.

Signa daha önce bir lordla tanıştığını hatırlamıyordu. O kadar gururla bir şekilde selam verdi ki, miras sırasında ilk mi yoksa son mu olduğunu merak etti. Hoş geldin çayındaki konuşmadan, kasabanın Percy'den sonraki en gözde bekârı ve önceki gün Blythe ile konuştuğu potansiyel talip olduğunu hatırladı.

Parası ya da unvanı olmasa bile Everett, görünüşü ve asil duruşuyla dikkatleri üzerine toplayacak bir adamdı. Omuzları geriye çekilmişti, göğsü dikti ve yüzü, gençlik enerjisiyle doluydu. Signa'yı incelerken ithal kıyafetlerinde zenginlik ve gözlerinde bir parıltı vardı. Everett Wakefield, şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı erkeklerden biriydi ve ona gülümsediğinde aklındaki tüm tutarlı düşünceyi kaybetti.

"Kuzen," dedi Eliza, "Bu, Signa Farrow, sana bahsettiğim kişi."

Everett başını öne eğerken Charlotte boş bakışlarla onu izledi; ela gözlerindeki altın rengi benekler, etkileyici uzunluktaki kirpiklerinin altından onu izlemek için yukarı doğru kayarken göz kamaştırıyordu. "Farrowların kim olduğunu gayet iyi biliyorum, annenle uzun zaman önce tanışmıştım."

Eldiveninin üstüne bir öpücük kondururken Signa'nın omurgası küçük bir elektrik kıvılcımıyla karıncalandı. "Annem mi?"

Everett'in gülümsemesi parladı. "Ailelerimiz bir zamanlar tanışıyorlardı ama korkarım ki babanızı hatırlamıyorum. O zamanlar küçük bir çocuk olduğum için hafızam biraz bulanık ama anneniz geldiğinde bütün evin nasıl neşe dolduğunu hatırlıyorum. O, çok enerjik biriydi ve ailem ona bayılırdı. Kaybınız için üzgünüm, Bayan Farrow."

Düşünceleri ve adama sormak istediği milyonlarca soru arasında kaybolan Signa, başını eğmesi gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Annesine *enerjik* denilmesini hiç beklemiyordu. Arkasında bıraktığı görgü kuralları kitabı ve Signa'nın büyükannesinin anlattığı hikâyeler doğruysa, Lord Wakefield kesinlikle yanlış kadından bahsediyordu.

“Sizi yeniden görmek çok güzel, Bayan Farrow,” diye araya girdi Charlotte ama Signa'yı şaşırtacak şekilde, ellerini önünde sımsıkı kavuşturmuştu ve heyecanlı görünmekten çok hasta görünüyordu. “Sizi de öyle, Bay Hawthorne. Korkarım, bir çay salonunda randevumuz olduğundan sohbet etmek için fazla vakitimiz yok...”

“Aman Tanrım, Charlotte, hatırlattığın için teşekkürler!” Eliza ellerini çırpı. “Çok geç söylediğim için beni bağışlayın ama bize katılmanız mümkün olursa çok seviniriz.”

Signa, “Bu kadar kısa sürede rezervasyonumuza daha fazla kişiyi ekleyebileceğimizden emin değilim...” derken Charlotte'ın gözlerinin nasıl karardığını kaçırmadı.

“Saçmalık. Kasabanın en önde gelen iki beyefendisini kimse reddetmez.” Eliza, umut dolu bakışlarını Percy'ye yöneltti. “Bize eşlik etme nezaketini gösterirseniz bir istisna yapacaklarından eminim.”

Percy parmaklarını kalçasının yan tarafına hafifçe vurdu ve yan yan Signa'ya baktı.

Çay, Signa'nın öğrendiği gibi, hiçbir zaman sadece çay değildi ve bir daveti kabul etmek, istemek kadar önemliydi. Eliza'nın ricada bulunması resmî değildi ama kuzeninin kolunda olması, onu cesaretlendirmişti. Bir lordla çay içmek kesinlikle reddedilemezdi ve Signa reddetmenin ne demek olduğunu bilse de tek düşünebildiği, Ölüm'ün kulaklarında çınlayan uyarısı ve panzehri Blythe'a ulaştırması gerektiği idi. “Bu nazik bir teklif ama belki başka bir gün size katılabiliriz. Sizi zora sokmak istemeyiz.”

“Herkes burası hakkında övgüler yağıdırıyor. İnanın bana, **Ba**, Hawthorne, kasabanın geri kalanı bu rüzgâra kapılınca içeri girmek imkânsız olacak. Everett ve ben bugün bize katılmanız için kesinlikle ısrar ediyoruz, değil mi, Everett?”

Signa’ya sıırttı. “Gelmezseniz güceniriz.” Ses tonu alaycı olsa da savaşın kaybedildiğini biliyordu.

Blythe’in biraz daha dayanması gerekecekti.

YİRMİ ALTI

Calabar fasulyesi ve onun sembolize ettiği her şey ceplerinde ağırlık yapmasaydı, gezinti için güzel bir gün olurdu. Eliza bir kolunu Signa'nın, diğerini Charlotte'ın koluna geçirdi. Üçü de adamların epey önünde yürüyordu. "Seni burada görmem ne tesadüf. İlkbahardan önce Everett ile tanışma şansın olacağını ummuştum. Hâlâ sezona katılmayı planlıyorsun, değil mi?"

Hâlâ Marjorie ile konuşması gerekiyordu elbette ama Signa'nın baharda çıkış yapması mantıklıydı. Başını sallayarak, "Umudum bu yönde," dedi.

Charlotte'ın gülümsemesi kibar ama zayıftı. "Görünüşe göre bu sezon herkes, anneleriyle dışarıda olacak."

"Ne kadar haklısın." Eliza güldü. "Bir koca bulmak ne kadar zor olacak, özellikle de şimdi Bayan Farrow'la rekabet hâlindeyken." Son kısmı, komplocu bir fısıltıyla söylemişti. "Bütün erkeklerin teklif vereceği ödüllü midilli sen olacaksın. Bu sezon Thorn Grove'dan sadece birinizin tanıtılması bizim için büyük bir şans çünkü Blythe çıkış yaptığında da aynısı olacak. Ve gözüme kestirdiğim kişinin senin akrabası olması da benim için bir şans."

Eliza'nın aralıksız dedikodu yapması can sıkıcı olsa da oldukça güzeldi ve ailesi, Signa'nın hiç kimseye sormadan Percy'nin de onunla aynı derecede ilgileneceğini bilecek kadar varlıklıydı.

Ancak Percy, Greys'i miras olarak almasaydı, Eliza'nın ilgisi devam eder miydi?

"İzin verirsiniz..." Eliza kadınların yanından ayrıldı. "Sanırım bir adım önde başlayacağım." Hızlı bir adımla geri döndü, Percy'nin yanında yerini aldı ve söylediği her şeye gülerek başını geriye attı.

Charlotte'la birlikte ayrılan Signa, "Bayan Wakefield'in söylediği doğru mu? Çıkış yapmamın herhangi biri için sorun olacağını düşünmemiştim." Son konuşmalarında Charlotte'ın moralini bozan şey bu olamazdı herhalde. Evet, Signa'nın parası vardı ama bir ev geçindirmek için çok daha uygun başkaları da olabilirdi. Yakın zamanda çocuk istemiyordu. Piyano çalma ve dikiş becerisi berbattı. Sezonda Charlotte gibi, herhangi birinin eş olarak sahip olduğu için şanslı sayılacağı daha güzel kadınların olacağından bahsetmiyordu bile.

"Sorun olduğundan değil." Charlotte sesini, Signa'nın onu duymak için kendini zorlamasına neden olacak kadar alçak tuttu. "Ancak bu, güçlü bir eşleşme sağlaması gereken bizler için işleri daha da zorlaştırıyor. Blythe hasta olmasaydı, aynı durum olurdu. Erkekler önce en değerli çeyize sahip olanlara akın edecek ve geri kalanımız onların artıklarını alacağız, üstelik bundan mutlu olmamız beklenecek."

"Aşk evliliğine ne dersin?" Signa böyle duygusuz bir duruştan hoşlanmadığı için sordu. "Elbette, biri böyle bir şey yapacaksa her sezon kaç kadının çıkış yaptığıнын bir önemi olmazdı, değil mi?"

Charlotte çenesini eğdi ve sanki ilk kez görüyormuş gibi Signa'ya baktı. "Annem öldüğünden ve skandalın ardından taşınmak zorunda kaldığımızdan beri babam bizi ayakta tutmak için mücadele ediyor. Oğlu olmadı, bu yüzden ailemize bakabilecek birini bulmak benim görevim. Aşk evliliği yapma lüksüm yok, Bayan Farrow. Aslında, çoğumuzun da böyle bir lüksü olmadığını göreceksiniz. Eğer peşinde olduğunuz buysa o zaman size şans dilerim ama benim umursadığım, sadece geleceğimi güvence altına almak. Bu yüzden, çıkış yaptığım ilk yılımda mücadeleye katılmanız beni heyecanlandırmıyorsa bağışlayın."

Charlotte'ın sözleri bir yara gibi sızladı. Signa kendi geleceğini şekillendirebileceğini biliyordu ancak bazı kadınların sadece var olmak için kendi seçimleri olmayan bir erkekle birlikte olmak zorunda kalacaklarını asla düşünmemişti. Özellikle arkadaşı için isteyeceği en son şeydi bu.

Signa bir aşk evliliği yapmak isterdi. Akşamın geç saatlerine kadar birlikte dans edeceği ve güleceği birini istiyordu. Yıllar sonra bile arkadaşlığından bıkmayacağı birini. Aynısını arkadaşı için de istiyordu.

Signa, Charlotte'a hoşlandığı biri olup olmadığını sormak istedi ama küçük çay salonuna geldiklerinde sustu. Başka zamana kalmıştı. Tartışmayı başka zaman yapacaklardı.

Everett kapıyı açık tuttu ve teker teker içeri girdiler.

Çay salonu temiz ve hoştu. Onlar için hazırlanmış büyük, yuvarlak bir maun masa vardı. Masada, altın yaldızlı küçük pastalar, şeftalili ve çikolatalı çörekler, kızarmış ekmekler, minyatür meyveli turtalar ve salatalıklı sandviçlerden oluşan güzel bir aranjman vardı. Signa'nın midesi, her şeyi tatmak istediği için homurdanarak ona ihanet etti. Toplumsal kuralların bir insanı engelleyebilmesi çok talihsizdi. Neyi, hangi sırayla yemesi beklendiğini düşünmek zorunda kalmasa hayat ne kadar basit olurdu. Ölüm'ün sadece bir şeyi istemek ve onu almak felsefesini şiddetle tercih ediyordu.

Everett, Signa ve Charlotte için sandalye çekti; Charlotte, Signa'nın kendisinin asla yapamayacağını düşündüğü bir zarfetle oturuyordu. Percy de, Signa'nın orada olmadığından emin olduğu bir kızarıklığı gizlemek için çırpındığı siyah bir yelpazeyi açan Eliza için aynı şeyi yaptı. Bu yelpazelerin bir dili varmış gibi görünüyordu: Signa'nın anlamadığı ama Eliza bileğinin yavaş ve bilinçli hareketleriyle kendini yelpazelerken Percy'nin büyülediği bir dil. Eliza yelpazelendikçe, Signa masanın öbür ucuna uzanıp o canavar şeyi pencereden dışarı atmak istiyordu çünkü hava sıcak bile değildi ve yelpazenin rüzgârı bebek tüylerini yüzüne savurmaya devam ediyordu.

Everett de benzer duyguları paylaşmış olmalıydı ki yüzünü buruşturdu ve kuzenini görünce gülmemeye çalıştı. Signa'yı da ona bakarken yakalayınca sırtıttı. Charlotte çayına kaşık kaşık şeker koyarken sessizce bakışlarını kaçırdı.

"Thorn Grove'da uzun süredir mi kalıyorsunuz, Bayan Farrow?" diye sordu Everett, kendisinininkini küçük bir porselen tabağa doldurmadan önce kadınların ikramlıkları almalarını beklerken.

Percy peçetesini kucağına serdi, ardından hem Signa'nın hem de Eliza'nın tabaklarına çörek koydu. Signa mükemmel derecede iyi pişmiş bir çöreği nasıl reddedebilirdi? Bildiği en zarif şekilde çöreğin üzerine limonlu loru ve kaymağı sürdü, hevesli gözlerini sakın ve ağırbaşlı bir maskeyle gizledi. "Yaklaşık bir aydır," dedi, sorularına bir ısırık almasına yetecek kadar ara vereceğini umarak. "Thorn Grove güzel bir yer. Hawthornelar onlarla kalmama izin vererek bana büyük bir iyilik yaptı."

"Saçmalık," diye azarladı Percy onu. "Sen ailedensin. Aramızda olman bizim için bir zevk."

Bu hızlı ve net cevabı karşısında Signa, çöreğinden aldığı ısırığı zor yuttu. Daha önce, onu eczaneden çıkarmaya çalışırken ya da dansını eleştirirken bu nezaket neredeydi?

Eliza, "Biliyorsun, Signa'nın doğum günü baharda," dedi. "Bu sezon ilk çıkışını yapacak."

"Sanırım bu, önümüzdeki sezon boyunca da şehirde kalmayı düşündüğüm için birbirimizi oldukça sık göreceğimiz anlamına geliyor." Everett'in gülümsemesi, olması gerekenden çok daha çekiciydi. Signa'nın çiğnediği çörek boğazına takıldı. Geçmesine yardımcı olmak için bir ağız dolusu sıcak çayı yuttu. Çay, dili ni kavurdu ve Bir Hanımefendinin Güzellik ve Görgü Kuralları Rehberi'ndeki kurallardan biri aklına geldi: İnsan çayını küçük yudumlarda içmelidir ve ne kadar sıcak olursa olsun bir içeceğe asla üflememelidir.

“Ne kadar güzel bir tesadüf.” Signa, kalbinin mi çırpındığını yoksa sinirlerinin midesine mi vurduğunu tam olarak anlayamadı. Everett, kâğıt üzerinde Signa’nın şimdiye kadar istediği her şeye sahipti. Yakışıklı, çekici, kibar ve bariz bir şekilde sosyetenin parçasıydı. Onun statüsünü pek umursamıyordu ama onlara sinisce, ilgili bakışlar atanların dikkati bir göstergeyse bunun faydalı olabileceğini düşündü. Ama aman Tanrım, çay içmek her seferinde bu kadar yorucu bir işse Signa’nın her zaman hayal ettiği sosyetik biri olmayı nasıl başaracağına dair hiçbir fikri yoktu. Belirsizce, annesine bunu nasıl yaptığını sorabilmeyi diledi.

Signa çok sıcak bir yudum daha aldı ve salatalıklı sandviçin tadına baktıktan sonra ekmeğin üzerine tereyağı sürdü. Percy’nin konuşmayı yapmasına izin vererek yiyeceklerle ilgilendi. Ekmek ne kadar çabuk biterse Thorn Grove’a ve Blythe’a o kadar çabuk dönebilirlerdi ve bunu, kafasından o kadar çabuk atabilirdi..

Percy centilmen bir duruş sergiledi, Eliza’yı pohpohladı ve genç kadını memnun edecek şekilde ona kur yaptı. Charlotte ve Eliza’ya hobilerini ve son zamanlarda operada herhangi bir gösteri izleyip izlemediklerini soran, babasının olduğunu iddia ettiği gibi hanımların hoşuna gidecek bir erkek gibi görünüyordu. Eliza’nın çay fincanını büyük bir dikkatle, Signa’nın yapabileceğini düşündüğünden daha fazla çekicilikle akıtarak yeniden doldurdu. Bu arada Charlotte, Everett’e birçok seyahatinden bahsetti.

Signa, haberi olmadığı partileri ve spor etkinliklerini tartışırken büyük bir hayranlıkla dinledi ve Everett ilgi alanları ve Percy ile kasabada ne yaptıkları hakkında bilgi almak için baskı yaptığında sohbete katıldı. Percy, tabii ki, o daha cevap veremeden bir yalan uydurmuştu. Bu arada Signa, omurgasının kasıldığının ve boynunu bu kadar düz tutmaya çalışmaktan nasıl ağrıdığının fazlasıyla farkındaydı. Hangi yiyecekleri hangi sırayla yemesi, çayına şekeri ne zaman koyması, fincanı dudaklarına götürürken kaç parmağını kullanması gerektiği gibi birçok görgü kuralını çiğnediğinden emindi ama neyse ki kimse bundan bahsetmedi. Eliza’yı birkaç kez ağzı açık ona bakarken yakalamış olsa da

herhangi bir kelime oyunu da yakalamadı. Kurallar, Signa'nın beyinde bir yerlere gömülüyken bunların uygulanması doğal değildi. Sonunda, odadaki Lord Wakefield'in yanında, onu izleyen kimseyi gücendirmemek için yemeyi ve içmeyi tamamen bıraktı.

Öğleden sonranın geri kalanı donuk bir şekilde geçti. Signa birkaç soru sordu, yanlış bir şey yapacağından veya söyleyeceğinden korktuğu için tamamen rahat değildi. Eliza'nın tamamen Percy ile ilgilendiği, Everett ve Charlotte'ın hiçbir şeyi umursamadığı ve kendi talibinin de Signa'nın yediği çöreklerinin sayısı ile ilgilenmediği göz önüne alınırsa, belki de Signa'nın bu konuda endişelenmesi aptalcaydı. Yine de stres cildinde kurdeşen dökülmesine neden oluyordu ve midesi bulanıyordu. Sonunda, çay soğuduğunda ve yiyecekler toplandığında, Percy katlanmış peçetesini masanın üzerine koydu ve ayağa kalktı. Everett de aynı şeyi yaparak Signa'nın ve ardından Charlotte'ın sandalyelerinden kalkmasına yardım etti. Hepsi ayaktayken Signa'ya elini uzattı.

Elini tutup ona dışarıya kadar eşlik etmesine izin vermeden önce bir an Signa'nın içini panik sardı.

"Sizinle tanışmak bir zevkti," dedi, Signa'nın şimdiye kadar gördüğü en düzgün, en beyaz dişlerde ışıldayan gülümsemesiyle. "Önümüzdeki sezon boyunca sizi daha iyi tanımayı dört gözle bekliyorum, Bayan Farrow."

Signa yıllarca böyle bir anı hayal etmişti ama sırtının terleyeceğini veya ölmekte olan kuzeninin ona bir çare sunmasını bekleyeceğini asla düşünmemişti. Signa için düşünmesi bile çok zordu, bu yüzden Everett'ten ayrıldı ve gülümsemesinin ikna edici görünmesini umarak Percy'ye tutundu. "Ben de dört gözle bekliyorum," dedi Everett'e. Elini, Percy'nin elinin üzerine koyup gülümseyene kadar parmaklarını gizlice Percy'nin koluna soktu.

Everett'in gülümsemesi o kadar içtendi ki, Signa'nın midesi suçluluk duygusuyla acıdı. Yine de bunun için zamanı olmadığını biliyordu çünkü çok daha acil meseleler vardı. Son bir kez veda etmek için döndü ve Percy onu eve, Blythe'a götürmek için bekleyen arabaya doğru çekti.

YİRMİ YEDİ

Percy arabaya biner binmez perdeleri çekti, koltuğa çökerken nefes verdi. “O eczanede neredeyse yakalanacağımıza inanamıyorum.” Dudakları sımsıkı kenetlendi, dakikalar önce olduğundan çok daha sert görünüyordu. Tavrındaki hızlı değişikliğin şiddeti Signa’yı kırbaçladı. “Özellikle de Dük’ün oğlunun önünde.”

Signa arabanın daha hızlı gitmesini diledi. “Bizi görüp görmemeleri gerçekten bu kadar önemli mi?” diye sordu. “Kalbi olan herkesin çaresizliğimizi anlayacağını ve Blythe için alternatif çözümler düşünmeye açık olacağını umuyorum.”

“Ben de öyle umuyorum,” dedi. “Ama aynı zamanda onları şüphelendirebilir.”

Savunmaya devam ediyordu. “*Şüphe* derken ne demek istiyorsun?

“Demek istediğim, bu konu üzerinde düşündükçe, sözde bir panzehir bulmak şöyle dursun, kız kardeşimin hastalığının ne olduğunu biliyor olman bile bana garip geliyor.” Yeşil gözleri kısıldı. “Sana güvenmek istiyorum, kuzen ama Blythe’a olan ani ilgini oldukça tuhaf bulduğumu itiraf etmeliyim. Sen geldiğinden beri durumu daha kötü ve bunun sebebinin sen olabileceğini inkâr etmekte zorlanıyorum.”

Ve o karanlığı, kabul ettiğinden çok daha fazla seviyordu.

Tüm yolculuk boyunca, sonrasında mutfakta calabar fasulyesini öğütürken, merdivenlerden çıkıp koridoru geçerken ve yanında Percy ile Blythe'ın odasına girerken düşüncelerinin sessizliğinde boğuldu.

Kapı açıldığı an, sanki biri göğsüne yumruk atmış gibi hissetti. Ölüm, havada duman gibi asılı kalmıştı, boğucuydu.

Tek tesellisi, Ölüm'ün henüz orada olmamasıydı. Onu beklemek için gölgelerin peşinden gitmedi ve Signa, onun bu odada kalıcı varlığının bir uyarı olduğunu anladı. Blythe'ı kurtaracaksa hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Percy de bu aciliyeti hissetmiş olmalıydı çünkü adımları sendeleyene kadar kız kardeşine şöyle bir baktı.

Blythe, Signa'nın onu daha önce hiç görmediği kadar cansız bir şekilde yatakta dümdüz yatıyordu. Nefesi dudaklarından minik iniltiiler şeklinde duyuluyordu. Blythe onların girdiğini duyduğunda, uzun süre açık tutamasa da göz kapaklarının titreyerek açılmasını sağladı.

Signa izin beklemeden yanına oturdu. Yatağın yanındaki sehpadan bir bardak su aldı ve süt beyazına dönene kadar calabar fasulyesini suyla karıştırdı.

Başka bir hamle yapamadan Percy onun kolunu tuttu. Gözlerinde ateş vardı. "Önce sen" dedi.

Bakışları onunkilere kilitlenen Signa, bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

Midesinin, içtiği şeye karşı çıkması uzun sürmedi, bu yüzden kendini topladı ve Percy yüzünden bir saniye daha kaybetmedi.

Oturmasına yardımcı olmak için kolunu, Blythe'ın boynunun altından geçirdi. Signa sadece içecek dudaklarına vardığında tereddüt etti. Blythe tüy kadar hafifti; başı, Signa'nın koluna yaslanmıştı. Bitkiyle başa çıkıp çıkamayacağı bir muammaydı. Hayatı tükeniyordu ve calabar fasulyesi başka bir zehirdi; belladonna'nın etkilerine karşı koyması amaçlanmış olsa da kusmasına neden olacaktı.

“Bu zor olacak,” diye uyardı Signa. “Ama savaşmalısın. Kalmak üzere olduğunu hissedersen kus. Yardımı olacaktır.”

Blythe hiçbir şey söylemedi ama göz kapaklarının kıpırdaması, anladığını gösteriyordu.

Percy endişeli gözlerle yanlarında duruyordu. “İyileşecek mi?”

Signa bu soru yüzünden onu öldürebilirdi ve o da aynı derecede uyaran bir bakış attı. Blythe hastaydı ama yine de onları duyabiliyordu. “Bu ona çok yardımcı olacak,” dedi Signa, *sistemi buna dayanabilirse*, diye eklemeden.

Blythe’ı bardağın yarısını içmesi için yüreklendirdi, sonra ihtiyaç duyacakları an geldiğinde yerden bir leğen aldı. “Üzgünüm,” diye fısıldadı, yakınına oturup Blythe’ın soluk ve sarı saçlarının alnından düşen nemli, tel tel tutamlarını düzelterek. “Bir şeyi gözden kaçırmış olmalıyım. Sadece ilacın zehirlediğini sanıyordum ama artık o kadar emin değilim.”

“Ya da belki birimiz hata yaptı ve yanlış kişiye çok fazla bilgi verdi.” Percy’nin laflarında bir miktar suçlama vardı.

Signa söylememesi gereken birine söylemişti ama Syllas ona yardım etmişti, ona kütüphaneyi göstermiş ve onu Greys’e götürmüştü. Blythe’ın ölmesini isteseydi, kesinlikle bu kadar yardımcı olmazdı. “Kimse ağzından kaçırmadı.” Güvenle konuştu. “Yanlış hesap yapmış olmalıyım. Ne tükettiğini daha dikkatli takip etmemiz gerekecek.”

“Ya tedavi?” Süt beyazı içeceğin kalıntılarına bakıp başını salladı. “Yeter mi, bu bir daha olursa?”

Signa onaylayarak başını salladı. “Bir doz için, evet. Yine de buna ihtiyacı olmayacağını umalım.”

“Haklı olman için dua edelim.” Signa’nın kimyonu ezip, Blythe midesini boşaltmadan önce hazırlamasını izleyen Percy’nin kaşları çatıktı.

“Ben onunla kalacağım,” dedi Signa. Leğeni Blythe’a tam zamanında götürüp, kızın saçını yüzünden geri çekmesine yardım ederken hızlı reflekslerine minnettardı. Midesine kramp giriyordu. Soğuk ter tenini karıncalandırırken midesi bulanıyordu. Percy’nin

önünde konuşmayı reddetti, mide bulantısı yakında geçerci. “Suya ihtiyacımız olacak,” dedi ona sert bir sesle. “Git, mutfaktakilerden biraz ekmek iste. Bunun en kötüsünü atlattıktan sonra midesini rahatlatacak bir şeyler yemesi gerekiyor. Ve lütfen, sabırlı ol.”

Percy başını salladı ve kardeşine son bir kez baktı. Yanaklarını hiç bu kadar çökmüş, gözlerini bu kadar boş görmemişti. Başka bir söz söylemeden topuklarının üzerinde döndü, koridorda gözden kaybolurken botlarının tıkırtısı duyuldu.

Blythe sakinleşmeye başladığında akşamın geç saatleriydi. Blythe’in güçlükle nefes alıp vermesi sıklaştığında ve cildi ateşle yanmaya başladığında Signa, kuzeninin hayatta kalacağından emin değildi. Ama o uzun saatler boyunca bir yerlerde bir dönüm noktası olmuştu. Blythe’in kızaran yanakları soğudu ve midesi artık boşalmak için eskisi kadar istekli değildi. Yatakta sırtüstü uzandı, saçları Signa’nın leğeni boşaltmakla Blythe’a daha fazla su getirmek arasında ördüğü gevşek bir örgü şeklinde toplanmıştı.

Blythe artık derin nefesler alabiliyordu ve gözleri sonunda açık kalmayı başarmıştı.

“Benimle misin?” diye sordu Signa, Blythe başını salladığında omuzlarını gevşeterek. Percy’nin getirdiği tepsiden ekşi mayalı bir somun alan Signa, küçük bir parça koparıp Blythe’a uzattı. “Bunu yemeyi dene. Bir süreliğine kendini zayıf hissedeceksin ama bence iyi olacaksın. Boğazından geçecek her lokma konusunda dikkatli olmamız gerekecek.”

Ekmek, Blythe’in parmaklarından kaydı; parmakları, ekmeği tutamayacak kadar zayıftı. Bunu fark edince bocaladı, gözyaşları sel oldu ama Signa, bunların hiçbirine izin vermemeye niyetliydi. Ekmeği aldı, daha da küçük parçalara böldü, sonra küçük bir parçayı Blythe’in ağzına uzattı. Signa onu lokma lokma besledi, Blythe’in başını omzuna koydu, kızın gözyaşlarının serbestçe

akmasına izin verdi, ta ki bir lokma daha yiyemeyecek veya bir göz-yaşı daha dökemeyecek kadar bitkin düşene ve uykuya dalana kadar.

Blythe uyurken, Signa kuzeninin saçlarını okşadı ve güçlenmesini diledi. “Endişelenme,” diye fısıldadı Signa. “Sana bunu yapmanı bulacağım. Söz veriyorum.”

Eşikten alçak bir ses, “Ona nasıl yardım edebildin?” dedi. Marjorie parıldayan gözlerle onları izliyordu.

Komodinin üzerindeki cama baktı, kanıtlar hâlâ oradaydı. “Kütüphanede bulduğum eski bir ilaç,” diye fısıldadı Signa, başka ne diyeceğini bilemeden.

Signa, Marjorie’nin isterse onu muhtemelen sürgüne gönderebileceğini anladı. Signa’yı bir cadı olarak görebilirdi ve onu Thorn Grove’dan atabilirdi. Ama bunu yapmak yerine bakışlarını yumuşattı. “Sen de biraz dinlenmelisin.”

Blythe’ı tek başına ya da bir başkasının ellerine bırakma fikri bile Signa’nın tüylerini diken diken etti. Ama şimdilik Ölüm’ün varlığı odadan dağılmıştı, uyarısı geri çekilmişti. Blythe yine *bağışlanmıştı*.

Signa’nın onu son bir kez daha kurtaracağını ummaktan başka çareleri yoktu.

Signa, yataktan çıkmadan önce Blythe’ın başını yastıkların üzerine koydu. Komodinin üzerine küçük ekmek parçaları ve iki bardak su bırakmıştı. Bardaklardan birine, Blythe’ın midesini rahatlatmak için öğütülmüş kimyon tohumu eklemişti. Şimdilik yapabileceği tek şey buydu.

Marjorie, “Onun için yapabileceğimiz en iyi şey, uyumasına izin vermek,” dedi ve Signa bunu tartışmanın ona düşmediğini biliyordu. Blythe’a yardım etmiş olsa bile Signa, Hawthorne’da hâlâ bir yabancydı. O da bir kadındı, üstelik gençti. Blythe’ın odasında her saat ona göz kulak olmak için ne kadar saklanmak istese de ailenin doktorları varken böyle bir şeye asla izin verilmezdi.

Bu yüzden şimdilik eteğini topladı ve Marjorie’nin peşinden kapıdan çıktı. Kadının onu mumların aydınlattığı koridordan geçirip kendi odasına götürmesine izin verdi.

Marjorie yavaşlayarak onu koridorda oyalanmaya zorladı. “Thorn Grove’a beklediğimden daha iyi uyum sağlıyorsun,” dedi. Gecenin karanlığı, Marjorie’nin yarasının hatırasını iyi bir şekilde örtüyordu. Demir şamdanların loş ışığında Signa’nın tek görebildiği, alt dudağında solmakta olan morluktu.

“Teşekkür ederim,” dedi Signa, o morluğu görmenin yarattığı anıyı yeniden yaşamasına izin vermeden önce. Ellerini iki yanında kenetledi.

“Senin yaşındaki diğer hanımlarla iyi geçindiğini görmek bir zevkti.” Marjorie’nin çizmelerinin topukları, parke zemine yüksek sesle vuruyordu. “Bu sezon sosyeteye tanıtılmak istiyorsun, değil mi?”

Böyle bir şeyden bahsetmek için belki garip bir zamandı ama Ölüm’ün, Thorn Grove’daki varlığı uzun ve sıkıcıydı. Signa, Ölüm her uyanık anını ele geçirdiğinde, sıradan konuşmaların alelade geldiğini hissetmişti. Belki Marjorie de aynı şeyi hissetmişti.

Signa, “Bununla kimseyi rahatsız etmek istemiyorum,” dedi. “Aynı zamanlarda kendi evim için Thorn Grove’dan ayrılacağım. Gittiğimde çıkış yapabilirim...”

“Mahcup hissetmene gerek yok, Signa. Derslerinde harika bir iş çıkardın ve bence ilkbaharda sezona katılman iyi bir fikir. Ayrıca, uygun bir refakatçi olmadan çıkış yapmanızı kimse istemez. Bu, duyulmamış bir şey.”

Signa yanaklarını ısırdı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet. Bu konuyu yarın Elijah ile konuşacağım.” Signa, sadece ismini -Elijah- söylediğini gözden kaçırmadı. “Bu arada, bu Noel’de bir balo vereceğiz ve sen de katılacaksın. Senin için iyi bir deneyim olacak.”

Signa’nın yanaklarına kan hücum etti. Bütün gününü Blythe ile ilgilenererek geçirmişti. Sırtı ağrıyordu, gözleri kendi kendine kapanmaya çalışıyordu ve ter koktuğundan emindi. Yine de tüm bunlara rağmen Marjorie’nin sözleri onu heyecanlandırmıştı.

Bu, gölgelerin dışında bir hayata uygun olduğunu herkes **kada** kendine de kanıtlama şansıydı. Her zaman sahip olması **gereker** hayat için. Annesi gibi olmak ya da Lillian gibi, herkesin **hakkın**-da hikâyeler anlattığı ve hayran olduğu biri. Adının söylenmesi bile tek başına bir insanı yumuşatabilecek biri...

“Ben... Çok isterim.”

Marjorie gülümsedi. “O zaman tüm detayları ayarlayacağım. Thorn Grove’un yeniden uygun partilere ev sahipliği yapmaya başlamasının zamanı geldi. Belki de bu, tam olarak herkesin ihtiyacı olan şey olacak.”

YİRMİ SEKİZ

Sylas, Signa'nın odasında onu bekliyordu. İçeri girdiğinde yatağın yanından başını kaldırdığını gördüğünde, Signa neredeyse çığlık atarak koridora fırlayacaktı.

"Bayan Hawthorne nasıl?" diye sordu ilk iş olarak. Bu soru, Signa'yı yumuşatmaya yetmişti.

"Panzehir işe yaradı," diye yanıtladı, kapıyı kapatıp kilitlemeden önce yalnız olduklarından emin olmak için koridora göz atarak. İçeri girdiğinde odayı bir serinlik kapladı ve nedenini anlayınca kaşlarını çattı. Sylas tekrar söğüt ağacına tırmanmış ve hızlıca kaçmak için balkon kapılarını açık bırakmıştı.

"Bir gün yakalanacağız." Sesinde soğukluğa yer yoktu. Bitkin olmasına rağmen Blythe kurtulmuştu ve bu, Sylas'ın yardımı sayesinde olmuştu.

"Henüz yakalanmadık." Sylas, onun yatağının kenarına otururken sııttı. Signa'nın midesi onu orada görünce bulanmaya başlamıştı. Birdenbire, üzerine yayılan hastalık kokusunun ve banyoya ne kadar ihtiyacı olduğunu farkına vararak saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Yardımanın için teşekkür etmek istiyorum," diye söze başladı, serinliğe rağmen cildi kızarmıştı. "Sana para ödeyeceğimi biliyorum ama yine de bu, dünyalara bedel. Bu tehlikeli bir durum ve

kuzenimin alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var.” Ona çok yakın oturmanın bazı *mesajlar* verebileceğinden korktuğu için koltuğuna oturduğunda... Sylas ayağa kalktı ve önündeki sandalyeye doğru ilerledi.

“Thorn Grove’da çalışanların ve geçen yıl işten çıkarılanların kayıtlarını çıkardım.” Sylas, yazı masasının üzerine çoktan yerleştirmiş olduğu kalın bir kâğıt destesini işaret etti. “Baktıklarımnda bir şey bulamadım ama belki senin şansın yaver gider. Yakalanmamaya dikkat et. Bunları nasıl edindiğini açıklamaya çalışmanın zor olacağını tahmin ediyorum.”

Signa başını salladı ve onları incelemeye başlamak için can atsa da bu, bir gece dinlenene kadar beklemesi gereken bir görevdi. Şimdi onları okumaya çalışsa doğru dürüst görebileceğinden bile şüpheliydi. Tek istediği, Ölüm’ün gece yarısı gelişinden önce bir banyo yapmak ve ağır giysilerini çıkarmaktı. Ama ondan önce, Sylas oradayken, Percy’nin suçlamasından beri merak ettiği bir şey vardı.

“En başında neden bana yardım etmeyi kabul ettin?” Kelimeler bir telaş içinde ağzından çıktı ve Signa, onun bakışlarının altında kalbinin neden bu kadar hızlı çarptığından emin değildi. “Para yüzünden olsa bile itibarın için endişelenmiyor musun? Yakalanman senin için iyi olmaz.”

Cevap vermeden önce bir an bile düşünmedi. “Açıkçası, Bayan Farrow, itibarımdan geriye pek bir şey kalmadı.” Botlarına düşen bakışlarını izledi ve bu kadar kaliteli bir cilalı deriyi nereden bulduğunu merak etti. Ayaklarını saklamaya çalıştı, sanki böyle yaparsa çizmelerinin incelenmesinden kurtulabilirdi.

“Ben özverili bir adam değilim,” diye itiraf etti. “Kazanacağım daha somut bir şey olmasaydı, kendimi bu pozisyona sokmazdım. Sadece şunu bil ki, sana yardım ederek, çok değer verdiğim birine yardım etmek için ihtiyacım olan kaynakları elde edeceğim.”

Signa ağzındaki ani kuruluğu gidermek için su içebilmeyi diledi. Sylas'ın konuşmasında öyle bir hararet vardı ki... Öyle ham bir tutkuydu ki, Signa böyle bir sevgiye sahip olabilen herkese karşı hemen kıskançlıkla doldu. Yanağına hafifçe vurdu, tenindeki sıcaklığın birazını hissetmeye çalıştı. Sylas'ın sevgisine zaten sahip olan bir başkası varken, Sylas'a bu kadar kapılmak için kendisine izin veremezdi. Onu yakışıklı bulmasına ya da arkadaşlığından zevk almasına engel olamıyordu. O hâlde sadece arkadaş olmaları gerekirdi. Arkadaştan daha fazlası değil.

Ayrıca, Signa'nın sık sık aklına düşen tek kişi Sylas değildi. Aklındaki arkadaşlık düşünceleri olmasa da tekrar görmeyi can attığı başka bir adam vardı.

"Sebebiniz ne olursa olsun, yine de takdir ediyorum, Bay Thorly."

Sylas, bu övgü karşısında içten içe sevinmiş gibi görünüyordu. "Sylas demen yeterli," dedi. "Ayrıca teşekkürle gerek yok. Gözümü dört açacağım ve işe yarar herhangi bir şey duyarsam seninle iletişime geçeceğim."

Sormak istediği daha çok şey ve onu paylaşmaya zorlamak istediği daha çok ayrıntı vardı. Ama gece yarısına sadece bir saat vardı, yani zamanı yoktu. Ayağa kalktı ve Sylas, bu toplantının sona erdiği mesajını alarak aynısını yaptı.

"Harika bir gecen olsun, Sylas." Ellerini kucağında kavuşturdu. Sylas'ın pencereden içeri sızmasına daha çok içerlemiş ve bunu yapmasının kendisini daha az heyecanlandırmış gibi mi görünmesi gerektiğini düşündü.

Sylas pencereye doğru ilerledi ve esnek bir hareketle kendini söğüt ağacına çekti. Kendini güvende hissettiğinde, gözlerinde ay ışığı parlayarak ona döndü. "İyi akşamlar, Bayan Farrow. Yakında sizinle iletişime geçeceğim."

YİRMİ DOKUZ

Saatler gece yarısını vurduğunda Signa hazırды. Signa, Ölüm odasını doldurup sonbaharın sonlarının soğuşunu beraberinde getirirken ve karanlığın içeri çekilmesini beklerken oturma odası boyunca volta attı. Giydiği terliklerden ve geceliğinin üzerine aldığı sabahlıktan memnundu. Yaklaşan kışın uyarısı havada asılı kaldı. Soğuk, tenini ısıırıyordu.

“İyi iş çıkardın. Blythe’a yardım etmenin bir yolunu bulduğuna sevindim.” Ölüm, Signa’nın taradığı koyu renk buklelerine baktı ve hayat verdiği yanaklarını okşadı. Syllas gittiğinden beri geçen bir saati, Ölüm’e sormak istediğı her şeyi düşünerek geçir-mişti. Konuşmak istediğı her şeyi.

“Çünkü beni uyardın.” Signa ellerini ovuşturdu. “Çözüm geçici olsa da. Söyle bana... Lillian cinayetinin arkasında kimin olabileceğine dair hiçbir fikrin olmadığından emin misin?”

Ölüm koltuğun koluna oturdu. “Bu, ayrıntılı bir plan değil. Sana daha önce söylediğim gibi, gördüklerim sınırlı. Birine dokunduğumda, onun hayatını alıyorum. Bu dokunuşla, yaşadıkları yılların parçalarını görebiliyorum ama medyum değilim, her şeyi bilen de değilim.”

Signa içini çekti. Her ne kadar bu kadarını beklese de Ölüm bir şeyler biliyor olsaydı, her şey çok daha kolay olurdu.

“Peki ya, senin güçlerin, Signa?” Koltuktan kalktı ve ona doğru sinsice ilerledi. Attığı her adım göğsünde bir telaşa, ciğerlerine sı-zan soğuk bir sızlamaya neden oluyordu. “Uzun zamandır merak ettiğim bir şey var. Magda’ya dokunduğunda bir şey gördün mü?”

Ne yaptığını hiç düşünmemeyi tercih ederek o gecenin hatıra-sını derinlere gömmüştü. Ama soruyu düşündü ve başını salladı. Ölüm, canını aldığı kişilerin hayatlarını görebilirdi ama Signa, Magda’ya dokunduğunda hiçbir şey görmemişti.

Ölüm mırıldandı: “Güçlerime sahip olduğun hâlde, onu aynı ölçüde kullanamayacaksın gibi görünüyor. En azından he-nüz değil.”

“*Henüz değil* de ne demek?” Ona bir adım yaklaştığında Sig-na hareketsiz kaldı.

Gölgeleri, Signa’yı rahatlatan bir şekilde bir ileri geri dans ederek etrafındaki duvarlarda sallanıyordu. “Bu, sadece bir dü-şünce. Gerçi ölmüş olsaydın, yeteneklerine daha iyi erişebilir miydin diye merak ediyorum, Küçük Kuş.”

Sonunda, geri adım atacak kadar akıllıydı. “Ama ölemem. Öl-mek *istemiyorum*.”

“Aynen,” dedi. “Önünde çok uzun ve dolu bir hayat var, emin ol. Bu, sadece bir teori ama inanıyorum ki hayatın sona erdiğinde -önünde sonunda bu olacak, Signa- bu güçler seni bekliyor olacak.”

Signa kollarını kendine doladı. “Senin gibi olduğumu mu düşünüyorsun?” Sözleri hava boşluğunda yankılanmaktan daha fazlasıydı, hızlı ve inandırıcıydı. “*Benim şey olduğumu* mu? Ne? Ölüm mü?”

Ölüm’ün gölgeleri hareket ederek onu biraz daha küçülttü ve daha az korkutucu yaptı. “Bir ölüm meleği,” diye açıkladı, belki de şimdiye kadar duyduğu en yumuşak sesle. Yıldızların altında-ki bir göl gibi sakin ve sessiz. “Evet.”

“Bu bir *teoriydi*,” dedi, sanki bu fikir onun başını döndürme-ye yetmiyormuş gibi. Bir teori ama dikkate almak istediğinden daha fazla değeri olan bir teori...

Aniden gelen soğuk, Signa'yı ürpertmeye yetti ancak bu sefer Ölüm'ün varlığı yüzünden değildi. Dengesini sağlamak için bir masanın kenarını kavradı ve bu, işe yaramayınca, ağrıyan şakakları yüzünden tökezleyerek bir sandalyeye oturdu. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sen de bir zamanlar insan mıydın?"

Ölüm önünde diz çöktü. "Hayır, öyle olduğuma inanmıyorum. Yaşım gereği her şeyi hatırlamam imkânsız, gerçi bunu unutmayacağımdan eminim."

Hiç mantıklı gelmiyordu. Bunca zaman sonra Kader, neden bu dünyada başka bir Azrail'in var olması gerektiğine karar versin ki? Signa onun ne olduğunu kesin olarak söyleyemiyordu ama bu bir olasılıktı. Aklına yatmayan, lanetleyici bir olasılık ama yine de bir olasılık...

"Yeteneklerinin sınırlarını test etmenin akıllıca olacağını düşünüyorum." Ölüm, Signa bir çocukmuş gibi konuştu. Sanki korunması gereken küçük, kırılgan bir şeymiş gibi. Her zaman var olduğuna inandığı Ölüm'den çok farklı hissettiren bir yumuşaklıkla konuşmayı nereden öğrenmiş olabileceğini düşünmek zor değildi ve bu konuşma şekli, Signa'nın gözünden kaçmadı. Uzun yıllar boyunca onu, sadece ölüm meleği olarak görmüştü. Hayatındaki her insanı alıp götürebilecek ölümcül bir dokunuşa sahip bir gölge... Ama elini dizine koyup öyle bir dokundu ki, Signa'nın kalbi yerinden fırladı. Signa onun tamamen başka bir şey olduğunu anladı.

Ölüm, ruhların taşıyıcısıydı; o bir iblis ya da canavar değildi, asi ruhlara rehberlik eden kişiydi. Ona nasıl sarıldıklarını görmüştü. Beklenti içinde onu nasıl aradıklarını da... Ve korkanlar için... Onları rahatlatmayı bir yerlerden öğrenmiş olmalıydı.

Onunki, Signa'nın kendisi için hayal ettiği hayattan çok uzaktı. Yine de elini uzatıp, "Bana güvenecek misin?" diye sorduğunda vücudu tereddüt etmeden ileri doğru hareket etti. Eldivensiz, çıplak tenini onun gölgelerine değdirdi ve parmaklarını onunkilere doladı.

Buz, damarlarını parçalayarak kalbini durdurdu ve bu sefer onunla savaştı. Adam onun ayağa kalkmasına yardım etti

güçlerinin yanışını, belladonna böğürtlenleriyle olan anlarından daha güçlü hissetti. Sabit ve o kadar güçlüydü ki, Signa gözlerini kapattığında, altındaki toprağın titrediğini hissetti.

Ölüm, arkasında olacak şekilde yerini değiştirdi ve bağlantıyı sürdürebilmek için elini, onun çıplak boynuna değdirecek şekilde yukarı kaldırdı. Göğsünün sırtına baskı yaptığını hissettiğinde, sık sık Ölüm'ün gölgelerin altında saklandığını unutarak nefesini tuttu. Gölgelerin altında göğsüyle ve her şeyiyle gerçek bir erkek olduğunu unutuyordu.

“Bunu bu geceki dersin başlangıcı olarak kabul et.” Onu sakinleştirerek kelimeleri fısıldadı. “Ne hissediyorsun?”

Signa cevap verebileceği birçok yol olduğunu biliyordu. Göğsünün sıkıştığını ve kemiklerini kendisinininkine karşı ezilmiş gibi hissettiğini hayal ederken karnında bir sıcaklık hissettiğini söyleyebilirdi. Ya da ona, düşüncelerinin tam da Ölüm'ün gölgeleriyle neler yapabileceğine doğru gittiğini söyleyebilirdi ama bu, kesinlikle kabul etmekten daha fazlasıydı.

Signa rahatladı. Omuzları gevşediğinde, etrafındaki dünya asıl odak noktası hâline geldi. Sanki nefes alıyormuş gibi hissedebiliyordu. Yıldızların sıcağını, ağaçların solan yapraklarını, şiddetli göklerden gelen yağmurun tehdit ettiği yeryüzünün soğuşunu... Kalp atışlarını da... Her saniye hızla sona yaklaşan atışlarını hissedebiliyordu.

“Hissediyorum... Yaşamı,” dedi sonunda.

Ölüm gırtlğından alçak ve onaylayıcı bir ses çıkardı. “Ne duyuyorsun?” Parmak uçları, kulaklarını kapatmak için boynundan yukarı doğru kaydı.

Dünyayı hiç bu kadar sessiz duymamıştı. Sanki varoluşta ikisinden başka hiçbir şey yokmuş gibiydi. Ama sonra dünya parça parça yok olmaya başladı. Son nefesleri ve sakin inlemeleri dinledi. Ölmek üzere olanlara söylenen sevgi mırıltılarında hüznün olsa da onları bu ana getiren hayatlar için de bir sıcaklık vardı.

“Veda ettiklerini duyuyorum.”

Ölüm, gözlerini kapatmak için ellerini aşağı kaydırırken Signa yutkundu. Eğildiğinde dudakları kulağına değdi. Titredi, o bir tutam saçı ve ondan sakladığı yüzü görmeyi ve sonunda ona bakmayı o kadar çok istiyordu ki.

“Ne görüyorsun?” diye dizlerini zayıflatan bir sesle fısıldadı.

Görüntüler zihnine akın etti. *Soğuktan kurumaya başlayan çimenler. Kalbi durmuş yaşlı bir adamı çevreleyen bir aile. Yüzlerini gördü, seslerini duydu ve orada, ulaşamayacağı bir yerde sallanan bir ip vardı. Signa neredeyse havadan tutup onu koparabilirmiş gibi hissetti. Onu her birine götürecek iplerden bir tanesini...*

Ölüm ellerini çekti ve Signa hemen ona döndü. Yapılacak daha çok şey, yapılacak daha çok test vardı. Ama o an, hayatını bu şeyleri görerek ve kucaklayarak geçirmiş bu adama bakmak istedi sadece. Merhumun gözleri son kez kapandıktan sonra gördüğü ilk kişi oydu ve bunun ağırlığı üzerine çöktü.

“Bununla her gün nasıl başa çıkıyorsun?” diye sordu Signa, bir elini göğsüne bastırarak. Dokunmayı bıraktığında, hayat teline geri sızıyor; hareketsiz kalbi, nabız gibi atıyor ve kanını akmaya zorluyordu.

“Buna alışıyorsun,” dedi Ölüm ona. “Bazıları ölümleri karşısında sabırlı olur ve ruhları benim gelip onları almamı bekler. Birkaç gece önce gördüğün gibi bazıları daha ısrarcıdır. Onları hemen bulamazsam beni bulurlar. Ama ben asla kayıp bir ruhtan uzak kalamam, Küçük Kuş ve aynı anda tek bir yerde olmak zorunda da değilim.”

O kadar yakındı ki, başlığını indirdiğini ve sonunda ona baktığını hayal edebiliyordu. Karnının alt kısmına bir sıcaklık yayıldı çünkü ondan sonra olacağını düşündüğü şey, iffetli olmaktan çok uzaktı. Ölüm, sanki dürtülerine göre hareket etmesi için onu cesaretlendirmiş gibi omuzlarını tutmak için ona yaklaştı.

Signa da bunu isteyecek kadar meraklıydı. Sadece onu öpmek için değil, aynı zamanda ona hissettirebileceği başka yolları da

keşfetmek için... Geceliği ve sabahlığı birdenbire işe yaramaz, dayanıksız şeyler gibi geldi. Ellerin her dokunuşunu hissedebiliyordu ve Ölüm ona daha da yaklaşıırken, gölgeler sabahlığının etrafına dolanıp onu çıplak omuzlarından beline doğru kaydırduğunda nefesi kesildi.

Signa onu durdurmak için hiçbir hareket yapmayınca Ölüm duraksadı ve başparmağını kalçasının üzerinde gezdirdi. "Bu iyi mi?"

Soru, Signa'yı içinde bulunduğu hipnoz hâinden çıkardı. Tüm bunların ne anlama geldiğini düşünemeyecek kadar büyülenmiş, istekle dolmuştu. Henüz sosyeteye tanıtılmamıştı ve şimdiden bir kadın için var olan en büyük toplumsal kuralı çiğnemeye, erdemini kaybetmeye çok yaklaşmıştı. Görgü kuralları kitabındaki kurallar bu konuda sınırsızdı ama yine de buradaydı, Ölüm'le birlikte. Onu şimdi daha iyi anlıyordu ama bu, onu daha az tehlikeli yapmıyordu. Gerçi tehlike, vücudunun ağrısını pek etkilemiyordu. Bir erkekle fiziksel bir bağ kurmanın, deneyimlemek isteyeceği bir şey olduğunu bilecek kadar çok insanın ilişki aradığına şahit olmuştu ve vücudunun gösterdiği belirtiler, bunu istediğinin alametiydi.

Ayrıca, ondan başka hiç kimse Ölüm'ü göremiyordu bile. Nasıl bilebilirlerdi ki?

"Bu... Bu nasıl olacaktı ki? Gölgelemlerle mi yani?" diye sordu. Ona yüksek sesle cevap vermek yerine, Ölüm'ün gölgelerinden biri geceliğinin altına girip kalçasının iç kısmına sürtündüğünde Signa'nın derisi yandı.

"Öğrenmek ister misin?"

Vücudu, zihninin derinliklerinde çınlayan uyarıyı görmezden gelerek *evet* diye haykırıyordu. Ufak bir ses ona, aklını başına toplamasını ve kiminle uğraştığını hatırlamasını söyledi. Yine de bu sesi bastırdı ve derinliklere gömdü. Signa, en ilkel yanını dinleyerek başıyla onayladı.

Ölüm kendini serbest bıraktı. Elleri, kızın saçını okşarken dudakları o kadar yakındı ki, Signa ona doğru eğildi. Ölüm, kendisini onun boynuna doğru indirirken ham ve gırtlaktan gelen bir sesle güldü. Adamın, kulağından köprücük kemiklerine kadar öpücükler kondurduğunu hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Yumuşak, ateşli öpücükler... Ara sıra Signa'nın kıvranarak onu kendine çekmesine neden olan, tenini hafifçe emen öpücükler... Gölgeler onu sarıyor; kalçasını soğuk, yumuşak hareketlerle sıyrıyordu. Bu da onun başını geriye atmasına ve kendini ona sunmasına neden oluyordu.

Ölüm'ün gölgeleri, onun istediği yere yaklaştıkça bu duyguya daha da bağlandı. Onun için çıldırdığı yere... Dudakları onun dudaklarındaydı, gölgeleri onu takip ederken hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Kalbi güm güm atıyordu, onun dudaklarını beklerken hırıltılı nefesler alıyordu. Onun dokunuşu için yanıyordu.

Ama uyarı yine kafasının içinde çınladı, bu sefer daha yüksek sesle: Bunun olmasına izin vermesi ne anlama geliyordu? Ne olduğunu kabul etmeye hazır olduğu anlamına mı geliyordu? Kabulendiği anlamına mı geliyordu?

Signa onu rahatlatmak için ellerini göğsüne bastırdığında Ölüm sakinleşti.

Signa henüz hazır değildi. Kendisi için nasıl bir hayat istediğinden emin değildi. Bu yüzden kendini geri çekti ve fikrini değiştirmeden önce, "Bana hoşlandığın bir şey söyle," dedi.

"Hoşlandığım... Bir şey?" Kendini ondan ayırdı. "Sanırım senden hoşlanıyorum."

Signa neredeyse kendi nefesinde boğuluyordu. "Peki ya, hobiler? Ya da yemek... Yemeği sever misin?"

"Denediklerimden keyif almama rağmen fazla yemem." Koltuğun kenarına gülerek oturdu ve ormanda tanıştıkları gece yaptığı gibi Ölüm kendisini küçülttü. Bunu, onun için yaptığını fark etti Signa. Onun daha rahat hissetmesi için daha ulaşılabilir olmaya çalışıyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin.” Bunu söyler söylemez dudaklarını ısırdı, keşke bir dakika susabilseydi ve ne yaptığını düşünebilseydi. “Kendini küçültmene gerek yok. Gerçek seni görmeyi ve herhangi bir sürpriz yaşamamayı tercih ederim.”

Signa, Ölüm’ün gözlerini üzerinde hissetti. “Bu, artık benden korkmadığın anlamına mı geliyor?”

“Emin olmadığım anlamına geliyor.” Artık Ölüm’ün yanında tereddüt etmediğini ya da onun gücü konusunda temkinli olmadığını söylemek yanlış geliyordu. Ama ondan bir zamanlar olduğu gibi korktuğunu söylemek? Onun için yaptıklarından sonra, onu Blythe hakkında uyardıktan sonra mı? Bu da bir yalan olurdu. Bakışlarını kaçırmadan sabahlığının kuşağını bağladı. Büyü artık bozulmuştu ve o minik ses kendini serbest bırakmış, kafasının içinde erdem çılgınlıkları atıyordu. “Uyumalıyım. Derslerimize yarın devam edelim mi?”

Ölüm, onu onaylayarak başını salladı. “Benimle konuşmaya çalışman için pratik yapmanı istiyorum. Düşüncelerinle... Sözlerinle değil. Benimle temasa geçmek için belladonnaya ihtiyacın yok.”

Signa, yatağına doğru giderken Ölüm, “Hayvanları çoğu şeyden daha çok severim,” deyince durakladı. Döndü ve pencereden dışarı süzülen gölgelerin son kırıntılarını izledi. “Beni görebilmeleri hoşuma gidiyor.”

Sonra Ölüm gitti ve Signa, kendini uçacak kadar hafif hissetti.

OTUZ

Blythe'in, calabar fasulyesini yemesinin üzerinden sadece bir gece geçmişti ve şimdiden mucizevi bir gelişme gösteriyordu. Doktor, Blythe yulaf lapasını ağzına alırken, "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi. "Bu nasıl bir mucize?"

Percy kollarını kavuşturmuş, gözleri şaşkın bir hâlde duruyordu. "Gerçekten de bir mucize."

Blythe yakın zamanda Noel balosuna ya da malikânede doluşmak için onlara katılmayacaktı ama panzehir işe yaramıştı ve Signa'nın, Blythe'ı kimin incittiğini bulması neredeyse an meselesiydi. Percy'nin sözlerini zihninde defalarca tekrarlardı ve kendini rahatlatı. *Gerçekten de bir mucizeydi.*

Signa, hızlı bir şekilde yemek yemek ve Blythe'in zehrinin kaynağını arayıp Sylas'ın teslim ettiği kayıtlar üzerindeki araştırmasına devam etmek için birkaç dakika bulmayı umarak, kahvaltıya hazırlanmak için hasta odasından sıvıştı. Şimdiye kadar pek yardımcı olmamışlardı ama çalışanlar ve davranışları hakkında umduğundan çok daha fazla şey bildiği kesindi. Sylas hariç tabii. Kendiyle ilgili kayıtları kasten notlara eklemediği, Signa'nın gözünden kaçmamıştı.

Marjorie elinde bir mektupla geldiğinde Signa makyaj masasına oturmuş, saçlarıyla uğraşmayı henüz bitirmemişti.

“Lord Everett Wakefield’dan.” Signa’ya küçük, beyaz bir zarf uzattı. Ön yüzünde özenli ve zarif bir yazıyla Signa’nın adı yazılıydı. Signa mürebbiyesinin heyecanlanacağını tahmin etse de Marjorie, onun elini tuttu ve sıktı. Marjorie’nin bir fırça alıp, Signa’nın saçlarını taramadan önce söylediği tek şey, “Dikkatli ol,” oldu.

“Lord Wakefield için mi?” diye sordu Signa, inanamayarak.

“Hepsi için.”

Kadının sesindeki sertliği anlayan Signa, mektubu göğsüne yaklaştırıp, gösteriş yapmadan açarken metanetini korudu.

*Sevgili Bayan Farrow,
Sizinle tekrar konuşmak için kendimi,
bir dakika daha beklemeye ikna edemedim.
İzniniz olursa bugün sizi görmeyi çok isterim.
Kırlarda gezinti yapmak için güzel bir gün.*

*Saygılarımla,
Everett Wakefield*

Signa, Marjorie’nin aynadaki yansımasına baktı. “Benimle görüşmek istiyor.”

Marjorie, Signa’nın saçlarını bir omzundan aşağı dökülen gevşek, dalgalı bukleler hâlinde kıvrarak ensesine tutturmaya başladığında hiçbir tepki vermedi. “Peki, onunla buluşmayı istiyor musun?”

Signa başparmağını adamın adının üzerinde gezdirdi, çay içtiklerinden beri Lord Wakefield’ı düşünmediğini fark edince şaşırdı. İlk başta bunun Blythe’la çok meşgul olmasından ve aklını meşgul edecek çok şey olmasından kaynaklandığını düşündü. Bunun onu, Ölüm’ü düşünmekten alıkoymamış olduğunu

fark etti. Hatta Sylas'la başka bir gezintiyi özlediğini bile. “Yakında yirmi yaşında olacağım ve Lord Wakefield nazik, başarılı bir adam,” dedi, her kelimesi gergindi. “Beni aramasını istemem gerekmez mi?”

Marjorie, “Talebini reddetmek son derece saygıdeğer bir davranış,” dedi. “İstersen reddetme gerekçesi olarak Elijah’ı gösterebiliriz ve Lord Wakefield’a, senin sezona kadar davet almayacağını söyleriz. Kendini hazırlaman için sana da zaman kazandırır.”

Signa, düşüncelerini toplamaya çalışarak koltuğunda arkasına yaslandı. “Onu görmem gerektiğini düşünmüyor musun?”

Marjorie onu hemen uyardı. “Akıllı olmanı istiyorum. Tanıdığım tüm erkekler doğuştan yalancı. İstediklerini almak için sahtekârlıklar yapacak veya baldan daha tatlı sözler söyleyecekler. Kendi servetin var. Sezon için çıkış yaptıktan sonra burada, Thorn Grove’da, talipleri ağırlamak daha güvenli olur diye düşünüyorum. Çağırıldığında gitmek için bir nedenin yok ve seçeneklerini bilmek senin için iyi olur.”

Everett’in niyeti inkâr edilemezdi. Bir ay önce gelseydi, Signa bu ziyarete hemen izin verirdi. Signa’nın, gözlerini kapattığında ve sosyete içindeki hayatını hayal ettiğinde yanında gördüğü yüz onunkiydi. Yakışıklı, zengin ve karizmatikti. Birlikte muhteşem partilere ev sahipliği yapacakları büyük bir malikâneye sahip olacaklardı ve ev sahipliği yapmadıkları zamanlarda balolara, opera-ya ve çaylara katılmaları beklenirdi. Böylece Signa bir daha asla arkadaş istemeyecekti.

Öyleyse neden bu teklifi kabul edemiyordu?

“Neden hiç evlenmedin?” diye sordu Signa aniden. Belki pek nazik bir soru değildi ve belki de şansını zorluyordu ama bir kez daha zorlaması gerekiyordu. Everett’i reddederek kendini sonsuza kadar cezalandırmayacağına dair güvence almak için bir dürtüydü.

Marjorie’nin bir kuruşu olmasa bile kesinlikle birçok saygın erkeğin dikkatini çekmişti. O *güzeldi*. “Sana kur yapıldı,” diye ekledi Signa. “Değil mi?”

“Ailemin sosyal statüsü yüksek değildi ama çok da düşük değildi. Birçok erkeğin ilgisini çeken görünüşüm ve saçlarım vardı.” Marjorie yumuşak dalgalarından birini karıştırdı ve kendi kendine sessizce kıkırdadı. “Yani evet, Signa, bana çılgınca kur yapıldı ve sana da yapılacak. Sana *evlenmemelisin*, demeyeceğim ama acele etmene gerek yok. İstersen görüşme taleplerini kabul et ancak ne yaparsan yap, tanıştığın erkeklerle yavaş ilerle.”

Signa’nın, Marjorie’nin neyi kastettiğini anlaması için deneyimli olması gerekmiyordu ve bir gece önce Ölüm’le neredeyse yapmak üzere olduğu onca şeyi düşündü. Görgü kuralları kitabı, erkeklerle ilişkilerden sanki bir alışverişmiş gibi bahsediyordu. Sanki bir kadın olarak bekâret dâhil her yönünü korumak zorundaymış gibi... Aksi takdirde saf olmadığı düşünülürdü. *Kirli* olduğu.

Bir Hanımefendinin Güzellik ve Görgü Kuralları Rehberi, onu kurtaran bir lütuf olmaktan çıkıp bir baş belası gibi gelmeye başlamıştı. Kuralların üstesinden gelemediği için -çünkü kurallar onu çok yoruyordu- asla yeterince iyi, yeterince mükemmel ya da yeterince hak eden biri olamayacağına dair acımasız bir hatırlatmaydı. Bir kitabın kendisinden böylesine nefret etmesine neden olmasının aptalca olduğunu düşündü. O bundan *daha* iyiydi, bundan daha fazlasıydı.

“Tanıştığın erkeklerin hiçbirini beğenmedin mi?” Marjorie’nin *hizmetçi* gibi çalışan, bekâr bir kadın olduğu gerçeğinden kaçmak mümkün değildi. İyi bir yaşam sürüyordu ama yine de... Signa, onun görünüşüne sahip birinin, Thorn Grove gibi bir malikânenin hanımı olabileceğini düşündü.

Marjorie bir okuma koltuğuna oturdu. “Tam tersine, beni sevmeye hiç niyeti olmayan bir adama âşık oldum ve bunun bedelini ödedim.

Signa, Marjorie’nin, Elijah’ın yanında nasıl davrandığını hatırladı. Onun omzuna dokunmasını ve onunla özgürce konuşmasını... “Ona ne oldu?”

"Hayatımızın geri kalanında birlikte olacağımıza inandım dedi. "Ama başka bir kadına âşık oldu ve ikisi kısa süre sonra nişanlandı. Kendimi tamamen ona vermiştim ama o, beni açıklama yapmadan bıraktı." Anılarının derinliklerinde gezinirken bakışları uzaklardaydı.

"Başka birini bulamadın mı?"

Marjorie ellerini kucağında kavuşturdu. "Toplumun gözünde zaten mahvolmuştum. Ailem beni reddetti. Gidebileceğim çok daha kötü yerler varken burada, Thorn Grove'da iş bulabildiğim için şanslıydım."

Marjorie âşık olmakla yanlış bir şey yapmamıştı ama yine de bu yüzden ayıplanmıştı. Çürümüş gibi toplumdan dışlanmıştı ve bu yozlaşma bir şekilde yayılabilirdi. Sanki birine duyulan aşk ya da arzu bir hastalıkmuş gibi. Toplum ona da aynısını yapar mıydı? Signa tek bir yanlış hareket yaparsa memnun etmek için çok çalıştığı insanlar tarafından sonsuza dek bir kenara atılır mıydı? Ve eğer cevap *evet* ise... Onlar için gerçekten hiç önemli olmuş muydu? Beyni uyuşana ve iradesi yok olana kadar görgü kuralları kitabının tüm kurallarına uyabilirdi. Eskiden olduğu gibi her gün maskesini takabilirdi ama neden? Çizgiyi aştığı anda onu ayıplayacak insanlar tarafından beğenilmek için mi?

Signa zarfı makyaj masasının üzerine koydu. "Ve Bay Hawthorne... Sana iyi davranıyor mu?"

Marjorie gülümseyerek ayağa kalktı. "Gerçekten çok iyi, Bayan Farrow ama benim hakkımda bu kadar konuşmak yeter. Kararını verdin mi?"

Signa, saçlarının parlaklığını ve yanaklarının dolgunluğunu inceleyerek dikkatini yeniden aynaya verdi. Thorn Grove'da geçirdiği zaman ona iyi geliyordu ve yakışıklı bir yüz için hayatını tehlikeye atmaktan daha önemli şeyler vardı. Marjorie'nin yansımasına gülümsedi ve "Lord Wakefield'a Noel arifesinde maskeli baloda onu göreceğimi söyleyin," dedi.

OTUZ BİR

Kütüphaneye gündüz yaptığı bir ziyaret, iki gece önce Sylas'la yaptığından çok daha az ürkütücüydü.

Signa merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, okuyor olması ihtimaline karşı Thaddeus'u korkutmamak için çift meşe kapıyı sakince açtı. "Thaddeus?" Kapıları açarken seslendi. "Böldüğüm için özür dilerim. Yardımın için sana teşekkür etmek istedim."

Dumanı görünce midesi bulandı. Eteklerini kavrayarak ona doğru koştu. Thaddeus, Sylas'la araştırdıkları rafların dışında duruyordu. Bir sürü kitap yerde yanarak dağılmıştı. Yeni bir ateşti ve alevler kısa sürede söndürülmezse tüm Thorn Grove'u yakmaya yetecek kadar ivme kazanabilirdi. "Bunu kim yaptı?" Thaddeus cevap vermedi. Çok sevdiği kitaplarının yanıp kül olmasını, alevlerin gözlüğünün camına yansımalarını izliyordu.

Signa kollarını beline dolayıp kendine sarıldı. Bu, onun hatasıydı. Sadece iki gece önce orada durmuş, gülümsüyor ve kuzenine yardım etmenin bir yolunu bulduğu için heyecanlanıyordu. Birisi bundan hoşlanmamıştı. Görünüşe göre biri, onun daha fazlasını bulmasını engellemek istiyordu.

Biraz su getirmesi, yardım bulması ya da *bir şeyler* yapması gerekiyordu. Yangını şimdi söndürürlerse kitapların çoğunu koruyabilirlerdi. Kütüphaneyi koruyabilirlerdi.

Yine de Signa koşmak için döndüğü anda kütüphane kapıları çarparak kapandı. Thaddeus ona doğru dönerken panik, boğazında safra gibi yükseldi. Gözlerinde sıcaklık yoktu. Daha nceki glmsemlerinden veya nezaketinden eser yoktu. Hareketleri dengesizdi ve gözleri silah gibiydi. Lillian'ın bahçede geirdiğ gece kadar değışken görünüyordu.

“Thaddeus, yardım et,” diye yalvardı, yükselen dumanın arasında kaba ve tiz bir sesle. “Bu yangının daha fazla yayılmasını durdurabiliriz ama gitmeme izin vermelisin.”

Adam, ona doğru yürürken yüz ifadesi boştu. Kızın sözlerinden etkilenmemişti.

Signa, dengesini sağlamak için titreyen ellerini yanlarına bastırdı. “Thaddeus...”

Thaddeus onun *vücuduna doğru* değil, *içine doğru* hamle yaptı. şimdiye kadar hissettiğ her şeyden daha keskin bir soğuk, Signa'nın uzuvlarını uyuşturmuştu. Tıpkı lm ona dokunduğunda olduğu gibi donmuştu. Yine de bu, ona pek benzemiyordu çünkü onu bekleyen bir g yoktu. Bir lm meleği olarak dünyayla veya onun yetenekleriyle hiçbir bağlantısı yoktu. Buzdan başka bir şey yoktu.

Kapanmayan göz kapaklarını kırıpştırmaya, kıpırdayamayan parmaklarını ve adım atamayan ayaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Titreyemiyordu ve düşünceleri bulanıklaşmaya başlamıştı. Bu neydi?

Ölüm, onu, bir ruhun bir insanı ele geçirme gücüne sahip olduğu konusunda uyarmıştı ama başına geleceğini hiç tahmin etmemişti.

Ruh, onun her santimini kontrol altına alıyor, vücudunu ve hatta zihnini ele geçiriyordu çünkü artık Signa'nın düşünceleri de ruhunki kadar vahşi ve kaotikti. Ruhun arzularını paylaşıyordu.

Thaddeus ateşe daha fazla kitap atmak ve Thorn Grove'un yok olmasına izin vermek istiyordu. Ama onun da bir yanı, yardım edilebileceğini kabul ediyordu. Yangını şimdi sndrrlerse

her şeyin kaybolmasına gerek kalmayacaktı. Signa'nın tutunduğu şey, bu tereddüt ve içinde kıpırdanan o küçük sezgiydi. Tek umut buydu ve bu yüzden, bu düşünceye ulaşmaya çalıştı. Bunu ortak zihinlerinde ön plana çıkarmaya ve onu içine çekerek yavaşça çözmeye çalıştı. İttikçe itti, her an onun öfkesinin daha da derinlerine çekiliyormuş gibi hissediyordu.

Kütüphanenin kapıları açıldığında ve etraflarındaki dünya daha tanıdık bir soğuğa gömüldüğünde artık kendi düşüncelerini onunkilerden ayıramadı.

Signa, Ölüm'ün gelişini hissetmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Onun gölgelerinin duvardan sızıp önünde duran bir forma dönüştüğünü görmek... Elini onun için uzattığını belli belirsiz fark etti.

Hayır. Onun için gelmemiştii, Thaddeus için gelmişti.

"Kızı bırak." Sesinde tek bir nezaket tınısı yoktu. Thaddeus otomatik olarak yanıt vermeyince, Ölüm, alçak sesle, gaddarca ve köpürerek tekrar konuştu: "Kızı. Bırak. Dedim."

Ve sonunda bıraktı.

Signa titreyerek dizlerinin üzerine çöktü ve o kadar doğal olmayan bir şekilde ürperdi ki ateşe adım atmaya düşündü.

Thaddeus, gözlerine geri dönen hafif bir ışıkla Ölüm'ün önünde volta attı. "*Çok hızlı geldiler. O kadar hızlıydılar ki onları durdurmak için hiçbir şey yapamadım.*"

"Kimi durduramadın?" diye sordu Ölüm çünkü Signa dudaklarını kıpırtadamıyordu.

Thaddeus irkildi. Masadan bir kitap aldı ve tekrar tekrar düşürdü. "*Ben okuyordum. Okuduğum için göremedim. Çok hızlı geldiler. Ben okuyordum. Okuduğum için göremedim.*"

Ateş yayılıyordu. Signa'nın titremesine izin verecek zaman yoktu. Vücudunun uyuşukluğuna yenik düşecek zaman yoktu. Dengesiz bir adım attı, gölgeler onu dengede tutuyordu. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki Ölüm'ün yanına çekilene kadar... Elinden geldiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru ilerliyordu.

“Onunla ne yapacaksın?” Koridora vardığında titreyen dudaklarıyla fısıldadı. Ölüm’ü izlemek için omzunun üzerinden geriye bakmıştı. Gölgele, sanki bir şekilde alevleri söndürecek bir battaniye gibi zemine yayıldı.

“Sana daha önce söyledim. Ruhları, kendileri istemeden alamam.” Oda karanlığa gömüldü. Kafasında Ölüm’ün sesi çınladı. *Şimdi acele et, Signa. Yardım bul!*

Merdivenlerden tökezleyerek inerken etrafta olan herkesin onu duyması için bir çığlık attı.

Onu bulan Elijah oldu. Signa, yangından bahsettiğinde Elijah, gözlerinde bir panikle Blythe’in odasından çıktı. O ve Warwick, alevleri söndürmek için tüm ekibe emirler yağdırarak oraya doğru koştular.

Signa, Sylas’ın gönderilip gönderilmediğinden ya da kendisinin mi koşup geldiğinden emin olamıyordu ama yardım için görevlendirilen çalışanlardan biri olan Sylas, birkaç dakika sonra Signa’nın karşısına dikildi. “Ne oldu?” diye sordu onu omuzlarından tutup kargaşadan uzaklaştırırken ve odasına doğru yönlendirirken.

Kız, ilk başta cevap veremedi. Kütüphanenin çoğu hâlâ sağlamken Signa’nın düşünceleri, Thaddeus’un dünyadaki en sevdiği şeyin yanmasını nasıl izlediğine takıldı. Bir sürü kitap bir anda yok oldu. Yine de kitapları kaybetmek, hayatlarını kaybetmekten daha iyiydi. Oraya çıkmasaydı ve yangını fark etmeseydi ne olurdu? Yangının arkasında her kim varsa tüm Thorn Grove’un yanmasına izin mi verecekti? Bunu düşünmeye dayanamıyordu.

“Sanırım,” dedi dişlerinin arasından, “birisi bize bir uyarı göndermeye çalışıyor.”

Sylas’ın onu tutuşu daha da sıkılaştı. Odanın kapısına vardıklarında, “Bayılmak üzere gibi görünüyorsun,” dedi. “Seninle ilgilenen birini bulacağım ama gidip yangını söndürmeye yardım etmem gerekiyor. Bu sırada dinlenmeye çalışacağına söz ver.”

“Söz veriyorum,” diye yanıtladı uysallıkla. Dinlenmekten başka bir şey yapacak kadar iyi değildi. Sylas uzaklaşmadan önce ona bir daha dokundu. Signa, odasının kapısını açıp kendini içeri sürüklemekten önce, onun yangına doğru kaybolmasını izledi. Eşik boyunca attığı her adımda zorlanıyordu.

Elaine’in çok geçmeden bir demlik çay ve çörek dolu bir tepsiyle ortaya çıkması büyük bir şanstı. Şöminenin yanına pelüş bir sandalye çekti ve Signa’nın oturmasına yardım etti ama Elaine’in ateşi yakması biraz zaman aldı. Mutfaktaki kibritler kaybolmuştu ve bir tane daha bulmak için hizmetkârların odasını altüst etmesi gerekmişti. Signa’nın görmek isteyeceği son şey ateş olsa da kemiklerinin derinliklerine işleyen soğuğu tek başına yatıştırmayı başarmıştı.

Gün batımına kadar şöminenin yanında bir sandalyede oturdu ve bir ruhun vücudunun kontrolünü nasıl ele geçirdiğini düşünmemeye çalıştı. Kurtulmak için ona güvenmek zorunda kalmaktan nefret etse de Ölüm’ün gelmiş olmasına minnettardı.

Elaine daha sonra banyo yapmasına yardım etmek için geri döndü ve Signa temizlendiğinde, bir kez daha kendisi gibi hissetmeye başladı. Zihnindeki sis dağılmıştı ve yeni bir planı vardı: Ölüm’le kaç gece eğitim alırsa alsın ya da güçlerini ne kadar denemek zorunda kalırsa kalsın kendi başının çaresine bakmayı öğrenecekti. Bir daha ele geçirilmemek için her şeyi öğrenmeye değerdi.

O akşam geç saatlerde, saçları ıslak, geceliği üzerinde, gözleri kapalı hâlde yatağında oturuyordu. Penceresi açıktı, odanın içine keskin bir hava giriyordu. Yatağının üstündeki cibinlik dalgalanıyordu, yorganın altına girdiğinde serinliği çarşaflara işliyordu. Bu sefer iyi bir soğuktu. Isırıcı, fırtınalı ve *gerçek*.

Büyükannesi, saçları ıslakken pencereyi açık bırakmaması konusunda onu her zaman uyarmıştı ama Signa bu uyarıyı dikkate almayı tercih etmiyordu. Sonbaharın son filizlerinin teninde yarattığı histen zevk alıyordu. Serinlik hissinde ve nemli toprak kokusunda huzur arıyordu. Bu, onu etrafındaki dünyaya daha yakın hissettirdi. İnsanmış gibi.

Aynı zamanda ona Ölüm'ü hatırlattığını fark etmişti. Kütüphaneden beri onun varlığını hissetmemişti ve merakı her geçen saat artıyordu. Ölüm, Signa'ya kendisiyle zihinsel olarak iletişim kurması için görev vermişti. Şimdi, nihayet deneyecekti.

Bugün orada olmana sevindim. Sen gelmeseydin ne olurdu, bilmiyorum.

Tek yanıt sessizlik olduğunda, Signa yatağın ortasına kayarak bacaklarını altında topladı. *Thaddeus'a ne oldu?* Bunun işe yarayıp yaramadığına dair hiçbir fikri yoktu. Nasıl ölüm meleği olunacağına dair bir rehber kitap yoktu. Gözlerini kapadı ve gecenin soğuşunu, Ölüm'ü gözünün önünde canlandırmasına yardımcı olması için kullandı. Soğuşun tenine dokunuşunun, *onun* dokunuşu olduğunu hayal etti. *Ondan başka bir şey öğrendin mi?*

İçinden bir ses, Ölüm'ün orada olduğunu ve onu duyduğunu söylüyordu.

O, kitapları çok severdi. Yok edilmeleri benim hatam.

Sonunda yanıt geldi ve içinden geçen heyecana engel olamadı. Sonunda başarmıştı. *Nefes al, Küçük Kuş. İnsanların ölmesinde benim kusurum olmadığı gibi, yangında da senin suçun yok. Her şeyi doğru yaptın, çabaların sayesinde kuzenin hâlâ hayatta. Bunu hatırla.*

Dudağı seğirdi. Bu sözlerde bir nebze de olsa doğruluk payı olabileceğini çok iyi anlasa da onlara inanmak imkânsız geliyordu.

Thaddeus yeniden kendine geldi ama bu dünyada uzun süre kalacağını sanmıyorum. Sesi, teninde hissettiği soğuk bir yanık gibiydi. *Senin yaşadıkların, Signa, nadirdir. Birini ele geçirmek ruhu çok yorar ve çoğu, çok geçmeden bırakmaya karar verir. Ruhlar, bizim gibi duygularını filtreleme yeteneğine sahip değildirler ve dürtülerine göre hareket ederler. Sana yardım etmek için daha erken gelemedim, özür dilerim.*

Özrünü istemiyordu çünkü Ölüm, suçladığı son kişiydi. Başından beri yeteneklerini kullanması ve ölüm meleği olarak sınırlarını test etmesi için onu uyarmıştı. Onu dinlemeliydi.

Teşekkürler, diye düşündü. Bana yardım ettiğin ve Blythe hakkında beni uyardığın için. Bana haber vermeseydin, onun içinde bulunduğu durumun ne kadar vahim olduğunu asla bilemezdim.

Cevabı uzun bir süre sonra geldi. *Ona yardım etmeseydin, onu bu gece alırdım. Korkarım, katili bulmak için zamanımız azalıyor. Şimdilik güvende olabilir ama bunun ne kadar süreceğini kim söyleyebilir?*

Signa, utanç içindeydi. Katili henüz bulamamak utanç vericiydi. Blythe ölümcül bir şekilde hastayken, erkekler üzerine derslere ve düşüncelere devam etmek de utanç vericiydi.

Ölüm bunları düşündüğünü sezmiş gibi, *Onun hayatından sen sorumlu değilsin, dedi. Zamanı geldiğinde- ve bir gün gelecek onu almamdan da sen sorumlu olmayacaksın. Ölümün seni bu kadar tüketmesine izin vermemelisin. Yaşamak, bencillik değildir.*

Ayak parmaklarını çarşafın içinde kıvırdı, ıslak saçlarını parmaklarıyla taradı. Bunu söylemek başka, buna inanmak başka bir şey olsa da oldukça derinden sarsılmıştı. *Yeteneklerime daha çok güvenirsem bunun daha kolay olacağını söylerken haklıydın, dedi ona. Bence... Sana ihtiyacım var. Yardımına ihtiyacım var. Ama korkuyorum.* Karşısında değilken, yatağının güvenli ortamında bunu kabul etmek daha kolaydı. Buna rağmen yanakları yine de ısınmıştı.

Aralarında büyüyen sessizlik o kadar gürültülüydü ki rahatsız ediyordu. *Pratik yaptıkça daha kolay olacak, dedi sonunda ve Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sana bu kadarını öğrettim, değil mi? Dünyanın gücü senin içinde, Signa Farrow. Sadece onu kucaklayan gerekiyor.*

Dillendirilmeyen gerçek, aralarında ağır bir şekilde asılıydı. Güçlerini kucaklamaktan fazlasını yapacaktı. Onu kucaklayacaktı.

Boğazı kurumuştur. Birlikte geçirdikleri geceyi düşündü. Geri dönüşü olmayan bir karara ne kadar yakın olduğunu düşündü. Tam zamanında durmuşlardı ve bu iyi bir şeydi, değil mi? Çünkü elbette bunu istememeliydi. Onu istememeliydi. Ve henüz...

Yeterince iyi olacağını umarak sosyete hakkında endişelenmeyi ve onların oyununu oynamayı bırak, diye ısrar etti Ölüm. Gerçek iyilik diye bir şey yoktur, sadece algı vardır. Öyleyse neden benim yaşam tarzımı denemiyorsun? Sana çok yakışacağını düşünüyorum.

Elinde bir bıçak tutup ona saplamaya çalışalı çok uzun zaman olmamıştı. Uzun zamandır Ölüm'den kurtulmayı istiyordu ama artık bundan eskisi kadar emin değildi. Kafasının içindeki sesi bile içini ısıtmıştı. Onun hakkında sonsuz bir merak hissetti. Onu keşfetmek istedi. Onun en derin derinliklerini, beğenilerini, isteklerini bilmek... Ne kadar öğrenirse öğrensin, tatmin olacağından şüpheliydi.

Onu ne kadar çok düşünürse ayak parmaklarını çarşafa o kadar çok bastırıyordu. Ama rüzgârın soğuğu şiddetliydi ve Signa'ya onun kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyordu. O kollarda sonsuz bir güç vardı, onun kollarında olmaktan kaynaklanan sonsuz bir güç... İçinde hiç böyle bir enerji hissetmemişti, bilseydi Magda teyze bunun için onu diri diri yakacak kadar gaddar olabilirdi.

Çünkü Ölüm hakkında düşünceleri vardı. O ve Ölüm hakkında. Üstelik bunlar topluma uygun düşünceler değildi.

Senin için gelirdim. Alçalan sesi neredeyse şefkatliydi. *Beni çağırırsan gelirim.* Bunu söyleyişinde ısrarcı bir şey vardı, ateşli ve meraklı bir şey.

Signa yastığı göğsüne sıkıca bastırdı.

Yapabilirdi. Gereken tek şey, bir kelimeydi ve Ölüm, yanında olacaktı.

Ama sonra ne olacaktı? Dudaklarının sızısını dindirmesine izin verecek miydi? Ya da karnındaki ateşi söndürmesine? Önceki gece kaldıkları yerden devam edecekler miydi?

İyi kızlar, Signa'nın düşündüğü şeyleri istemezdi. Uzun zamandır planları, umutları vardı ve şimdi hepsine köstek olacaktı. Yastığı bıraktı. Onu odasına çağırmamak ve dilini yakan kelimeleri söylememek için tüm gücünü kullandı. Bunun yerine çarşaf-lara kıvrıldı ve arzuyu defetmek için gözlerini kapattı.

Onu hayal edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Ve ilk kez, onu dört gözle bekliyordu. *Bunu aklımda tutacağım*, dedi.

Ölüm, bunu bir söz olarak kabul etti. Sesi, Signa'yı onun da kendisiyle aynı düşüncelere sahip olduğuna inandıran bir uğultu gibiydi. Yakında düşünmeyi bırakamayacağı bir sestti. *İyi geceler, Küçük Kuş. İyi iş çıkardın.*

Signa parmağını geceliğinin aşağısında gezdirip başparmağını kalçasının iç kısmında gezdirdiğinde, dokunuşun Ölüm'e ait olduğunu hayal etti, onu terk ettiğinden emin değildi. Gecenin soğuşunu iliklerine kadar hissetti, başını arkaya yatırdı ve sanki onun kucaklamasıymış gibi içine çekti.

Bu gecenin, hiç uyuyamayacağı gecelerden biri olacağından emindi.

ÖTÜZ İKİ

Signa, Noel'i kutlamayalı yıllar olmuştu.

En son büyükannesi hayattayken kutlama yapmıştı. Aralık ayının her gecesi kıymalı börek ve puding yemişler; mumlar, meyveler ve kurdelelerle bir ağaç süslemişlerdi. Anılar biraz solmuştu ama pencerenin dışındaki karı ve ocakta yanan ateşi hatırlıyordu. Hamur işlerinin, zencefilli çöreklerin ve portakalların kokusunu ve büyükannesinin ona masallar okuduğunu anımsıyordu.

Büyükannesi öldüğünde bu anılara tutunmuş; arkadaşlığa, hikâyelerin ve tatlıların sıcaklığına özlem duymuştu. Dayısı da evlerini Noel zamanı süslemişti ama bir şekilde mahvedebileceği korkusuyla Signa'nın ağaca yaklaşmasına izin verilmemişti. Aralık gecelerini, Signa'yı yatak odasında yalnız bırakarak ve sevgiliyle brendi içerek geçirmişti. Diğer vasilerinden hiçbiri Noel'i kutlamak için fazla bir şey yapmamıştı. Belki hindi pişirmiş ya da ağaç dikmişlerdi ama hiçbir zaman büyükannesinde olduğu gibi bir sıcaklık yoktu.

Birkaç yıl sonra Signa geçmişe özlem duymayı bırakmıştı. Ancak Thorn Grove'a aralık ayı geldiğinde, bu nostalji ondan intikam almaya başladı. Merdivenlerin başında oturdu ve hizmetçilerin birkaç hafta daha düzenlenmeyecek bir balo için malikâneyi çelenkler ve çiçeklerle süslemesini izledi.

Percy'nin kilerlere baskın düzenleyerek ve kız kardeşinin kilo alması için kendisi ve Blythe ile paylaştığı tatlılar konusunda aşçıları rahatsız ederek can sıkıntısını giderdiği mutfakta oyalandı. Sonra buzlu pencerelerden ilk karın yağmasını izledi. Saat geldiğinde, doğruca Blythe'in odasına gitti. Onun kalınca giyinmesine yardım etti ve ardından dışarı çıkmadan önce onu ve Percy'i sıcak çikolata içmek için alt kata götürdü.

Percy, Signa'ya, "Neden bu kadar heyecanlı olduğunu anlamıyorum," derken soğukta dişlerinin takırdamasına izin vermemeğe çalışıyordu. Mutfağın sıcaklığına fazla alışmaya başlamıştı ve o kadar açık tenli ve kızarmaya meyilliydi ki, dışarı çıktıktan birkaç dakika sonra burnunun ucu ve kulakları kırmızıya dönmüştü. "Bunu neden ateşin yanında içemiyoruz?"

Blythe, yün bir elbise ve kalın bir pelerin giymişti. Yeşil, kadife kapüşonunu başına kadar çekmiş hâlde güldü. Ses, Signa'ya kilise çanlarının sesini hatırlattı: sıcak, güvenli ve güzel. Percy bile bunu duyunca sustu çünkü kahkahası, bu günlerde çok nadir görülen bir şeydi. Blythe sıcak çikolatasından bir yudum alırken, Percy sanki her an ortadan kaybolacağından endişe ediyormuş gibi onu sert bir ifadeyle izledi.

Signa, eldivenli ellerini sıcak tutmak için kollarının altına sokarken, "Biraz üşüdün mü, Percy?" diyerek alay etti ve gülmeye başladı.

"Kardan adam ya da kardan melek yapması konusunda ona güvenemeyiz," dedi Blythe, önlerindeki çimlere yağın karı izlemek için ellerine yaslanarak. "Abim karı hiçbir zaman sevmemiştir."

"Hava berbat ve bu kürk, deli gibi kaşıntırıyor," diye homurdandı. "Yazın deniz kenarında olmayı tercih ederim."

Belki soğuğa olan aşkıandan dolayındı ama Signa karın tarlaları kaplamasını ve sıcaklığın düşmesini sabırsızlıkla beklerdi. Sonbahar ve kış her zaman onun en sevdiği mevsimler olmuştu. Sanki dünya durmuştu, kendisini önümüzdeki daha sıcak aylara hazırlıyormuş gibi sessizdi. Artık ilk sezonuna yaklaştığına göre,

baharın tadını çıkarmayı da öğrenmesi gerektiğini düşündü. Yılın bu zamanının durgunluğunda güzel bir şey vardı. Harika ve kırılgan bir şey...

Beyazlar içinde ne kadar güzel görüneceklerini hayal ederek bozkırlara bakan Signa, uzaktaki Sylas'ı gördü. Sylas, bir kısırağı ahıra kadar götürüyordu ve sanki onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi, omzunun üzerinden bir bakış atmak için döndü. Bakışlarını yakaladığında belli belirsiz el salladı ve Signa, utancından kızarak hemen arkasını döndü.

O ve Ölüm arasında gidip gelerek ona ihanet eden düşünceleri neydi? O ve Sylas arkadaştı, daha fazlası değildi. Ayrıca, Ölüm hiçbir şekilde ikinci bir seçenek olamazdı; onu, Sylas'tan daha çok düşünüyordu. Yine de bunun onun hakkında ne söylediğinden henüz tam olarak emin değildi.

Percy, kız kardeşine bakarak, "Kahvenin, kitapların ve bir sobanın olduğu yere gidiyorum," dedi. "Daha fazla dışarıda kalma. Soğuk, sağlığın için iyi değil."

Blythe belli belirsiz başını salladı ve gökyüzüne bakmak için başını geriye attı. Signa da düz zeminde Blythe'in yanına uzandı.

Mevsimin ilk karı için gerçekten mükemmel bir gündü. Gri, bulutlu gökyüzü ve yaprakların döküldüğü sonbaharın son dalları... Yakında ağaçlar çıplak kalacaktı ve tüm zemin beyazla kaplanacaktı.

"Başka bir Noel göreceğimden emin değildim." Blythe'in sesi kar yağışı kadar yumuşaktı ama sanki biri, Signa'nın midesinin derinliklerine bir bıçak saplamış gibi etkiliydi. Signa, dudaklarında ufak bir gülümsemeyle ona bakan kuzenine bakmak için yan döndü. "Sana teşekkür etmeliyim, kuzen. Sadece yardımın için değil, benden vazgeçmeyen tek kişinin sen olduğunu hissettiğim için."

Signa'nın gözlerinden yaşlar süzüldü ama Blythe'in elini tutmak için uzandığında gözyaşlarının akmasına izin vermedi. "Ailemi tanımadım hiç. Hayal etsem de bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilemezdim ve sanırım bir tane olsaydı, senin için hissettiğim gibi hissederdim."

Blythe tekrar gülümsedi, ayağa kalkıp kendini düzeltmeden önce yüzünde en hafif duygu belirtisi vardı, görünüşe göre bu tür duygularla eğlenmek istemiyordu. “Gel,” dedi ayağa kalkarak. “Percy ısınmamız gerektiği konusunda haklı. Ayrıca sana göstermek istediğim bir şey var.”

Signa onu içeri kadar takip etti ve merdivenlerden yukarı çıktı. Son bir saattir dışarıda olmanın onu yorduğu açıktı. Yorgunluğunu belli etmeme kararlılığıyla yürürken tırabzana tutunmuştu. Signa kendini biraz daha rahat *bırakabilmesini* diledi ama Blythe, tanıdığı en inatçı kızdı. O kadar inatçıydı ki, neredeyse Signa kadar çok defa Ölüm’ü aldatmıştı.

Odasına vardıklarında Blythe pelerinini çıkardı ve kanepenin üzerine oturdu. Derisi kıpkırmızı ve terliydi. “Benim için zili çeker misin?” diye sordu, hizmetkârları uyaran makarayı işaret ederek. “Bu elbiseyi çıkarmam için Elaine’in yardımına ihtiyacım olacak. Yünün ne kadar ağır olduğunu unutmuşum.”

Signa kendisine söyleneni yaptı, ardından makyaj masasının üzerinde altın şeritle süslenmiş ince, beyaz bir kutu fark etti. Blythe, “Onu buraya getir,” dedi. Sesindeki heyecan, yorgunluğu bastırıyordu.

Signa kutuyu aldı ve kanepede oturan kuzenine katıldı. Kutu oldukça hafifti ama herhangi bir takı ya da eldiven olamayacak kadar büyük, bir elbise olamayacak kadar da küçüktü. Signa kutuyu hafifçe sallayınca Blythe hemen elinden aldı.

“Dikkat et, kırılabilir!” diye homurdandı. “Maskeli baloda orada olmayı ne kadar çok istesem de korkarım, bu benim sınırlarımı aşıyor. Gelecek yıl, seni temin ederim, açık ara en kabarık etekli ve en cesur elbise benim olacak. Ama şimdilik, kendimden bir parçayı sana verebilmemin tek yolu bu.” Gülümsemesi büyürken kutuyu işaret etti. “Aç hadi.”

En son ne zaman hediye aldığını hatırlayamayan Signa, kurdelenin yıpranması, sanki içindeki hediyeyi bir şekilde yok edecekmiş gibi özenle açmaya başladı. Kutunun içinde, Signa’nın kâğıt mendillerin içinden dikkatle çıkardığı bir maske vardı.

"Devam et," diye ısrar etti Blythe. "Bir dene."

Denedi. Yaldızlı dalları, Signa'nın yüzünün ve bal rengi gözünün sağ tarafında sarmaşık gibi kıvrılıyordu. Levlak ve koyu yeşil sarmaşıklardan oluşan narin, yontulmuş yapıtlar, bu dalların etrafından dolanarak başının üzerinden ve mavi gözünün yanından dökülüyordu. Muhteşem, efsanevi bir şeydi ve Signa, onu kutmaktan korkarak hemen yerine bıraktı.

"Maskeli balo için," Blythe'in sözleri biraz fazla hızlıydı ve bir tepki için Signa'nın yüzüne bakmaya devam etti. "Noel hediyesi olarak senin için tasarlattım. Sevdin mi?"

Signa onu kucagında tutmaya devam etti ve onun şimdiye kadar gördüğü en güzel sanat eserlerinden biri olduğunu düşündü. Bir şekilde *ona aitti*. Bunu yaptırtırken biri onu düşünmüştü ve bu şimdiye kadar aldığı en nazik iltifattı.

"Buna bayıldım," diye fısıldadı Signa, nazik bir şekilde maskeri kutuya geri koyarken. "Yine de böyle bir şeyi nasıl takacağımdan emin değilim. Çerçeveleenip duvara asılmayı hak ediyor."

"Saçmalama," diye karşı çıktı Blythe. "Eğer bunun bir sanat eseri olduğunu düşünüyorsan, onu giy ve kendin bir sanat eseri ol. Baloyu nasıl dört gözle beklediğini biliyorum ve tüm dikkati çekmek için orada olamayacaksam, bunu benim yerime sen yapmalısın."

Signa güldü. "Sanırım başka bir seçeneğim yok." Kalbinde bir süredir hissetmediği bir sıcaklık vardı. "Bu, birinin bana verdiği en olağanüstü şey. Teşekkürler."

Blythe elini nazikçe sallayarak burnunu biraz buruşturdu. "Tüm teşekkürü hak eden sensin çünkü Thorn Grove, sen geldiğinden beri değişti. Yatağımdan kalktım. Babam yeniden gülümsüyor. Her şey mükemmel değil ama beklediğimden çok daha fazla ilerleme katettik ve teşekkür etmemiz gereken sensin. Sen değerlisin, Signa. Erkeklerden biri, kafanı tatlı sözlerle doldurmadan önce bunu benden duymanı istiyorum. Kibar olduğun veya

“İnsan nezaket konusunda yetenekli olduğun için değil, seni sen yapan tüm tuhaflıklarınla seni önemsiyorum ve seni temin edemem ki başka biri de önemseyecek.” Maskeyi aldı ve tekrar kutuya koymadan önce Signa’nın yüzüne tutarak gülümsedi. “Toplumun bize yumuşak, donuk ve uysal olmayı nasıl öğrettiğini biliyorum ama sen bunlardan hiçbirisi olmayacaksın, anlıyor musun? Sevdığın yönlerini başkaları rahat edecek diye değiştirme. Kendini başka birinin bizim için belirlediği standartlara uymak için şekillendirmeye de çalışma. Bu maskeyi takmanın kuralları bunlar.”

Signa kutuyu daha sıkı kavradı, kelimeleri ezberlemeye çalıştı çünkü hissettiği şeyler tam olarak bunlardı. Korktuğu her şey... “Çok yorucu,” dedi Signa kucığına doğru bakarken, “olmadığın biriymişsin gibi davranmak.”

Blythe onun elini tuttu. “Öyleyse hayatını tükenmiş bir hâlde geçirme.”

Signa kendini bir uçurumun üzerinde duruyormuş gibi hissediyordu, bir ayağı çağrıldığını hissettiği ama öğrenmekten korktuğu bir dünyaya doğru sallanırken, diğer ayağı hayatını isteyerek geçirdiği bir dünyadaydı. Sadece belki de ona uygun olmadığını keşfetmek için. Cevapları yoktu, ne istediğini bilmiyordu. Ama yakında anlamayı umuyordu ve bu yüzden ciddi olduğundan emin olmasa da başını salladı.

Blythe’in gözleri kısıldı ama Signa’nın başını sallamasının bir söz anlamına geldiğinden emin olamadan kapı çaldı.

“Bayan Hawthorne?” Gelen, elinde bir tepsi taşıyan Elaine’di. Signa onu Blythe’in odasının eşiğinde karşıladı ve izin istemeden porselen çay fincanını dudaklarına götürdü. Elaine’in şaşır-mış itirazını görmezden gelerek bir yudum aldı.

“Bayan Farrow...”

Signa cümlelerin geri kalanını duymak için beklemedi. Kesinlikle zehirsiz olan bardağı tepsiye koydu ve Blythe’a, “Çayının tadını çıkar,” dedi.

“Devam et,” diye ısrar etti Blythe. “Bir dene.”

Denedi. Yıldızlı dallar, Signa’nın yüzünün ve bal rengi gözünün sağ tarafında sarmaşık gibi kıvrılıyordu. Leylak ve koyu yeşil sarmaşıklardan oluşan narin, yontulmuş yapraklar, bu dalların etrafından dolanarak başının üzerinden ve mavi gözünün yanından dökülüyordu. Muhteşem, efsanevi bir şeydi ve Signa, onu kırmaktan korkarak hemen yerine bıraktı.

“Maskeli balo için.” Blythe’in sözleri biraz fazla hızlıydı ve bir tepki için Signa’nın yüzüne bakmaya devam etti. “Noel hediyesi olarak senin için tasarlattım. Sevdin mi?”

Signa onu kucağında tutmaya devam etti ve onun şimdiye kadar gördüğü en güzel sanat eserlerinden biri olduğunu düşündü. Bir şekilde *ona aitti*. Bunu yaptırırken biri onu düşünmüştü ve bu şimdiye kadar aldığı en nazik iltifattı.

“Buna bayıldım,” diye fısıldadı Signa, nazik bir şekilde maskeyi kutuya geri koyarken. “Yine de böyle bir şeyi nasıl takacağımdan emin değilim. Çerçevenip duvara asılmayı hak ediyor.”

“Saçmalama,” diye karşı çıktı Blythe. “Eğer bunun bir sanat eseri olduğunu düşünüyorsan, onu giy ve kendin bir sanat eseri ol. Baloyu nasıl dört gözle beklediğini biliyorum ve tüm dikkati çekmek için orada olamayacaksam, bunu benim yerime sen yapmalısın.”

Signa güldü. “Sanırım başka bir seçeneğim yok.” Kalbinde bir süredir hissetmediği bir sıcaklık vardı. “Bu, birinin bana verdiği en olağanüstü şey. Teşekkürler.”

Blythe elini nazikçe sallayarak burnunu biraz buruşturdu. “Tüm teşekkürü hak eden sensin çünkü Thorn Grove, sen geldiğinden beri değişti. Yatağımdan kalktım. Babam yeniden gülümsüyor. Her şey mükemmel değil ama beklediğimden çok daha fazla ilerleme katettik ve teşekkür etmemiz gereken sensin. Sen değerlisin, Signa. Erkeklerden biri, kafanı tatlı sözlerle doldurmadan önce bunu benden duymanı istiyorum. Kibar olduğun veya

soyal nezaket konusunda yetenekli olduğun için değil, seni sen yapan tüm tuhaflıklarınla seni önemsiyorum ve seni temin edeceğim ki başka biri de önemseyecek.” Maskeyi aldı ve tekrar kutuya koymadan önce Signa’nın yüzüne tutarak gülümsedi. “Toplumun bize yumuşak, donuk ve uysal olmayı nasıl öğrettiğini biliyorum ama sen bunlardan hiçbirini olmayacaksın, anlıyor musun? Sevdieğin yönlerini başkaları rahat edecek diye değiştirme. Kendini başka birinin bizim için belirlediği standartlara uymak için şekillendirmeye de çalışma. Bu maskeyi takmanın kuralları bunlar.”

Signa kutuyu daha sıkı kavradı, kelimeleri ezberlemeye çalıştı çünkü hissettiği şeyler tam olarak bunlardı. Korktuğu her şey... “Çok yorucu,” dedi Signa kucadıına doğru bakarken, “olmadığın biriymişsin gibi davranmak.”

Blythe onun elini tuttu. “Öyleyse hayatını tükenmiş bir hâlde geçirme.”

Signa kendini bir uçurumun üzerinde duruyormuş gibi hissediyordu, bir ayağı çağrıldığını hissettiği ama öğrenmekten korktuğu bir dünyaya doğru sallanırken, diğer ayağı hayatını isteyerek geçirdiği bir dünyadaydı. Sadece belki de ona uygun olmadığını keşfetmek için. Cevapları yoktu, ne istediğini bilmiyordu. Ama yakında anlamayı umuyordu ve bu yüzden ciddi olduğundan emin olmasa da başını salladı.

Blythe’in gözleri kısıldı ama Signa’nın başını sallamasının bir söz anlamına geldiğinden emin olamadan kapı çaldı.

“Bayan Hawthorne?” Gelen, elinde bir tepsi taşıyan Elaine’di. Signa onu Blythe’in odasının eşiğinde karşıladı ve izin istemeden porselen çay fincanını dudaklarına götürdü. Elaine’in şaşırılmış itirazını görmezden gelerek bir yudum aldı.

“Bayan Farrow...”

Signa cümlelerin geri kalanını duymak için beklemedi. Kesinlikle zehirsiz olan bardağı tepsiye koydu ve Blythe’a, “Çayının tadını çıkar,” dedi.

“Dediklerimi unutma, kuzen!” Signa kapıdan çıkıp koridor-
da ilerlerken Blythe’in sesi hafif bir tınıya dönüştü, maskeyi ku-
rudan çıkarıp baktı.

Yakında. Yakında ne istediğini anlayacaktı. Ama önce hazır-
lanması gereken bir balo vardı.

OTUZ ÜÇ

Signa, tüm günü Blythe ile geçirdi ve Noel balosunda dansa katılacak olan her saygın beyefendinin ve hanımefendinin adını ezberledi. Günün sonuna doğru Signa'nın kafası karışmıştı ama Signa o akşam erkenden yanından ayrıldığında, Blythe'in keyfi yerinde görünüyordu. Ancak Signa, Blythe'in bütün gece penceresinin önünde duracağını ve gösterişli elbiseler ve abartılı maskeler içinde Thorn Grove'a süzülen erkek ve kadınları izleyeceğini biliyordu.

Şimdi Signa aynasının önünde duruyordu, yüzü pudralanmıştı ve ruj sürmüştü. Saçları taranmış ve koyu renkli bukleler ensesinde toplanacak şekilde şekillendirilmişti. Dönüp aynadaki kıza baktı, olması gereken her şeye sahipti: güzel, öz güvenli ve zarif.

Dolgun dudakları koyu kırmızıydı ve karga tüyü kadar parlak saçları ve son haftalarda parlamaya başlayan açık teniyle Signa oldukça güzel görüldüğünü düşündü. Thorn Grove'daki yemekler ona iyi gelmişti; kıvrımları olabileceğini hiç düşünmemişti, kendini kalçaları ya da karnında hoş bir yumuşaklık varken hiç görmemişti. Signa o gece toplumsal rolünü iyi oynayabileceğini biliyordu. Ancak asıl merak ettiği, performansını sürdürüp sürdüremeyeceğiydi. Şimdi bile Signa'nın bedeni çok ağır geliyordu, kendi tenindeki his yanılttı. Ne kadar zayıf olduğunun da

farkına hiç varmamıştı; güçlerini kullanmadığında kendini rüzgârda savrulan bir yapraktan biraz daha fazlası gibi hissediyordu. Ölüm'ün ona seslendiği, itip çektiği, amaçsız ve esintinin içinde savrulan bir Küçük Kuş gibi...

Signa, Elaine'in, Marjorie'nin bütün hafta ona göstermeyi reddederek sinirlerini bozduğu elbiseyi getirmesini beklerken yapış yapış bir cilde ve hızla atan kalbine karşı savaştı ancak Marjorie hoş bir leylak tonu olacağına söz vermişti. O sinirlere lanet etti, o da bir insandı. Bir baloyla hiçbir sorunu olmaması gereken tamamen normal bir insan... Hayatının bir sonraki aşamasına geçebilmek için, sezonu için antrenman yapmak istemesi gereken bir kız...

Ama bunu düşündükçe Marjorie ve Blythe'in uyarıları aklına daha çok geliyordu. Tüm bunların amacı neydi? Evlenirdi ve sonra o... Ne olacaktı? Kocasının ve ev halkının kaprisleriyle uğraşırken salı ve cumartesi günleri ve haftanın diğer herhangi bir lanet gününde çay mı içecekti? Dedikodu ve çaydan fazlasını istiyordu. Bir evin bakımını yapmaktan, düzgün bir el yazısı olmasından ve katlanılabilir seviyede piyano çalmaktan daha fazlasını...

Ölüm ona böyle bir hayatın yeterli olup olmadığını merak ettirecek ne yapmıştı?

"Bayan Farrow?" Kapısı çalındı ve Elaine elinde kan kadar cesur, parlak bir elbiseyle içeri girdi. Signa'nın nefesi kesildi. Hizmetçi, başka bir yere bakmadan, elbiseyi yatağının üzerine koyarken bir adım geri attı.

Signa hiç böyle bir renk giymemişti, hiç bu kadar cesur olmaya cesaret etmemişti. Parmaklarını pürüzsüz kumaşın üzerinde gezdirdi. Elbise şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi ve kesinlikle vadedilen leylak rengi değildi. "Bu benim için mi?"

Elaine hafif bir gülümsemeyle, "Evet, hanımefendi," dedi. "Sizi hızlıca hazırlamalıyız, böylece partiyi daha fazla kaçırmamış olursunuz."

Elbisesini yırtmaktan kaçınmak, kadının korsesini bağlamasına ve elbiseyi giymesine yardım etmesine izin vermek için hızlı davranması gerekiyordu. Elbisenin etekleri, fırfırlı bir satendi ve sırtı boyunca sımsıkı bağcıklı korse takılmıştı. Vücudunun tüm yeni hatlarına oturmuştu. Elbisenin rengi, tenine yabancıydı ve Signa'ya kendisini bir kan denizinden yeni çıkmış gibi hissettiriyordu. O kadar zengin bir renkti ve o kadar zarifti ki, göze çarpmak için gösterişli işlemelere gerek yoktu.

Elaine, Signa'ya, Blythe'ın hediye ettiği yaldızlı maskeyi takması için yardım ettiğinde, elbise bir şekilde daha da ilahi hâle geldi. "Hazırsanız, hanımefendi," dedi hizmetçi, gülümseyerek Signa'ya bakarken. "Bay Hawthorne size eşlik edecek."

Signa, *Bay Hawthorne* ile kastedilenin Percy olmasını beklemiyordu ama Percy, odanın kapısında siyah, güzel bir takım elbise ve sivri burunlu, gümüş bir tilki maskesiyle bekliyordu. Signa'yı görünce, içten bir gülümseme sunarak eğildi.

"Bu kadar uzun süredir kilit altında olman çok yazık." Kolunu uzattı. "Gel, kuzen. Sosyeteye, kimi kaçırdıklarını gösterelim."

Signa'nın midesindeki sıkıntı çok şiddetliydi ama Percy'nin kolunu tuttu ve omuzlarını geriye attı. Birlikte merdivenlerden indiler.

Aşağıdaki balo salonunda müzisyenler çalışıyordu, kemanların uğultusu ve onu odaya davet eden piyanonun sesi o kadar büyüleydi ki, rüyada olduğunu sandı. Kavrulmuş kestane kokusu ve havayı tatlandırıran parfümlü vücutlar kesinlikle bir rüya gibiydi. Panel döşemeli duvarlar yaldızlarla kaplanmıştı, büyük balo salonunun zemini mermerdi ve başlarının üzerindeki kristal avizeyi yansıtan, odanın puslu havasıyla uyumlu sütunlar vardı. Duvarlara çiçek dökmeyen çelenkler dizilmişti ve gösterişli çiçekler sütunları süslüyordu.

İyi giyimli yabancılar, dantel ve mücevherle süslenmiş maskeleri içinde etrafta dolanıyordu. Şık, siyah takım elbiseli ve temiz, beyaz eldivenli hizmetkârların sunduğu gümüş tabaklardan erikli puding ve şampanya alıyorlardı.

Signa, Elijah yaklaşırken Percy'nin kaskatı kesildiğini hissetti. Elijah Hawthorne neredeyse tanınmaz hâldeydi, omuzları dikti ve çenesi gururla kalkmıştı. Yüzü tıraşlıydı, sarı saçları düzgünce şekillendirilmişti. Yeşil yaprakların uçları buzlanmış gibi görünecek şekilde işlenmiş ve çobanpüskülü ile süslenmiş bir maske takıyordu. Bir elinde şampanya ya da Signa'nın beklediği gibi alkol yoktu. Görünüşe göre içtiği şey... Suydu. Bu durumda Signa, bir zamanlar birçok kişinin kalbini çaldığı bilinen genci görebiliyordu. Kederin ardındaki adamı görebiliyordu ve o, çok sevimliydi.

"Harika, değil mi?" diye sordu Elijah.

"Harika." Percy'nin sesinde buruk bir ton vardı.

"Seni temizlenmiş olarak görmek güzel, evlat. Ve sen..." Elijah, Signa'nın elini tuttu ve onu etrafında döndürdü. "Kesinlikle parlıyorsun. Böyle giyinince annene çok benziyorsun."

Dönüşün ortasında Signa dondu. "Öyle mi?"

"Oh, evet. O gerçek bir havai fişekti. İnsanlardan daha çok nefret ettiği ve ilgiden daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Gerçek bir muamma."

Signa elini boğazına bastırdı, dilinde çok uzun süredir oyalanan bir soruyu seslendirmek için sözcükleri aradı. "Annemin sosyete ve onun tüm kurallarıyla arası nasıldı?" Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz suçluluk duygusu üzerine çöktü çünkü soruyu yüksek sesle sormak, büyükannesinin ona anlattığı hikâyelerin her birini tek tek inkâr etmek anlamına geliyordu.

Signa hayatı boyunca annesini kafasında hayal etmeye çalışmıştı. Ancak diğerlerinin Rima hakkında söylediklerine bakılırsa, Signa'nın zihni annesini merak etmekten ve sorgulamaktan kendini alıkoyamıyordu.

"Rima, güneş gibiydi." Elijah büyük bir inançla konuşuyordu. "Herkes ona yakın olmak isterdi. Ama çok yaklaşanlar... Yandı. Rima her istediğini onay beklemeden yapardı ve bu, onu güzelleştiren şeylerden biriydi. Onu tanıma şansın olmadığı için üzgünüm, Signa. Senin için bir anlamı varsa, Blythe bazen bana onu hatırlatıyor."

Signa boğazına takılan duyguyu bastırdı. On dokuz yıldır bu görgü kurallarına takıntılıydı, içten içe annesini gururlandırabilecek hoş, düzgün bir genç kadın olmayı diliyordu.

On dokuz yıl boyunca ve şimdi Signa, annesinin bu tür çabaları umursayıp umursamayacağını bile bilmiyordu.

Başını eğerek selam verdi. “Teşekkürler, Elijah...”

Elijah konuşmaya başlar başlamaz onun sözünü kesti. Bardağını bıraktı ve Signa’nın eldivenli ellerini kendi ellerine aldı. “Teşekkür edilmeyi hak eden sensin.” Avuçlarını sıktı. “Üzün-tüm o kadar derindi ki, tüm umudumu kaybetmeye başladığımı söylemeye utanıyorum. Kızım için yaptıklarından dolayı sana büyük bir minnet borçluyum, evlat. Senin için düzenlediğim bu balo, benim birçok hediyemden ilki.”

Percy onun yanında kaskatı kesildi. “İzin verirsen, kuzen, seni sonra dans pistinde bulurum.” Kravatını düzeltti, sonra eldivenlerinin düğmelerini düzeltti ve babasına bir kez daha bakmadan, çekip gitti.

Elijah rahatsız olduysa bile belli etmedi. Signa, Percy’nin babasıyla ilgili hislerinin kendi ruh hâlini bozmasına izin ver-meyerek onun umursamazlığını yansıtmaya çalıştı. İyi karşı-landığını hissetmek ve Elijah’ın onu malikânenen kovmak için hiç acelesi olmadığını görmek içini rahatlattı. Signa en son ne zaman bir evde kendini bu kadar rahat hissettiğini hatırlamı-yordu. En son ne zaman ayrılmayı dört gözle beklemediğini hatırlamıyordu.

Signa, “Umarım yakında bir gün burada, Blythe’in iyileşti-ğini kutlamak için de bir parti yaparız,” dedi.

Elijah’ın elleri gevşedi ve zayıf ışık nedeniyle kesin olarak söyleyemese de Signa, onun gözlerinin iyice dolduğunu fark etti. “Kesinlikle,” dedi yumuşak bir sesle. “Bunu çok isterim.” Sonra doğruldu ve ellerini tamamen bıraktı. “Şimdi, bu geceyi benim gibi yaşlı bir adamla harcama. Devam et ve dans edecek bir adam bul. İstersen dans edecek *elli* kişi bul.”

Signa da öyle yaptı. Baş döndürücü şekilde dans eden bedenlerin arasına daldı. Dansla ilgileniyormuş gibi görünecek kadar yakın durdu ama topuklar tarafından ezilecek veya uçuşan eteklerle kırbaçlanacak kadar yakın değildi. Hayalperest gözlerle iki kadının sanki bir bulutun üzerinde süzülüyormuşçasına dans etmelerini izledi, ipek elbiseler etraflarında dönüyordu. Yakışıklı bir adamın bir sonrakinde onu seçeceğini umarak genç bir kadına elini uzatmasını, yüreğinde bir çarpıntıyla izledi.

Ama Signa'nın gördüğü bir sonraki yakışıklı adam elini uzatmadı, bunun yerine onun nefesini kesti.

Balo salonunun dışında duran Syllas Thorly şampanya kadehinden bir yudum aldı. Signa'nın kalbi onu görünce tekledi çünkü o anda bir kâhyaya ya da ahırda çalışan genç bir adama benzemiyordu ama her yönüyle üzerine tam oturan koyu siyah bir takım elbise ve yüzündeki ince metalden oyulmuş, karmaşık oymalarla işlenmiş gibi duran maskesiyle tam bir centilmendi. Yanılmadığından emin olmak için iki kere bakmak zorunda kaldı ama Signa o dumanlı gri gözleri nerede görse tanıyacağını biliyordu.

Ondan bu kadar etkilenmemesi gerektiğini ve bunun yerine onun bu kadar güzel bir takım elbiseyi kimden ödünç aldığını bulmaya çalışması gerektiğini çok iyi bilmesine rağmen Signa, ona bir süre daha bakmaktan kendini alamadı. Tanrım, yakışıklıydı. Bunu düşündüğü anda, bakışlarını kaçırmak için kendini zorladı. Zaten Ölüm'le olan ilişkisinde çok ince bir çizgide ilerliyordu ve kafa karıştıracak yeni bir düşünceye ihtiyacı yoktu. Syllas'ın değer verdiği biri vardı ve bunu açıkça belirtmişti. Signa'nın ihtiyacı olan şey, kafasını toplamaktı.

Yine de bu bir maskeli balo olsa bile neden buraya gelme riskini göze aldığını öğrenmek zorunda hissetti. Ona doğrudan yaklaşabilecek gibi değildi. Bunun yerine, yakınlardaki bir şekerleme barına gitti ve onları teftiş edermiş gibi yaptı. Signa'nın gözleri, güzelce sırlanmış bir meyveli turtanın tepesinden Syllas'ınkilere

akılınca adam şampanyasını bitirdi ve bara doğru yaklaşırken kadehi bir masanın üzerine koydu. “Bu renk sana çok yakışmış,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Çok güzel görünüyorsun.”

Signa kendini toparladı, bu sürprize yenik düşmek ve onun, tōkezlediğini görmesine izin vermek istemiyordu. Boğazını temizledi, hemen kendine geldi ama bu mevcut her tatlıyı tek tek inceleme maskaralığına daha ne kadar ayak uydurabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Görgü kuralları kitabında bu ders belli ki eksikti.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu. “Yakalanabilirsin!”

“Rahatla,” dedi, kıymalı turtadan bir ısırık alırken. “Böyle giyindiğimde kimsenin beni tanımayacağından eminim. Ayrıca, tam olarak olmam gereken yer burası. Biri Hawthornelara zarar vermeye çalışıyorsa gecenin yarattığı dikkat dağınıklığı, saldırmak için mükemmel bir zamandır. Bunun çözülmesini en az senin kadar ben de istiyorum, bu yüzden herkese göz kulak olacağım.”

Signa artık tatlı seçiyormuş gibi yapma zahmetine girmedi, bakışlarını doğrudan ona çevirdi ve “Peki, neden, Bay Thorly?” diye sordu. Kesinlikle sadece para için olamazdı, değil mi? Yoksa umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir şey mi vardı?

Sylas’ın çenesi gerildi. “Size daha önce anlattığımdan farklı değil, Bayan Farrow. Çok değer verdiğim bir kadın var. Sana yardım ederek ve teklifini kabul ederek, şu anda yapabileceğim tek şekilde onunla ilgileniyorum.”

Daha fazlasını, bu kızın kim olduğunu ve yaptıkları anlaşmanın ona ne şekilde yardımcı olduğunu öğrenmek için baskı yapmak istedi ancak Sylas, Signa’nın arkasından aniden seslenen tanıdık bir sesle geri çekildi, “Ne harika bir parti!” Konuşurken Signa’nın kolunu tutan Diana Blackwater’dı. Eliza Wakefield da onun yanındaydı. Fırfırlı, beyaz dantelli bir yelpazeyle kendini yelpazeliyordu. Signa’ya, daha çok bir çay peçetesini hatırlatsa da bunun pahalı görünmesi gerektiğini düşündü.

"Hawthorneların partilerinin efsanevi olduğunu her zaman duymuşumdur ama bu, benim hayal gücüme bile rakip olabilir." Diana'nın sesi o kadar yüksekti ki, Signa aniden kulaklarının kanadığını hissetti. Signa, Sylas'a bakmak için döndü ve onun çoktan kaçtığını, yeni gelenlerle karşılaşmak istemediğini görünce içini çekti. Ondan daha sonra cevaplarını alması gerektiğini düşündü.

Diana onu rehin tutmaya devam ederken gözleri Signa'da değildi, kalabalığa doğru baktığından ve Signa ile kendisinin- sözde- yakın olduklarını göstermek istediğinden emindi. Baloda neredeyse kimseyi tanımadığına göre, Signa onların öyle olduğunu düşündü. Ama Diana sanki iltifatmış gibi espriler yapıyordu ve Signa tanıştıklarında Hawthornelar hakkında dedikodu yapmaya ne kadar hevesli olduğunu henüz unutmamıştı.

Eliza ise tamamen başka bir şeydi. Yüzüne uzun, beyaz bir sopası olan, aşırı mücevherlerle süslenmiş bir maske tutuyordu ve açık leylak rengi bir elbise giymişti. Signa'nın şimdi giydiği muhteşem kırmızı elbiseyle şaşırtılana kadar giymeyi düşündüğü rengin aynısıydı.

"Yeşil giyeceğini sanıyordum," dedi Signa, kız en azından maskesiyle allığını gizleme nezaketini gösterdiği için memnundu. "Ama leylak rengi de sana yakışıyor. Söyleyin bakalım, aranızda Bayan Killinger'ı gören oldu mu?" Dans edenlerin ve maskelerin arasından eski dostunu aradı.

Diana, "Muhtemelen bir yerlerde Lord Wakefield hakkında kara kara düşünüyordur," diye alay etti, neşeli bir sesle.

Signa maskesini büyük bir dikkatle düzeltti ve ona en kırılgan esermiş gibi davrandı. "Neden kara kara düşünüyor olabilir?"

Diana tek kaşını kaldırdı. "Hepimiz onun ve Bayan Hawthorne'un bu sezon eşleşeceğini düşündük. Ama Blythe saf dışı kaldığı için zavallı Bayan Killinger, muhtemelen Wakefield'la bir şans olduğunu inanıyor."

Diana acı ve çirkin bir sesle kıkırdamaya başladığında Signa ona katılmadı. Bunun yerine kalabalığı taradığında, Charlotte'ın figürleri arasında somurtmaktan çok uzak olduğunu görünce rahatladı. Elbisesi koyu bir safırdı, bronz teninin üstünde muhteşem görünüyordu ve bukleleri narin boynunu göstermek için toplanmıştı. Taktığı maske, parıldayan bir kar tanesi gibiydi.

Charlotte, sanki en zekice fıkrayı anlatmış gibi sırttan Percy ile konuşuyordu ve gülümsüyordu. Çok geçmeden maskelerini bırakıp dans pistine çıktılar. Diana ve Eliza gerçekten dedikoducuydular, konuşmalarına rağmen Charlotte harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

Eliza fazla rahat bir ses tonuyla, "Çilesi yakında sona erecek," dedi. Bakışları, Signa'nın arkasına takıldı. "Kuzenimin gözü şimdiden bir başkasında."

Signa arkasından ona doğru yaklaşan adama döndü. Maskeli olmasına rağmen boyundan ve saçından onun Everett Wakefield olduğunu biliyordu. Çatlıyormuş gibi görünmesi için tasarlanmış beyaz ve altın rengi bir maske ile güzel, siyah bir takım elbise içinde yakışıklı görünüyordu. Maskeyle sadece gözlerini kapatıyordu ve Signa, bunu kasten yapıp yapmadığını merak etti çünkü böylece diğerleri onun güçlü çenesini ve pürüzsüz kahverengi tenini görebilecekti. Eğer öyleyse hile işe yaramıştı. Hevesli anneler tarafından tanıtılan ya da sadece yanında durup fark edilme umuduyla kendilerini dramatik bir şekilde yelpazeleyen genç kadınlar ona doğru akın etmişti.

Signa, Everett'in o annelere karşı kibar olduğunu ve çevredeki kadınlarla ilgilenmediğini görmekten memnundu ancak Everett'in yalnızca onu izlediği anlaşıldığında nasıl hissettiğinden emin değildi.

"Yeniden karşılaştık, Bayan Farrow."

Sesinin, göğsünde bir çarpıntı yaratması gerektiğini düşündü ve öyle olmadığında biraz kaşlarını çatı. "Evet, öyle." Bir hizmetçi, her birine güzel bir sırlı turta ikram ettiğinde Signa'nın

reddettiğini gören Everett de aynısını yaptı. Sinirden midesi o kadar ekşimişti ki, hasta olmadan bir şey yiyebileceğinden emin değildi. “Katılabilmenize sevindim, Lord Wakefield.”

Tüm topluluğun ilgi odağı olmak nasıl bir şeydir diye merak etti Signa. Bu adamın kolunda bir partiye giriş yaparsa insanlar ona yaptıkları gibi Signa ile konuşmak için de toplanır mıydı? Signa merak etmekten nefret ediyordu. Umursamaktan nefret ediyordu. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünün ne önemi vardı ki? Her şey çok saçma görünmeye başlamıştı ama yine de içinde büyüyen derin meraka engel olamıyordu.

“Son ziyaretimde rahatsız ettiğim için özür dilerim,” diye söze başladı Everett kısıp bir sesle. “Henüz misafir kabul etmediğinizi fark etmemiştim.”

Kızardı. O zamandan beri olanlardan sonra, notu ve onun kendisini arama isteğini tamamen unutmuştu. “Affedilecek bir şey yok. Onur duydum.”

Gülümsedi. “Öyle mi? Pekâlâ, Bayan Farrow, ilk dansınızı bana lütfederek beni onurlandırmaya ne dersiniz?”

Signa önce etrafına bakma cesaretini gösterdi. Syllas ortalıkta görünmüyordu ve gölgelerde onu bekleyen kimse de yok gibiydi, o yüzden boğazını temizledi ve cevap vermek için başını kaldırdı. “Memnun olurum.” Signa, onu hareketli ve neşeli bir müziğin yükseldiği dans pistinin merkezine götürürken, Everett’in elini tutmadan önce nemli ellerini elbisesine sildi.

Everett eğildi ve Signa öne çıkıp bir elini onun koluna, diğeri beline koymadan önce reveransla karşılık verdi. Eli sırtına değdiğinde yutkundu ve dansa başladılar. Hızlı bir danstı. Hızlı adımlarla, herkesin partnerini değiştirerek bir sonraki gruba geçmesi ve ardından tekrar geri dönmesi bekleniyordu. Balo salonunu neşeli kahkahalar doldurdu. Signa ve Everett döndüler, ileri geri giderek ritme ayak uydurdular, kızardılar ve yapış yapış oldular ama umursamayacak kadar mutluydular.

Everett yetenekli bir dansçıydı. Adımları o kadar derinine işlemiştir ki, Signa bir tanesini kaçırdığında bile duraksamadı. Everett tutuşunu daha da sıkılaştırdı ve kınayarak ya da utan-dırarak değil, bir gülümsemeyle kızın adımlarını düzeltmesine yardımcı oldu.

“Bencilce olsa da, Bayan Farrow, Thorn Grove’a gelmenize sevindim.” Gülümsemesi bulaşıcıydı. Nedenini bilmeden yanak-larını sızlatan türden... Yine de dans ne kadar keyifli olsa da ada-mın kolları, kendi ellerinin altındaymış gibi hissetmiyordu. Dans etmek istediği kişi o değildi. Onu böyle cesur, çarpıcı ve güzel giyinmiş hâlde görmesini istediği kişi o değildi.

Odada bir kez daha döndüklerinde nefesi kesildi, birbirleri-nin etrafında dönerlerken eli, onun elinin önüne geldi. Cevap vermeyince yaklaştı. “Baharı dört gözle bekliyorum.”

Yeterince alçak sesle konuşmuştu ama Signa, pek çok kişinin onları gözlemlediği için kulağa dedikodu gibi mırıldanılan ko-nuşmaların sonunu yakaladı. Onun da bunu fark edip etmedi-ğini ve onu rahatsız edip etmediğini merak etti. Dikkati o kadar dağılmıştı ki dengesini kaybetti ama Everett tökezleyemeden onu yakaladı, şarkının bitmesine az kalmıştı.

Kaşları çatıldı, alnında derin çizgiler oluştu. “İyi misiniz?”

Kızaran yüzünü saklayabilmek için Eliza’nın iğrenç çay barda-ğı altlığı yelpazesine sahip olmayı diledi. “Oldukça iyiyim,” dedi, etrafındaki kadınlar eşlerine reverans yaparken aynı şeyi yaptı. “Teşekkürler, Lord Wakefield. Siz harika bir dans partnerisiniz.”

Eğildi ve alnındaki çizgiler tam olarak düzelmese de onu zorlamadı. “Sizin gibi. Umarım bu, bu akşamki son dansımız olmaz.”

Sanki o ilk dansla görünmez bir engeli paramparça etmişti. Biri zamanını isteyerek kendini tanıştırmadan önce sadece birkaç adım atabilmişti. Kısa süre sonra, son nokta dışında tüm dans pisti doldu. Hiç kimse Lord Wakefield’dan son valsi almaya ce-saret edemedi. Signa sayamayacağı kadar çok erkekle- statülerini

yükseltmek için daha yaşlı ve daha genç, zengin ve fakirler- dans edip dönerken, o ve Signa gece boyunca birkaç kez birbirlerinin bakışlarını yakaladılar.

Geçirdiği zamandan ve sohbetten keyif almayı beklese de ne kadar çok insanla tanışırsa o kadar bitkin düşüyordu. Erkeklerin çoğu terbiyeli olsa da Signa'nın derisini diken diken eden çok fazla kişi de vardı ve hatta birinin -bozuk ağızlı ve ince yapılı yaşlı bir adamın- elleri, sırtında gereğinden fazla oyalanmıştı.

Charlotte'ı hiç tanımadığı erkeklerin kollarında ve sonra da Percy'yle dans ederken gördü. O ve kuzeni gülerek ve gözleri parlayarak fısıldaşıyorlardı. Signa'nın kalbi bu manzara karşısında ısınırken kenardan izleyen Eliza'nın ağzı sımsıkı kapalıydı ve salladığı yelpazesi neredeyse öldürücüydü.

Diğer herkes kesinlikle eğleniyor gibiydi. Artık -birçok içki- den sonra- birkaç saat geçtiğine göre kahkaha atması daha kolaydı ve ruh hâli daha da hafiflemişti. İnsanları izlemek eğlenceliydi ancak Signa kısa süre sonra kendini birkaç mum yakmak ve gece geç saatlerde banyo yapmak gibi büyük hayallerle gizlice yatak odasına kaçmak isterken buldu. Haftalardır kendini toparlamaya çalışıyordu. Rol yapmaya ve kendine sosyal çevrelere girmenin daha kolay olacağını söylemeye çalışıyordu. Ancak kurallar stresli ve acımasızdı. Signa, nefes almak için gölgelere kaçmazsa göğsü patlayacakmış gibi hissediyordu.

Ama tam bir dans bitip de insanlar dinlenmek için çekilmeye başladığında, tüm bakışlar yeni bir konunun gelişini izlemek için çevrildi.

Signa, adamı daha önce hiç görmediğinden emindi. Yıldız ışığı gibi parlayan gümüş rengi saçları ensesinde bağlanmıştı. Üstünde pahalı, ithal kumaştan, siyah bir takım elbise vardı ve eldivenleri gibi botları da en iyi deriden yapılmıştı. Yüzünde saf altından bir maske vardı, odadaki herkesin fısıldaşmasını sağlayan bir maske. Bu, kimsenin takmaya cesaret edemeyeceği kadar ürkütücü bir maskeydi. Neredeyse şeytani bir sertlikteydi ve

kaatasının tabanından spiral şeklinde çıkan iki uzun boynuzu vardı. Etkileyici bir şekilde uzun boylu ve yapılı biriydi. Yürümeye başladığında insanlar onun geçmesi için iki yana çekildi. Signa'nın önünde durmak için zemini geçerken kimseye bakmadı, ona elini uzattığında tek kelime bile etmedi.

Signa ne yaptığının farkında bile olmadan adamın elini tuttu. Dokunuşuyla müzik kayboldu ve onu kollarının arasına kimin çektiğini hemen anladı.

“Merhaba, Küçük Kuş. Dans etmek ister misin?”

OTUZ DÖRT

Signa, Ölüm'ün elinden kurtulurken balo salonunun ışıkları ve kahkahaları soldu.

“Burada ne yapıyorsun?” Yanındaki, heykel gibi hareketsiz yüzlere bakarken, kalbi çarparak atıyordu. “Seni görebilirler mi?”

“Maske takıyorum, Signa. Gördüklerini sandıkları her şey, sadece bir yanılsama.” Sırıttığını anlamak için sesindeki neşeyi duymasına gerek yoktu çünkü şimdi görebiliyordu. Gülümsemesiyle kıvrılan dolgun, pembe dudaklarını ve keskin elmacık kemiklerini... Bu kısımlar, yüzünün maskeyle örtülmeyen yerleriydi.

Balo salonu yok olurken, onları gözlerini hiç kırpmadan izleyen insanlar birer birer duman gibi buharlaştı. Her nasılsa şimdi bahçedeydiler, ayın solgun parıltısında yıkanıyorlardı. Signa'nın ayaklarının altındaki zemin nemliydi ve hava, baş döndürücüydü. Kar, ayaklarının altında çatırdarken gökyüzü yıldızlardan oluşan bir gölgelik gibi etraflarını sarmıştı.

“Hayal ettiğimden daha güzel görünüyorsun.” Bir adım daha yaklaşarak eldivenli elini, kızın kalçasına götürdü ve elbisenin kumaşını inceledi. “Hediyemi beğendin mi?”

Ah, onun sesinde bir yuva kurabilirdi çünkü bu ses, şekerden daha tatlıydı. Signa, onun önünde çırılçıplak bırakılmış, mümkün olduğunu bilmediği bir şekilde teşhir edilmiş gibi hissetti.

“Çördüğüm en güzel şey.” Nefesi kesilmişti. Böyle bir elbisenin Mirjorie'den asla gelmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Signa ancak kendi ruhunun derinliklerine nüfuz edebilseydi, kendine böyle bir elbise seçebilirdi.

Ölüm, onaylayan bir ses çıkardı. Bu ses, Signa'nın ona doğru eğilmesini sağlayan fısıltıydı. “İlk olamadım ama bu gecenin son dansı olmama izin ver. Benimle dans et, Küçük Kuş.”

Ölüm belki de var olan en güçlü varlıktı ve herhangi bir kraldan daha güçlüydü. Gece kadar korkunç, rüzgâr ya da yağmur kadar durdurulamazdı. Ama kibar olsa da isteğinde bir çekince vardı.

Varlığının her zerresi ona koşmak için çılgılık atıyordu. Ama elini uzattığında -gölgeler değil, gerçek bir el- bedeni yandı. Hayatının onca yılını onunla savaşıyor -kendisinin o yanıyla savaşıyor- geçirdikten sonra nasıl oluyordu da şimdi onun dokunuşunu arzuluyordu?

Ölüm'ün eli, kızın kalçasında sıkılaştı ve kız, adamın dokunuşuna boyun eğerek liderlik etmesine izin verdi. Adamın hareketleri akıcı ve zarifti. Dans ettikçe Signa, bedeninin ağırlığının kaybolduğunu daha çok hissetti. O bir tüydü ve adam da onu, rüzgârın üzerinde süzen bir esintiydi.

“Sen gölgelerden daha fazlasısın.” Signa'nın, sesini bulması için çabalaması gerekmişti.

Ölüm bir adım sendeledi ama hemen kendini toparladı. “Olabilirim ama amacıma hizmet ettiği zamanlarda.”

“Bir vücudun var.” Onu gizleyen gölgelerin ve altın rengi maskenin altına bakmak için daha yakına geldi. Ölüm hiçbir adımı kaçırmadı ama Signa'yı da uzak tutmayı başardı. “Maskenin ve gölgelerinin altında nasıl görünüyorsun?”

Ölüm cıkcıkladı. “Maskeli baloda sorulmayacak bir soru. Belki bir gün sana gösteririm.”

O an sesindeki tını daha yumuşaktı, aralarındaki duvar kayıp gitti. Signa'nın tırnaklarını o duvara geçirip yıkmaya gereken an buydu. “Görünüşünü beğenmiyor musun?”

Gölüşü yaprakların hışırtısı gibiydi, alacakaranlıkta bir karganın yumuşak ötüşü gibi. “Beni inanılmaz derecede yakışıklı bulacağından eminim. Gerçek yüzümü sık sık kullanmamayı tercih ediyorum. İnsanlara son anlarında ihtiyaç duydukları şeyi vermek için görünüşümü değiştirebilirim. Ama görüntümü *-gerçek olanı-* saklı tutuyorum. Yüzümün, ölmeden önce tüm dünyanın gördüğü son yüz olmasını istemiyorum.”

Signa o yüzü görmek için can atıyordu. Daha birkaç saat önce Everett’in kollarındaydı ve onunla yüksek sosyete de yaşamayı düşünüyordu. Şimdi Ölüm’ün dudaklarının onunkilerin üstünde nasıl hissettirebileceğini merak ediyordu.

Signa artık onunlayken yaşayabileceklerini merak etmek istemiyordu. *Bilmek* istiyordu.

Ölüm başını eğdi, kelimeler kulağına değiyordu. “Seni çok uzun zamandır bekliyorum, Signa Farrow.”

Nefes nefeseyken cevap verecek kelimeleri bulamadı. Bunun yerine parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Saniyeler, ellerinin onun boynuna dolanmasına yetecek kadar uzun anlara dönüştüğünde dünya kayboldu. Soğğun kemiklerine işlemesi ve Ölüm’ün şaşkınlığının yerini arzuya bırakması için... Ölüm, onu bir ağaca yasladı, kibarlık ya da baskıyla değil, iliklerine kadar işleyen bir açlıkla sırtını öptü. Elleri saçlarındaydı, tokalarını çözerek saçlarının omuzlarına düşmesini sağladı. Saçları, çenesindeki kesikte, sırtının küçük kısmında ve boynundaydı.

Onu durdurmak için hiçbir harekette bulunmayan Signa’ya doğru yaslanırken karanlık onları sardı. Onu öptüğü an, onun olmuştu ve hiçbir parçası geri dönmek istemiyordu. Kendini durdurmak istemiyordu. Sanki onu tamamen tüketmek istiyormuş gibi Ölüm’ün gölgeleri onları sarmıştı ve Signa hazır ve istekli bir şekilde gözlerini kapattı. Onu tüketmesini *isteyerek*...

Ölüm ondan uzaklaşırken gölgeler dağıldı ve Signa'nın tüm vücudu ürperdi. Ona göre Ölüm, taktığı şeytani maskenin vücut bulnuş hâliydi. Gözleri onu ararken vahşiydi, bunun bir son olmasını istemiyordu. Eğer onu hemen o anda yere yatırırsa, o gece odasında başladıkları şeye devam edecekti.

"Neredeyse gece yarısı oldu. Baloya geri dönmen bekleniyor-
dur." Bu işin sonu buydu. Ölüm, parmaklarını onun kolundan
aşağı, eline doğru kaydırды ve etraflarındaki dünya yeniden belir-
meye başladı. Yıldızlar kayboldu, yerini yaldızlı duvarlar aldı ve
Signa daha önce çimenlerin üzerinde dururken şimdi mermerlerin
üzerinde yürüyordu. Havuzun sesi, yabancıların şamatalı kahkaha-
larına dönüştü ve Signa, kendini yeniden sessizliği özlerken buldu.

"Yanına daha sonra gelebilirim." Ölüm, konuşurken ona bak-
mıyordu. "Pencereni aç, ben geleceğim." Parmaklarını, kızın çö-
zölmüş saçlarının arasından geçirdi ve sonra gözden kayboldu.

Saniyeler içinde balo salonu eskisi gibi oldu. Ama zaman ta-
mamen değişmişti. Neredeyse gece yarısıydı.

"İşte buradasın!"

Signa arkasını döndüğünde Marjorie'nin rahatlayarak ona
doğru koştuğunu gördü. "Lord Wakefield seni soruyordu ve kim-
senin, senin nereye gittiğine dair bir fikri yoktu." Signa'ya baktı.
"Tanrı aşkına, sen ne giymişsin? Ve saçına ne yaptın? Ah, boş ver.
Düzeltilmek için zaman yok. Gel." Signa şişmiş dudaklarına o ka-
dar dalmıştı ki, Marjorie'nin kolundan tutup onu balo salonun-
dan dışarı çıkarmasını umursamadı. Mürebbiyenin, Everett hak-
kında gevezelik etmesine aldırmış etmedi. Ölüm'ün dudaklarının
onunkilere değdiğini anı zihnine kazımaya çalışmakla meşguldü.

Gece yarısına geri sayım başlarken kalabalık toplandı. Fua-
yenin ortasında dev, kırmızı ve altın boncuklarla, meyvelerle ve
yanan mumlarla süslenmiş bir Noel ağacı yükseliyordu. Signa,
yanında Percy'yi gördü. Percy ona bir kadeh şampanya uzatıp,
kendine de bir tane alırken Charlotte'a gülüyordu. Eliza da ora-
daydı, ikiliye yaklaşılmaya çalışıyordu. Karga maskeli bir adam
Percy'yi omzundan tuttu. Elindeki baston olmasa Signa, Byron

olduğunu anlayamazdı. Percy'nin gülümsediğini görünce rahatladı. Adamla alçak sesle konuşan Percy, şampanyasını yudumlarıken esneyen ve uzaklaşan Byron'ın kolunu okşadı.

Everett Wakefield kalabalığa yakındı. Signa onunla son valı kaçırmıştı. Göz göze geldiklerinde Everett'in gülümsemesi küçük ve şaşkıncı. Signa, dikkatini başka yöne çevirdi ve bunun için kendinden nefret etti. O, nazik bir adamdı ama dudaklarında Ölüm'ün dokunuşu varken adamın ne kadar nazik olduğunun bir önemi yoktu. Ölüm, onun zehriydi ve tek istediği, daha fazlasını tüketmekti.

Bir an için Sylas'ı gördüğünü sandı. Ona bir şey görüp görmediğini sormak aklına geldi ama Signa odaya girdiğinde, Elijah çoktan misafirleri için kadeh kaldırmıştı. Signa, konuşmanın sadece sonuna yetmişti. "Ve bu gerçekten de mutlu bir Noel olsun!" dediğini duydu.

Saatler gece yarısını gösterirken etrafındaki kalabalık bu sözleri tekrarlardı. Birisi, Signa'nın eline bir kadeh tutuşturdu ve o da bunu gülerek kabul etti. Diğerleri kadeh kaldırıp birbirlerine mutlu yıllar dilerken o da şampanyasını yudumladı. Hepsi yabancıydı ama o anda önemi yoktu çünkü bedeni mutlulukla uğulduyordu.

Konuşmalar biraz daha gürültülü olsaydı, Signa o mutluluk içinde kalabilirdi, böylece kırılan kristalin sesini ve ardından gelen solukları fark etmeyebilirdi. Tüm gözler ağaca çevrilirken balo salonu sonsuz bir sessizliğe gömülmeyebilirdi. Yanı başında Marjorie'nin çığlık attığını ve Sylas'ın aniden yanında belirip bileğini kavradığını asla fark etmeyebilirdi.

"Gözlerini kapat," diye fısıldadı. Öyle alçak bir sesle söylemişti ki Signa hayal görmediğinden emin olamıyordu. "Bunu görmene gerek yok, Signa."

Ama gözlerini kapatmadı. Bunu görmesi gerekiyordu çünkü Noel ağacının üstüne bir vücut düşmüştü ve süslemeler yerde paramparça olurken onu yere çarpmıştı. Ve o beden, kendi kanı ve kusmuğu içinde bilinçsizce yatarken gözleri yuvalarından fırlamış olan Percy'ydi.

OTUZ BEŞ

Signa'da tek bir doz calabar fasulyesi kalmış olması Percy için bir şanstı.

Thorn Grove'dan ayrılanlara eşlik etme görevini Warwick'e bırakmışlardı. Signa insanlardan, Percy'nin de babası gibi içkiye fazla düşkün olabileceğine dair fısıltılara kulak misafiri olduğu zamanki kadar nefret etmemişti. Bu insanların, kendilerini nezaketle evine davet eden adamı yargılamakla ne kadar kabalık ettiklerini düşününce tüyleri diken diken oldu. Elbette, *dedikodular* gerçek değildi; Elijah o akşam bir kadeh içki bile içmemişti.

Meraklı misafirlerden uzakta, Elijah'ın odasına kapanan Marjorie ve Elijah, tıpkı Blythe'in iyileşmesine yardım ettiği gibi Percy'ye de yardım edebileceğini söyleyen Signa'nın çalışmasına izin verdiler. Öfkesi, Signa'nın calabar fasulyesini ince bir toz hâline getirmesini kolaylaştırdı. Tozu bir bardak suya karıştırdı ve boynundan aşağı boncuk boncuk terleyen, titreyen ve nefesi kesilen Percy'ye içirdi. Marjorie ve Elijah konuşmaya cesaret edemedi korku dolu gözlerle onu izliyorlardı.

Neyse ki Percy zehri kustu ve bir saat içinde daha rahat nefes almaya başladı. Bunca zamandır yatağının yanında çömelmiş, hareketsiz bir şekilde bekleyen Ölüm, sonunda bir kez başını salladı ve gitti. Signa'nın omuzlarındaki gerginlik anında hafifledi.

“Bu nasıl oldu?” Elijah, Signa’ya ve komodinin üzerindeki süt beyazı panzehir kalıntılarına baktı.

Signa’nın yanıtı yoktu. Elijah ve Marjorie’yi odaya kadar takip etmeden önce Sylas’ı sadece birkaç saniye görmüştü ama o sırada Sylas, sıra dışı bir şey görmediğine yemin etmişti. Parçaları yeniden düzenlemek için beynini ne kadar zorlarsa zorlasın bu, hiçbir anlam ifade etmeyen bir bulmacaydı. Hawthornelar birer birer belladonnayla zehirleniyordu ama neden? Para için mi? Signa, Sylas’la Greys’e gittikleri geceden beri hem Byron hem de Marjorie’den şüpheleniyordu. Evet, Byron, kardeşinin Greys üzerindeki kontrolüne son vermek istiyordu ama bu yüzden Percy’yi incitir miydi? Ve Marjorie bu plana katılabilir miydi?

Hayal kırıklığı artan Signa, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Percy ona partiye kadar eşlik ettiğinde iyiydi. Signa, onun gülümsediğini ve dans ettiğini görmüştü. Düşmeden önceki son anlarda bile Charlotte ve Eliza ile sohbet ederken mutlu görünüyordu. Ama Byron da oradaydı. Signa, Greys’e gittiği gece Byron’un söylediklerini hatırlamıştı.

“Eğer işi Percy’ye vermezse onu, bana devretmesi için ikna et.” Bu sözlerde öyle bir burukluk, öyle bir öfke vardı ki. *“Ben daha iyi ilgilenirim, tıpkı Lillian’a daha iyi bakabileceğim gibi.”*

“Byron nerede?” diye sordu Signa. “Percy bayılmadan birkaç dakika önce birlikteydiler.”

Elijah, Percy’nin baş ucunda dizlerinin üzerinde durmuş, oğlunun göğsünün yavaşça inip kalkmasını izliyordu. “Bundan kardeşimin sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?”

Signa emin olamıyordu ve düşünmeden cevap vermemenin en iyisi olduğunu biliyordu. Byron, Greys’in ailede kalmasından başka bir şey istemediğini açıkça belirtmişti ve o gece Percy’yi savunuyor olmasına rağmen ilgisini çekebilecek daha fazla bir şey olabilir miydi?

“Bir şey görmüş olabilir.” Gerçek, yüksek sesle konuşmaya cesaret eden Signa’nın dilinin ucundaydı. Elijah ve Marjorie’ye

olanlarla ilgili gerçeği söylemeyi çok *istiyordu*. Yine de ne kadar çok insan bilirse bilginin dışarı sızma olasılığı o kadar artardı. Açıkladıklarından daha fazlasını bilmeleri de olasılık dışı değildi. Signa'nın akli pek çok kez Marjorie'ye ve mürebbiyenin içinde olmaması gereken tuhaf durumlara gitmişti. Signa yapboz parçalarını zihninde ne kadar yeniden düzenlerse düzenlesin durumlar hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Yanıtlara ihtiyacı vardı, hem de hemen. Çok geç olmadan önce.

Signa, "Bu ilacın işe yaramasına sevindim," dedi. "Mide rahatsızlıklarını iyileştirmesi gerekiyordu ama bu sonuncusuydu." Bunu yüksek sesle itiraf ederken kendini kırılğan hissetti ve kollarını kendisine sardı. Bu gece neredeyse Percy'yi kaybediyorlardı. Bir olay daha olursa bu, onun, Blythe'in ya da bir sonraki hedef Hawthorne'un sonu olabilirdi.

"Bu bir hastalık değil, değil mi?" dedi Elijah. "Bunların hiçbirini tesadüf değil. Birisi, ailemi hedef alıyor."

Elijah kristal kadar narindi. Ona paramparça olması için bir sebep vermek istemeyen Signa, "Her şey mümkün," diye fısıldadı.

Marjorie battaniyeleri Percy'nin etrafına sarıp alnına nemli bir bez koyarken hiçbir şey söylemedi. Endişesi yüzünün her çizgisine kazınmıştı.

Signa'nın tek düşünebildiği, derslerinde birlikte dans ettikleri sırada Percy'nin attığı kahkahalardı. Akşam geç saatlerde uyuyamadığında ona çörek ve hamur işleri getirdiği ya da Greys için endişelenerek kendini hasta ettiği zamanlardı. Düşünmesi gereken bir de Blythe vardı. Signa'nın, kahkahalarını daha sık duymak istediği Blythe... Blythe'in nefes almak, rahat olmak ve yaşamak için mücadele ettiğini görmekten bıkmıştı.

Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

"Bu gece onun için yapabileceğim başka bir şey yok." Signa eliyle eteklerini toplayarak ayağa kalktı. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

Elijah başını salladı. “Bu ilaçtan daha fazla elde etmenin bi yolunu bulacağım,” diye söz verdi ona. “Marjorie, Byron’ı bulup bana getirebilecek misin, bir bak. Bir şey bilip bilmediğini de öğrenebiliriz.”

“Tabii, efendim.” Elijah’ın eğilip titreyen elini oğlunun yanına hafifçe bastırmasını izlerken Marjorie’nin gözleri parlıyordu.

Zehirlenmelerin arkasında kim varsa zekiydi, her zaman bir adım öndeydi. Şimdi Signa’nın daha zeki olma zamanı gelmişti.

ÖTÜZ ALTI

Kurutulmuş belladonna böğürtlenleri, Signa onları nazikçe avuçlarının içine alırken buruşuk ve kuru birer erik gibiydi. Üzerinde hâlâ sabahlığı vardı ve yatağında bağdaş kurmuş oturuyordu. Yanındaki pencere açıktı ve derslerini hatırlarken keskin soğuk tenini okşuyordu. Nesnelerin içinden geçmek yeterli değildi. Tıpkı Ölüm gibi fark edilmekten kaçınması, gölgelerle arkadaş olması ve görünmez olması gerekiyordu. Sakinleştirici bir nefes alarak niyetine odaklandı: Sadece bir geceliğine bedensel formundan sıyrılmak, Thorn Grove'un hayaletlerine katılmak. On tane böğürtleni ağzına attı.

Dakikalar içinde oda, etrafında dönmeye başladı. Şakakları zonkluyor, kulakları sanki yanında bir tabanca ateşlenmiş gibi çınılıyordu.

Signa? Ölüm'ün endişeli sesi zihninde bir boşluk açtı ve onu dengeledi.

Her neredeyse gelmene gerek yok, dedi ona. İyi olacağım. Diğerlerine göz kulak ol.

Gözlerini açtığı anda hâlâ vücudundaydı ama daha hafif hissediyordu. Elini odanın köşesindeki gölgelere uzattı. Gölgele hemen itaat ettiler, ayaklarının etrafında dönüp kollarının etrafına dolandılar ve onu, kendi karanlıklarının içinde gizlediler.

Dünya kendisini onun emrine açarken kanında bir güç dalgası kabardı. Signa aynada kendini incelemek için yürüdü. Ruhlar gibi olmadığı için bir hayaletin yüzüne sahip değildi. Gölgelerle, gecenin karanlığıyla sarılıydı; tıpkı Ölüm gibi.

Yapmıştı.

Nefes almıyorsun. Ölüm'ün sesi sert ve buz gibiydi. Neden nefes almıyorsun, Signa?

Endişelenme, dedim. Yeni bir inançla odasının kapısından açmadan geçti. Nihayet buna bir son vereceğim.

Signa ilk başta kimsenin onu göremeyeceğine ikna olmadı ama görünmezliğini şimdiye kadar hiçbir şeyi istemediği kadar çok istemişti ve içinden bir hizmetçi geçmeden önce zar zor kenara çekilmeyi başardı. Elleri ve ayakları çıplaktı, gölgeler onu korusa da ölümcül dokunuşunu test etmenin sırası değildi.

Signa, Thorn Grove'da yatak odaları dışında her yerde ipucu aramıştı. Sırları ve yalanları, tamamlanmamış yapbozunun parçalarını birleştirecek her şeyi arayarak birer birer odalardan geçti.

Warwick'in odasında defterler, hangi ev eşyalarının yeniden stoklanması gerektiğine dair notlar ve her bir hizmetkâr ve onların çalışma ahlakı hakkında ayrıntılarla dolu sıkıcı, deri ciltli defterler vardı. Signa defterlere uzandığında, gölgeler onun sessiz emrine itaat ederek sayfaları onun için çevirdi. Güçlerini çağırıp her odayı didik didik ederken, kendine olan güveni kabardığında neredeyse gülecekti. Zaten bunlar da Syllas'ın daha önce verdiği notlardan pek farklı değildi ve yine Syllas hakkında hiçbir not bulamayınca hayal kırıklığına uğradı. İncelenecek daha çok defter vardı ama şimdilik arayışa devam etmekten başka çaresi yoktu.

Bir odada bavulunu hazırlarken alçak sesle lanetler ve hayaletler hakkında mırıldanan bir hizmetçi ve başka bir odada Hawthorneları rahatsız eden gizemli hastalık için endişelenmek dışında her şeyi yapan iki kişi buldu. Yanakları kızaran Signa, bir duvardan hızla geçti.

Daha sonrasında geldiği oda kesinlikle kadınsıydı. Duvarların, yeşilin yumuşak bir tonuna boyanmıştı ve kehribar parfüm şişeleri, saç fırçası ve rujla süslenmiş bir şifonyer vardı. Masanın üzerinde Signa'nın adının yazılı olduğu ders planlarını ve ilerlemesiyle ilgili kısa notları görünce odanın Marjorie'ye ait olduğunu anladı.

Notlar ilk bakışta basitti ama Signa, Marjorie'de basit hiçbir şeyin olmadığını içten içe biliyordu. Bir şeyler olması gerekiyordu ve bu yüzden bir çekmecenin dibine gömülü küçük, deri ciltli bir günlüğe rastlayana kadar masasını karıştırdı.

Marjorie'nin yatağının kenarına tünedi ve günlüğü kucağına koydu. Elleri titreyerek ilk sayfayı çevirdi.

22 Ekim 1852

Thorn Grove'a ait olabileceğimden emin değilim. Onu görmeme izin verene kadar daha kaç gün mutfağı süpüreceğim veya çarşafтары yıkayacağım? Belki de haklıydı ve ona söylememeliydim. Belki de tüm olanlardan sonra aşkımı kabul etmeyecekti. Yine de bizi ayrılmaya zorlamak acımasızcaydı. Lillian olmasaydı, her şey olması gerektiği gibi olacaktı. Her şey yolunda olacaktı.

Signa sayfayı çevirdiğinde bir hafta sonrasında yazılmış bir sayfa daha buldu.

1 Kasım 1852

Lillian'in her yerde gözleri var. Bakışlarını her zamankinden daha fazla üzerimde hissediyorum, her hareketimi izlerken ona çok yaklaştığımdan emin olmaya çalışıyor. Ama bugün Blythe'ı sezon için yeni elbiseler almak üzere şehre götürdü ve ben, onu ahırda atlara hayranlıkla bakarken buldum. O mükemmel bir binici ve gerçekten yaptığı her şeyde mükemmel. Belki ona söylememeliydim ama gerçeğin bizi özgür kılacağına inanarak yirmi yıl harcadım. Yine de korkarım ki Lillian sessiz kalmamı talep etmekte haklıydı. Şimdiye kadar kimse beni bu kadar hor görmemişti. Belki onu dinleseydim kalbim kırılmazdı.

10 Ocak 1853

Gerçek ortaya çıktığında Lillian'a ne olacağını hiç düşünmemiştim ama ona acımıyorum. Hak ettiği şey bu ve o gittiğinde Elijah özgür olacak. Bu aile özgür olacak.

11 Nisan 1853

Lillian gitti ama korkarım Elijah'ımı da yanında götürdü.

Çocuklar için dua ediyorum. Lillian için dua ediyorum, Tanrı ruhunu korusun. Yakında hepimiz için bir hatıradan başka bir şey olmayacak.

Sonunda bir aile olabilmemiz için dua ediyorum.

Signa günlüğün sayfalarını daha hızlı çeviremezdi. Marjorie'nin Elijah'a ve çocuklara olan sevgisini ve Percy ile Blythe'ı büyüten o olsaydı, hayatın ne kadar farklı olacağını anlatan sayfalarca yazı vardı. Marjorie, Lillian'ın ortadan kaybolmasını istemişti ve görünüşe göre Lillian da Marjorie'nin gitmesini aynı derecede istemişti. Ama durum buysa neden Elijah, Marjorie'yi öylece göndermemişti?

Signa, belladonna hakkında herhangi bir şey, hatta zehirle ilgili tek bir iz bulmak için sayfaları gözden geçirdi. Ama Marjorie bununla ilgili bir şey biliyorsa bile günlüğüne yazmaması gerektiğini biliyordu.

Kayıtlar, Marjorie'nin Lillian'a zarar verdiğinin kanıtı değildi ama bir ipucuydu. Belki de zehirleyen Byron değildi. Her iki durumda da Signa'nın *daha fazlasına* ihtiyacı vardı.

Günlüğü kapattı ve gölgelerin çevresini sımsıkı sarmasına izin verdi. Birisi onu Signa'dan almak isterse soğuk ve ölü parmaklarından koparmak zorunda kalırdı.

Odayı tepeden tırnağa dolaştı, şüphelerini doğrulayacak herhangi bir şey aradı. Gölgeler, Marjorie'nin gardırobundan bir çekmeceyi alıp hayal kırıklığı içinde odanın diğer ucuna fırlatırken inledi, hâlâ günlükten başka bir şey bulamamıştı.

Bahçeyi en son ziyaret ettiği gece böğürtlen stokladığından beri meyveleri azalıyordu. Thorn Grove'un başka yerlerinde daha somut bir şeyler olmalıydı ve onu bulması için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Cevapları oda oda aradı. Belladonna'nın etkisi altında ne kadar uzun süre kalırsa duvarların içinden geçmek ve ona bir kere bile bakmayan insanların yanından geçmek o kadar doğal geliyordu.

Sonunda Signa, Blythe'ın karşısındaki odaya geldi. Lillian'ın portresi ona beklentiyle baktı ve onu bir sonraki adımı atmaya çağırdı. Çağrıya kulak verdi.

Bu büyük oturma odası, maun mobilyalar, açık mavi ve krem renkli duvarlarla donatılmıştı. Her yer kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Bir süredir kimsenin ziyaret etmediği açıktı. *Muhtemelen,* diye düşündü Signa, Lillian'ın ölümünden beri gelen olmamıştı.

Ancak oda ilk başta düşündüğü kadar boş değildi.

Signal, görünmediğini hatırlamadan önce bittişikteki yatak odasından gelen ayak sesleriyle irkildi. Gölgelemleri toplayarak duvardan süzüldü ve içeride Marjorie'yi buldu. 'Tözlu yatağın üzerine oturan kadın, elinde küçük, siyah beyaz bir fotoğraf tutarken güçlükle nefes alıyordu. Signal, kadının omzunun üzerinden fotoğrafa bakabilmek için etrafından dolandı.

Fotoğraf, annesi ve babasıyla birlikte Percy'ye aitti. Percy'nin ne kadar küçük görüldüğü göz önüne alındığında, Signal bunun Blythe doğmadan önce çekildiğini tahmin etti.

Signal, Marjorie'nin gözlerine dolan yaşları beklemiyordu ve Marjorie fotoğrafı ikiye böldüğünde ne yapacağını bilemedi. Yakındaki pencereyi hızla açtı ve huşukıklarını tutarken fotoğrafın parçalarını karın üzerine saçtı.

Signal, bunun gibi başka bir fotoğraf bulmak için asla şansı olmayacağını bildiğinden, gözetlemeyi bırakıp Percy için o parçaları toplamayı düşündü. Ama Marjorie'nin ellerini görünce hareketsiz kaldı. Parmakları çıplaktı, uçlarında mor bir leke vardı.

Signal kendi ellerine baktı. Parmak uçları aynıydı, belladonna rengine boyanmıştı.

Signal karyola direğine çarparak sendeledi. Dehşete kapılmıştı, düşmemişti ama sert bir şekilde direğe çarptığı için yatağın sarsılmasına neden olmuştu. Marjorie hızla döndü ve Signal bir kez daha kendini gölgelerde gizleme yeteneğini kontrol etmek için dikkatinin her zerresini kullandı.

"Kim var orada?" Marjorie'nin gözleri, bulamadığı bir kişiyi arayarak odada gezindi. Signal kendini küçülttü ve belladonna'nın görünmezliğinin gitmemesi ve yeterince uzun süre dayanması için dua etti. Marjorie konuştuğunda kendini sessizce kaçırmaya hazırlanmıştı.

"Sen misin, Lillian?" Bu sözlerde bir soğukluk vardı. Bu sözler, Ölüm'ün varlığından bile daha soğuktu. Marjorie odayı aramak için döndü. Yüzü, önünde tuttuğu tek mumun ışığında, kehribar renginde parlıyordu. "Senin için o kadar önemsiz miyim, bi

ömür boyu çektiğin azap yetmedi mi? Ahirette bile çekirtmeye devam mı edeceksin? Tanrım, *gitmen* için neler vermezdim!"

Marjorie bir an daha sessizliği dinledi ve ardından dizlerinin üzerine göktü, mumu bir kenara bırakıp başını dizlerinin üzerine dayadı. "Özür dilerim," diye fısıldadı Marjorie, sesi bir dua gibiydi. "Çok, çok özür dilerim."

Yapboz parçaları yavaş yavaş birleşiyordu. Marjorie'nin Elijah'a olan sevgisi yeni bir şey değildi. Elijah, sözünü ettiği, onu terk eden genç adamdı. Elijah'ı seviyordu ve adamın da onu sevdiğine inanmıştı.

Belki de o ikinci şansı istiyordu. Belki de Lillian olmasaydı, sahip olabileceği hayatın tadına bakmak istiyordu.

Signa'nın göğsü, ciğerlerine geri akan oksijenin acısıyla yandı. Ellini boğazına bastırdı, kafası cevabını istediği sorularla doluydu ama onları almak için zaman kalmamıştı.

Elinde günlükle yakalanma riskini almaya cesaret edemedi. Bedeninin ağırlığının onu bir kez daha yakaladığını hissederken, Marjorie'ye bir kez daha bakmadan duvardan geçti. Belladonna vücutlundan silinip gidene kadar zar zor koridora çıkmayı başardı. Kalbi yeniden çalıştı ve gölgeleri ondan uzaklaşmaya başladı. Elblsesinin eteklerini eliyle toplayan Signa, koridorda olabildiğince hızlı koştu ve kendisini takip eden gözlerle dolu tabloların yanından geçerek odasına döndü.

Kapıyı arkasından kapattı ve nefes nefese kapıya yaslandı. Dinlenme fırsatı yoktu çünkü Ölüm, onun kapatmayı unuttuğu pencerenin önünde, bir kez daha gölge hâlinde bekliyordu. Yine de danslarından sonra ona söz verdiği şeyi yerine getirmek için burada değildi. Sanki havadaki oksijeni çekiyormuş gibi dalgalar hâlinde ondan yuvarlandığını hissedebildiği öfkeyle etrafındaki dünya sarsıldı.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordu Signa. Soru, aralarında buz gibi parçalandı ve Ölüm arkasını döndü.

"Blythe."

OTUZ YEDİ

Blythe yatağında dört ayak üzerindeydi, ağzından sarı safrakıyordu. Nefes almak için çırpınırken boğuluyordu.

Elijah, Signa'yı omuzlarından tuttu. "Ona yardım et! Lütfen!"

Signa kollarını kendine doladı, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Percy'yi kurtarmak için son calabar fasulyesini kullanmışlardı. Ölüm'ün varlığının Signa'nın boynunda bıraktığı tanıdık karıncalanma, onu korkuyla doldurdu. Orada, köşede durmuş, onları izliyor ve bekliyordu. Harekete geçemeye hazır bir ölüm meleği...

Zamanı geldi, Signa.

Duyduklarını kabul etmeyi reddederek arkasını döndü.

Blythe tekrar doğruldu ve yatağın köşesine kustu. Elijah, kızının saçlarını şefkatli elleriyle topladı.

Marjorie elleri eldivenli bir şekilde ve nefes almakta güçlük çekerek içeri daldığında kapı hızla açıldı. Signa onun geçmesini engellediğinde eşiğe doğru henüz birkaç adım atmıştı.

"Bir adım daha atma." Signa, Blythe'in içinde bulunduğu durumu yansıtmamaya çalıştı ancak sesinin titremesine engel olamadı. "Ondan uzak durmalısın." Blythe ölürken ve Percy onun izinden giderken, artık parmak uçlarında dolaşmaya zaman yoktu. Bir eliyle Marjorie'nin günlüğünü sıkıca tutan Signa, "Eldivenlerini çıkar," dedi.

Marjorie'nin yüzü ay gibi solgundu. "Bunu nereden aldın?" Titreyen elleriyle günlüğü kapmak için uzandı ama Signa, onu ulaşamayacağı şekilde havaya kaldırdı.

Signa, Marjorie'nin zehri nasıl uyguladığından emin değildi ama kadının evdeki her noktaya o kadar erişimi vardı ki olasılıklar sonsuzdu. Marjorie bir aile istiyordu. Elijah ile birlikte olmak istiyordu. Belki de bu, Lillian'a ait her hatıranın yok olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Parmak uçlarında zehir var," dedi Signa sonunda, deri eldivenleri Marjorie'nin ellerinden çıkarmak isteyerek.

Tüm zamanlarını birlikte geçirdikleri Marjorie... Arkadaşlığından hoşlandıkları ve onlara tavsiyelerde bulunarak rehberlik etmeye çalışan Marjorie... Signa, Marjorie'nin çocuklara ne kadar sevgiyle baktığını hatırladı. Percy'nin saçını okşarken ve alnına nemli bir bez koyarken eli ne kadar şefkatliydi. Dokunuşunda büyük bir sevgi vardı ama Signa, günlüğü kendisi okumuş ve belladonna lekesini kendi gözleriyle görmüştü.

"Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Marjorie'nin yumrukları o kadar sıkıydı ki iki yanında titriyordu.

"Sağ eline bakın," dedi Signa, Elijah'a. Tanrım, neler olup bittiğini uzun zaman önce anlamadığı için ne kadar aptaldı. Keşke yatak odalarını daha önce kontrol etseydi. "Belladonna lekelerini göreceksiniz. Blythe'ı zehirleyen ve Lillian'ı öldüren buydu. Arkasında kimin olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey söylemek istemedim."

Elijah, kızını boş gözlerle izlerken kelimelerin farkına varmış gibi görünmüyordu. Sadece alt dudağının ve ellerinin titremesi, söylenenleri duyduğunu belli ediyordu ancak ilgisinin dağılması için zaman yoktu.

Blythe'ın içinde, çıkaracak hiçbir şey kalmamıştı. Sarsıldı, çaresizce nefes nefese kalmıştı.

Odanın köşesindeki ölüm meleği bir adım öne çıktı.

Signa ona döndü. "Aklından bile geçirme." O anda Blythe "güvende kalmasından başka bir şey dilemiyordu. Ölüm'e, katliana zorladığı tüm acılar için kendisine borçlu olduğunu söylemek istedi. Ama bu pek doğru değildi. Ölüm, varlığı için hiçbir şeye borçlu değildi. Blythe zaten olması gerekenden daha uzun yaşamıştı. Yine de yeterince uzun değildi.

"Ona bir şans daha ver," diye fısıldadı Signa, kimin izlediğini ya da onun deli olduğunu düşünmelerini umursamadan. "Bunu durduracağım. Bana bir şans daha ver."

O anda sadece o, Ölüm ve buz gibi soğuk bir oda vardı. Serinlik uzuvlarının hareketini engelledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ölüm kontrol edilecek bir şey değildir. Bunu öğrenmelisin, Signa. Anlamalısın.

"Bunu yapabileceğini biliyorum." Yalvarıyordu ve hiçbir şey umurunda değildi. "Onu bir kez kurtardık ve yine yapabiliriz. Sadece bir kez daha, lütfen."

Ölümü daha çok hak eden biri var mı?

Sözleri bir sınavdı. Bir hayat bağışlamak istiyorsa karşılığında bir tane alması gerekiyordu. Belki rastgele bir tane olurdu. Belki de Signa'nın seçimi olurdu. Her kimse, Signa o gece Blythe'ın ölmesine izin vermeyecekti. Ayağa kalkıp, yakıcı soğuğu ve onu geri gitmeye zorlayan gölgeleri iterek Ölüm ile kuzeninin arasına girdi.

Aptal olma. Onu bu şekilde yaşatmak çok acımasızca. Söylediklerinde doğruluk payı vardı. Blythe yürüyen bir cesetti, çıkıntılı kemiklere umutsuzca kenetlenmiş hayaletimsi bir cilt. Vücudu, bu mücadeleye devam edemeyecek kadar bitkindi, Signa'ya bakmak için başını bile kaldırmamıştı.

"Sorun değil." Blythe'ın defalarca fısıldadığı tek şeydi; en sakın, en yorgun nakarat. "Sorun değil. Gitmek benim için sorun değil."

Boynundan ve sırtından aşağı terler akıyordu, giysileri ıslanmış ve tenine yapışmıştı. Böyle olmak zorunda değildi. Arıık zehri verenin Marjorie olduğunu bildiklerine göre Blythe sonunda iyileşebilirdi.

Sadece tek kelime yetecekti. Tek bir komutla Blythe'in bir cana daha olacaktı.

"Yap." Signa'nın bu sert sözü kuzeni için değil, onu seyreden Marjorie için. "Bugün ölmeyecek."

Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Sesinde yargılama vardı. Sadece kararının ciddiyetini anlamasını sağlamaya çalışıyordu. Kader'le oynuyorsun, Signa. Tanrı'nın rolünü oynuyorsun.

"Umurumda değil," dedi ve ciddiydi. "Yapman gerekeni yap bana biraz değer veriyorsan ona yardım et."

Blythe'a uzun bir bakış attı, başını eğdiğinde etrafındaki gölgeler inceldi.

Pekâlâ.

Bir anda Blythe'in nefesi düzene girmeye başladı.

Ölüm ortadan kayboldu ve ardında uyuyan bir kız, şaşkın bir adam, kırmızı suratlı bir kadın ve bir an bile tereddüt etmeden başka bir ruhu lanetleyen bir kız bıraktı. Kanında gümbürdeyen bir güçle hepsinin karşısında duran bir kız...

Signa bu güçten sarhoş olabilirdi. Kendini bu gücün içinde boğabilirdi. Bu güç ona çok iyi hissettiriyordu.

"Sen cadı mısın, kızım?" diye sordu Marjorie. Sesi, düşmüş bir çay fincanı gibi paramparçaydı. "Ne yaptın?"

Signa'nın tek kelime etmesine gerek yoktu. Elijah onun yanındaydı, gözleri vahşiydi ve öfkeyle titreyen yüzü mosmordu. "Bana ellerini göster." Blythe'a kelimeleri nasıl kullanacağını babası öğretmiş olmalıydı çünkü ev daha küçük olsaydı, tek başına sesi onu darmadağın ederdi.

Marjorie bir adım geri çekildi. "Elijah, ben asla..."

"Eldivenlerini çıkar ve bana ellerini göster!" Her adımı bir öncekinden daha ölümcüldü, öfkesini güçlkle bastırarak yürüdü. Marjorie birkaç çekingen adımla geri çekildi ve Signa onun bileğini tutup eldivenini çekerken hızla duvara yaslandı. Parmaklarını bir kez baktı ve elini bıraktı, yüzünde net bir şekilde tiksinti ve acı vardı.

"Blythe'ı hiç umursamadın." Elijah, ona doğru eğilirken ~~sin~~ lerinden zehir damlıyordu, o kadar yakındı ki göğsü ~~onunkine~~ yaslanmıştı. "Lillian'ı hiç umursamadığın gibi onu da hiç umursamadın. O, iyi bir kadındı, Marjorie. Ve bu çocuklar masum. Onlara elini sürmeye nasıl cüret edersin? *Percy*'e de mi?"

Marjorie'nin gırtlğından gelen ses tuhaftı, nefes nefese kalmayla homurdanma arasında bir şeydi. "Onlara *bir şey* yaptığımı düşünmen çok saçma ve bunu biliyorsun. Onlara asla zarar vermem!"

Çenesi kasıldı ve kapıyı işaret etti. "Gitmeni istiyorum."

Marjorie sanki oda üzerinde hak iddia ediyormuş gibi kapının pervazını kavradı. "Bunu yapamazsın."

"İstediğimi yapabilirim." Gaz lambasının titreyen alevi, yanakları çukurlaşan Elijah'ın yüzünü aydınlatıyordu. "Yüzünü Thorn Grove'un yakınlarında bile görmek istemiyorum. Hemen git yoksa şerifi çağırırım."

Marjorie'nin göğsü sanki rüzgâr ona doğru esmiş gibi çöktü ve Elijah'a sanki o şeytanın ta kendisiymiş gibi bakarak kaşlarını çattı. "Yanlış yapıyorsun." Marjorie, kanı donan Signa'ya döndü. "Ve *sen*. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, çocuk. Hiçbir şey bilmiyorsun."

Ölüm tarafından takip edilen genç bir kadın kolay kolay korkmazdı. Ama o anda, bu duygu Signa'nın özüne işledi ve tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Neyse ki Marjorie tek bir laf daha etmeden gitmişti.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Elijah dizlerinin üstüne çöktü. İçini delip geçen ses çarpık ve kırık. Ona uzanıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek, Signa'nın kalbini paramparça etmeye ve ellerini sıızlatmaya yetmişti. Blythe bu zehrin son saldırısından da sağ kurtulmuştu ve yakında zehri vücudundan atacaktı. Ancak bu düzeyde bir kalp kırıklığı, daha önce hiç yaşamadığı ve asla kelimelere dökülemeyecek bir şeydi. Karşısındaki adam paramparça olmuştu ve parçaları toplamak mümkün değildi.

ÖTÜZ SEKİZ

Elijah bir açıklama beklemedi. Sadece uyuyan kızıyla yalnız bırakılmak istiyordu ve Signa bunu kabul etmeye fazlasıyla istekliydi.

Yaptığı şeyin üzerindeki sis perdesi dağılmıştı, her şey netleşmeye başlamıştı. Percy iyileşecekti ve Blythe bir gün daha görecekti. Katil bulunmuştu ve kısa süre sonra Thorn Grove’da her şey yoluna girecekti. Ancak bunun gerçekleşmesi için Signa başka bir ruhu ölüme mahkûm etmişti. Blythe’inki yerine başka bir hayatı feda etmişti.

Koridorda volta atarken tırnaklarını derisine kadar kemiriyordu, zihni sersemlemişti. Daha çok önemsemesi gerektiğini, pişmanlık duyması gerektiğini biliyordu. Ama mecbur kalırsa aynı seçimi tekrar tekrar yapardı.

Tanrım, neye dönüşmüştü böyle?

Odasına vardığında soğuk, onu Ölüm’ün içeride beklediği konusunda uyardı. Signa kapıyı açtığında Ölüm, oturma odasının zemininde volta atıyordu ve gölgeler, pelerin gibi peşinden sürükleniyordu. Onu gördüğü an, odadaki gölgeler ileri atıldı ve ondan sadece birkaç santim ötede, havada asılı kaldı.

“Benimle gel.” Bu bir soru değildi, yine de emri tereddütlüydü.

“Nereye?” Signa’nın söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

“Ne yaptığımı görmenin zamanı geldi.” Elini uzatarak işaret etti. “Ölümün sandığından daha fazlası olduğunu görmenin zamanı geldi.”

Ona uzattığı el, bir elden çok daha fazlasını ifade ediyordu. O eli tutmanın kendisini ona ve onun dünyasına açmak anlamına geleceğini biliyordu. Bu, onun yaptığını kabul etmek ve bu tarafını sonsuza dek kucaklamak anlamına geliyordu.

Karşısında duran Ölüm, katil değildi. Yıllarca nefret ederek kafasında yarattığı iblis bu değildi. O, masum ruhları öbür dünyaya taşıyan adamdı. O, güçlerini paylaştığı Ölüm'dü. Onu herkesten daha iyi anlıyordu. Ondan kaçmaktan bıkmıştı.

Signa, etraflarında yüzen ruhları gözlemlemek için başını geriye atarken parmaklarını birbirine kenetledi. Onları ne kadar çok izlerse içindeki yüzleri o kadar çok seçebiliyordu. “Neden normal ruhlara benzemiyorlar?” Ölüm’ü sıkıca kavradı. Onlar hareket ederken etraflarındaki boşluğu bükerek yeni bir yere geçiyorlardı. Bir su birikintisinden kayıyor ve kuru çıkıyor gibiydiler.

“Onlara daha önce ulaşmış olsaydım, bu forma sahip olacaktı” dedi. “Geçmeye can atıyorlar ve seyahat etmek bir ruh olarak daha basit. Özler, tutundukları duygular ve hatıralar tarafından tartılır. Özler kalır, ruhlar geçer.”

“Nereye geçer? Buraya mı?”

Her neredeseler, orası Thorn Grove değildi. Zamanın durduğu bir yere geçmişlerdi. Signa artık nefes almak zorunda kalmadığına memnundu çünkü buradaki hava çok yoğundu. Boğazının dibine oturarak yutkunmayı imkânsız hâle getiriyordu. Ölüm onu öne doğru çekerken tökezledi. Ne kadar ileri giderlerse etraflarındaki ruhlar o kadar gerginleşiyordu. Artık Ölüm’ün etrafında o kadar sık dolaşmıyorlardı. Oluşan siste kaybolmaktan korkarak geri çekilmeden önce ileri atılıyorlardı.

Uçsuz bucaksız bir gölün üzerine inşa edilmiş muhteşem mavi-beyaz bir köprüye geldiler. Sisle kaplı olmasına rağmen üzerinden geçmekte olan çok sayıda ruh, puslu bir ışık yaratıyordu.

Bazıları küçük küreler hâlinde süzülürken, diğerleri ruh benliklerine geri döndüler. Diğer tarafta onları bekleyen harika bir şeyin çağrısına doğru kalabalığın içinden hızla geçtiler. Signa'nın kalbinin derinliklerinde hissettiği, sıcak, zengin ve tüketen bir şey.

Ne olduğunu öğrenmek için onları takip etmeye başladı ama Ölüm onu sıkıca tuttu. "O köprüyü geçersen artık bu dünyaya dönemezsin," diye uyardı onu. "Daha senin zamanın gelmedi."

Gölün kıyısına oturup ruhları uzaktan izlemeye başladılar.

Bir kiliseyi ziyaret etmeyeli asırlar olmuştu ve öbür dünyayla ilgili hiçbir dersi hatırlamıyordu. Her zaman buranın karanlık, ıssız bir yer olduğuna inanmıştı. Ama köprünün ötesinde her ne varsa bir son gibi değil de bir başlangıç gibi geliyordu. Çıkılması gereken bir yolculuk gibi... "Karşıya geçildiğinde ne olur?"

"Pek çok olasılık var." Tutuşunu gevşetti ve onu izlemek için arkasına yaslandı. Belki ruhları ürkütmemek içindi ama Ölüm burada daha yumuşaktı. "Bazı ruhlar, dünyadaki yaşamlarının anılarından vazgeçmeyi ve yeni biri olarak yeniden doğmayı seçer. Diğerleri anılarını saklar ve ahirette kalarak geride bıraktıklarını bekler."

"İyi bir insan olmayanlara ne oluyor?" diye sordu. "Cezası var mı?"

Ölüm'ün sesi karanlıktı. "Öbür dünya benim alanım, Küçük Kuş ve ben insanlarımla ilgilenirim. Kolay bir karar değil ama evimi kirletecek olanları hoş karşılamıyorum. O ruhları kendim için sahipleniyorum ve onlardan kurtuluyorum. Onlar için ahiret olmayacak. Hiçbir şey olmayacak."

Kötü bir kaderdi ama Signa buranın şiddetli koruyuculuğunu şimdiden hissetmişti ve daha görmeden kendisinin de köprünün karşısında bekleyenleri korumak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyordu. "Oradaki herkesi tanıyor musun?" diye sordu ruhlardan birinin köprüden karşıya geçişini izlerken.

“Öbür dünyanın tüm sakinleriyle tanıştım.” Bu sözlerde gurur vardı. “Bazılarının diğerlerinden daha fazla öne çıktığını kabul ediyorum. O yere sık sık seyahat etmeyi istemememin birçok nedeninden biri de annen, biliyorsun. Tek yaptığı, senin hakkında sorular sorarak beni rahatsız etmek.”

Signa, dudaklarını ısıtan bir gülümsemeyle çimleri kavradı. “Herkes, sesinin çok öfkeli çıktığını söylüyor. Sanırım onu her zaman biraz Marjorie gibi hayal etmişimdir.”

“Bir katil gibi mi?”

Signa onun göğsüne vurdu. “Tabii ki değil! Her zaman ortalama uygun davranan birini kastetmiştim.”

Ölüm düşünerek başını salladı. “Kesinlikle senden daha terbiyeli ama bu pek bir şey ifade etmiyor.” Signa bir kez daha yumruk atmaya yeltenince, gölgeleri elini yakaladı ve gülerek onu engelledi. “Baban nazik ve sevecen bir adam, çok sakin konuşuyor. Rima daha çok sana benziyor, fikirlerini çok yüksek sesle söylüyor ve her zaman araya giriyor. Toplumdaki konumunu iyi biliyordu ve bunu kendi çıkarı için kötüye kullandı. Ailenin sahip olduğu kadar çok parası ve nüfuzu olduğu için Farrowlar tarafından gelecek bir destek olasılığını kaybedebilecekleri korkusuyla kimse onları eleştirmeye cesaret edemezdi.”

Signa, bir bulut kadar yumuşak olan gölgelerine yaslandı. “Onlar hakkında çok şey biliyor gibisin.”

“Elbette biliyorum,” dediğinde o kadar ciddiydi ki Signa sustu. “Onlar senin ailen. Onlar hakkında bulabildiğim her şeyi bilmek istiyordum. Ve sen de onun kadar küstahsın, biliyorsun. Bu zamana dek hiç kimse benimle senin kadar düşmanca konuşmadı ama annen de seninle aynı.”

Belki de annesi onun için bu kadar hayal kırıklığına uğramayacaktı. Signa’nın belirli bir kalıba -herkesin ondan beklediğine inandığı şeye- uymayı saplantı hâline getirerek geçirdiği onca yıl, belki de hepsi boşunaydı.

Ölüm, o anda Signa'nın ne kadar minnettar olduğunu bilmiyordu. Anne babasından söz ettiğini duyduğuna sevinse de kendi yalnızlığının kendisine derinden hatırlatıldığını bilemezdi. Ölümler Ölüm'ün yanında, elini onun eline kaydırırken, buna tek başına katlanması gerekmediğini anladı. Rol yapmak yoktu. Ne söylediği hakkında yalan söylemek ya da kendini başka birine döşetmek yoktu. Ölüm'le birlikteyken Signa tamamen kendisi olabilirdi.

Onunla birlikteyken artık yalnız değildi.

Ölüm şaşkınlıkla gerilirken, Signa, gülümseyerek başını omzuna yasladı. "Bana o köprüden karşıya geçmenin nasıl bir şey olduğunu anlat."

Ölüm, çenesini Signa'nın kafasına yasladı. "Gerçekten bilmek istiyorsan seni içeri davet etmekten ve sonsuza kadar kendime saklamaktan büyük mutluluk duyarım." Signa, omzunu dürttüğünde Ölüm güldü. "Yaşayan dünyadan daha nazik bir yer. İhtiyaç yok, istek yok, korku yok."

"Öyleyse neden orada daha fazla zaman geçirmiyorsun?"

Ölüm, başparmağını onun elinin üzerine sürttü ve Signa'nın teni istekle yandı. "Orayı ve insanlarını korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama orada çok uzun süre kalmak çok yorucu. Onların zevklerine ortak olamam, Küçük Kuş. Beni bekleyen bir aile yok ve nerede olursam olayım, bazı isteklerim asla karşılanamayacak. Onları görmek -o yerde olmak- bunu hatırlatıyor. Ayrıca yaşayan dünyayı çok daha eğlenceli buluyorum."

Hâlâ yerini bulmak için mücadele eden biri olarak Signa onu anlayabilirdi. Ölüm dünyadaki en nefret edilen adamdı ve öbür dünyaya bile uyum sağlayamıyordu. Muhtemelen Signa da aynı şeyi yaşıyordu.

"Seksenlerinde bir adam seçtim." Signa onun neden bahsettiğini hemen anladı ve bu sözler zihninde bir yara izi bıraktı. "Kemiklerindeki acıyla geçireceği on yılı daha olacaktı. Orada, köprüde." Ölüm, başıyla gösterdi.

Signa, Blythe'ı kurtarmak için mahkûm ettiği adama bakmak istemiyordu ama en azından bunu, ona borçluydu. Kollarını karnına doladı ve hayatını çaldığı şişman, kısa boylu adama bakmaya zorladı kendini. On yıl uzun bir zamandı. Acıya rağmen bu adam hayatıyla ilgili neleri kaçırmış olabilirdi? Hangi anıları eksik kalmıştı? Hangi sevinçleri asla hissedemeyecekti?

“Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum, Signa.” Gölgele etrafına bir perde gibi çökerek köprüyü görmelerini engelledi. “Kader’le oynuyoruz. Benden bir daha canını vermeye hazır olmayan birinin canını almamı isteme.”

Sözler içine battı ve ruhunun derinliklerine işledi. Küçüldü, kendi içine kıvrıldı.

“Senden bunu istediğim için üzgünüm.” Konuşurken titriyordu. “Ama bundan bu kadar nefret ettiysen, o zaman... Bunu neden yaptın? Neden beni dinledin?”

Ona döndüğünde, ay ışığı Signa’ya bir tabloyu hatırlatan bir şekilde parladı. Gölgele, bir tuval üzerindeki fırça darbeleri gibiydi. “Çünkü seninle tanışmak için çok bekledim, Signa Farrow.” Sözleri, Signa’nın yaralarını saran bir merhem gibiydi. “Bana göre sen, müziği hiç tanımamış bir ruhun şarkısısın. Sadece karanlığı görmüş biri için ışık gibisin. İçimdeki en kötüyü ortaya çıkarıyorsun ve sana hoşlanmadığım şekilde davrananlara karşı kinci oluyorum. Ama aynı zamanda içimdeki en iyiyi de ortaya çıkarıyorsun, senin sayende daha iyi olmak istiyorum. *Senin için* daha iyi.

“Bütün varlığım boyunca tek bir şey istedim. Beni anlayabilecek ve bana dokunmasına izin verebileceğim bir kişi. Birine öldürmek için dokunduğumda, yaşadığı hayatı, anılarının parıltısında görüyorum. Ama sana ilk dokunduğumda, senin geleceğini gördüm. Seni ay ışığının altında güzel, kırmızı bir elbise içinde kollarımda dans ederken gördüm.” Signa’nın çenesini tutup yukarı kaldırdı ve Signa dokunuşun tadını çıkarak titredi.

“Benim istediğim sensin.” Elini çekti. “Karşılığında beni istemen için seni zorlayamam, biliyorum ama istediğini söylediğin an söz veriyorum, ben tamamen ve kesin olarak sana ait olacağım. İsteddiğini söyle ve ben de bu dünyayı ayaklarına sereyim, Signa.”

Sözleri çok sertti. Uzun zamandır, Ölüm’ün hayatının gölgelerinde dolaşmadığı, normal bir kız olmaktan başka bir şey istememişti. Bu kadar tatlı olacağını hayal edememişti ama tadı, dilinde acı bir tat bırakıyordu. Hayatını Everett’in yanında geçirebilirdi, dedikodular için bir kulağını dışarıda tutabilirdi. Kapanana kısılmış, zayıf ve boğulmuş hissedebilirdi. Ve bu arada, bir zamanlar kendisini çok canlı hissettiren bir şeyin -birinin- olduğunu hatırlardı.

Normal bir kız, kuzeninin ruhunu kurtaramazdı.

Normal bir kız, bu kıyıda oturup öbür dünyaya uzanan köprüye bakamazdı.

Çok uzun zamandır, başkalarının olmasını istediği kişi olmak için kendisiyle savaşıyordu. Artık yetmişti.

Cevap ortadaydı, her zaman öyleydi. Başını ona çevirdi ve dudakları, onunkinden bir nefes aldı. “Her zaman senin olduğuma inanıyorum, Ölüm. Senin, benim için yaratıldığın gibi, belki ben de senin için yaratılmışımdır. Çünkü sonsuza kadar senin yanımdayken hissettiğim gibi hissetmek istiyorum. Bana dokunduğunda hissettiğim gibi hissetmek istiyorum.”

İçindeki karanlığın tutuştuğu Ölüm, en yumuşak nefesini verdi ve gecenin ta kendisi hâline geldi.

O, yıldızların ateşiydi. Ayın parıltısıydı. Gölgelelerin karanlığı ve o karanlık, onu en iyi şarapmış gibi içine çekerken tenini okşayan rüzgârdı.

Signa kollarını onun boynuna dolamadan önce -göğsünü onunkine bastırmadan önce- geri dönüşün olmayacağını biliyordu. Öpüşüklerinde, dokunuşu onun içinde bir şeyleri kırdı. Küçük ve çekingen bir şeyi, onu çok uzun süredir geride tutan bir şeyi...

Başkalarının, onun ne olduğuna inandığı önemli değildi. Onun hakkında ne düşündükleri önemli değildi. O, *böyleydi* ve onu kucaklamaya hazırdı.

“Sen şımartılacak, narin bir şey değilsin.” Adamın sesi, mevsimin ilk yağmuru kadar rahatlatıcıydı ve Signa Farrow, bu sesin teninde gezinişinden ürperdi. “Sen güneşten daha cesursun, Signa Farrow ve artık yanma vaktin geldi.”

Ölüm onu ormana çekti ve soğuk zemine yatırdı. Dudakları boynundan aşağı ve korsesinin üst kısmına doğru öptü. Signa, onu görmeye çalıştı ama sis ve gölgeler onu engelledi. Daha çok deneyebilirdi ama sonunda Ölüm’ün neye benzediği onun için önemli değildi. Onun için hissettikleri -onu ne kadar çok istediği- iliklerine kadar işliyordu ve acı vericiydi.

Neredeyse yirmi yaşındaydı ve kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Elleri gölgelerin arasından kayıp onun saçlarında ve omuzlarında geziniyordu. Dudakları onun dudaklarında ve boynundaydı. Onun kadar Signa da ona açtı.

İlmek ilmek tüm elbisesini çözdü ve ipek kumaş, Signa’nın teninden kaydı. Ölüm, yıldızların altında cırılçıplak yatan, açık omuzlarına dökülen siyah saçlarını hayranlıkla izlemek için arkasına yaslandı.

Signa hiç bu kadar çıplak kalmamıştı ama yine de kendini ondan saklamadı. Çıplak kalçalarını çevreleyen gölgelerden de çekinmedi. Signa, ellerini onun beline götürdü. Ölüm, onun göğüslerinin ve kalçalarının üzerine ve sonra aşağısına dokundu. Signa, bu dokunuşların altında zevkle titriyordu.

“Bunu istediğinden emin misin?” diye sordu, neredeyse inanmıyormuş gibi. Sanki Signa’nın aklının başına gelmesini ve onu uzaklaştırmasını bekliyormuş gibi.

Ancak Signa, Ölüm’ü tehlikeli biri olarak görmüyordu artık. Heyecan vericiydi, özgürleştiriciydi ve onu, her şeyden daha çok istiyordu.

"Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamışım." Avucuyla yanağını okşadı ve vücudunu onunkine yaklaştırarak onu rahatlattı. Signa'nın öpücüğü şefkatliydi ve kararlı bir arzuyla, onun endişesini hafifletebileceğini umuyordu. Bunu en az onun kadar istediğini gösterebileceğini umuyordu.

Onu sarsan öpücük müydü yoksa sözler miydi, bilinmez, Ölüm inledi ve kızı dudaklarından öptü. Bundan sonra hiç tereddüt etmedi. Dudakları bir anda kızın kalçasındaydı, çıplak tenini kızın nefesi kesilene dek öptü. Vücudu, onun dokunuşu altında erirken başı geriye düştü.

Gölgeleri onun kalça kemiklerini takip ederek bir zamanlar dudaklarının olduğu hassas yere kaydı. Signa, yumuşak bir nefes verdi. Hissettiği tüm gerginlik kendi kendine geçmişti. Her dokunuş teninde bir ateş gibiydi, içini yakıyor ve dikkatini çekiyordu. Bir kez olsun başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Miras yoktu, ruhlar yoktu, onun vücudunu kaplayan Ölüm'ün ağırlığı ve içini dolduran derin istek sızısı dışında hiçbir şey yoktu.

Ölüm kendini ona bastırırken inledi ve Signa çok geçmeden bağlarının çözüldüğünü hissetti. O, artık gölgelerin karanlığıydı. Onu esneten ve büken, teklif ettiği her şeyi, istediği her şeyi alan...

Özlem güçlenirken Signa bacaklarını ona doladı, içinde bir şeyler filizleniyormuş gibi onu kendine çekti. Hissettiği sadece o değildi. Çözülürken içinde patlayan gecenin kendisiydi; gölgeler, karanlık ve yıldızlar.

Kadın onun altında kıvrılırken Ölüm'ün boğazından bir hırıltı kaçtı ve bir eliyle saçlarını avucuna aldı. Kadın onu kendine doğru çekip boynunu, dudaklarını ve ondan alabildiği her yeri öperken kasları gerilmişti, ta ki adam adını homurdanarak onun içinde kaybolana kadar. Ölüm yanına uzanırken gölgeleri Signa'nın etrafına kıvrılmıştı.

Signa dudaklarında memnuniyetle kendini onun kollarından kurtardı. Ölüm'ü ızdırıp içinde bırakan oydu. Başını gökyüzüne doğru çevirdiğinde ona adını fısıldatan oydu ve bundan oldukça hoşlanmıştı.

Signa parmaklarını kendi parmaklarının arasından geçirdi ve adam, başparmağını, elinin üzerinde uzun, memnun dokunuşlarla gezdirdi.

“Bin yıldır seni bekliyordum, Signa Farrow.” Artık sesinde ipeksi bir ton vardı ve hâlinden fazlasıyla memnundu. “Bu dünyada şafağın doğduğu ilk günden beri seni bekledim. Sen benim-sin ve ben de seninim. Ve birlikteyken bu dünya bize ait.”

OTUZ DOKUZ

Hem Signa hem de Elijah gün doğmadan önce kahvaltı masasına oturmuş, teoriler ve kanıtlar üzerinde kafa yoruyordu. İkisi de Marjorie'nin tek başına hareket ediyor olamayacağı gerçeğini yüksek sesle söylemeye yanaşmıyordu. Hawthorne çocuklarına olan sevgisinin fazla samimi olduğunu biliyorlardı.

Ama parmak uçlarındaki belladonna lekesi ve günlüğündeki yazılar yalan söylemiyordu. Lillian'ın yok olmasını istemişti ama bu yeterli değildi. Eller yıkanabilir ve zehirli kaplar temizlenebilirdi, bu yüzden kanıta ihtiyaçları vardı. Cevaplara ihtiyaçları vardı. Bu yüzden, cevapları bulmaya çalışmak için bir araya gelmişlerdi.

Elijah'ın onunla açık açık konuşması, Signa'yı rahatlattı ve kızın şüphelerini büyük bir dikkatle dinledi. Byron'ı, Marjorie'nin suç ortağı olarak gördüğünü söylediğinde, Elijah ona karşı çıkmadı ya da onun deli olduğunu söylemedi. Çenesini kıvrılmış parmaklarına dayadı ve "Eminim, yakında kardeşimle konuşma şansımız olacak" dedi.

Haklıydı ama Signa, Byron'ın ortaya çıkacağını nereden bildiğini sormadı. Kapının tokmağı ölüleri diriltecek kadar yüksek sesle vurulduğunda daha gün doğmamıştı.

Elijah, uşāğa, “Bırak gelsin, Warwick,” diye seslendi. Sesi hırıltılıydı, sanki son damlalarını kullanıyormuş gibiydi; sanki o kadar uzun zaman önce balo salonunun zemininde sırttan, ayık ve *mutlu* gecelerin yıldızı kendisi değilmiş gibi. Elijah, içine çok fazla süt döktüğü çayını yudumlarken ayaklarını bir sandalyeye uzatmıştı. Gözlerinin altındaki torbalar, Signa’nın şimdiye dek görmediği kadar koyuydu. Alnına ve gözlerinin içine dağılmış saçlarını düzeltmek için hiçbir şey yapmamıştı. Yeniden uzayan sakalları, şimdi yüzünün tamamına yayılan bir gölge gibiydi.

Kahvaltı birkaç dakika önce getirilmişti ve Signa, Byron’ın bastonunun sert zemine çarparak çıkardığı *güm güm* sesini dinlerken bir kaşık dolusu yulaf lapası aldı. Byron kapıyı açmadan önce izin almadı ya da Warwick’in kendisine yemek odasına kadar eşlik etmesini beklemedi. Yüzü o kadar kırmızıydı ki neredeyse patlayacak gibi görünüyordu. Signa’ya bir bakış attı ve “Git buradan, kızım” diye homurdandı.

Elijah onu savunmak için elini kaldırdı. “Signa kalacak.” Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. “Otur, Byron.”

“Eğer yapacağımı düşünüyorsan...”

“*Otur*, dedim.”

Signa odanın köşesine, en karanlık gölgelere baktı. Elijah’ın bir şekilde Ölüm’ü bu ses tonuyla çağırdığını düşünüyordu.

Byron pardösüsünü yana fırlattı ve oturdu. Ellerini beyaz dantel masa örtüsünün üzerine koyarken yumruklarını sıkmıştı. “Ne yaptın, Elijah? Bu sabah Greys’e bir komisyoncu geldi ve mekânın satışı hakkında saçma sapan şeyler söyledi.”

Elijah yulaf lapasından bir kaşık aldı, burnunu buruşturdu, sonra süt ve bir küp şeker ekledi. “Elbette, bir komisyoncu var. Ailemin aç kalmasına izin vereceğimi mi sandın?”

Tanrı, Byron’ın ve adamın zavallı kalbinin yardımcısı olsun. Byron’un teninin rengi, kırmızıdan mora döndü. O kadar sinirliydi ki nefes almayı unutmuştu. Signa bayılacağını ya da en azından bağıracağını düşündü ama derin bir nefes aldı ve artan

ötkesini yatıştırdı. Takdire şayan bir sakinlikle, "İşi satmak istiyorsan," diye söze başladı, "bırak satın alayım. Bir ödeme planı veya tahsilat yüzdesi üzerinde anlaşabiliriz. Asla başka bir deftere dokunmak zorunda kalmazsın."

Elijah, Warwick'ten daha fazla çaya ihtiyaçları olduğu konusunda mutfak çalışanlarını uyarmasını istedi. Sessizlik, etraflarında bir ağırlığa dönüşmüştü. Signa, sürünen derisinin her an kemiklerinden fırlayabileceğini hissetti. İki adamın çekişmesinin ortasında sessizce oturmak, benzersiz bir işkence biçimiydi.

Byron da öyle düşünüyor gibiydi. "Elijah." İsim, çiviye çakılan çekiç gibi ortamda çaktı. "Bu teklif senin için uygun mu? Ailenin acı çekmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Elijah'ın çenesi gerildi. "Ben de ailemin acı çekmesini asla istemedim. Bu yüzden sana sadece bir kez soracağım, Byron, aileme zarar vermek için Marjorie ile birlikte mi çalışıyordun?"

Signa onun tepkisini kaçırmaktan korktuğu için gözlerini kırpmaya cesaret edemedi. Yine de Byron'ın geri çekilen boyununu ve çatılan kaşlarını şaşkınlıktan başka bir şey olarak nasıl okuyacağını bilmiyordu.

"Yine mi içiyorsun," diye sordu Byron, "yoksa delirdin mi? Ne saçmalıyorsun?"

Elijah porselen bir çay fincanını dudaklarına götürdü ve yayılan buharın arasından şaşırtıcı bir sakinlikle kardeşini izledi. "Oğluma ne olduğunu biliyor musun?"

Byron çay fincanını tabağına vurdu ve fildişi masa örtüsüne birkaç damla çay sıçrattı. "Elijah, artık oyun yok. Percy'ye ne oldu?"

Signa, Byron'ın suçlu olmasını istedi. Cevapları hatta yeni yeteneklerini kullanarak onu eve kadar takip etmek ve onun bu işteki rolünün ne olduğunu kendi adına doğrulamak istiyordu. Ancak Byron'ın endişesi samimi görünüyordu ve bir yanı rahatlamış olsa da bilgi eksikliği yüzünden hayal kırıklığı artarken dişlerini sıkmaktan kendini alamadı.

Elijah'ın yüz ifadesi sertleşti. "Dün gece sen partiden ayrıldıktan birkaç dakika sonra hastalandı. Marjorie'nin elinde zehir kalıntıları bulduk ve ikinizin birlikte çalıştığından şüphelenmek için nedenlerim var."

"Zehir mi?" Sanki niyeti ayakta durmakmış gibi, Byron elinde bastonuyla masayı itti. Son anda daha iyi düşünür gibi oldu ve sandalyesine geri yerleşti. Pürüzsüz, soğuk bir sesle, "Düşünce farklılıklarımız oldu, Elijah ama Tanrı aşkına, neden aileden birini inciteyim?" dedi.

Elijah, "Bana zarar vermek için muhtemelen sayamayacağım kadar çok nedenin var," diye söze başladı parmaklarıyla saymaya başlayarak. "Greys'i istediğin bir sır değil ama belki de bundan daha derine iniyordur. Belki de Lillian'ın senin için ifade ettiği değer yüzündendir. Belki de onu, benimle görmekten bıktığın için öldürdün. Ya da belki de o beni seçtiğinde, hissettiğin acının aynısını benim de hissetmemi istedin. Ya da belki..."

"Yeter!" Byron masanın kenarını kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı. Signa ortadan kaybolmayı dileyerek koltuğuna çöktü. Aile tartışmaları yeni bir deneyimdi ve kesinlikle bu konuda güçlü değildi.

"Bunları *söylemiş* olman bile..." Byron'ın sözleri, başını sallamasıyla yarıda kaldı. "Greys'i istediğim gibi Lillian'ı sevdiğim de doğru. Ama bunun nedeni, onlarla *ilgilenmemen*, Elijah. Percy'nin geçen yaz evime gelip seninle konuşmam için yalvardığını biliyor muydun? Ailene zarar vereceğime inanman çok saçma. O çocukları seviyorum, seni aptal." Elijah'ın sahip olduğu tutkuya veya şevke sahip değildi ancak Signa, kendini her kelimeye inanırken buldu.

Byron, "Evlenmem veya kendi çocuğum olması pek mümkün değil," diye devam etti. "Bana göre, Percy ve Blythe hiç sahip olamayacağım çocuklarım gibiler. Percy ve ben, özellikle gözünü açarsan görebileceğin gibi yakınlaştık. Onu görevden aldığı anda bana güvendi. Başarmasını istiyorum. Evlenmek, *mutlu* olmak için Greys'i devraldığını görmek istiyorum. Ona asla elimi sürmem."

“Ama bir kadına elini sürerdin.” Signa, konuştuğu için kendini çimdiklemek istedi.

Byron’ın dikkati, sanki onu ilk kez görüyormuşçasına ona çevrildi. Elijah’ın çenesi seğirdi. “Marjorie’ye vuran sen miydin?” Signa, bu durumu Elijah’ın bildiğini fark etmemişti. “Neden?”

Byron bastonunu kenara koydu. “Çok uzun zamandır yalnızsın, Elijah. Bir zamanlar o kadına karşı hislerin olduğunu biliyorum. Belki hâlâ vardır diye düşündüm.”

Elijah’ın gülüşü acıydı. “Ne düşündün? Onunla yatarsam karımın ölümünü unutabileceğimi mi? Eski düzenime geri dönebileceğimi ve bir kez daha Greys’te çalışmaya başlayabileceğimi mi? Aptal olan sensin, kardeşim.”

“Masada bir hanımefendi var, Elijah...”

“O zaman onu utandırırsam narin kulaklarını kapatabilir. Çok eski kafalısın, Byron. Lillian’ın seni hiç sevmemesine şaşmamalı...”

“Cümleleri bitir,” diye tısladı Byron, Elijah’a parmağını sallamak için öne eğilerek. “Ama pişman olacaksın.”

“Öyle mi? Tanrım, bunu düşününce nasıl da titriyorum...”

“Tanrı aşkına, ikinizden de yeterince şey duydum.” Signa sandalyesini geriye çekti ve domuzlar gibi ciyaklamalarına bir saniye daha dayanamayarak ayağa kalktı. “Çocuk gibi davranıyorsunuz. Medeni bir şekilde konuşamayacaksınız çayınızı yudumlayın, ben de soruları sorayım.”

Bembeyaz yüzleri ve baykuş gibi gözleriyle iki adam birbirine o kadar benziyordu ki. Signa, daha önce hiç dikkat etmediği benzerliklerini şimdi görebiliyordu. Aynı kalın kaşlar ve sert çene çizgisi. Elijah, daha koyu tenliydi. Byron, Percy gibi daha sertti, daha uzun bir burnu ve daha keskin hatları vardı ama ikisi de dikkate değer ölçüde benzerdi.

“Marjorie’nin tek başına hareket edip etmediğini bilmiyoruz ve onun işin içinde olduğuna dair kanıta ihtiyacımız var,” diye söze başladı Signa, sözlerini hızlı ve net bir şekilde belirterek.

“Parmaklarında zehir olması yeterli değil. Byron, Hawthornları neden zehirlediğini biliyorsan, bize söylemelisin.”

Byron’ın kahkahası, Signa’nın beklediği en son şeydi. “Gerçekten Marjorie’nin onları zehirleyeceğini mi düşünüyorsun? Sen bir aptalsın, kızım. O kadın, Percy’ye asla zarar vermez.”

Elijah iki parmağını dudaklarının iki yanından aşağı kaydırarak ensesini ovdu. “Bana, bulduğun günlükten bahset, Signa. Marjorie’nin yüzüne vurduğun günlükten.”

Signa, “Seni ahırda bulduğu bir zamanı yazmıştı,” diye yanıtladı. “Sana duygularını anlattığını yazmış ve sen reddetmişsin...”

“Böyle bir şey hiç olmadı.” Elijah bu konuda kararlıydı. “Bahsettiği kişinin ben olduğuma emin misin?”

“Elbette, eminim! Her zaman sahip olması gereken aileye sahip olmak istediğini yazmış. Şey yazmış.” Signa o zaman, Marjorie’nin Elijah’tan sevdiği kişi olarak bir kez bile adıyla bahsetmediğini fark etti. Ama kadının ona nasıl dokunduğunu ve onun yanındayken ne kadar özgürce konuştuğunu görmüştü. Yani o değilse... “Başka biri mi vardı? Burada sevdiği ve gerçeği borçlu hissettiği başka biri mi vardı?”

Elijah’ın solgunluğu o kadar barizdi ki, Signa bir cevap alamadan ruhunun bedenini çoktan terk ettiğinden korktu. Byron’ın yüzü de aynı şekildeydi ve ikisi, Signa’nın hayatı boyunca yorumlayamayacağı bir bakışı paylaştı.

Önceki gece okuduklarından sonra yapbozu birleştirmeye başladığından o kadar emindi ki. Ama yüzlerindeki ifade, şimdi her zamankinden daha şüpheliydi.

Elijah sonunda, “Belki başka birinden bahsediyor olabilir,” diye yanıtladı.

“Elijah...” Signa, kardeşini izlerken Byron’ın sesindeki koruyucu tonu, hatırladığı kadarıyla ilk kez duyuyordu.

“Sorun değil, Byron. Bu kızın bir melek mi yoksa şeytan mı olduğundan emin olamasam da sayamayacağım kadar çok kez çocuklarımı kurtardı. Ayrıca, söylediği doğruysa zaten bilmiyor da değil.”

“Neyi biliyorum?” Signa parmaklarını şakaklarına bastırdı. Kısa sürede cevap almazsa kafasının patlayacağını düşündü. Neyse ki, Hawthorne adamları ona acıdı.

“Marjorie beni sevdiği için Thorn Grove’da kalmadı.” Odada yalnız olmalarına rağmen Elijah o kadar alçak sesle konuştu ki Signa onu duymak için kendini zorladı. “Çocuğu olduğu için kaldı.”

Parçalar bir araya gelmişti.

Toplumun gözünde zaten mahvolmuştum. Marjorie, Signa’yı erkeklere karşı dikkatli olması konusunda uyarmıştı. Evlilik dışı bir çocuğu olmuştu ve bu yüzden toplum onu dışlamıştı.

Blythe, Lillian’a çok benziyordu. Aynı bakır rengi saçlara, aynı küçük yüz hatlarına sahiptiler. Yine de iki sarışın ebeveyni olan Percy’nin turuncu saçları ve çilli cildi her zaman alakasız görünmüştü. Nasıl daha önce görmemişti?

“Percy senin ve Marjorie’nin oğlu,” dedi Signa, başını ellerinin arasına alarak, “değil mi?”

Elijah tereddüt etmedi. “Percy için olduğu kadar Marjorie için de sessiz kaldık. Öğrendiğimde yeni nişanlanmıştım ve bir gün bebekle kapımıza gelene kadar onun hamile olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Marjorie, ailesi tarafından reddedilmişti ve geriye hiçbir şeyi kalmamıştı. Parası yoktu, geleceği yoktu ve evlilik dışı bir çocuk doğurduğunu bilselerdi, yüzüne bakmazlardı. Bu yüzden Lillian’dan ve benden Percy’yi kendi oğlumuz gibi büyütmemizi istedi ve ben de kabul ettim. *Tabii ki* kabul ettim. O, benim oğlumdu ve ben onun sokaklarda yaşamasını değil, dünyalara sahip olmasını istedim.”

“Peki, Lillian bu konudan rahatsız olmadı mı?”

Byron şaşırtıcı bir inançla, “Lillian, Percy’ye hiçbir zaman kendi oğlundan başka bir şeymiş gibi davranmadı,” dedi.

Elijah başını salladı. “Bir süre kendi çocuğumuza sahip olmak için mücadele ettik ve yeni karıma, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir çocuğum olduğunu açıklamak, yeniden yaşamak isteyeceğim bir deneyim değil. Sanırım Percy’yi bir lütuf olarak gördü. Percy’yi gördüğü andan itibaren sevdi.”

Sanki biri masanın üzerine tamamen yeni bir yapboz bırakmış gibiydi. Signa, parçaları ayırmak için elini tekrar şakaklarına bastırdı. “Peki ya, Marjorie?” diye sordu. “Bu düzenden memnun muydu?”

“Olabilirdiğince memnundu, sanırım.” Elijah anılarını hatırlamaya çalışarak çayını karıştırdı. “Ona saygın bir iş, yaşaması için bir ev ve oğlunun büyümesini izleme şansı verdim. Ama Percy gerçek annesini bilmemeliydi. Onun için çok fazla şey istiyordum, bir piç olarak doğduğu ortaya çıkarsa kaybedeceği çok fazla şey vardı. Marjorie ve Lillian’ın da gittikleri her yerde dedikodusu yapılırdı.”

Byron kaşlarını çatarak, “Şimdi olduğundan daha fazla alay konusu olamazdı,” diye sözünü kesti. “Umutlarını mahvederek Percy’yle ve tüm Hawthorne ailesiyle alay ediyorsun.”

Elijah’ın kardeşine bu kadar sert çıktığını hiç görmemişti. “Oğlumla alay etmeye çalışmıyorum, onu *korumaya* çalışıyorum. Tıpkı seni korumaya çalıştığım gibi, seni aptal. Yıllarca kendimizi işimize verdik. Uykularım, doğum günleri, anılar... Hepsi eksik kaldı. Peki, ne için? Aşırı zengin erkekler günlerini kumar oynayıp içki içerek geçirsin diye karımın son günlerini kaçırmak için mi? Bana her geçen gün daha da sessizleşen ıssız bir ev verecek para için mi? Oğlum benden daha iyi bir hayatı hak ediyor.”

“Evli değilsin, Byron çünkü hiçbir anlamı olmayan bir işe kendini çok fazla adadın, tıpkı benim yaptığım gibi. Bu dersi zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım, kardeşim. Doktorların, karımı iyileştireceğine inandım ve bu yüzden her gün kulüpte vakit geçirmeye devam ettim. Ona yardım etmek için orada olabilirdim. Onun için işleri kolaylaştırabilirdim ama yine de işimi seçtim. Oğlumun aynı seçimi yapmasına izin vermeyeceğim. Greys onun mirası olmayacak, ayrıca onu sana satarak hayatının geri kalanında seni lanetlemeyeceğim. Greys’i başka bir zavallı alsın. Belirli bir yüzdesini elimizde tutacağız ve hiçbir şeye ihtiyacımız olmayacak.”

Signa, Percy’nin uyanık olup babasını duymasını dilerdi. Onu aile işinden uzak tutan şeyin, Elijah’ın nefreti ya da güvensizliği

almadığını öğrenince rahatlayacağını umuyordu. Sebebi sevgiydi ve belki de Percy bunu bilseydi, aralarındaki buzlar erirdi ve ilişkilerini onarmak için çabalardı.

Ancak Byron bir gösterge ise, onarılması gereken çok daha fazla şey vardı.

“Bunun, itibarını nasıl zedeleyeceğini görmüyor musun?” diye sordu. “O kâğıtları imzaladığın an yok olacak.”

“O zaman bana *sihirbaz* de.” Elijah endişeyi uzaklaştırdı. “İhtiyacım olan her şeye sahibim. Gerisi artık oynamak istemediğim bir oyun.”

Byron kayıtsız parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve bukleleri çekiştirdi. “Belki artık oynamak istemiyorsun ama bu, hepimiz için yapabileceğin bir seçim değil. Hayatımda ne istediğimi bilecek kadar netim ve istediğim şey, Greys.”

Kuşkusuz, ikisinin de suratları mosmor olana kadar kendi görüşlerini tartışacaklardı ama Signa’nın dikkati, Marjorie’nin Percy’ye karşı şefkatiyle ilgili anıları tarafından dağıtılmıştı. Gözlerindeki hayranlığı, sevgiyi ve ona ne kadar kolay teslim olduğunu...

Marjorie’nin Lillian’ı ortadan kaldırmak istemesini anlayabiliyordu. Blythe’ı da zehirlemesini anlayabiliyordu çünkü kız muhtemelen, Marjorie’nin sahip olması gereken aile fikrine uymuyordu. Ama Percy neden hastalanmıştı?

Hâlâ bir parça eksikti. Son bir parça bulunacak ve bulmaca sonunda çözülecekti.

Signa. Soğuğun tenine değmesi o kadar ani oldu ki, Hawthorne adamlarından hiçbiri fark etmese de nefesi kesildi. *Çabuk gel. Percy’ye bir şeyler oluyor.*

Signa tereddüt etmeden sandalyesinden kalktı ve kapıya doğru koştu. Hawthorne adamları aniden tartışmayı kestiler ve Elijah, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendi.

“Percy’nin odasına!” diye bağırdı Signa. Arkasını dönmedi ama sandalyelerin ayaklarının zemine çarptığını duydu ve adamların, peşinden geldiğini anladı.

KIRK

Signa içeri daldığında, pencerenin yanında durup pervaza tutunan Percy'nin gözlerinin kan çanağına döndüğünü görmüştü. Dayanma gücüne sahip olması bir mucizeydi ancak Signa onu besleyenin istek değil, adrenalin olduğu izlenimine kapılmıştı.

Açık pencereden odaya uğuldayan rüzgâr dolarken Signa kollarını kendine doladı. Ölüm, sahneyi sessiz bir merakla izleyerek arkasında belirmişti.

“Percy?” diye seslendi Byron, merdivenleri hızlı tırmandığı için nefes nefese kalarak. Ağırlığını bastonuna vererek sakat dizine küfretti.

Percy'nin çukur gözleri sanki hayaletmiş gibi her birinin üzerinden geçti. Yüzü terden parlıyordu, cildi solgun ve bitkindi.

“Oğlum, neyin var?” diye sordu Elijah. “Ne oldu?”

“Tanrı aşkına, neye bakıyor?” diye sordu Byron.

Signa cevap için Percy'ye değil, Ölüm'e baktı. *Ne olduğunu görmedim, dedi Ölüm. Burada bir ruh hissettim ve onu kontrol etmeye geldiğimde pencereyi açtığınızı gördüm. O zamandan beri ona bakıyor.*

Signa, kuzeninin yanına gitti ve onu omuzlarından tutup, pencereden uzaklaştırarak yatağına yatırdı.

“Derhâl bir doktor çağırmalıyız,” diye söze başladı Byron, Elijah onu durdurmaya çalıştığında çoktan kapıdan dışarı fırlamıştı.

“Hiçbir doktor bunu düzeltemez. Halüsinasyonlar görüyor. Warwick!” Arkalarından koşan uşağa seslendi ama Signa bunu fark etmemişti. “Ona biraz çay ve yiyecek bir şeyler getir...”

“Çay olmaz!” Percy’nin bedeni şiddetli bir titremeye kasıldı. Tekrar yatağa düştü, dudakları çatlamıştı ve titriyordu.

Signa, onun dikkatini pencereden uzaklaştırmaya çalışarak çarşafı onun için düzeltti. “Her ne gördüysen, sabah olduğu için gitmiş olmalı. Bir süre yanında kalmamı ister misin?”

Percy’nin tekin olmayan gözleri odanın içinde gezindi, hiçbir yerde uzun süre duramadı. “Onu gördüm.” Kekeleyemedi ve hâlâ titriyor olsa da bu sözlerde Signa’yı etkileyen bir netlik vardı. “Annemi. O, buradaydı.”

Percy’nin gözleri hızlıca kapandı ve Signa ne zaman bir ruhla karşı karşıya gelse iliklerine işleyen yorgunluğun aynısını onun da yaşadığını biliyordu. Elijah’ın fısıldayarak tekrarladığı şüphelerini doğrulamak için bu yeterliydi.

“Lillian’dı. Başından beri düşündüğüm gibi o, burada, çocuklara göz kulak oluyor.” Rüzgâr yüzünden bir ot gibi titriyordu.

“Lillian öldü, Elijah.” Byron’ın boynundaki bir damar atmaya başladı. “Bu saçmalık. Bir hezeyan nöbetinden başka bir şey değil.”

“Bu bir hezeyan değildi.” Elijah’ın sesinde hiçbir kuşku yoktu. Lillian’ın orada olduğuna inanıyordu ve önemli olan da buydu. “Karım hâlâ bu dünyada.”

Normalde ne kadar haklı olduğunu bilmek, Signa’yı rahatlatırdı. Ancak yaşayanların ve ölülerin dünyaları arasında, aşılması daha iyi olan bir perde vardı. Bu yüzden, “Belki,” dedi, gerçi Elijah kendi düşüncelerinin vadisinde ona aldırış edemeyecek kadar kaybolmuştu. Karısı hakkında bir şeyler mırıldanarak odadan aceleyle çıkmadan önce Percy’nin hâlâ nefes alıp almadığından emin olmak için oğluna kısa bir bakış attı.

Belki de onu aramaya niyetliydi. Ya da belki de teselliyi bir kadehin dibinde bulmak umuduyla içkisine geri dönmeyi planlıyordu.

Byron'ın, Percy'ye bir kez daha baktıktan sonra, pervasızca bir şey yapmasını engellemek umuduyla kardeşini takip etmeye karar vermesi, Signa'yı memnun etti.

Ölüm yaklaşırken Signa'nın tenine serinlik yerleşti. "Aldığın kişi Lillian olabilir ama gerçekten ölen kişi burada, bu dünyada kaldı." Elijah'a acıyordu. Ona o kadar derinden acıyordu ki, kalbinde bir delik açılıyormuş gibi hissetti.

"Signa." Ölüm, insanın vahşi bir hayvanı ürkütmemeye çalıştığı zamanki gibi konuşuyordu. "Yaşayan herkes ölmeli. Dünyanın düzeni budur."

Ah, bunun olmamasını ne kadar da isterdi. Birbiri ardına gözlerinin önünde paramparça olduğunu izlerken bir hayat ne kadar kırılgan görünüyordu. "Onu izlemeye dayanamıyorum." Kalbindeki delik çok büyümüştü, her geçen saniye içini kemiriyordu. "Bütün bu insanlar... Bunu nasıl yapıyorsun? Arkanda kırılmış insanlar bırakarak nasıl yaşıyorsun?"

Signa, soruyu yüksek sesle dile getirmesinden nefret ederek hemen ağzını kapattı ancak Ölüm, Signa'ya sarıldı ve çenesini onun başına dayadı.

"İnsan hayatı güzel bir şey" dedi. "Siz insanlar... *Hissediyorsunuz*. O kadar derinden hissediyorsunuz ki sizi tüketiyor. Gözetlediğim insanlar vardı ama gözümü açıp kapayana kadar elli-altmış yaş yaşlanacaklardı ve onlarla tanışma zamanım gelecekti. Uzun bir süre boyunca, ömürlerinin kısa olmasına acıdım. Geçen yıllarla birlikte daha da duygusuzlaştığımı kabul ediyorum, Signa. Ama aynı zamanda insanlara hayranlık duymaya başladım. Hayatlarını deneyimlemek için çok kısa bir zamanları var ve bu yüzden derinden hissetmeleri gerekiyor. Benim sonsuza kadar deneyimlediğim şeyleri bir ömürde deneyimlemeliler. Elijah gibi adamları gördüğümde yaptıklarımdan dolayı suçluluk duymaktansa çok *derinden* sevdiği için üzüldüğünü hatırlıyorum ve ben gerçek olmasaydım, Küçük Kuş, Ölüm olmasaydım, o, aşkı asla tadamazdı. Peki, hangisi daha iyi? Sonsuza kadar yaşamak mı yoksa âşık olarak yaşamak mı?"

Ölüm'ün elleri onun kollarından aşağı kayd ve ellerini tuttu. "Benden korkma." Şefkatli sesi kulaklarında yankılandı. "Sana daha yeni kavuşmuşken bana kızma lütfen çünkü bu dünyayı güzel yapan benim."

Ne kadar denerse denesin, Ölüm'den nefret etmiyordu. Ede-miyordu. Onun bir bakıma haklı olduğunu düşündü ama bu, Signa'nın hâlâ bir insan olduğu gerçeğini değıştirmiyordu. Eğer söylediği gibiyse -insanlar bu kadar derinden hissediyor ve bu kadar çok seviliyorsa- bu yüzden mi kalbi bu aile için sızlıyordu ve onun için bir aile hâline gelmişlerdi? Onları sevdiği için miydi?

Ölüm'le el ele, düşüncenin kendisini tüketmesine izin verdi. Kalbini hafifletmesine ve kararlılığını netleştirmesine izin verdi.

Evet, onları seviyordu ve bu sevgi yüzünden onları kurtarmak, bu aileyi bir kez daha bir bütün yapmak için her şeyi yapardı.

KIRK BİR

Thorn Grove'daki günler, artık eski rutininde ilerlemiyordu. Dersler ve görgü kurallarının anıları bile silinmişti, yerini bir yas perdesi gibi evin üzerine düşen bir kasvet almıştı. Thorn Grove ise bir bütün olarak normale dönmek için can atıyordu. Hizmetçilerin başlarını eğik tutmalarından ve kimsenin baloda olup bitenlerden ya da Marjorie'nin üç gece önce aniden ortadan kaybolmasından bahsetmeye cesaret edememesi barizdi.

Öğretilerini denetleyecek bir mürebbiyesi olmayan Signa'ya, Hawthornlar harap durumdayken az kontrol ve bolca zaman kalmıştı. Çoğunlukla kendini Thorn Grove'da gezerken, mum ışığında Sylas'la birlikte kalan çalışan kayıtlarını incelerken ve malikânenin sakinlerini araştırırken buldu. Bir sonraki adımda nereye bakacağını göstermek için bir tür ipucu bulmaya çalışıyordu.

Elijah yeniden içmeye başlamıştı. Günlerini hasta çocuklarıyla ve akşamlarını da koridorlarda asla bulamayacağı eşini arayarak geçiriyordu.

Blythe, yatak odasında tek başına iyileşiyordu. Hâlâ o kadar hastaydı ki, babası dışında herhangi birinin arkadaşlığını reddediyordu. Signa onu ziyaret etmeyi her şeyden çok arzu etse de Blythe hâlâ ziyaretçi istemeyecek kadar kendindeyse, o zaman en azından tutarlı ve bilinçli olacak kadar iyi durumda olduğunu biliyordu.

Percy nihayet yardımsız yürüyordu ama annesini gördüğünden beri sarsılmıştı. Teninin rengi kendine gelirken ve ışık bir kez daha gözlerinde parlarken, o kadar az yiyip içmişti ki derisi kemiklerine yapışmıştı, yüzü iskelet gibi sıskaydı. Günlerini, babasının gecelerini geçirdiği gibi koridorlarda volta atarak ve kendi kendine mırıldanarak geçiriyordu. Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, Signa sadece onu izliyor ve onunla konuşmaya cesaret edemiyordu. Davranışının yeterince normal olduğunu düşünüyordu. Percy, annesinin hayaletinin kendisini ziyaret ettiğine inanıyordu. Birinin bununla nasıl başa çıkması beklenebilirdi?

Signa'nın beklemediği şey, Percy'nin akşamları kimsenin izlemediğini sandığı uzun saatler boyunca ortadan kayboluyor olmasıydı. Signa, balkonundan onun gidişini duyuyor, ahıra uğradıktan dakikalar sonra at sırtında ormana gidişini izliyordu. Akşam geç saatlerde dönüyordu ve Sylas'ın önceki akşam Percy'nin görünüşünü ayrıntılarıyla anlatan bir not göndermesine yetecek kadar kirli oluyordu.

Percy bir akşam ortadan kaybolduktan sonra ahırda ona eşlik eden Sylas, Signa'ya, "Biraz ara vermelisin," dedi. Ama Signa, kuzeninin tam olarak nereye gittiğini öğrenmeye kararlıydı. Bitkindi, saçları tuhaf bir biçimde uzamıştı ve gözleri koyu mor gölgelerle ağırlaşmıştı. "Hawthornelar için şimdiden çok şey yaptın. Bunun sana ne yaptığına bir bak."

Signa, onun atları hazırlamasını beklerken burnunun keme-rini ovuşturarak duvara yaslandı. "Ne hâle geldiğim umurunda değil." Sözleri ağzından kaçırmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Ona kızmaktan çok, tüm bu durumdan dolayı hüsrana uğramıştı.

Bu yapbozda göremediği daha çok şey vardı ve her şeyin arkasındaki gerçeği öğrenene kadar rahatlaması mümkün değildi. Hawthornelar, sahip olduğu gerçek bir aileye en yakın şeydi. Eğer bu, onların güvenliğini sağlayana kadar bin gece uykusuz kalması anlamına geliyorsa, öyle olacaktı. "Lütfen, atları hazırlar mısınız?"

“Bu gece bulup da yarın bulamayacağın ne var sanıyorsun?” Sylas ısrar etti, bu sefer daha sertti. “Kendine dikkat etmelisin.”

Signa, onu bir kenara itti ve eyeri kendisi almak için malzeme odasına yöneldi. Vücudu, eyerin ağırlığıyla büküldü ve Sylas tam orada olmasına rağmen -ona dik dik bakarken kollarını kavuşturmuştu- yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı. Ağzı gerilip gözleri kısıldığında, sadece omuz silkmekle yetindi. “Eğer o kadar iyiysen kendin hallet.”

Signa neredeyse eyeri onun ayağına düşürecekti. Sylas o kadar gaddardı ki, bu, onun işine yarardı ama Signa, bu adamın, baş ağrısının yarattığı pusla bile bakması hoş olan bir gaddar olduğunu inkâr edemezdi. Ölüm için hissettiği onca şeye rağmen Sylas’la -geniş sırtışı, sinir bozucu kasları ve dağınık saçlarıyla- geçirdiği anlarda içine şüphe kıvrıntıları ekiyordu.

Bir anlamı olduğundan değildi elbette. Hayatında çok değer verdiği birinin olduğunu ona zaten söylemişti ve şimdi aynısı, onun için de geçerliydi. Sadece kalbini kimin çaldığını tam olarak bilmeyi diliyordu. Şimdilik, önemsiz bir meraktı. Dikkatini çekmesi gereken çok daha acil meseleler vardı.

“Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?” diye sordu sonunda. Mitra’nın bölmesine girip eyeri sırtına çekerken bu düşünceleri bir kenara itti. At, Signa’nın elini burnuyla dürttü.

Sylas ancak o zaman bunun kazanacağı bir dövüş olmadığını anlayarak iç çekti. “Elbette geliyorum. Kenara çekil.” Bir eyer aldı ve Mitra’yı hazırlamayı bitirdi. Onunla ilgili her şey, adamı çileden çıkarıyordu. Signa gülümsemesini saklamaya çalıştı.

Kısa süre sonra Gundry peşlerindeyken ahırdan ayrıldılar. Sylas atları, karla kaplı bozkırlardan, onları yakalamayı bekleyen dallarla önlerinde uzanan ormana doğru yönlendirdi.

“Muhtemelen bahçeye gitmiştir,” dedi Signa, karda ağaçlara doğru düz bir çizgi oluşturan toynak izlerine bakarken. “Atı hazırlarken sana hiçbir şey söyledi mi?”

Sylas, “Kuzenin böyle durumlarda konuşacak biri değil,” diye söylendi. “Fazla beyefendi.”

Signa, ağaçların arasından ormanın göbeğine kadar uzanan izleri takip etti ve orada onu duraksatan bir şeyle karşılaştılar. Percy'ye ait olamayacak kadar küçük, yeni bir çift çizme izi.

Sylas atından indi ve izleri incelemek için eğildi. "Bunlar kime aitse hâlâ burada olabilir." Sesi ancak bir fısıltıdan ibaretti. "İz çok belirgin, bu da yeni olduğu anlamına geliyor."

Signa, Percy'nin izlerini yeniden taradı. Zehirle hedef alındığından beri aklı başında değildi ve kendi güvenliği için bu yeni izler göz ardı edilemezdi. "Percy'yi takip et," dedi Signa. "Neyin peşinde olduğunu öğrenebilecek misin, bir bak ve düşüncesizce bir şey denemediğinden emin ol. Bu ayak izlerini takip edeceğim. Belki de beni Marjorie'ye götürür."

Sylas'ın bu karardan ne kadar rahatsız olduğu, omuzlarındaki gerginlikten açıkça görülüyordu. Bir elini çenesinden aşağı kaydırarak içini çekti ve atına bindi. "Bir saat sonra ahırda buluşuruz," dedi kararlı bir şekilde. "Orada olmazsan seni bulmaya gelirim."

Dizginleri kavrarken ona sert bir bakış atarak, "Bir saat," diye söz verdi. "Görüşürüz o zaman." Signa, Mitra'nın yan tarafına hafif bir tekme atarak onu, henüz keşfetmediği bir patikaya götüren izleri takip ederek ondan ayrıldı.

Ayak izleri kirin, böğürtlenlerin ve orman zeminini kaplayan her şeyin altında kaybolana kadar ormanın daha da derinlerine gitti. Orman burada daha sıkı. Daha az gidilen ve kar olmasa bitki örtüsünün yeşereceği bir alandı. Signa kendini Mitra'dan kurtardı, dizginleri sıkı tutarken çizmelerinin altındaki dallar çıtırdıyordu.

Kışın huzurlu bir yanı vardı, Signa'nın sık sık içine düştüğünü hissettiği bir sessizliği. Ama ormanın bu kadar derininde, başı hâlâ zonklarken sessizlik sınır bozucuydu. Mitra'nın yan tarafının sıcaklığına bastırırken tüyleri diken diken oldu, daha ne kadar güvenli bir şekilde ilerleyebileceklerinden emin değildi. Bir yol açmak için, çalıları kenara itip itemeyeceğini görmek için eğiliyordu ki arkasından yumuşak ve tanıdık bir ses seslendi: "Dikkatli ol. Ağaç kabuğu zehirlidir."

Signa, Charlotte'ı bulmak için döndüğünde soluğu gökyüzünü kaplıyordu. Zümrüt rengi bir pelerin giymişti ve elinde hasır bir sepet taşıyordu.

"Buna 'zehirli sumak' denir," dedi Charlotte, Signa'ya uzaklaşması için işaret ederek. "Sen veya atın onu değerseniz, vücudunuz kızarır." Gülümseyerek ekledi: "Bunu birkaç yıl önce, bu ormanları ilk keşfettiğimde acılı bir şekilde öğrendim."

Elbette izler Charlotte'a aitti. Signa, Blythe'in Charlotte'ın ormanın diğer ucunda yaşadığını söylediğini hatırlıyordu ama kızın bu havada neden dışarıda olabileceğini bir türlü anlayamıyordu. Signa'nın gözleri, kızın elindeki sepete kaydı. Gözlerini kısıtığında nabızı başında atmaya başladı ve ayaklarının altındaki karda ışıık, küçük şekiller oluşturunuyordu. Signa dengesini kaybetmiş olmalıydı çünkü Charlotte onu tutmak için uzandı.

"Hasta mısın? Şu anda yapman gereken son şey, tek başına ata binmek," diye uyardı Charlotte. "Git ve şu kayanın üzerine otur."

Signa, dünya etrafında dönmeye başlayınca gözlerini kapattı. Ardından Charlotte'ın, oturmasına yardım etmesine izin verdi. "Sadece bir baş ağrısı. Yakında geçer."

Gözlerini açtığında Charlotte kaşlarını çatmıştı. Sepetinin kapağını çevirerek açtı ve toplanmış çeşitli bitkileri ortaya çıkardı. Kestaneler, çam kozalakları, tuhaf renklerde küçük mantarlar ve bir ağaç kabuğu parçasını Signa'ya uzattı. "Söğüt kabuğu," dedi açıklama yapmak için. "Çayı daha iyi gelir ama çiğnersen de baş ağrını hafifletir."

Signa kabuğu sorgusuz sualsiz ağzına tıktı ve çiğnemeye başladı. Gözünün önünde titreşen auradan kurtulmak için her şeyi yapardı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Signa, kabuğun acılığı karşısında burun kıvrarak.

Charlotte, "Ben de sana aynı şeyi soracaktım," dedi. "Noel balosundan sonra seni veya Hawthornelardan herhangi birini bir süre görmeyi beklemiyordum. Hele de burada görmeyi hiç beklemiyordum."

“Zaten beni pek görmüyorsun.” Signa bu kadar açık sözlü konuştuğuna kendi bile şaşırdı. “O gece seni görmekten memnuniyet duyardım. Ya da başka bir zaman, gerçekten. Sanki aramıza bir duvar örülmüş gibi hissediyorum.”

Charlotte, “Ben de öyle hissediyorum,” diye itiraf etti. “Gerçi senin bir suçun yok. Etrafımızı saran akbabaları gördün, Signa. İçlerinden biri benim geçmişimi bilse -eğer annemle dayın arasında geçenleri bilse- bunun sonunu asla getiremezdim. Skandalıdan kurtulmak için buraya kadar geldik, bu yüzden benim sezonumdan sadece aylar önce ortaya çıktığın zaman ne kadar şaşırdığımı bir düşün.” Kayanın üzerine oturdu. Sıcak, ela gözleri Signa’ninkilerle buluştu. “Uzun zaman oldu ve senin nasıl bir insan olduğunu bilmiyordum. Sadece iyi bir eşleşme yapmak ve babamla ilgilenmek istiyorum.”

Belki kabuktandı, belki de konuşmadandı ama Signa şimdi biraz daha iyi hissediyordu. Sinir bozucu olsa da kendisinin ve Charlotte’ın benzer şekilde hissettiğini bilmekten memnundu. “Anlıyorum,” dedi. Ciddiydi çünkü Charlotte’ı, Thorn Grove’da gördüğünde de benzer endişeler hissetmişti.

“Sezona çıkışın yüzünden yiyecek aramaktan vazgeçersin zannediyordum,” diye dalga geçti Signa, parmaklarını bir yosunun etrafında gezdirerek. “Bazıları bu harika ilaç için sana cadı derdi.”

Charlotte, “Bir cadıyı en iyi başka bir cadı tanır,” diye alay etti. “Senin eczaneden çıktığını görmediğimi mi sanıyorsun? Sen de bitkilerden, benim ormanın her gün neler sunduğunu keşfetmekten keyif aldığım kadar keyif alıyorsun.” Sepetini sıkıca kapattı ve çenesini yukarı kaldırdı. “Süslenip püslenmeyi ya da etrafta gösteriş yapmayı gerektirmeyen bir şeyler yapmak güzel ama çoğunlukla buraya gelmeye devam ediyorum çünkü söğüt kabuğu babamın eklem iltihabına iyi geliyor.”

“Tam senlik bir hareket,” dedi Signa, ses tonunu yumuşatırsa Charlotte’ın, ne demek istediğini anlayacağını umarak.

Sonunda Charlotte biraz rahatladı. "Senden ne haber?" diye sordu. "Yalnız ata binmene izin verilmesine şaşırdım. Burada ne yapıyorsun?"

"Yalnız değilim," dedi Signa, çiğnemekten dişleri ağrıyordu. Dilinin arasından özenle bir ağaç kabuğu çıkardı. "Yine de sonunda ayrıldık. Percy son zamanlarda buraya geliyor ve onun için endişeleniyorum. Onu gördün mü?"

Charlotte sonraki kelimelerini sakince seçmeye başladı. "O ve Blythe yiyecek aramamda bana yardım ederlerdi ve onlara neyin yenilebilir neyin yenilemez olduğunu anlatırdım. Ama büyüdükçe birbirimizle baş başa vakit geçirmemiz uygun olmamaya başladı. Onu bazen, bu gece olduğu gibi sadece geçerken görüyorum. Acelesi var gibiydi. Sanırım annesini ziyaret edecekti."

Bunu çok gelişigüzel söylemişti. Signa, onun bahçeyi ziyaret ettiğinden hiç haberdar olmamıştı ve Sylas, son birkaç güne kadar Percy'nin bir at istemek için ahırları ziyaret ettiğinden bahsetmemişti. "Bunu sık sık yapar mı?"

"Eh, o, onun *annesiydi*," diye yanıtladı Charlotte, ormanda daha rahat konuşuyordu. Daha çok Signa'nın bir zamanlar tanıdığı eski dost gibiydi. "Elbette ziyaret ederdi. Hastalanmadan ve bahçe kilitlenmeden önce Blythe da öyle yapardı."

Signa bu sözler üzerinde düşünürken kabuğun geri kalanını tükürdü. "Ziyaret eden başkaları var mı?" Signa neyi bilmesi gerektiğinden emin değildi ama bastırması gereken bir merakı vardı. Charlotte gibi ayağa kalktı ve onu bahçeye doğru takip etti.

Yürürken Mitra'nın boynunu kaşıyan Charlotte, "Lillian orada pek misafir ağırlamazdı, hayır," diye itiraf etti. "Ama Bay Hawthorne birinin ona oraya kadar eşlik etmesini tercih ediyordu. Genellikle bir uşak ya da ahırdan bir seyis."

Signa'nın omurgasına bir kıvılcım yayıldı. Sylas'ın arkadaşlığından ne kadar zevk alsa da merakı içini kemiriyordu ve birbiri ardına biriken sorulardan kurtulamıyordu: Bir seyis çocuğunun nasıl bu kadar güzel çizimleri ve eldivenleri olabilirdi? Neden ona

bahçeye kadar eşlik etmesi gerektiği gün, asi ata binmeyi ve ormandaki kaybolmayı seçmişti? İçeri girmesini engellemek mi istemişti?

Kütüphaneyi de biliyordu. Seyis olmasına rağmen oraya nasıl gidileceğini de biliyordu. Ayrıca ona gizli geçitleri gösteren de oydu.

Ondan önce, bahçeyi bulduktan sonra, Hawthorneların sadakatinden tereddüt etmesi durumunda onun para teklifini ve bir pozisyonu o kadar çabuk kabul etmişti ki. Önemsemediği birine yardım etmek için olduğunu iddia etmişti ancak Signa önemsemediği kişinin kim olabileceğini asla çözemiyordu.

Sylas'ı *seviyordu*, aslında çoğu insandan daha çok. Onun yanında rahattı. Lillian'ın ölümünün gizemini çözme arayışında onu sırdaşı olarak seçmişti.

Ama ya yanlış seçim yapmışsa?

"Geri dönmeliyim," dedi yüksek sesle. Sesindeki aciliyet Charlotte'ı yerinden sıçrattı.

"Elbette," dedi Charlotte, Signa'nın paniğini hissedince biraz terdirgin görünerek. "Biliyor musun... Signa, bunu görüyor musun?"

Gri bir duman bulutu önlerindeki gökyüzünü doldurdu.

İçini korku kapladı. Kışın ortasında bu bir tesadüf olmazdı. "Thorn Grove'a git ve Elijah'ı getir," diye yönlendirdi Charlotte'ı. Sonra aceleyle kayaya bağlı olan Mitra'nın yanına giderek kayanın yüksekliğini kullanıp kendini eyere attı. "Ona acele etmesini söyle."

"Signa..."

"Percy orada olabilir!" Sylas da öyleydi, gerçi Signa şüphelerini yüksek sesle kabul etmeye cesaret edemiyordu. Olabilecekleri kabul etmeye cesaret edemedi. "Lütfen, git!" Charlotte'ın, emrini yerine getirip getirmediğini görmek için oyalanmadı. Mitra'yı sıkıca kavrayan Signa, atını doğrudan dumana doğru sürdü. Bahçeye ve bekleyen cevaplara doğru...

KIRK İKİ

Mitra karın ve üzerlerine sürtünen budaklı dalların arasından fırladı. Ormanda, böğürtlenlerin ve gölgelerin arasında gizlenmiş gözler vardı. Sonsuza dek izleyen, ne olabileceğini görmek için bekleyen gözler... Lillian yakınlardaydı ve Signa'yı daha da yakına çekiyordu. Rüzgâr saçlarını dağıtıyor, kulaklarını tırmalıyor ve beynini titretiyordu. Ölüler acımasız olabilirdi. Depresif veya huzursuz olabilirdi. Ama Signa'yı bahçeye çeken ruh, onun şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha çılgınca görünüyordu.

Birkaç metre ileride, bahçeyi kapatan demir kapılardan -artık açıktı- parçalanmış sarmaşıklar yere saçılmıştı. Sylas'ın atı, kulakları düz bir hâlde, toynaklarını yere sürterek dışarıda bekliyordu. Signa, Mitra'dan inmiş ve ikinci kez düşünmeden bahçe kapılarından aceleyle geçmişti.

Yangın her geçen saniye büyümesine rağmen hâlâ bahçeyle sınırlıydı. Alevler, eriyen karların arasında bulabildikleri her türlü bitkiyi yiyip bitiriyordu. Alevler uzuyor; közler, Signa'nın yanında canlanan bir çalıya tutunmaya çalışıyordu.

Ateş, giysilerini yakmadan Sylas onu kenara itti. Signa, onun yaklaştığını fark etmemişti bile. "Bu çok fazla!" diye bağırdı, alevlerin uğultusu ve ayaklarının yanından kaçan kurbağaların vıraklama sesi neredeyse sözlerini bastırıyordu. "Git buradan!"

Signa onu görmezden geldi. "Percy nerede?"

"Ben geldiğimde yangın çoktan başlamıştı. Onu görmedim."

Signa onu ceketinden tutarak etkisiz hâle getirdi. "Sen kim-sin, Sylas Thorly? Kütüphanede yangını çıkaran sen miydin?" Tanrım, sesi çatladığında sinirlenmişti.

"Tabii ki değilim..." Sylas, kızın bileğini kavrayıp onu bahçe-den çıkarmaya çalıştı ama Signa kurtuldu.

"Bana dokunma!" İçindeki öfke kabardı. Dumanı, bahçeyi ya da ona ihanet edip etmediğinden başka hiçbir şeyi umursamayan sıcak, anlamsız bir öfke... Hawthorneları yok edip etmediği anlamaya çalışan öfke...

Eğer suçlu Sylas ise, yüz ifadesi hiçbir şeyi açığa vurmuyordu. "Ben bu işin içinde değilim, Signa, yemin ederim! Şimdi bu kadar inatçı olmayı bırak ve git buradan!"

Gundry onun yanında soluk soluğa kaldı, eşeleyip daireler çizerek kaçmaya can atıyordu. Ama Signa koşmak istese bile vücudu buna izin vermezdi. İçini bir soğukluk kapladığında, Lillian'ın ruhu onu bahçeye hapsetmişti.

"Burada kalmamı istiyor," dedi Sylas'a nefes nefese. "Gide-miyorum."

Sylas onun ellerini tuttu ama Signa bu sefer geri çekilmeye çalışmadı. Yüzünde bariz bir şüphe ya da onun deli olduğunu düşündüğüne dair herhangi bir işaret yoktu. Her şeyiyle ona güvenmek istiyordu. "Atlari al ve buradan git," diye fısıldadı Signa.

Puslu gözlerine alevler yansıdı. "Signa Farrow, gideceğime ve sana bir şey olmasına izin vereceğime inanıyorsan aptalsın."

Isı, tenini yaladı; duman her saniye ikiye katlanıyordu. Henüz onları boğmaya ya da durdurmaya yetmiyordu ama Lillian'ın yanan mezarının üzerinde süzülen ruhunu döndürmeye yetti. Siyah gözleri, dumanın gölgelediği başka bir figürün durduğu yere gitti.

"Orada kim var?" diye seslendi ve Signa bu sesi duyunca rahatlayarak neredeyse yere düşecekti.

"Percy!" Signa, gözleri vahşi ve tekinsiz kuzenine koştu. Saçları dağılmış ve yapraklarla dolmuştu. Üstelik pijaması hâlâ üzerindeydi. "Duman gördük ve..." Avuçlarında bir şey parladı. "Bu... Percy, bu bir kibrit kutusu mu?"

Başparmağını kutunun üstünde gezdirdi ve küçük, gümüş kibrit kutusunu pijamasının cebine soktu. "Sorunla ilgilenmem gerekiyordu."

Rüzgâr hızlandı, Signa'nın koluna közler savurdu. Lillian mezarında hırladı.

Signa ona, "Ama burası annenin bahçesi," diye hatırlattı. Adam ona aldırış etmeyecek kadar kendi hâlindeydi ama Signa bunu söylemekten kendini alıkoyamadı. Lillian izlerken olmazdı. "Burası onun..." Bir anda fark etti. "İlgilenmen gereken neydi, Percy?" Signa artan korkusunu bastırdı ve cevabı zaten bildiği için Sylas'a uzandı.

Percy'nin ifadesinde bir şeyler değişti. "Beni yalnız bırakmayacak." Sesinde üzüntü, korku ya da pişmanlık yoktu. "Sen de onu görüyorsun, değil mi? Bu yüzden mi buradasın? Seni Thorn Grove'a bana musallat olman için mi gönderdi?"

"Signa..." Sylas'ın ses tonu yumuşak olmasına rağmen bıçak gibi keskindi. "Burada olmamalıyız."

O, burada olmamalıydı. Ancak Signa Farrow aynı etten ve kemikten yapılmamıştı. Gecedен yapılmıştı, bu yüzden korkmadı. "Zehirlendin, kuzen." Sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuğu yatıştırır gibi ellerini kaldırdı. "Halüsinasyon görmen normal. Annen seni çok seviyordu ama o gitti..."

"O, benim annem değil!" Bağırışı bir fırtına gibi koptu. "O asla benim *annem* olmadı çünkü annem bir mürebbiye. Annem ailesi için bir utanç kaynağı olan ve evinden kaçan bir fahişe. Babam, onun evimize ayak basmasına izin veren bir aptaldı."

Signa, Marjorie'nin günlüğünde bulduğu, hepsi Percy ile ilgili sayfaları hatırlayarak, "O, her zaman yalnızca senin için en iyi olanı istedi," diye karşı çıktı. Kadının onu her zaman sevgiyle ve dudaklarında bir gülümsemeyle nasıl izlediğini hatırladı.

“Benim için en iyisini isteseydi, hayatımdan çıkardı!” Toplumun meraklı gözlerinden uzakta rahatça konuşuyordu. “Biri öğrenirse mahvolurum. Akraba olduğumuzu anlamak zor değil. Sadece bize bir bak. Bizi yan yana gören herhangi biri er ya da geç parçaları bir araya getirebilirdi.”

Signa, onu eve götürmesine izin vermesi ve tüm bunların sona ermesi için her şeyini verebilirdi. Kalbi, ne yapacağını bilmediği için daha fazla ağrıyordu çünkü Signa, tüm hatalarına rağmen Percy’yi bir erkek kardeş olarak görmeye -kesinlikle eşsiz bir öfke ama aynı zamanda sevgiyle- başlamıştı. Elijah’ın aklını başına toplamasını ve işi ona miras bırakmasını istemişti. Percy’nin, dans ettikleri, her adımda birbirlerine gülüp alay ettikleri zaman-ki gibi mutlu olmasını istemişti.

Ama şimdi ona baktığında, aniden ne olduğunu gördü. *Bir katil...* “Kendini zehirledin,” diye fısıldadı yapboz parçaları bir araya gelirken yüksek sesle düşünerek. “Seni kurtaracağımı biliyordun.”

“Bildiğim şey, sende hâlâ panzehirden bir doz kalmış olduğuydu.” Hiç bu kadar acı bir ses duymamıştı. “Her yerde aradım ama bulamadım. Kurtulmam gerekiyordu.”

“Ya kütüphanedeki yangın?” Sesi çatladı. “Thorn Grove’u gerçekten yakıp yerle bir eder miydin?”

“Elbette hayır,” diye homurdandı. “Birkaç kitap yandıktan sonra orayı kurtarabilirdim. Kahraman olurdum. Ama gidip onu da mahvetmen gerekiyordu.”

Vücudu o kadar uyuşmuştu ki, çıtırdayan alevler tarafından neredeyse duyulamayacak bir fısıltıyla konuşana kadar Syllas’ın, elini sıkıştığını neredeyse fark etmemişti. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Onunla ilgileneceğim. Elini bıraktığımda koş.”

Elini serbest bıraktığında Signa koşamadı. Lillian, kanlı yaşlarla ıslanmış gözlerle oğlunun arkasında belirdi. Öfke, üzüntü-sünü katılaştırmıştı. Aralarındaki mesafeyi kapattığı her santimde kar eridi ve altındaki toprak soldu.

Öfkesinin gücü, Signa'yı dizlerinin üzerine çöktürdü ve Lillian onun önünde eğildi, gözleri konuşamadığı bir özürle doluydu. Ruh, elini ileri uzattı; emrediyordu ama zorlamıyordu ve gözlerinde bir yalvarış vardı. Signa'nın hemen anladığı bir yalvarış...

Lillian onu ele geçirecekti ama Signa izin verirse.

Hayır demek istedi. İçinde yanan o derin, korkunç soğğun anısını unutmak istedi. Ama başka kim Lillian'a bu şansı verebilirdi? Başka kim *yapabilirdi*?

Kendini toparladı ve Lillian'ın elini tuttu.

Lillian onun içine girdi. Ruh onu yakaladığında Signa'nın gözleri geriye doğru yuvarlandı. Sanki birisi bir kaşık alıp vücudunu oymuş gibi hissetti. Sanki kendi kabuğundan başka bir şey değilmiş gibi, sanki bir karabasan yaşıyormuş gibi... Kendi vücudunu hareket ettiremiyor veya kontrol edemiyordu.

Neden?

Kafasında sonsuz bir baskı olarak yeşeren, kendi düşüncesi değil, Lillian'inkiydi. Signa hareket edemiyordu. Çılgılık atamıyordu.

NEDEN?

Böyle bir acıyı daha önce sadece bir kez, büyükannesinin ölümünü izlerken yaşamıştı. İliklerine kadar işleyen ve ruhunu parçalayan bir acıydı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Signa kendini bundan uzak tutamıyordu. O bir gemiydi ve kaptan da Lillian'dı.

"Bunu neden yaptın?" diye haykırdı, kelimeler boğazından köpürüyordu. Ağzını her kapatmaya çalıştığında dudakları kızgın bir acıyla kavruluyordu.

Percy konuşmaya başladı: "Bu seni..."

"Soran Signa değil!" Sözcükler onun ağzından çıksa da onları seslendiren Lillian'dı. Vücudu o kadar amansız ürpertilerle titriyordu ki kendini alevlerin içine atmak istedi. "Annen."

Percy kaskatı kesildi, yüzü soldu, nefesini tutuyormuş gibi yutkunmakta zorlandı.

“Bana gerçeği söyle.” Percy irkilmeseydi, Signa bu sözleri yüksek sesle söylediğinden emin olmayacaktı. “Nedenini söyle. Benden nefret etmene neden olacak ne yaptığımı söyle bana.”

Onun gözlerine bakmak için çenesini kaldıran Percy, “Ölmesi gereken sen değildin,” dedi.

KIRK ÜÇ

“Marjorie’nin ölmesini istemiştim.” Sözlerinde hiçbir tereddüt, suçluluk ya da inkâr yoktu. “Hiç kimsenin gerçeği anlamayacağını mı sandın? Bütün kasaba babamın piç çocuklarının ortalıkta dolaştığını fısıldıyor. Birinin, mürebbiyeden doğduğumu anlaması ne kadar sürer sanıyordun?”

Lillian, Signa’nın ağzından, “Marjorie yalnızca senin için en iyisini istedi,” dedi, oğlunun kendini affettirmek için bir şeyler söylemesini umarak. Hâlâ onun içinde, derinlerde bir yerde sevgisini bulacağını umuyordu. Ancak Signa, kendisinin ve Sylas’ın o gece yanacaklarına inanan, duygusuz bir genç adam görüyordu. Bu kadar rahat konuşmasının nedeni buydu.

Signa birçok kez reddedilmiş olsa da bu gerçek hâlâ bir bıçak gibi kesiyordu. Ona güvenmişti. Onunla dans etmişti. Peki, ne için?

“Marjorie en iyisini isteseydi, bana asla gerçeği söylemezdi.” Percy’nin öfkesini dindirecek bir şey yoktu. Sesinde yanan öfkeyi söndürecek bir şey yoktu. “En iyisini istemiyordu, bir ilişki istiyordu. Buna izin verseydim, başkalarının bizi anlaması ne kadar sürerdi? Bir piç olduğumun söylenmesi ve geleceğimin mahvolması ne kadar sürerdi? Görmüyor musun? Kendimi ve bu aileyi utançtan korumak zorundaydım.”

Lillian, oğlunu affetmekten başka bir şey istemiyordu ve Signa. Lillian'ı zorlamak için sahip olduğu her damla enerjiyi toplamak ve ona gerçeği hatırlatmak zorunda kaldı. Ruh ilk başta karşı koysa da Signa, Lillian'ın, "Öyleyse neden ölen ben oldum?" diye sormasını sağladı.

"Sen söyle!" Percy köpürdü. "Marjorie için bir demliğe belladonna koydum. Ama sen içtin, değil mi? Sen hastalanana kadar fark etmemiştim ve o zaman da artık çok geçti. Ölüyordun ve malikâne yavaşça kaosa sürükleniyordu. Bu yüzden, herkesin acısına son vermek için, ölmene yardım etmesi için, çayının içine daha fazla böğürtlen koymaya başladım. Ama asla yeterli olmadı. Onları sana çok yavaş getiriyordum ve vücudun çok hızlı bir şekilde direnç gösteriyordu."

Signa o sırada Percy'nin ölümlerle bir arada olmanın soğukluğundan dolayı titrediğini fark etti. Bu titremenin, onun donması için yeterli olmasını diledi. Acı bir düşünceydi ama o anda Percy'den o kadar nefret ediyordu ki, Ölüm'ün tırpanını alıp onu ikiye ayırabilirdi. Percy zerre kadar pişman değildi. Haklı değildi. Eczaneye gittikleri günkü gibi konuşuyordu, yalnızca başkalarının onu nasıl algıladığını önemseyen birinin soğuk tavrıyla. Bir insan ne kadar hızlı bu tuzığa düşebilir ve kendisini tuzığa düşürmelerine izin verebilirdi?

"Peki ya, Blythe?" Signa kendi sözleri yüksek sesle söylendiğinde şaşırды. Lillian'ın ona olan hâkimiyeti zayıflıyordu. Çevrelerine gittikçe yaklaşan dumanı ve yanındaki sert zeminde Sylas'ın gölgesini fark etti. Tanrım, onu asla bu pisliğin içine sokmamalıydı.

Percy yüzünü alevlere çevirdi. "Babamı kendine getirmek için bir şeyler yapmalıydım. Bu aileyi mahvetmek istiyordu. Onunla yakınlaşmam gerekiyordu ve acı çekerek yaklaşabileceğimizi düşündüm. Yine de sen geldiğinden beri..." Signa'ya kinle baktı. "Ona daha da yakınlaştı."

“Demek kendini de hasta ettin,” diye ekledi Signa. “Sadece panzehirden kurtulmak için değil, yapabileceğini düşündüğün için... Ne? Greys’i elinde tutması için onu korkutmayı mı? Sana acıdığı için devretmeyi mi teklif edecekti?” Yapboz parçaları nihayet birbirine kenetleniyordu.

“Anlamamı beklemiyordum.” Percy çok sakin konuşuyordu. Durum için fazlasıyla kendinden emindi, yüksek sosyete de sık sık oynadığı role geri dönmüştü. “Babam, tüm hayatım boyunca uğrunda çalışarak harcadığım her şeyi elimden aldı çünkü hiçbir şeye anlam veremeyecek kadar yas tutuyordu. Yapmam gerekeni yaptım. Bana başka seçenek bırakmadı.”

“Senin *her* seçeneğin vardı.” Tekrar konuşan Lillian’dı, sesinde bir yorgunluk titremesi vardı. “Baban senden nefret ettiği için işi elinden almadı. Bunu seni sevdiği için yaptı, Percy. Çünkü hayatını çalışarak geçirdiği ve ailesini hiç görmediği için pişmanlık duyuyor. Aynısını senin için istemedi, anlamıyor musun?”

Percy’nin yüzünden bir gölge geçti ve Signa, bir an kelimele-
rin amacına ulaşıp ulaşmadığını merak etti. Tabii, ruhunda bir ışık kalmışsa... Ama Percy bu fikirden kurtulup onu reddederken karanlık yine gözlerinin üzerine süzüldü.

Tartışmak için zaman yoktu. Kavgaya edecek zaman yoktu. Arkalarında alevler yükseliyordu. “Artık hiçbirinin önemi yok.” Bakışlarını önce Lillian’a kilitledi, sonra da Signa’ya. “Bu ateş vücudunu yakacak ve sonunda senden kurtulacağım. Bu kez, Signa, kimseyi kurtarma şansın olmayacak.”

Alevler, Percy’nin avucundaki çeliğin parıltısını yakaladı. Küçük, keskin ve kan akıtmaya hazır bir çakı. Signa’nın gırtlığını hedef aldı ama Syllas onu nefessiz kalmasına yetecek kadar sert bir şekilde kenara itince hedefini şaşırdı ve bıçak, Signa’nın omzuna saplandı.

Signa, Lillian’ın her bir duygusunu, bıçağın saplanmasıyla bile daha keskin hissetti. Keder, acı ve en güçlüsü, Percy için geri dönüşün olmadığını anlaşılmaması... Lillian, oğluna son bir kez

almak, onu yirmi yıl önce kucağına aldığı bebek olarak sonsuza kadar hatırlamak için başını kaldırdı ve sonra Sylas'a döndü. "O senin, istediğini yap. Artık onu koruyamam." Söylediği tek şey oldu, her kelimesi kırgındı. Ardından Signa'nın vücudunu bıraktı.

Signa dört ayak üzerine düştü, göğsünü tuttu ve Percy bıçağı tekrar indirirken nefessiz kaldı. Saldırmaya fırsat bulamadan Sylas onun önüne geçti ve bıçağı avucunun içine aldı. Percy, vahşi bakışları eşliğinde elini indirmeye çalışırken nefesi kesildi. Bıçağı kıpırdatmaya çalışarak başarısız bir şekilde üzerine bastırıldı. Saplamak için. Bir şey yapmak için. "Bu nedir?" Dudakları titredi, teni kül rengindeydi. "Ne yapıyorsun?" Percy bir açıklama yapmak için Signa'ya baktı, fırtınaya yakalanmış bir yaprak gibi titriyordu.

Sylas bıçağı tutarken tereddüt etmedi. Signa kan akmasını ve acıdan yüzünü buruşturmasını bekledi. Ama eldiveninde bir çizik bile yoktu.

Sanki ciğerlerindeki bütün hava çekilmişti ki, "Bunu böyle yapmak niyetinde değildim," diye fısıldadığını duydu. "Üzgünüm, Küçük Kuş."

Omuzları bulanıklaşıyor, geceye karışıyordu. Signa onun sesindeki kederi anlıyordu çünkü gölgeler ayaklarının etrafını sarmış ve artık Sylas değil, gecenin ölüm meleği olana kadar onu içine çekmişti. Ölüm getiren... Yıldızlar birer birer söndü, ta ki gece siyaha dönene ve tek ışık, karların üzerinde parıldayan ve ayaklarının dibinde eğilen alevlerden gelene kadar. Geceyi içine çekerek aydan aldığı tırpanının ucunu Percy'nin gırtlığına geçirdi.

Ölüm, önünde duruyordu ve Signa nefes alamıyordu.

Onu Thorn Grove'a getiren Sylas olmuştu. Ona adım adım yardım eden oydu. Onu Greys'e, bahçeye, kütüphaneye götürmüştü. Ay ışığında birlikte ata bindiği oydu. Ona, Ölüm'e olan hislerini sorgulatan kişiydi.

Ölüm ve Sylas aynı kişiydi.

Nedenini sormadı. Zaten şu an soramazdı çünkü Gundry hemen arkasındaydı. Tazı artık bu dünyaya ait değildi. Gölgele, Sylas'ın etrafında dolandığı gibi Gundry'nin de etrafında dönerek, tazının ağzını uzatıp dişlerini keskinleştirdiler. Signa'nın kafasından daha büyük pençeleriyle, Ölüm'ün omzuna gelene kadar üç kat büyüdü, nefes nefese ağzından gölgeler damlarken gözleri kan gibi kıpkırmızıydı. Onun aç olduğunu fark etti Signa. O, açtı.

"Seçimini burada yapacaksın." Ölüm onunla tatlı bir şekilde konuşuyordu. İçinde boğulabileceği ballı bir şarap gibi... "Hangi dünya için yaratıldığına karar verdiğin yer *burası*. Sadece iki seçenek var: Kaçmasına izin ver ve onun değişecek bir adam olmasını dile çünkü onu mahkemeye gönderirsen, kesinlikle asılacaktır. Veya..."

"Veya?"

Ölüm, bıçak yarasının çoktan geçtiği omzuna dokundu. Sırtını göğsüne yaslayacak şekilde onu ayağa kaldırdı ve böylece Percy ve Lillian'ın mezarını yakan alevlerle yüz yüze geldi. "Ya da onun hayatını, kendi hayatınmış gibi benimseyip kalan zamanını Blythe'a verirsin. Sen lanetli değilsin, sen bir ölüm meleğisin. Sen gecenin vücut bulmuş hâlisin, ruhların taşıyıcısı. Sen yaşayanlarla ölümler arasındaki köprüsün. Uçmaya hazır, kafese kapatılmış bir kuşsun. Öyleyse kanatlarını aç, Signa Farrow çünkü sen sınırsızsın. Kanatlarını aç ve o zaman nasıl uçacağımızı gör."

Kulağa ne kadar doğru geliyordu. Ne kadar basit, sanki içinde derin ve nabızı atan bir şey, cevabın bu olduğunu biliyordu. Doğru olduğunu.

Sen şımartılacak, narin bir şey değilsin. Ölüm'ün bir zamanlar ona söylediği sözler zihninde tekrar ediyordu. Sen, güneşten daha cesursun, Signa Farrow ve artık yanma vaktin geldi.

Haklıydı. Artık içinde kaynayan şeylerden korkmuyordu ve olduğu kişi için özür dilemeye son vermişti. Signa öylece yanmayacaktı, tutuşacaktı. Ölüm'ün yanında bir yıldızdan daha güçlü parlayacak ve sonunda, kendisine ait olan şeylere sahip çıkacaktı. Bütün bunlar onundu.

Ölüm'e yaslandı ve o gücün içinden geçmesine izin verdi. Damarlarında buz, kalbinde ateş vardı. Endişeleri, korkuları gitmişti çünkü gücün onu tüketmesine izin verdiğinde, bu korkuların hiçbir şey ifade etmediğini anlamıştı. Artık onları sorun etmiyordu. Gecenin hâkimi olacaktı. Ölüm getiren... Bir ölüm meleği... Ve saltanat asıl şimdi başlayacaktı.

"Emin misin?" Kaosun ortasında Ölüm'ün sesi bir okşama gibiydi.

Signa hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Percy'ye değer vermişti, onu sevmeye başlamıştı. Ama şimdi Ölüm'ün yaptığı her şeyin nedenini anlıyordu. Bencil olduğu için insanları neden erken öldürdüğünü anlamıştı. Hepsi Signa'yı korumak istediği içindi.

Signa da Blythe için aynısını yapardı. Elijah için, Thorn Grove için bencil olurdu. Percy seçimini yapmıştı ve şimdi Signa'nın seçimini yapma zamanı gelmişti.

Percy günahları için pişmanlık duymazsa Signa onun günahlarından pişman olmasını sağlardı.

Signa kuzeniyle karşılaştığında, gözlerinde gecenin ta kendisi ve saçlarında ise yıldız ışığı kadar parlak bir gümüşlilik vardı. Konuşmasına gerek yoktu. Sadece altındaki ölü bahçeyi bir kafes şeklinde yükseltme arzusunu düşündü ve dünya, onun iradesine boyun eğdi. Ölü böğürtlenler, karı ve alevleri aştı. Kökleri, Percy'yi yakaladı, Percy'nin tırnakları çaresizlik içinde onları parçalamaya ve kendini kurtarmaya çalıştı. "Beni rahat bırak!" Dikenli ve sarmaşıklı tuzakların arasından ona baktı. Sarmaşıklar, bileklerine dolanarak onu yere sabitledi. "Tanrı aşkına, sen nesen?"

Signa'nın bu sefer bir cevabı vardı. "Ben özgürüm." Sonra Gundry'ye döndü ve cehennem köpeğinin ziyafet çekmesine izin verdi.

KIRK DÖRT

Signa, Percy'nin ruhunun kaderini görmek için beklemedi. Ölümden sonraki hayatı mı seçmişti yoksa Ölüm, Percy'nin ruhunu kendisi için mi almıştı, bunu bilmek istemiyordu. Sırtını bahçenin hemen dışındaki bir ağaca yaslayarak oturdu ve bahçedeki ateş söndüğünde bile giysilerine batan karın acısını ya da ciğerlerinde hâlâ tüten dumanı hissetmedi.

Hepsi bitmişti. Bunca zamandan sonra, Hawthornelar eziyetlerinden kurtulmuş olacaktı. Ya da en azından geri kalanlar... Gerçi Signa bunu düşünmek istemiyordu. Kollarını dizlerinin etrafına doladı, gördüğü ve yaptığı her şeyi sindirmeye çalıştı ve ancak önünde iki solgun, yarı saydam ayak belirdiğinde yukarı baktı.

Lillian onun yanına oturdu, artık o kadar da korkutucu değildi. Ağzının etrafındaki yaralar iyileşiyordu ve gözleri artık o kadar boş değildi. O, bir ruhtan çok bir kadındı. Gökyüzünde dağılan dumanı nemli gözlerle izleyen, genç, kederli bir kadın...

Lillian, "*Teşekkür ederim,*" dedi. Sözcükleri yumuşaktı ve sesi, kullanılmadığı için biraz hırıltılıydı. Sanki nasıl cümle kuracağını hatırlamakta zorlanıyor gibiydi. Signa elini, koluna koyan ruha bakmak için döndü.

Signa onun tereddütlü dokunuşunu hissetti, sanki rüzgârın tenine dokunuşu gibi nazik ve biraz da soğuktu. "Bana teşekkür etmene gerek yok." Sesi düşündüğünden daha sertti. "İkisini de kurtaramadım."

Percy'nin onu salonda döndürürken attığı kahkaha kafasının içinde çınlasa bile seçiminden pişman değildi. Percy'nin kalan yılları, Blythe'a gidecekti; ona borçlu olduğu şey buydu. Ancak kararının duygusuzluğu onu şaşırtmıştı. Ne yapacağına çok çabuk ve çok kolay karar vermişti. Üstelik bir kez bile tereddüt etmemişti.

Signa gerçekten bir ölüm meleğiymiş. Bunun kendisi veya geleceği için ne anlama geldiğini bilmese de artık geri dönüşü yoktu.

Ölüm bahçe kapılarından çıktı, gölgeleri değişip Sylas'ın şeklini ortaya çıkardı. Saçları siyah değil, gümüş rengiydi. Gözleri, onun gözlerindeki ciddiyete kaydı ve bakışlarını kaçırdı. Yakında onunla konuşacaktı ama Lillian buradayken bunun zamanı değildi. Ölüm, bunu anlayarak ensesini kaşdı. İfadesindeki hiçbir şey Percy'nin kaderinin ne olduğunu söylemiyordu. Belki bir gün Signa bunu da sorardı. Ama henüz değildi.

Ölüm, elini Lillian'ın ruhuna doğru uzattı ve yumuşak, dumanlı bir sesle, "Hazır mısın?" diye sordu.

Lillian'ın kaşları çatıldı ve dikkatini, hızla yaklaşan nal sesleri çekene kadar elini kaldırmaya çalıştı. Elijah, vahşi gözlerle atının üstünde belirirken kadın, başını yana eğdi ve hafif bir nefes verdi. Elijah'ın gözleri hemen Signa'yı buldu çünkü dumanın içinden görebildiği tek kişi oydu.

"Bahçe." Elijah'ın, atından inip tökezleyerek kapıya doğru ilerlerken çıkardığı ses, boğulmakla ağlamak arasında bir şeydi.

Lillian ellerini göğsünün üzerinde tutarak kocasına döndü. Kocasına doğru yavaşça adım atıp bir elini sırtına koyarken alt dudağında bir titreme vardı.

Kadının dokunuşuyla Elijah'ın nefesi kesildi. Sırtı kaskatı kesilmiş, gözleri ıslak hâlde Signa'ya döndü ve "O, burada mı?" diye fısıldadı. Her kelimesi kırılıyordu. Her nefesi acı vericiydi. "Karım, burada mı?"

Signa, gerçeklerden kaçmak için on dokuz yıl harcamıştı. Onu farklı kılan her şeyden kaçmak için... Ama artık bu güçleri o kadar da kötü bir şey gibi gelmiyordu. Onlarda da güzellikler olabilir gibi görünüyordu.

Lillian alnını kocasının sırtına yaslayıp kollarını ona dolarken Signa, "Evet," dedi. "Tam burada."

Elijah titreyen elini Lillian'ın sardığı kollara doğru uzattı, vücudu titriyordu. "Senin olduğunu biliyordum. Bunca zaman, hâlâ benimle olduğunu biliyordum."

"*Evet, sevgilim.*" Lillian net bir şekilde konuştu. Sözlerindeki tek tereddüt, zorlukla bastırdığı bir duygu titremesiydi. "*Bunca zamandır seninleydim.*"

Elijah, onu görememesine, muhtemelen duyamamasına rağmen başını bahçe kapısına dayadı ve yaşlar akarken gözlerini kapattı. "Buraya daha iyi bakmalıydım," dedi. "Bu kapıları asla kapatmamalıydım."

Bir esinti, kapıların tamamen açılmasını sağladı. İçeride Percy'den hiçbir iz yoktu. Kar, yanmış ağaçlar ve gecenin karanlığında solmaya devam eden ince dumanlar dışında hiçbir iz yoktu.

"*Öyleyse şimdi aç onları,*" diye fısıldadı adamın ensesine. Bedeninin kenarları kaybolmaya başlamıştı. Signa yapabilseydi, sonsuza kadar kalacağını biliyordu ama zaman yoktu. Ruhu, rüzgârın kendisi gibi esip gidiyordu. "*Onları aç ve bahçemin tadını çıkar. Burayı ziyaret et ve beni düşün.*"

Ölüm bir adım attı. "Geçmek istiyorsan fazla zamanın kalmadı," dedi yumuşak ama kesin bir sesle. Lillian gitmeyi seçse de seçmese de ruhu, bu dünyada daha fazla kalamazdı.

Lillian kocasını daha sıkı kavradı. "*Ben hâlâ seninleyim, aşkım ve her zaman yanında olacağım. Beni görmek istediğinde aşkımızın emaneti olan çocuğumuza bak, orada olacağım. Ona iyi bak, ben oğlumuzu bakacağım.*" Elleri iki yanına düşene kadar uzaklaştı.

Elijah onun yokluğunu hissedebiliyormuş gibi arkasını döndü. "Gitme. Sen buradayken daha iyi olacağım, yemin ederim. Ama kal, Lillian. Gitme. Sensiz nasıl olunur, bilmiyorum."

Lillian gözyaşları arasından gülümsedi. "*O zaman öğreneceksin.*" Kocasına uzun, son bir bakış attı ve sonra Mitra'nın yelesini okşamak için döndü. Ata son bir öpücük kondurdu. Mitra'nın kulakları düştü.

Lillian, Signa'ya “*Bu hayatta mutluydum,*” dedi. “*Onunla birlikte en mutlu olduğum zamandaydım ve bunun hiçbir parçasını değiştirmezdim. Bunu benim için ona söyler misin?*”

Signa başını eğdi, bakışları sıcaktı. O ikisi, Signa'nın, hayatını hayal ederek geçirdiği türden bir aşka sahipti. Mükemmel olmayabilirdi ama doğruydı. Lillian'ın yanında bekleyen Ölüm'ün gölgelerine baktı ve öyle bir aşkın sonsuzluğunun nasıl bir duygu olabileceğini merak etti. “Söyleyeceğim,” diye söz verdi Signa, Lillian ölüm meleğinin elini tutarken Elijah'ın dikkatini çekerek.

Lillian bu dünyadaki son adımlarını atarken Ölüm, Signa'ya son bir kez baktı. *Yakında döneceğim. Ve her şeyi açıklayacağım.*

Signa bunu dört gözle bekliyordu çünkü bulmacalardan bıkmıştı. Ama şimdilik Elijah'a döndü ve nazikçe, mümkün olan en yumuşak sesle, “O gitti, Elijah,” dedi. “Sonunda huzura kavuştun.”

Sonra bahçe kapılarının önünde diz çöküp ağlarken Elijah'a sarıldı.

KIRK BEŞ

Signa ve Elijah ahıra döndüklerinde şafak sökmüştü. Elijah'ın onu bahçe konusunda sıkıştırmaması, içini rahatlamıştı. Henüz Percy'yi ya da Lillian'ın gerçekten gittiğini nasıl bildiğini sormadığı için de... Bu sessizliğin verdiği huzur anından memnundu. Güneş doğmadan hemen önce yatağına girme fırsatı bulduğu için de memnundu.

Ölüm'ü daha görmeden hissetti, kemiklerine işleyen o tanıdık soğuğu... Gözlerini açmasına ve dikkatini toplamasına neden olan o buz gibi soğuğu...

Gölgelerle kaplı hâliyle gelmemişti. O, tanıdığı seyiş çocuğuydu ve yanında tazısı da vardı. Gundry, Signa'ya bir kez baktı ve yatağına atladı, ayaklarının dibine kıvrılmadan önce birkaç kez daire çizdi.

“Benimle konuşmak istemezsen anlarım,” dedi Ölüm. Yoksa artık ona Sylas mı demeliydi? “Ama sormaya hazırsan, sorularına dürüstçe cevap vereceğime söz veriyorum.”

Elbette sormaya hazırды. Kafasında dönen milyonlarca soru vardı. İlk sorusu, “Ne zamandır Thorn Grove'dasın?” oldu. “Bu maskaralığı ne zamandır devam ettiriyorsun?”

Başını aşağıda tuttu. Signa şakaklarını ovuşturduğunda yüzünü buruşturarak, “Hiçbir zaman tam anlamıyla Thorn Grove'da bulunmadım,” diye itiraf etti. “Buradaki herkesin bildiği

kadarıyla, Sylas Thorly hiç var olmadı. Senden başka kimse beni göremez.” Ölüm, yatağın kenarına, Gundry’nin yanına oturdu ama Signa, onu ayağıyla dürtünce hemen ayağa kalktı. Onu bir an bile rahat bırakmaya niyeti yoktu.

Cevabı sindirmek için zamana ihtiyacı vardı ve geçen haftalarda olanları düşünürken Ölüm’ün merakla beklemesine izin verdi. Elijah onu Magda teyzenin evinden alması için bir araç gönderdiğinde, kan bağı olmayan genç bir adamla seyahat etmesini kesinlikle tuhaf bulmuştu. Tren istasyonunda da kimseyle iletişim kurmadan önden yürümüş ve onun yetişmesini beklemişti. Üstelik Thorn Grove’daki her şey garipti ve Sylas’ın kaba olduğunu düşünmüştü. “Trendeki şekerlemeler,” dedi yüksek sesle, adamın onları nasıl yuttuğunu hatırlayarak. Büyük ihtimalle onları ilk kez tatmıştı. “Elijah bana bunları hediye edecek birine benzemiyor.”

Sylas, gölgelerinin altında bir sandalye oluşturmaya izin verdi. O kadar rahattı ki Signa doğruluncaya kadar dik dik baktı. “Kendime hâkim olamadım. O gün seni aldığımda çok kızmıştım, Signa. Yarı aç görünüyordun.”

Öyleydi ama bu, onun tüm yalanları için minnettar olması gerektiği anlamına gelmiyordu. Ondan sonra onu bahçeye götürmüştü. Sırf Ölüm olarak görünüp onun içeri girmesine yardım edebilmek için kaybolduğu yere... Greys’e ve kürüphaneye girmesinde ona yardım eden de oydu. İster Sylas gibi görünsün ister gölgelerden yapılmış olsun, her adımda yardım etmek için oradaydı. Fakat... “Bana gerçekten yardım ediyor muydun?” diye fısıldadı. “Yoksa başından beri gerçeği biliyor muydun?”

Ayın parıltısı altında gözleri artık karanlık ve dumanlı değildi. Saçları gibi gözlerinde de yıldızların ışığı vardı. Yine de içlerinde hâlâ bir karanlık vardı, sanki dönen galaksiler o gözlerin içinde yuva yapmış gibiydi. Signa o zaman bunun, onun gerçek benliği, asla kimseye açıklamadığı yüzü olduğunu anladı. O, hiç görmediği kadar güzeldi. “Eğer herhangi bir noktada gerçeği bilseydim, sana söylerdim.” Kesin ve ciddi bir cevaptı. “Blythe’ı kaybetmeni

asla istemedim. Başka birini kaybetmeni asla istemedim. Lillian öldüğünde kendisini kimin öldürdüğünü bilmiyordu, bu yüzden ben de bilmiyordum. Bunu bulmak sana bağlıydı. Harika bir iş çıkardın, Signa. Bir hayat kurtardın.”

“Evet ama bunu yapmak için bir tane almam gerekti.” Signa kelimeleri yüksek sesle söylese bile, istediği etkiyi yaratamadı. Hawthorneleri iyileştirmek niyetindeydi ama yine de Elijah’tan bir çocuğunu almıştı. Öyle olsa bile suçluluk hissetmiyordu. Percy’nin ölümü ona göre adildi ve karşılığında Blythe uzun ve sağlıklı bir hayat yaşayacaktı.

Kazanılan bir can için alınan bir candı ve ceset yoktu. Belki de Hawthornelerin Percy’ye ne olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Signa aniden, “Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum,” dedi. “Beni kandırmak için değilse neden bu *formu* kullanıyorsun?”

Ölüm bir heykele benziyordu. Çenesini sıkarken loş ışık, yanaklarının kıvrımlarına derin oyuklar açıyordu. “Aptal olmadığını biliyorum, Küçük Kuş. Seninle alay etmeye hiç niyetim yoktu, kendimi neye bulaştırdığımı ya da oynadığım oyunu çok geç olana kadar fark etmemiştim. Bunun için özür dilerim. Ama sebeme gelince... Bunun sadece kim olduğunu keşfetmene yönelik bencil bir arzudan kaynaklandığını kabul ediyorum. Sana zaten söylediğim gibi, varlığımın tamamını seni bekleyerek geçirdim. Konuşabileceğim birini bekliyordum. Hissedebildiğim birini... Onun sen olduğunu anladığımda... Seni tanımam gerekiyordu.”

“Sonra benden yardım istedin,” diye devam etti. “Ben de senin yanında olmak istedim. Ama benden korktuğun için bildiğin formda sana yardım edemeyeceğimi biliyordum. Bir keresinde benden nefret ettiğini söylemiştin, ben de Syllas olarak kaldım. Sadece seni Thorn Grove’a götürmek için değil, seninle zaman geçirmek ve damgalanmadan sana yardım etmek için. Korku olmadan. Sana gölgelerimle yaklaşıyordum, yardımımı asla güvenmezdin.”

Ölüm haklıydı ve bu yalana kızsada da Signa’nın bir yanı rahatlamıştı. Blythe hâlâ hayatta olduğu için ve hangi formda olursa olsun onunla kaldığı için rahatlamıştı. Önemli olan tek şey buydu.

Ayağa kalktı ve elini tuttu. “Senin gibi doğmadığım ve hiçbir zaman insan olmadığım için neler yaşadığını anlıyormuş gibi davranmayacağım ama attığın her adımda burada olacağım, inanıyorum...”

“Neye inanıyorsun?”

Yıldızlar, onun gümüş gibi parlayan gözlerinin ardındaki bir ruvaldı. “Beni isteyeceğine inanıyorum.”

Ölüm ona bir keresinde insanların kaderlerinin önceden belirlendiğini söylemişti ve sonunda kendi kaderinin yüzüne gülüp gülmediğini merak etti. O kadar uzun süre direnmişti ki. O kadar uzun süredir bu yanıla mücadele ediyordu ki ve ah, ne kadar da bitkin düşmüştü. Rol yapmaktan bıkmıştı. Kendini iyi ve bütün hissettiren her şeyden kaçarken olmadığı biri gibi davranmaktan bıkmıştı. Sorulardan, bulmacalardan ve tahminlerden bıkmıştı.

O sadece... *Kendi* olmak istiyordu.

Artık kim olduğunu biliyordu ve artık saklanmayacaktı. O, ölüm meleğiydi; o, Ölüm'dü ve o karanlık, onun eviydi. O, onun eviydi.

Parmaklarını onunkilere doladı. “İkimiz de bir daha asla yalnız olmayacağız.”

KIRK ALTI

Blythe, yavaş yavaş iyileşiyordu.

Bu, Signa'nın kimse için dilemeyeceği bir kaderdi. Blythe günlerini, yatağında kıvrılmış, ince nefesler ve bulanık bir görüşle acı çekerek geçirdi. Solup gitmekle geçen geceler, kırılğan kemiklerin üzerine gerilmiş deri, hiçbir şeyi saklayamıyordu. Signa ve Elijah, bazen hikâyeler anlatarak onun baş ucunda sırayla otururlar. Bazen Blythe'in daha iyi günleri hakkında sohbet ederler bazen de Signa, Blythe uyurken, sadece sabırlı olmaları gerektiğine güvenerek sessizce oturup odanın bir köşesine dalıp giderdi.

Blythe sonunda iyileşmeye başladı. Kusması iki hafta içinde durdu ve bir kış sabahı, penceresinden kar yağışını izleyebilmek için yataktan kendi başına kalkmayı başardı. Yeni doğmuş bir tay gibi, güçlkle dik durabiliyordu. Ancak Signa'nın yalnızlık dolu hayatında öğrendiği bir şey varsa o da sabırdı ve ailesinin eski evi Foxglove'a dönmek için hazırlanmayı beklerken zamandan başka hiçbir şeyi yoktu.

Blythe ilk birkaç ay yardıma ihtiyacı olduğu düşüncesini pek hoş karşılamadı. Signa'nın artık yirmi yaşında olduğu ve mirasını aldığı için acele edip gitmesi konusunda sık sık ısrar etti. Yardım istemediği konusunda netti, buna ihtiyacı yoktu. Ancak Signa o zamana kadar Blythe'in sözlerinin boş laftan ibaret olduğunu öğrenmişti ve hayatının büyük bir bölümünü birinin yanında olmasını dileyerek geçirdiği için Blythe'in yanından ayrılmayı

reddetti. Yavaşça ona kilo aldirmek ve gücünü yeniden kazandığını görmek uzun zaman aldı ancak baharın başlarında Blythe yeniden yardımsız yürümeye başladı.

Elijah, dikkatle izlediği kızı için daha mutlu olamazdı. Thorn Grove'daki partiler tamamen sona ermiş, yerini bahçede birlikte geçirilen zamanlara bırakmıştı. Signa, her sabah kahvaltıda baba ile kızın masaya terlikleriyle gelip o sırada hangi aromalı çöreğin daha lezzetli olduğuna dair detaylı açıklamalarda bulunduklarını görmeseydi, onların bu kadar benzer olduğunu asla tahmin edemezdi. Bir sabah Blythe, Warwick'ten, Elijah ve Blythe'in bir sonraki çayları için nasıl limon, gül ya da çikolatalı çörek yemekleri gerektiği konusundaki gevezeliklerini dinlerken aşçıyı çağırmasını istemişti.

Artık o kadar keyiflilerdi ki, Signa'nın buna alışması biraz zaman almıştı. Sanki biri Thorn Grove'a bir süpürge atmış da örümcek ağlarını ve karanlığı süpürmüş, perdeleri çekip ışığın içeri süzülmesine izin vermiş gibiydi.

Tıpkı Signa'nın Percy'i ve kaderini düşünmediği bir gün olmadığı gibi onların da Lillian'ı düşünmedikleri bir gün bile yoktu. Blythe ve Elijah kalplerini daha yeni yeni onarıırken tekrar paramparça etmek istemediği için bu bilginin yükünü kendine sakladı. Percy de Lillian da Thorn Grove'dan gitmişti ve asla geri dönmeyeceklerdi.

Thorn Grove'da hayat iyi yönde değişiyordu ama Signa'nın halletmesi gereken bir şey daha vardı.

Marjorie bir öğleden sonra dönmüştü. Onu hiç aramamışlardı ama oğlunun kaybolduğu haberini duyunca bazı cevaplar aramaya gelmişti. O ve Elijah kendilerini ofise kilitlemişlerdi ve Signa kulak misafiri olmak için elinden gelenin en iyisini yapsa da Warwick tarafından kovulmuştu. Sonrasında Marjorie eski yatak odasına girerken Signa koridorlarda volta atarak sabırsızlıkla onu bekledi. Kapı açılincaya ve Marjorie kollarında bir bavulla karşısına dikilinceye kadar ayaklarının ucunda zıplayarak kapının yanında oyalandı.

Marjorie ona baktı ve dudakları gerildi. “Merhaba, Bayan Farrow.”

“Günaydın, Bayan Hargreaves.” Signa’nın söylemeyi planladığı her şey bir anda kafasından uçup gitti. Garip bir sessizlik içinde öylece kalakaldı, elleri endişeyle önünde kenetlenmişti. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Marjorie artık Signa’nın bir zamanlar tanıdığı asil mürebbiye değildi. Bunun yerine, bu konuşmadan kaçmak için muhtemelen her şeyini verebilecek, gözlerinin altında koyu halkalar olan bir kadındı. Signa onu suçlamadı ama Marjorie iç çekip Signa’yı içeri davet ettiğinde rahatladı. Odası boştu. Signa’ya sarı, çiçek desenli bir sandalyeye oturmasını işaret etti ve sonra karşısına oturdu.

“Güvende olduğunu gördüğüme sevindim,” dedi Signa “Seni uzun süre aradık.”

“Farkındayım.” Marjorie’nin sesi soğuktu ama Signa sesinde sertlik olmadığını görünce rahatladı. Çok fazla sevgi de yoktu ama Signa bununla yaşayabileceğini düşündü. “Sadece Percy’den haber almaya ve eşyalarımı toplamaya geldim. Söyleyecek bir şeyin varsa acele etsen iyi olur.”

Signa sözlerini toparlamak için derin bir nefes aldı. “Sana bir özür borçluyum. Blythe’ı güvende tutmak istedim ama seni suçlamadan önce ihtiyacım olan kanıtlara sahip değildim. Üzgünüm.”

Marjorie, ifadesinde hiçbir yumuşama olmasa da kızın özrü-nü, başını sallayarak kabul etti. “Her şey yolunda. Hawthorne-lara olan sevgine hayranım ve ikimiz de bunun asılsız bir suçla-ma olmadığını biliyoruz.”

Signa alt dudağını ısırды. Marjorie haklıydı ama masum ol-masına rağmen parmak uçlarında belladonna lekesi vardı.

Marjorie, “Sen, beni suçlamadan hemen önce böğürtlenleri buldum,” dedi.

Signa yapbozun son parçasının önünde durduğunu hissetti. Percy hakkındaki gerçeği kimseye söylememiştir. Bunun yerine, soran herkese o gece onu bahçede hiç bulamadığını ve bahçeyi kimin ateşe verdiğini asla görmediğini söylemiştir. Percy'nin, birinin onu öldürmeye çalıştığından korkarak kaçtığını ve bunda, babasının Greys'i satma planına duyduğu öfkenin de etkisi olduğunu söylemiştir. Thorn Grove'da gecelerini bilinçaltında uyuyan her kulağa hikâyeyi fısıldayarak geçiren Ölüm'ün yardımıyla, malikânedeki herkes yeni gerçeklikle yüzleşmiştir. Çalışanların büyük bir kısmı, yemeğe zehir koyan kişiyi ortadan kaldıracak umuduyla işten çıkarılmıştı ve Signa ayrılıklar konusunda kendini suçlu hissetse de Ölüm herkesin uygun pozisyonlara girmesini sağlamak için gözünü çalışanlardan ayırmıyordu.

Blythe iyileşmeye başladığında Signa, Elijah'ın failden kesin olarak kurtulduğuna inanmasını sağladı. Soruşturma başlatan yetkilileri uyarmıştı ancak herhangi bir kanıt veya itiraf olmadan dava yavaş yavaş kapanacaktı. Elijah, kesin bir sonuca varmamaktan memnun olmasa da konuyu açmaktansa Blythe ile vakit geçirmeyi daha çok önemseydiğini açıkça belirtmişti.

"Demek belladonna böğürtlenlerinin Percy'ye ait olduğunu biliyordun..." dedi Signa, bu sözlere cevap vermeye hiç niyeti olmayan Marjorie'ye.

Marjorie'nin kızıl saçları ensesinde toplanmıştı ve yorgun gözlerinin altındaki deride çilleri vardı. O anda oğluna o kadar çok benziyordu ki Signa'nın midesi bulandı.

"Onları nerede bulduğumu asla söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu." Benzerliklerine bir an daha bakamayan Signa arkasını döndü. "Onun olduğunu biliyordum. Bunu bilen tek kişi benim ve buna bu şekilde devam etme niyetindeyim. Hawthornelerin başka bir kalp kırıklığına tahammülü yok."

Marjorie'nin rahatlaması, bir yutkunma ve hızlı bir nefes verme biçiminde geldi. "Neler olduğunu anladığımda düşüncelerimi toplamak veya yapacak en iyi hareketin ne olduğuna karar vermek için bir dakikam bile olmadığını lütfen anla. Onunla konuşmak istedim. Yapabilseydim, onu kurtarırdım. O, benim oğlum ve düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Zaman, Blythe'in sahip olmadığı bir lükstü." Signa eteğini avuçlarına alıp sıktı. "Yanılmışım ama sen tereddüt edince harekete geçtim ve bu yaptığım, Blythe'in hayatını kurtaran şeydi. Seni suçladığım için üzgünüm, gerçekten. Ama önümdeki seçeneklerle yapabileceğimin en iyisini yaptığımı da lütfen anla."

Elbisesini düzeltirken Marjorie'nin alnındaki bir damar zonkladı. "Elijah, bana Percy'nin gittiğini söyledi." Söylemek istediği daha çok şey vardı. "Oğlum geri dönecek mi, Bayan Farrow?"

Signa, Blythe için Percy'nin yıllarını *çalmaya* karar verdiğinde olduğu gibi, şimdi çenesini kaldırıp Marjorie'nin gözlerinin içine bakarken de kendinden emindi. "Bir daha asla Thorn Grove'a dönmeyecek. Bundan eminim."

Marjorie gözleri nemli ve kararlı bir şekilde ayağa kalkmadan önce bir nefes bile beklemedi. "O zaman gitme vaktim geldi. Yakalamam gereken bir tren var. Bu yerden uzakta yeni bir hayata başlamamın zamanı geldi."

Signa o zaman Percy'nin Marjorie'ye karşı olan gerçek hislerini sonsuza kadar kendine saklayacağına yemin etti. Yalan söylemek daha iyiydi, değil mi? Marjorie'nin onu sevdiğine inanmasına izin vermek için yalan söylemek en iyisiydi. "Öyleyse sana iyi bir hayat diliyorum," dedi Signa başını hafifçe eğerek. "Umarım, muhteşem bir yere gidersin."

Marjorie başını salladı ve Thorn Grove'un kapılarından çıkıp gözden kayboldu.

Signa koridora çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce boş odaya son bir kez baktı. Yapbozun son parçası da yerine oturduğuna göre onun için gerçekten devam etme zamanı gelmişti.

İyi idare ettin.

Ölüm onun arkasında belirip kollarını onun beline doladığında, tanıdık bir ürperti kollarından yukarı ve sırtından aşağı aktı. Kendini onun dokunuşuna bırakarak rahatlığıyla uyustu. “İzliyor muydun?”

“Casusluk yapmak için değil,” diye yanıtladı yüksek sesle, sözleri onun kulağına değsin diye eğildi. Ölüm’ün tutuşu sıkılaştı, dudakları boynuna küçük öpücükler konduruyordu. Signa koridordan geçen birine nasıl görünebileceğini belli belirsiz merak etti ama umursayamadı. Ölüm, gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla geri çekildi. “Bunu senin odana taşımaya ne dersin?”

“Bu yüzden mi buraya geldin?” Elini tutarak onunla alay etti. İki kez sorulmasına gerek yoktu. Bütün hafta boyunca penceresini açık bırakıp, çarşaflarının altına girerek onun kendisine katılmasını beklemişti. Ama Ölüm, her gece daveti görmezden gelmişti.

Etrafına gölgeler düşerken Ölüm’ü odasına götürdü ve o, gümüş saçları ve gözlerinde galaksiler olan genç bir adamdan başka bir şey değildi. Ölüm, Signa’nın çene çizgisi boyunca boynunu öptüğünde kız memnun bir şekilde içini çekti ama bu öpücük dudaklarına ulaşmadan geri çekildi.

Signa, “İstemiyor musun? Durabilirim, eğer...” dedi.

“Signa Farrow, bu durdurmak istediğim son şey. Ama konuşmamız gereken bir şey var.” Yatağın kenarına oturdu ve şefkatli sözler durumu bir şekilde daha iyi hâle getirebilirmiş gibi, “Bundan sonra birbirimizi görmemiz daha zor olacak,” diye fısıldadı.

Signa, onun yanına oturdu ve bacaklarını altında kavuşturdu. “Ne demek istiyorsun?”

“Blythe iyileşiyor demek istiyorum,” dedi. “Cinayeti çözdün ve Thorn Grove iyi. Beni ancak dünyalarımız arasındaki perde kalktığında ve ölüm, yakınlarda beklerken görebilirsin.”

“Ama belladonna böğürtlenleri bende,” diye karşı çıktı Signa. “Seni istediğim zaman görebilirim.”

Ölüm, kızın bir elini tutup iki elinin arasına aldı. “Bazen olabilir. Ama hayatını geçirdiğin başka bir kafes olmayacağım, Küçük Kuş. Sırf beni görmek için böyle şeylere ihtiyaç duymanı istemiyorum.”

“Ama seni görmek *istiyorum*.” Midesindeki korku giderek artıyordu. “Ne öneriyorsun?”

Endişesi o kadar aşikârdı ki adam ona daha da yaklaştı ve omzuna dokundu. Ölüm, “Bir gün aramızda hiçbir engel olmadan birlikte olacağız,” diye söz verdi. “Ve o zamana kadar birbirimizi görmeye devam edeceğiz, her zaman olduğu gibi yollarımız keşşicecek. Ama senin yaşamayı istiyorum. Bu dünyadaki günlerin için pişman olmanı değil, onlara sevgiyle bakmanı istiyorum.”

Bu hayata ve kaderinin, başarmak için onca zaman harcadığından çok farklı olduğunun bilgisine daha yeni alışmıştı. Sadece kendisinin en karanlık yanlarını benimsemiş, *onu* kucaklamıştı ve şimdi o... Ne istiyordu? Onu kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyordu? Signa, “Eğer benim için istediğin buysa beni bir daha bırakmayacaksın,” dedi sertçe.

“Bu, benim seçimim değil.” Elini sıkıca sıktı. “Seni her gün göremeyeceğim ve bu konuda gerçekçi olmak istiyorum. Sırf birlikte beş dakikamız olsun diye o böğürtlenleri yemene izin vermeyeceğim.” Signa, ona küfretmekten başka bir şey istemeyerek elini çekti. Ama o kabaran duyguyu bastırdı çünkü bunun için daha sonra zamanı olacaktı.

“Ben zaten seni seçtim.” Sesi, çelik kadar sertti. “Şimdi sakın politik olmaya kalkışma. Bu, büyük bir dünya ve eminim ki birbirimizi bulmamızın yolları olacak.”

“Olacak,” diye onayladı. “Ama tanıdığın herkes gittiğinde ben hâlâ burada olacağım, Signa. Bu, benim için de kolay değil, seninle olmaktan başka hiçbir şey istemedim. Beni istemenden başka... Ama ölümlerin dünyasına, yaşayanlarınkinden zevk almayı unutacak kadar odaklanmanı istemiyorum. Anlıyor musun?”

Signa anlamıştı, hem de gayet net. Ancak Signa'nın sevmeye başladığı başka bir kişiden vazgeçmeye niyeti yoktu. "Hayatımı yaşayacağım," dedi ona, "ve o kayıp anlarda seni bulacağım. Kararlarım bana ait ve benim karar verdiğim şey, bunu çözmenin bir yolunu bulacağımız. *Deneyeceğiz*. Bu arada ben de kalan zamanımı değerlendirmek istiyorum."

Signa yatakta kıpırdanırken Ölüm yutkundu. Şanslıydı ki üzerinde hâlâ çay partisi elbisesi vardı: korsesiz, kendi kendine kolaylıkla çözebileceği bir elbise. Gözleri sessiz bir soruyla onun kilere kaydı ve Ölüm onu kucağına oturtmak için döndürerek karşılık verdi. "Emin misin?" diye sordu. "Birbirimizi tekrar görmemizin biraz zaman alabileceğini bilmene rağmen mi?"

"Emin olduğum tek şey sensin." Ellerini, elbisesinin bağcıklarına götürdü ve parmaklarını vücudunda gezdirdi. "Bir yolunu bulacağız." Ölüm, parmaklarını ipek bağcıkların arasından kaydırıp çözdüğünde Signa, gözlerini kapadı ve boynundan kalçalarına kadar uzanan o parmakların teninde yarattığı hissi ezberlemeye çalışarak elbisenin, üzerinden kaymasına izin verdi. Bir an sonra göğsünü onunkine bastırdı. Başparmağı, kalçasının iç kısmında nazik daireler çiziyordu.

Ne kadar uzun sürerse sürsün onu beklerdi ve ne zaman şüpheye düşse ya da ne zaman özlese onu çarşafın üzerine yatırdığı o anı ve gecenin kendisini nasıl tükettiğini hatırlardı.

SÖN SÖZ

Signa günlerce her yerde Ölüm'ü aradı. Artık Ölüm, geceleri ona gelmiyordu. Sylas hiç var olmamış gibiydi, onun yerini başka bir seyis çocuğunun aldığı ahırda Mitra'yı ziyaret ettiğinde de Ölüm, yanına gelmedi. Düşünceleri vücuduna baskı yaptığında ya da kanıyla birlikte uğuldayan gücü arzuladığında bile Ölüm ona gelmiyordu. Şimdi orada, Thorn Grove'daki dansçılar ve dedikoducular arasında da değildi. Yıldızlı duvarların önünde onun siyah takım elbisesini aradı. Gözleri, misafirlerin arasında şeytan boynuzlu maskesini görmeyi bekliyordu. İlk takdiminden bu yana her partide olduğu gibi, ensesinde toplanmış saçlarıyla ve omurgası üşümek yerine sıcacık olduğunda huzursuzlanmış ve şampanya kadehinin kenarından onu aramıştı.

Seni görmek istiyorum. En azından onunla hâlâ iletişim kurabildiği için mutluydu. Her ne kadar sinir bozucu olsa da o hâlâ bir ölüm meleğiydi ve nereye giderse gitsin, Ölüm'ün onu takip edeceği kesindi. Signa, Thorn Grove'daki hayatından ve onun parçası olanlardan oldukça memnun olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Hayatının düzene girmesinin vakti gelmişti.

Cevabı bal gibi bir sesle geldi. *Bir veba salgını mı başlatayım? O zaman sık sık görüşürdük.*

Signa homurdandı ve şampanyasından bir yudum daha aldı. Onu iyi vakit geçirmekle tehdit etmemesi için uyarmak üzereydi ki, arkasından derin bir ses geldi.

“Sizi yeniden görmek bir zevk, Bayan Farrow.” Dört ay önceki Noel balosundan beri Lord Wakefield’dan haber alamamıştı, söz verdiği son valsini kaçırmıştı. Her ne kadar gözlerindeki parıltı onun yanıldığını işaret etse de ilgisini kaybetmiş olmasını umuyordu. Yine de tüm talipler gibi, onu ne kadar erken korkutursa tek arkadaşı gecenin kendisi olan gerçek bir kız kurusu olarak hayatına o kadar çabuk başlayabilirdi.

Ancak o gece, o ve Everett’in kendilerini yeniden tanıtmaktan başka çareleri yoktu. “Babamı tanıştırmama izin verin,” dedi. “Majesteleri Bernes Dükü Julius Wakefield.” Everett’in yanında her noktasıyla kendisine benzeyen bir adam duruyordu. Derin bakan gözleri ve geniş omuzları ile Signa’dan tam bir baş kadar daha uzundu. Adamın, tenini ürperten bir havası vardı çünkü ona bakışı, birinin bir gösteri atını bahse girmeden önce nasıl inceleyebileceğini hatırlatıyordu.

Ona böyle bakan birine reverans yapma fikri bile tüylerinin diken diken olmasına yetiyordu. Yine de reverans yaptı çünkü bu adam, Greys’in yeni sahibiydi ve gelecek ay Hawthornelarla kârı paylaşacağı bir anlaşmayla kontrolü ele alacaktı. Anlaşma yapıldığından beri Elijah koridorlarda dans ediyordu. Byron bile karar konusunda beklendiği kadar huysuz değildi. Hâlâ para alıyor olacaktı ve ailesiyle sonsuza kadar ilgilenilecek, üstelik statüsü de istediği gibi kalacaktı. Byron’ın, artık bir aileye sahip olmayı planladığı, balo salonunda kur yapmasından belli oluyordu.

Everett ve babasıyla olan bu olay, satışın bir kutlaması olduğu için Signa dilini ısırdı ve Elijah’ın hatırı için başını Lord Julius’a eğdi. “Sizinle tanışmak bir zevk, Majesteleri,” dedi titrek bir sesle. Adam, elini Everett’in bir omzuna koymadan önce Signa’yı çok uzun bir süre incelemeye devam ettiğinde Signa, gülümsemesini sürdürmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Ancak o zaman, görünüşe göre Signa’yı yeterince değerli bulan Dük sırtıttı. “O zevk tamamen bana ait, Bayan Farrow. Oğlum bana sizden çok bahsetti. Annenize çok benziyorsunuz,

biliyor musunuz?” Sözlerinin sert bir yanı vardı. “Gözleriniz çok sıra dışı olsa da.”

Signa şampanya kadehinden bir yudum aldı. “Gerçekten çok sıra dışı, Majesteleri. Çünkü onlarla ruhları görebiliyorum.” Dudaklarının nazlı bir sırıyla kıvrılmasına izin verdiğinde, Julius güçlü bir kahkaha attı.

“Tüm eğlenceyi kaçırdım mı?” Arkasında, kahkahalara kapılan Elijah belirdi. Neredeyse gözleri parlıyordu. “Dük’ü büyüleyeceğiz, değil mi, Signa?”

Julius, “Yeğeniniz, iyi bir genç kadına benziyor,” dedi. “Daha azını beklediğimden değil. Everett’im ondan oldukça etkilendi.”

Everett utancından bir su birikintisine dönüşmeye ve sonsuza dek yeryüzünde kaybolmaya hazır görünüyordu. Yanakları sıcak ve boynu nemli olan Signa, ona katılmaya hazırdı. İkisi yaldızlı duvarlara ve kristal avizelere, yere, dansçılara ve birbirlerinden başka her yere baktılar.

Utancıtan ölürsem, bu gece beni rahatça ziyaret edebilir misin? diye sordu Signa, her zamanki gibi sessiz kalmayı seçmiş olan Ölüm’e.

Elijah, Tanrı ruhunu korusun, durumu hemen fark etti ve Julius’un dikkatini Everett ve Signa’dan uzaklaştırdı. “Sanırım kadeh kaldırmaya hazırlanmamızın vakti geldi. Benimle gel de önce kendimize bir içki daha alalım.” Julius’u kalabalığın içine soktu, böylece Everett ve Signa tek başlarına duruyor, ikisi de yere bakıyor ve utançlarını daha fazla artırmayacak kelimeler bulmaya çalışıyordu.

“Ne sürükleyici bir sohbet,” dedi Everett, boğazını temizleyip ensesini kaşıyarak.

Utangaçlığı o kadar tatlıydı ki Signa gülümsedi. “Nasılsınız, Lord Wakefield? Son konuşmamızdan bu yana biraz zaman geçti.”

Onun güleceğini ve çekingen davranacağını tahmin ederken adam derin bir kafa karışıklığıyla cevap verdi: “Kesinlikle öyle. Yine de -ve bu kadar cüretkâr olduğum için beni bağışlayın- Noel balosunun olduğu o gece benimle bir daha dans etmek için dönmeyince, ilgimin... karşılıksız olduğunu düşündüm.”

Haklıydı çünkü Everett'le dans etmek güzel olsa da Ölüm'ün yanında dans etmekle kıyaslanamazdı. Yine de Everett nazik bir kadındı ve Signa, onu incitmek istemiyordu. "Özür dilerim. Gece- nin heyecanına yenik düştüm ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Ne yazık ki Everett, mesajı tam olarak anlamadı ve gözleri parladı. "O zaman bu gece benimle dans edin."

Signa nasıl hayır diyebileceğinden emin değildi. Telaşa kapıldı ve vicdan azabıyla ona dans kartını uzattı ve Everett hemen bir değil iki yeri doldurdu. Daha sonra, onu nazikçe hayal kırıklığına uğratmanın bir yolunu bulması gerekecekti. Ama bu gece için, Ölüm'ün ilgisini çekmemeyi umuyordu.

Ancak Eliza Wakefield çok dikkatliydi. Signa bunu fark ettiğinde Eliza bakışlarını hızla başka tarafa çevirdi ve dikkatini, etrafındakilerin söylediği her şeye gülmeye verdi. Signa köşesine sindi. Eliza ya da o fare arkadaşı Diana ile konuşmak zorunda kalmamayı ummuştu çünkü ikisiyle de çay içmeyi iki kez reddetmişti. Ama Eliza'nın elinde salladığı iğrenç çay bardağı altlığına benzeyen yelpazesi göz önüne alındığında, onu görmemek imkânsızdı.

Everett onun Eliza'ya baktığını anladı ve alnını kırıştırdı çünkü Signa'nın yüzünde saklayamadığı oldukça hoşnutsuz bir ifade vardı. "Bir sorun mu var?"

Signa, başını iki yana salladı. "Eliza'nın elbisesine hayran kaldım. O kadar güzel bir şey ki, o kadar parlak ve... sarı ki."

"Babam onun cesur bir şeyler giymesinin akıllıca olacağını düşündü. Sanırım onun evlendiğini görmek için can atıyor. Bütün hafta beyefendilerden telefonlar aldı. Sanırım yakında Sör Bennet'la sözlenecek." Balo salonunun karşısındaki bir adama ihtiyatlı bir şekilde başını salladı. Signa bir şey söylememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Sör Bennet çekici olmayan bir adam değildi ama oldukça yaşlıydı, saçları kırılaşmıştı ve gözlerinin çevresi kırış kırıştı. Omuzları düşüktü ve yürürken biraz kamburdu.

"Pek genç bir adam sayılmaz," dedi Everett, Signa'nın tek kelime etmesine gerek kalmadan ne düşündüğünü tahmin ederek, "ama çok saygıdeğer. Ona iyi bir hayat verecektir."

Eliza'nın amacının önümüzdeki birkaç yıl içinde zengin bir dul olmak olduğunu varsayarsak, kesinlikle ona iyi bir hayat sunardı. Her şeye rağmen Signa başını sallayarak onaylamak için elinden geleni yaptı. Eliza henüz çok gençti ve neden bu kadar acele ettiğini sormak üzereydi ki... Göz kamaştırıcı bir ipekten yapılmış, üzerine oturan bir korsesi olan mavi, güzel bir elbise gözüne takıldı. Blythe'in etekleri balo salonunun zeminini süpürürken bir prenses gibi görünüyordu. Bakışların ve adının fısıldanmasının tadını çıkarıyordu, sanki onlara yarı açmış gibiydi. Bronz teninde yine gençlik vardı. Canlı gözlerindeyse bir parıltı.

Blythe, Signa'nın ona baktığını görünce gülümsedi ve kuzeninin elinden tutmak için yanına geldi. "Ah, bu harika," diye mırıldandı, şekerleme ve şampanya tepsilerine bakarak. Signa'yı Everett'ten çalıyor olması zerre kadar umurunda değildi.

Everett boğazını temizledi. "İyi akşamlar, Bayan Hawthorne."

"Ah, merhaba, Everett." Blythe, ona bu kadar gayriresmî bir şekilde hitap edilmesine şaşırdığını görecektense kadar uzun süre bakmadı. Bunun yerine balo salonunda dolaşan muhteşem elbiseleri içindeki tüm kadınları inceledi. Signa, Blythe'in diğer kadınları gözlemlemesini izlerken partinin üzerine, parıldayan bir örtü çekilmiş gibiydi. Her şey bin kat daha güzel hissettiriyordu. Signa, kuzenini korumak için dillendirilmemesi gereken birçok şey yapmıştı ama buna değmişti. Kesinlikle her şeyiyle buna değmişti.

Blythe'in aç gözleri kalabalığı taradı ve onlara doğru gelen bir kadına, Charlotte'a takıldığında parladı.

Signa'nın göğsü sıkıştı. Son birkaç ayı Charlotte'tan ve onun sorgulayan gözlerinden uzak durarak geçirmişti. Yangının olduğu gece ormandaydı ve Percy hakkındaki hikâyesine inanmayacak biri varsa o da Charlotte'tı.

"Blythe, iyi olduğunu gördüğüme sevindim," dedi Charlotte, şakayık pembesi ipek elbisesinin içinde her zamanki gibi ıslıl ıslıl ve güzeldi. Blythe'in elinden tuttu, gülümsemesi ince ama içten-

“Abin bu akşam gelebildi mi?” Fakat sorusu Blythe’a olmasına rağmen Charlotte’ın gözleri, Signa’ya kaydı.

Blythe, neşesi kaybolmuş bir hâlde, “Ondan henüz bir haber almadık,” dedi. “Gerçi yerleştikten sonra haber göndereceğinden eminim.”

“Tabii ki gönderecek.” Charlotte, Blythe’ın ellerini sıktı ama Signa onun yüzündeki şüpheyi görebiliyordu.

Elijah kalabalığın dikkatini çekmek için kristal bir kadehe hafifçe vurduğunda Signa rahatladı. Konuklar sessizleşmeye başladı, Eliza bile. Julius ona öyle bir baktı ki Eliza hemen yelpazesini indirdi.

Elijah, “Bu gece bize katıldığınız için hepinize teşekkür etmek istiyoruz,” diye söze başladı. Byron, hemen arkasında, Julius ise sağında duruyordu. “Greys, dört kuşaktır benim ailemde. Biz Hawthornelar olarak onu gururla yönettik ve kuruma büyük saygı duyuyoruz. O kadar çok saygı duyuyoruz ki, bizi aştığı için onu tek başımıza ayakta tutabileceğimize inanacak kadar aptal değildik. Bugün itibarıyla Majesteleri Julius Wakefield’a, *Greys’e hoş geldiniz* demek ve Wakefield ailesiyle resmî ortaklığımızı duyurmak istiyoruz. Uzun yıllar devam etmesini umduğumuz yeni bir işe başlarken hepinizin bu ana tanıklık etmenizi istiyoruz.”

Elijah sözleşmeyi o kadar gösterişli bir şekilde uzattı ki birkaç konuk alkışlamaya başladı. Belgeyi, imzalamak için elinde bir tüy kalemle öne çıkan Julius’a sundu. Adını ekledikten sonra, alışık olduğu bir sırtışıla alkışlayan kalabalığa seslendi: “Bu yeni girişimi ve ortaklığımızı sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi.

Elijah’ın ışığı bundan daha parlak olamazdı. Daha az hevesli olmasına rağmen Byron, kadehini kaldırdı. “Ortaklığımızın şerefine,” dedi. “Ve daha nice yıllara.”

Signa, eğlence düşkünlerinin geri kalanı gibi onlarla kadehini kaldırdı, hepsi de balo salonunu tutuşturan yüksek heyecanla kadehleri tokuşturdu.

Julius, şampanyasını tek seferde bitirdiği an üç şey oldu:

İlk olarak, göğsünü kavrayıp boğazını tırmalarken gözleri şişen Julius’un kesik nefesleri duyuldu.

Adam ağzında kan hırıkerek düşerken ikinci olarak Eliza'nın cıılığı geldi. Everett umutsuz bir çığlıkla babasına doğru koştu ve Signa da onu takip etti.

Üçüncüsü, Signa'nın nefesini kesen ve Ölüm'ün üzerinde belirlediği Julius'un yanında diz çökmesine neden olan bir ürperti geldi. Ölüm, iç çekerek Signa'ya baktı. "Ne dilediğine dikkat etmelisin. Küçük Kuş." Ve sonra Julius'un ruhunu doğrudan vücudundan çekip aldı.

O ruh, Signa'ya baktı. "Ah," dedi Julius, onu incelerken başını yana eğerek. "*Görünüşe göre gözlerinle ilgili söylediklerin doğruymuş.*"

Ah, Ölüm'ü öldürebilirdi. Yine de bunu yapma şansı yoktu çünkü etrafındaki bedenler yavaşlamaya, oldukları yerde donmaya başladılar. Ölüm bir anda onun yanında kıpırdandı, fark etmediği bir figür yanlarına eğildiğinde gerildi: koyu bronz tenli ve erimiş altın gözlü genç bir adam.

Julius'un elinden düşen paramparça kadehi inceledi, kırık bir parçayı alıp ışığa doğru tuttu. Üzerinde birkaç damla sıvı kalmıştı ve rengin biraz fazla mavi olduğunu fark edince Signa'nın nefesi kesildi. Kokuda da bir sorun vardı. Alkolün içinde acı bir şey, acı badem kokan bir şey vardı.

Belladonna değildi ama Signa zehirle karşılaştığında anlardı.

"Kader komik bir şey, değil mi?" Adamın sesi, dünyanın kendisi kadar eskiydi. Sözcükler o kadar alçak bir gümbürtüydü ki şampanya kadehlerinin titremesine neden oldu. O altın gözler ona dönerken Signa, tekrar Ölüm'ün pençesine yaslandı ve başka yere bakmadı. Kime ait olduklarını hemen anlamıştı.

"Sonunda seninle tanışmak ne büyük zevk, Signa Farrow," diye fısıldadı Kader. "Çözmeniz gereken başka bir cinayet varmış gibi görünüyor."

TEŞEKKÜR

Bu kitabı kafamdaki bir fikirden okuyucuların elinde tutabilecekleri bir hikâyeye dönüştürme başarımda teşekkürü hak eden insanlar küçük bir ordu oluşturabilir.

Bu yüzden isteyebileceğim en iyi menajer olan Pete Knapp'a teşekkür ederim. Bazen gerçekten A tipi beynimin, tam anlamıyla diğer yarısı olduğunu hissediyorum ve bunun ne kadar harika olduğunu kelimelerle bile açıklayamıyorum. Bu endüstri, rotasından sapan bir trende olmak gibi ancak sonunda hiç bitmeyen bir Roller Coaster'ın raylarında buluyorsun kendini. Bu gezintinin gülünç derecede zor olduğunu söylemeliyim ve tüm bunlarda iş ortağıma tamamen güvenebildiğim ve her zaman arkamı kollayacağını bildiğim için çok daha müteşekkirim. Sen harika bir menajersin ve lütfen, bu sektörden asla ayrılma. Ben mahvolum ve sensiz yok olurum.

Little, Brown Young Readers'da, Signa ve Ölüm'ün hikâyesine muhteşem bir yeni yuva sağladığı için editörüm Hallie Tibbets'e teşekkür ederim. Sen bir cümle düzenleme sihirbazısın ve bu hikâye senin sayende çok daha güçlü ve etkili.

Deirdre Jones, baskın yapıp bu hikâyeyi kanatlarının altına aldığı için teşekkürler. Devam kitabında seninle çalışacağım için çok heyecanlıyım.

Alvina Ling, Megan Tingley, Jackie Engel, Marisa Finkelstein ve Virginia Lawther, bu kitabı gündeme getirip dünyaya tanıtılmasına yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim.

Robin Cruise, metin düzenleme sihirbazlığın ve bana her cümlemin virgüle ihtiyacı olmadığını öğrettiğin için... İleride bu dersi içselleştirmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım ancak virgüllerin bir şekilde dâhil olmayacağına dair hiçbir söz vermiyorum.

Düzeltiler, Chandra Wohleber ve Kerry Johnson, keskin gözleriniz ve en küçük detayları bile yakaladığınız için...

Tasarımcı Jenny Kimura, sanat yönetmeni Karina Granda ve illüstratör Elena Masci, bu kitaba hayal edebileceğim en muhteşem, çarpıcı, mükemmel kapağı verdikleri için... Hayal ettiğimden daha güzel bir iş çıktığı için...

Pazarlama ve satış tarafında, Stefanie Hoffman, Shanese Mullins, Savannah Kennelly, Christie Michel, Shawn Foster ve Danielle Cantarella'ya bu kitabı destekleyip heyecanlandığınız ve tüm çalışmalarınız göz alıcı olduğu için teşekkür ederim.

Hodder & Stoughton'daki Birleşik Krallık ekibine, bu hikâyeyi hayata geçirmeye yardımcı olmak için en başından beri parlak editör bakışınla orada olduğun için teşekkürler Holly Powell. Lydia Blageden ve Teagan White, hikâyeye Birleşik Krallık'ta böylesine muhteşem bir tasarımla güzel bir yüz kazandırdığınız için... En muhteşem kapaklardan ikisine sahip olduğum için çok şımarığım. Natasha Quereshi, Callie Robertson, Kate Keehan, Sarah Clay, Matthew Everett, bu ekiple çalışmak harika ve bu kitabı savunduğunuz için içtenlikle teşekkür ediyorum.

Ajansım Park & Fine Literary and Media'da, *Belladonna'yı* dünyanın her yerinde olabildiğince çok kişiye ulaştırmak için özenle çalıştıkları için Abigail Koons ve Ema Barnes'a teşekkür ederim. Stuti Telidevara, planlama, düzenleme ve her yönüyle harika olma konusundaki tüm yardımların için çok teşekkür ederim. Stratejik zekânız ve titiz çalışmanız için Emily Sweet ve Andrea Mai, teşekkürler.

Abby Ranger, hikâyenin ilk aşamalarındaki katkıların önemliydi ve çok minnettarım.

Olağanüstü sinema temsilcisi Debbie Deuble Hill, bu hikâyeye olan sarsılmaz inancın, güvenin ve ona ekranda mü-kemmel bir ev bulmaya kendini adadığın için teşekkür ederim.

Nicole Otto, muhteşem insan, beni duygusallıktan ilk kurtaran olduğun ve panik hâlinde tüm yayın metinlerimi sana göndermeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Sen bir mücevher-sin ve yüzünü tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Bu hikâyenin yaratılmasında etkili olan ve onlarsız asla ha-yatta kalamayacağım arkadaşlarım: Rachel Griffin, Adrienne Young, Kristin Dwyer, Shelby Mahurin, Diya Mishra ve Haley Marshall. Çok olduğumun kesinlikle farkındayım. Saçmalık-larıma katlandığınız için teşekkür ederim. Sizler bu dünyadaki en sevdiğim insanlardan bazılarısınız ve size sahip olduğum için sonsuza kadar minnettar olacağım.

Bri Renae, ilk okuyuculardan biri olduğun ve beni bu hikâyenin özel bir şey olduğuna gerçekten inandırdığın için te-şekkür ederim. Ayrıca beni Gölge Babalar ve Çörekler fikriyle tanıştırdığın için de. Bir gün onunla ilgili bir şey yapacağız.

Jordan Gray, nezaketin, coşkun ve harika editör bakışın için teşekkür ederim. Kitabın başındaki bombazin elbise tamamen sensin.

Shea Standefer ve Tomi Adeyemi, bana olan inançları ve KBBQ için... Her zaman KBBQ için...

Belladonna'yı erkenden okuyan ve ağzından kaçırmamaya çalışsan tüm yazarlara ve eleştirmenlere sonsuza dek minnettarım. Bu kitabı çok seviyorum ve bu sizin de onu sevdiğiniz anlamına geliyor.

Sokak ekibine: Her birinize tek tek teşekkür edemem ama lütfen bilin ki her birinize gerçekten minnettarım. Tüm heyecanınız, güzel fotoğraflarınız için... Bu yolculuğu inanılmaz derecede özel kıldınız.

Peter Gundry, size teşekkür etmemek yanlış olur. Bu kitap üzerinde çalışırken yıllarca her gün müziğinizi dinledim. Adını verebileceğim tek kişi köpek olduğu için üzgünüm ama onun da oldukça havalı biri olduğunu kabul etmelisiniz.

Josh, buraya gelmenin bir yolculuk olduğunu sylemek onu hafife almak olur. Tm stres, uykusuz geceler ve uzun hafta sonları boyunca yanımda olduğun ve harika bir partner olduğun için teœekkr ederim.

Anne ve baba, bunu okumamanızı gerçekten çok isterdim ama ne yazık ki okuyacağınızı biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Her zaman bana inandığınız ve yapmaya karar verdiğim akıllalmaz her œeyi desteklediğiniz için teœekkr ederim.

Pookie ve Rowdy, bu bizim birlikte son kitabımızdı ve ikinizin de ıslak burunlarınızı yzme sokmanızı ve beni her gn yazmaktan alıkoymaya alıœmanızı sonsuza dek zleyeceğim. Endiœelenmeyin, Mooka ve Meadow harika bir iœ çıkartıyor ve kaldığınız yerden devam ediyor.

Tanrım, bana hikyeyi ve kelimeleri verdiğin ve bu kitabın yolculuğu boyunca doğru ellere ulaœmasına izin verdiğin için...

Ve son olarak, buraya ulaœan tm okuyuculara... Bunu yapmamın sebebi sizsiniz. Teœekkrler, teœekkrler, teœekkrler.

